

Chu Lai

Nắng đồng bằng

vh NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC

Mục lục

Mở Đầu

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Kết Thúc

NĂNG ĐỒNG BẰNG

Chu Lai
www.dtv-ebook.com

Mở Đầu

Đã thấy gió từ sông Sài Gòn phả nhẹ vào mặt. Gió mang theo cái vị nồng nồng tanh tanh của dòng sông lăm tôm nhiều cá. Măng lồ ô sắp tàn, đang cố vươn những búp vàng sậm lên lưng chừng rừng. Nom hao hao những ngọn nến khổng lồ đang cháy. Cháy nhọt nhọt. Cháy giữa một trời mưa.

Nước ở đâu mà tuôn mãi không thôi. Nước rung rào rào trên lá. Nước tràn trên mặt đất. Nước chảy theo những thân cây. Rừng ướt sũng, đất ướt sũng, và trời mãi cũng chẳng thấy khô hơn. Mới xế chiều mà rừng đã muốn tối om. Rừng như xị ra. Mặt trời vẫn còn đâu đó ở đường chân trời. Nó đang thổi hồng một đám mây màu xám chì, giống như đồng trấu ủ giữa sương mù đặc sệt. Dai dẳng trên cao, tiếng “đầm già” nhoè nhoẹt lúc gần lúc xa, nghe thuôn buốt như có cánh ong nào siết vòng ngay mang tai. Chiếc L.19 có dáng bay của một con chuồn chuồn ướt cánh, nhưng cái đầu của nó cứ vênh lên ngạo nghễ.

Vừa thấy được một mảng xanh đã tiếp liền những bãi trống. Những bãi B.52 trống hơ trống hoác khiến dải rừng gọi lên sự liên tưởng tới cái đầu lở tróc. Mùi khét của nó vẫn còn vương vất trong mưa. Đưa lưỡi nếm trên môi, bỗng dưng thấy vị đắng. Một đàn dục đen trũi vội vã quăng mình trên ngọn cây cao. Chúng nó tản cư về những vùng rừng già yên tĩnh, ít tiếng đạn bom.

Tám phen tre lót trên đường thò rung lên cọt két. Bùn đất lép nhép trào qua những kẽ phen, nhuộm nâu những bàn chân bước mệt mỏi. Bùn vấy lên những bấp chân gầy guộc, rồi chảy xuống như những vết thẹo màu đen. Thoạt nhìn ngỡ hàng quân đi giày. Một loại giày rách tướp, cổ cao. Cái dòng người khoác vải nhựa nom gồ lên như những lưng lạc đà màu xanh. Khuôn mặt họ nhợt nhạt, quắt đi trong vành mũ sùm sụp đang nhỏ nước. Chỉ lộ rõ những con mắt nhìn xuống, đăm chiêu, phờ phạc. Đoàn người im lìm chuyển dịch...

Một thân người hơi dừng, hai bàn chân bật nhảy kiểng lên: cái cục gồ màu xanh trườn lên đầu. Người ấy lại bước cắm cúi, gò má co giật, mắt tối lại đầy vẻ chịu đựng. Vấp phải chiếc rễ cây nhảy bùn, anh ta ngã sấp mặt, chiếc dép truội lên tới gần đầu gối, chiếc lưng lạc đà oặt qua, khẩu súng văng mạnh vào gốc cây. Bàn tay lấm bùn như đi găng của anh quờ quạng. Con mắt người lính đỏ vằn, trừng trừng nhìn vào một điểm nào không rõ.

- Mẹ tiên sư mà... à... ày!

Như phát điên, anh chồm dậy quơ khẩu AK xỉa thẳng vào cái rễ cây đó, nghiền răng kéo hết băng đạn. Bùn nước bắn tung toé và... mưa nuốt đi cái tràng đạn cuồng loạn ấy nhả ra xa.

Một người đeo súng ngắn chạy xuống. Anh nghiêm nghị dừng lại trước người lính, định quở trách một câu gì đó nhưng lại phẩy tay, thở dài bỏ đi. Cũng đáng đi cắm cúi, lặc lè.

Có người bỗng dời hàng, chạy tạt vào một cái kho đồ bên đường. Lát sau người ấy thất thểu đi ra. Sau lưng anh chỉ còn lại những bao gạo không, nhãn nhúm, mực nát.

Dòng người vẫn im lìm chuyển dịch...

Những võng cẳng đi qua, chao đảo, lật bật. Một cái cổ rụt lại, hai cánh tay khằng khiu lẩy bẩy cố nâng đòn cẳng qua đầu. Đuối sức, cô gái gục gối xuống những mảnh phen sắc cạnh. Đòn cẳng trượt từ vai xuống đất, võng dốc nghiêng. Cô ngửa cổ, rên lên:

- Cực quá thế này, trời!

Có tiếng nói phào phào từ trong võng thoát ra:

- Thôi... Bỏ tôi xuống, các đồng chí!... Bỏ tôi xuống!

Võng lùng bùng, rồi một chiến sĩ đầu quần băng tuột xuống. Vừa đi loạng choạng được mấy bước, anh ngã lăn ra. Vòng băng trắng chuyển màu...

- Em... em xin lỗi...

Có giọt nước lăn xuống cái miệng đang mếu máo của người con gái khiêng đòn. Người ta lại vục anh lên võng.

Dòng người vẫn im lìm chuyển dịch...

Có tiếng giục:

- Nhanh lên không lại đứt đoạn bây giờ!

Người bị giục vẫn chậm chạp bấm từng bước chân.

- Kìa, chạy lên!

- Kệ xác tao! Mà muốn chạy thì cứ chạy đi!

- Ừ, thì kệ mày! - Người ấy lách vai, bám sát đội hình trong những bước chạy gằn.

- Rút lui chứ đi đâu mà vội! - Anh ta cúi xuống móc từ kẽ ngón chân ra một con vắt như cái đinh, rồi búng tí lên ngọn cây, nét mặt tỏ ra bất cần.

Từ trên cành cao, một miếng giấy liệng xuống... Miếng giấy đang thấm bùn bên lè phen tre. Trên miếng giấy, người ta nhìn rõ hình ảnh hai người. Một to béo, tươi cười, đội mũ sắt và quần áo văn vện. Một gầy nhom, thiếu não, mặc áo bốn túi và đội mũ cứng có lưới dù. Người to béo đang bá vai người gầy nhom, tay chỉ về một hướng xa. Ở đó, người ta đọc được hàng chữ xanh in đậm: “Giải phóng miền Nam! Đó chỉ là sự huyền hoặc của các nhà lãnh đạo Hà Nội!”.

Phía dưới là hàng chữ đỏ to hơn: “Giấy thông hành”.

Những miếng giấy trắng vẫn từ trên cây rơi xuống. Và trên trời, từ đuôi chiếc L.19, ngàn ngàn những mảnh trắng vẫn đang láo liếng chấp chới.

Dòng người lại im lìm chuyển dịch...

Bên phải dòng người đi mãi, đi ngoằn ngoèo không dứt ấy, có một dòng nhỏ hơn, cũng đang lăm lũi đi

ngược lại. Cái dòng nhỏ mỏng manh tới nỗi có cảm giác nó sắp bị trộn lẫn, bị nuốt chửng vào dòng lớn hay sắp bị xô giạt vào rừng, bị cuốn đi mất dạng.

Cũng những cái lưng gò lên lom khom, cũng những bắp chân, bàn chân ị ạch sục trong bùn... Và mắt nhìn sầm lại. Trong cái vệt nhỏ đi xuống đó, người ta thấy có một cô gái tóc che nửa má và một ông già có vàng trán trầm tư.

Tới một vũng nước rộng chắn ngang, cái dòng nhỏ dừng lại tránh đường. Từ dòng lớn có những con mắt nhìn sang, ái ngại. Nhìn thấy cô gái mảnh mai đang mở to đôi mắt tò mò, họ lúng túng quay đi. Một bàn chân tức giận đá tung mọt măng lăn lóc trên đường.

Con “đầm già” vẫn vè vè buốt nhức trên đầu. Cao hơn nữa, một tốp B.52 ì ì bay qua. Tiếng động của nó làm run rẩy cả núi đồi, làm oằn thêm những cái lưng mang nặng. Dòng người rùng mình như bị ớn lạnh, rồi chuyển động mau hơn.

Bên này vũng nước, hơn trăm con người cũng vội vã xốc ba lô lên vai. Phía trước là những khu rừng xác xơ vì thuốc hóa học. Màu xanh không còn nữa, chỉ thấy những thân cây còng queo, trơ trụi, vươn nhọn hoắt lên bầu trời bàng bạc.

Họ là những binh đoàn chủ lực đang tạm lui về phía đông - nơi rừng già biên giới Cam-pu-chia. Và ngược chiều là tiểu đoàn đặc công của Bộ đang len lách xuống vùng sâu nắm giữ địa bàn - Nơi những binh đoàn vừa rời bỏ.

Từ trong bụng chiếc máy bay trinh sát, có những tiếng nói rơi ra:

“... Mong rằng với kết quả buồn bã của cái gọi là cuộc tổng tiến công Tết Mậu Thân, các bạn hãy tỉnh mộng và ý thức rằng”.

Tiếng loa bị mưa gió xé vụn ra.

Mưa gì mưa mãi! Con đường thồ cứ rên rỉ quặn lên...

NĂNG ĐỒNG BẰNG

Chu Lai
www.dtv-ebook.com

Chương 1

Linh giụi mắt thức dậy. Sáng trắng hay sáng trời? Cả khu rừng bàng bạc trắng. Không thấy những bóng cây đồ dài ẩn hiện? Sắp sáng rồi? Tiếng máy bay B.52 âm ù như từ lòng đất vọng lên, nặng nề rung chuyển.

Biết rõ là sẽ không ngủ thêm được nữa, muỗi cũng vào đầy mừng bọc rồi, anh ngồi dậy, tuột xuống. Mái tầng căng ra. Một dòng nước chảy vào vũng. Mưa đã tạnh. Còn lại những giọt nước mờ mờ uể oải gõ vào những tấm tầng báo hiệu sắp dứt cái giai điệu dầm dề suốt một ngày một đêm qua.

Bếp tiểu đoàn bộ đang đồ lửa. Linh vốc nước ở chỗ trũng mái tầng, vĩa vĩa lên mặt, rồi thò tay vào bông, móc một nhúm gạo cho vào ống bơ, đi xuống bếp. Cô gái tóc che nửa má hồi chiều, đang lúi húi múc nước trong bể ni lông ra, vo gạo xào xào. Nồi nước đặt trên ba cái cọc gỗ đang sôi. Linh ngồi xuống, hơ cái lon lên ngọn lửa, hỏi sẽ sàng:

- Nấu cơm hả chị Năm?

- Dạ...

Tiếng “dạ” Nam Bộ ngọt làm sao! Anh mỉm cười. Mùi gạo rang thơm lừng. Cô gái rải đều gạo vào nồi:

- Sớm vượt sông hả anh?

- Chị lợi được không?

- Dạ được.

Chị cúi xuống thôi. Ngọn lửa bùng to. Khuôn mặt ấy ngẩng lên: hai con mắt chứa hết lửa trong bếp, rung rinh. Đôi gò má chị ửng hồng. Nhưng sao bên má trái có vết nám bằng hai ngón tay? Nhỏ chẳng? Không, màu phơn phớt hồng như một mảnh lá vú sữa. Chả lẽ lại do luồng lửa hậu B.40 tấp vào? Có lẽ đúng... Linh chợt hiểu: đi giữa hàng quân cứ thấy cô gái xoã một bên tóc che má như làm duyên. Hèn chi...

Ngoảnh lại đặng ánh mắt tò mò của anh, chị thoát lúng túng, định đưa tay gỡ lọn tóc trên trán xuống. Nghĩ thế nào chị lại để mặc, mắt hơi nheo lại và cái miệng xinh xinh mím chặt, vẻ bất cần: “Đó! Mặt mũi tôi thế đó! Chả việc gì phải giấu”.

Gạo trong lon cháy khét lẹt, khói mù. Linh vội đứng dậy, lần về võng. Mất quáng lửa, anh đá vào gốc cây. Cái bi đông Mỹ trên tay rơi đánh “bịch”! Một tiếng cười khúc khích vang lên ở đằng sau:

- Đặc công gì mà lại đi thử sức với gốc cây...

Linh phát ngượng và nhắc cao chân hơn.

Tới một cái bàn ken bằng cành cây róc vỏ ọp ẹp, xiêu vẹo, anh đổ gạo cháy ra ca i-nốc rồi tưới nước sôi vào. Từ đáy ca, âm thanh xèo xèo rộn rạo bay lên. Linh đập đập vào mấy cái lưng võng mắc chông chéo trên miệng hầm:

- Dậy! Dậy! Cà phê, cà phê! Đường đâu, Tùng?

Tiểu đội trưởng Tùng, người nhỏ nhắn, tung màn ngồi dậy.

Một lát sau, hai ba bóng người đã xúm xít ngồi chụm đầu nhấp nhấp cái thứ nước gạo cháy có cái màu đậm đặc như cà phê. Người lính Giải phóng gọi dài ra là “cà phê lúa”. Giữa bàn, ngọn đèn dầu nhỏ xíu chế bằng vỏ M.79 và đuôi cối 61 ly đang cháy ngúng nguẩy. Đó là những ngọn đèn treo toong teng bên hông người chiến sĩ đi khắp mọi nơi. Thấp dưới kia, bên suối nhỏ, bóng Năm Thúy đi đi lại lại bên bếp lửa bập bùng.

Ghé miệng bát sắt nhấp một ngụm, những giọt nước đắng đắng, ngọt lờ lợ chảy xuống cổ ấm ran cả ngực, Linh chợt thấy băng khuâng... Biết ngày nào mới được uống một ly cà phê Hà Nội đây?

Một anh chàng có cái tên ngồ ngộ: Lang, Ma Hồ Lang, đi từ trong rừng ra, tay xách con cheo bụng thon, ức nở như chú ngựa non. Cậu ta ném mấy sợi dây dù bầy lên nắp bông rồi xách con thịt xuống bếp. Mắt mọi người sáng lên: Thế là sáng nay có chất tươi rồi!

Hầm bên, có tiếng chính trị viên Cầu van vĩ: “Này! Này, đừng làm bậy, ông! Đụng con gì cũng bắn! Đây không xa địch đâu!”.

Tiếng tiểu đoàn trưởng Sáu Hoá cười khùng khục, rồi tiếng đóng khóa an toàn cái rốp!

Linh bật cười. Lại vẫn cái ông Sáu Hoá quỷ quái ấy. Thật nghịch hơn cả liên lạc. Sống với những người chỉ huy như vậy, thú thật! Nhưng... Anh rút con vắt ở bắp chân, hơ lên ngọn lửa. Con vắt no máu bóng nhẫy màu sim chín, cuộn tròn lại, nở phình ra mỏng tang rồi nổ cái bụp! Linh nhìn mãi vào ngọn lửa ấy... Những ngày tới đây không biết sẽ sống như thế nào?

Tiếng thẳng “hai thân” đột ngột xuất hiện u u như vừa ngụp ở dưới sông lên. Linh nhìn nhanh xuống bếp. Thúy vừa kịp hớp một

ngậm nước trong bát, phun giụi lửa. Linh phẩy tay tắt đèn. Bóng tối ở rừng còn thăm thẳm giá lạnh hơn cái tối trong hang. Dưới kia vắng nghe rì rầm tiếng sóng mơn man với gió.

“Cô cán sự dân quân quận đội này có bản lĩnh đấy!” - Anh trầm nghĩ. Hương bây giờ chắc đã đi lấy chồng? Đêm chia tay gần năm năm về trước, vừa thương lại vừa muốn dò xét sự thủy chung của người yêu, Linh cố nói một câu dối lòng:

- Xa xôi lắm Hương ạ! Chả biết bao giờ về, và có thể không bao giờ về nữa... Thôi, quên anh đi! Anh không muốn mang sự chờ đợi mỏng manh của em vào chiến trường...

Hương đã ngồi lặng đi thật lâu, rồi nói như một lời thề:

- Em đợi... Mai này anh về, dù có què cụt chân tay, em vẫn đợi! Em sẽ làm lụng nuôi anh suốt đời...

Vậy mà... Lòng dạ con gái chẳng biết thế nào?...

OV.10 quần xa. Lửa lại rục rề bùng lên. Có tiếng cành khô gãy phía sau. Kiều, trợ lý tác chiến, với cái dáng cao lớn, đi tới:

- Cẩn thận lửa nghe hông?

Cái giọng dân thành thị nghe sang sang. Linh không nhìn lên:

- Làm chút chất, ông?

- Chơi sang dữ! - Kiều sà vào.

Trước ánh đèn lay lắt, khuôn mặt sáng láng của Kiều có tọp đi, nhưng vẫn đẹp đẽ, gọn gàng. Sống mũi cao, hơi nhọn nhọn phía

dưới. Cặp mắt tinh ranh hay liếc xéo. Cái miệng cười nói có duyên nhưng nếp môi trên mỏng quá. Kiều cười xởi lởi:

- Sao? Mấy cậu, đi xuống khó ngủ hả? Ráng ngủ mai mốt còn chịu đựng chứ! Căng đó! Trước mình đã nằm vùng ở đó. Chà! Phải nói là...

Linh thấy khó chịu. Cái thằng! Thấy mặt là thấy lời... Chuyện đó ai còn lạ gì?

Linh và Kiều cùng ở tiểu đoàn bộ. Linh ở trung đội điều nghiên trinh sát, nhưng ít khi nói chuyện với Kiều. Cũng là do tính cách, mặc dù vóc dáng, mặt mũi hai người tạc như nhau. Có lần Sáu Hoá đã phải kêu lên: “Chu cha! Hai thằng mày mà giả bộ sĩ quan ngụy thì hết sảy!”...

- Mấy cậu đã thấy “cá rô” chưa? Phải xuống sâu mới đựng nó. Nó có thể đứng im phẳng phắc, chúc đuôi xuống quạt gió. Cây cõ nào cũng chịu không nổi. Đã có lần mình suýt toi mạng vì nó đó... - Kiều vẫn sôi nổi.

Linh dợm đứng dậy. “Lúc này mà đi kiếm cá về cho bếp thì hay hơn đấy, anh bạn ạ!” - Linh cố kìm lại cảm giác bực bội đang làm anh ngứa ngáy trong cổ họng.

Kiều vốn có biệt tài kể chuyện dí dỏm, hấp dẫn. Với dáng dấp khá lịch sự, điển trai, ăn nói trôi chảy, trong những lần hội hè hay đón tiếp văn công, văn nghệ, Sáu Hoá đều đẩy Kiều ra đỡ đòn. Ngoài cái tài triển khai thông minh mọi ý đồ tác chiến, mọi kế hoạch huấn luyện xuống các đại đội, Kiều còn là một tay sành sỏi, tháo vát trong việc cải thiện sinh hoạt cho đơn vị. Dân thành thị mà bắt cá, săn thịt, cả tiểu đoàn không ai theo kịp. Dừng chân ở bất cứ khúc

suối nông sâu nào, mặc cho anh em lăn ra đào hầm, Kiều cứ beng béc lảng đi. Nhoáng một cái, đã thấy trở về với một, hai ký cá trên tay. Đang nằm, thấy trời mưa rả rích là nhồm dậy. Ra tới cửa lán mới quay lại buông xõng: “Bắc bếp đi! Nghe tiếng nổ ra mà khiêng về!”. Quả thật, chưa lần nào thấy Kiều về không. Sáu Hoá có vẻ khoái người trợ lý tháo vát của mình lắm.

-... Xuống cái địa bàn vừa bị địch hủy diệt ấy, thú thực mình rất lo không hiểu tiểu đoàn mình có bám trụ được không?...

Linh đứng dậy thật:

- Tất cả cuốn võng! Chuẩn bị ăn cơm. Ăn rau tàu bay thôi, lặt để chiều nấu canh.

Kiều cũng ngáp dài, đứng dậy đi xuống bếp. Anh ta lại đá vào gốc cây cái “bốp”. Lại vẫn tiếng cười khúc khích lúc này. “Trước đây anh ta đã từng là một đại đội trưởng nổi tiếng”. Linh thoáng thấy lo cho mình. Tới đây, trong những thử thách hiểm nghèo liệu mình có vấp ngã hay không? Cho dù mình đã có mấy năm đánh đấm ra trò. Cho dù có những lần trước kẻ thù tàn độc, trước những hoàn cảnh khắc nghiệt, đói thiếu, bệnh tật, tưởng đã làm mình quy ngã không đủ sức gượng dậy được... Từ cái khởi điểm tâm tư: “Đã là chiến sĩ, phải là người lính thực thụ cầm súng ngoài chiến trường”, tới cái điều giản đơn: “Hãy biết sống ngay những khi cuộc sống tưởng như không chịu nổi nữa”, đâu có phải dễ dàng gì? Dãi dầu năm tháng, đổ bằng máu xương. Có những lúc thấy rằng: chết còn dễ chịu hơn khổ. Nhưng anh đã cắn răng lại mà sống...

Chính lòng tự trọng, trách nhiệm của người cầm súng và nghị lực đã được tôi rèn đã vực anh dậy được. Có lẽ còn vì huyết thống cách mạng của gia đình, sức ảm của đồng đội đưa đẩy anh đi hết trận

này đến trận khác. Lý tưởng, động cơ chân chính lặn mất rồi ư? Không. Phải chăng nó lắng xuống và tan thành máu? Trước mỗi cuộc độ sức, có người lính nào bày cái lý tưởng trừu tượng ra mà ngắm nghía, mà vuốt ve rồi ôm cả cái mớ xô bồ đó lao vào đồn giặc đâu? Hoạ chẳng đó chỉ là hoài cảm khô cứng, nghèo nàn của những người ngoài cuộc quen nhìn vào cái thực tiễn ngồn ngộn mà thi vị, mà mơ mộng hóa đó thôi. Đã có lần Linh tranh luận to tiếng với chính trị viên Cầu về điều này như vậy.

Kể từ trận sốt rét đầu tiên ở cuối đường dây, cùng với năm tháng, thể lực hiếm có của Linh đã sút đi nhiều. Và sức bay bổng của tâm hồn anh cũng đầm xuống, cụ thể, góc cạnh hơn. Một cái gì như sự khắc khổ, từng trải đã toát ra từ nơi vóc dáng anh, con mắt anh - Con mắt giàu ước mơ. Ấy vậy, sau mỗi cam go, Linh xúc động nhận thấy rằng: chính đôi cánh ước mơ thuở học trò đó đã nâng, đã gọi anh dậy, mách cho anh biết hy vọng. Ôi! Những ngày dài gian khổ, nhất là những ngày bọn Mỹ điên cuồng phản kích này, nếu héo hon hy vọng mà chỉ quấy trong cái bít bùng gúc góc của hiện tại thì bàn tay còn làm sao mà cầm nổi súng nữa?

Vào tới chiến trường với cặp mắt trũng sâu vì đuổi sức, Linh kịp dự tổng tiến công đợt hai. Cả trung đoàn anh hầu như bị xóa phiên hiệu trên cầu Bình Lợi. Chỉ lọt lại một nhóm nhỏ vào tới nội đô. Kế anh, người cuối cùng đã ngã xuống chân đài phát thanh Sài Gòn. Điều kỳ diệu nhất là anh vẫn còn sống...

Nhưng mai đây, vùng đồng bằng xa lạ dưới kia có phải là mảnh đất cuối cùng mình đi tới không? Kết thúc cuộc sống ở đó chẳng? Linh hơi nao nao... Những đơn vị lớn vừa ngược lên biên giới xa xôi kia là nghĩa thế nào? Chiến bại phải không? Anh không tin tình hình xấu nhanh đến thế được.

Trời hừng hửng sáng. Những vệt nắng nhạt bị đứt đứt giữa chừng, không xuống nổi tới mặt đất. Bình minh trong rừng cứ ngỡ hoàng hôn. Một con sóc chuyền cành kêu gù gù trong cỏ. Tiếng chim hót buổi sớm nghe thanh thoát và trong trẻo quá! Linh đu lên một cành bứa, làm mấy động tác kéo tay. Tiện đà, anh trèo luôn lên ngọn. Con sông, nước đang lớn, ăm ắp đôi bờ một màu trắng sữa. Bên kia sông, liên hoàn một dải rừng chồi lá thấp. Và thật xa dưới nữa, cả màu xanh hiện ra bao la. Đồng bằng đó ư? Linh bàng hoàng. Một cái gì xốn xang cứ dâng lên trong đầu, vằng vát. Đồng bằng... Đồng bằng! Bao nhiêu năm rồi. Dòng sông kia, nếu được bình yên bơi qua bơi lại vài vòng, rồi thông dong tới nhà máy, tới trường học thì thú biết bao! Anh tụt xuống, chạy ra bờ sông vực mặt xuống nước. Lạnh tới rùng mình. Anh ngẩng lên và thấy bầu trời lồng lộng, nắng chan hòa, có những vạt mây đỏ ngọn. Anh lại thấy mình sung sức, tráng kiện, sẵn sàng đón nhận hết thảy, ngay cả cái chết. Thế đó! Trong đêm tối trầm mặc thấy mình cô đơn, yếu đuối, mọi suy tư cứ quẩn quanh rối rắm. Nắng lên nhìn rõ cảnh vật, đứng giữa đồng đội, mọi sự lại thanh thản rõ ràng làm sao!

Một mảnh giấy trắng vương trên đám cỏ tranh. Linh nhặt lên.
“Các bạn cán binh cộng sản bắc Việt! Các bạn đang ở trong một tình trạng vô cùng bi đát. Quân lực Việt Nam cộng hòa”.

Linh cười gọn một tiếng, lấy chân nhón tờ truyền đơn xuống bùn:
“Chúng mày cứ im lặng mà thả B.52 thấy có lý hơn!”. Anh bước lên.

Có tiếng chân chạy mạnh. Linh quay sang. Tùng đang nắm môi nắm lợi dang tay đập phành phạch vào cái màn cuộn tròn đặt trên thân cây đổ.

- Gì thế?

- Giết muối!

Linh phì cười. Anh ngồi xuống cạnh nồi cơm tỏa mùi hôi mốc chỉ đủ cho hai người ăn khỏe. Bên cạnh là chậu rau tàu bay muối, xanh lè một thứ nước sánh quẹo. Pháo từ một cái chốt bên kia sông bắt đầu khạc nhổ tứ tung.

Cả tiểu đoàn vẫn còn nấu ở bìa rừng. Riêng trung đội Linh đang vật lộn với dòng nước chảy cuồn cuộn. Những lưng trần nhô lên ngụp xuống vàng rực trong nắng, trong sóng đỏ của thượng nguồn con sông cuối mùa mưa.

Linh mồm môi kéo căng đầu sợi dây mây néo vào một gốc săng lẻ cụt ngọn... ít phút sau, vắt ngang qua mặt nước rộng gần trăm mét, những sợi mây rừng to bằng cổ tay óng vàng nối nhau thẳng căng, nảy nảy trên sóng.

Nhìn gần chục con người đang trườn nhẹ vào bờ, mặt mày tươi tỉnh, Linh phảng phát tự hào. Vẫn gầy, vẫn

xanh đỏ, nhưng còn dẻo dai lắm. ừ! Nếu trung đội còn đủ cả hai mươi bốn người cùng nhau kéo xuống đồng bằng kỳ này thì hay biết mấy! Thôi, chỉ mong tới nơi đừng sơ sẩy một anh nào là tốt lắm rồi!

Bờ bên kia, tiểu đoàn trưởng Sáu Hoá cũng ở trần trùng trục, đang kiểm tra đường dây. Cái thân hình loắt choắt như thiếu niên của anh đang đu lên sợi mây nhún nhảy nom thật vui mắt. Anh Sáu vẫn vậy. Tác phong như lính, việc gì cũng lao ào ào. Trước hoàn cảnh nào cũng có thể nhận tếu được.

Hồi còn là tiểu đội trưởng, một lần Linh đi nghiên cứu chiến trường cùng với anh. Tới lưng chừng dốc, đụng Mỹ phục. (Thằng

Mỹ đạo ấy còn khờ. Nằm phục, ta tới sát mũi mới kéo quy-lát đánh rốp! Người chậm chân nhất cũng nhảy được). Sau khi đẩy lại một trái B.40, Sáu Hoá dắt anh em chạy tới đỉnh dốc còn quay lại gào to: “Ê, A-mê-ri-con! Ăn cái con c... ông đây nè!”, rồi mới chịu cắt rừng tìm đường khác tới mục tiêu.

Dạo ở hậu cứ, cả tiểu đoàn đi lấy gạo chỉ có Sáu Hóa ở nhà thảo phương án tác chiến. Nửa đêm, đoàn lấy gạo trên đường về, bỗng một loạt tiểu liên cực nhanh Mỹ nổ ré lên, cắt ngang đội hình. Bỏ mẹ! Mỹ phục! Phục gần “cứ” quá! Tiểu đoàn vội quay lại cắt vòng đường khác, để rớt lại mấy cái bông gạo của vài anh hốt hoảng. Tới cửa cứ, đã thấy đồng chí tiểu đoàn trưởng đang đứng sừng sững, tay chống nẹ có vẻ chững chạc lắm, trên mặt đầy nét nghiêm nghị phiến muộn, một bên mép cứ nháy lia. Nhưng... đằng sau anh lại thấy lấp ló mấy cái bông gạo đêm qua. Chính trị viên Cầu, với cái quần rách bươm vì gai quào, không nói không rằng, cầm nòng AR.15 đưa lên mũi người, rồi trợn mắt quay lại. Sáu Hóa phá lên cười sặc sụa...

Ngay những khi lẽ ra phải nghiêm túc nhất như họp chi bộ, thậm chí họp đảng ủy, anh vẫn vậy. Chỉ được mấy phút đầu nhú mắt nhú mày ra vẻ đàng hoàng lắm, sau lại dần dần lĩnh xuống hàng ghế sau, và nếu nội dung không có gì quan trọng là anh gục đầu ngủ gật liền. Chủ tọa nhắc, anh cười hiền khô, rồi sửa chữa bằng cách bứt lá ngoáy vào tai, vào cổ người ngồi trên... Đối với anh, đánh giỏi là chủ yếu, mọi việc khác để “ông Cầu ổng lo”. Có những lần anh Cầu đi họp xa, phải thay quyền bí thư đảng ủy ở nhà, Sáu Hóa gầy tọp đi. Không ngày nào là không gọi điện hỏi xem đã về chưa. Bí quá, anh chạy xuống quân nhu xoay một gói thuốc thơm rồi rứt rẻ nhét vào tay anh chính trị viên phó vốn nghiện thuốc nặng, môi thâm sì, nói với cặp mắt van lơn: “Ông ngon lành, ông làm giùm mình chút

xíu. Có lẽ mình sắp có... điện gọi đi khảo sát”. Và chỉ cần anh chính trị phó ậm ừ, là anh chạy bắn đi rồi, có gọi lại cũng không kịp. Ngược lại với người thủ trưởng quân sự, anh thủ trưởng chính trị người Nghệ An lại rất chặt chẽ. Đúng mực từ tiếng nói tới tác phong. Nhưng đành chịu, không làm sao sửa được cái tính nết của đồng cấp cả. Nhăn nhó chán rồi cũng phải phì cười theo. Buồn cười! Họ lại khăng khít với nhau như vợ chồng son. Đi đâu xa, anh Cầu cũng nhét bỗng mang về cho bạn lít rượu đế cực ngon. Sáu Hóa nhậu rượu nổi tiếng toàn binh chủng. ở công trường 5 bộ binh đóng bên cạnh, có một ông tham mưu người Cà Mau cũng nức tiếng “Nhậu thần sầu”, có nhã ý mời Sáu Hóa qua chơi. Trên bàn đã để sẵn hai chai lít. Chủ nhà đưa mắt nhìn qua loa cái dáng nhỏ con của đối thủ, rồi bình thản cầm hai cọng hành vào hai bên mép, hút gọn lít rượu. Tới Sáu Hóa, anh xoa xoa tay về kính nể lắm, rồi e dè hốt đĩa mì xào bỏ vào lít rượu đã đổ ra thau. Bất thần anh bưng thau mì trộn rượu và, húp một hơi sạch trơn như húp hủ tiếu. Ông tham mưu bỗng nắc lên, bụm miệng, chạy ra ngoài...

- Rồi chưa? Có tiếng xe bay không? - Tiếng Sáu Hóa vọng sang âm ỉ, tay chân đập nước bùm bùm, vẻ khoái chí lắm.

Lại tiếng ông Cầu kỳ kèo:

- La lớn thế ông? Chúng thả ghi âm đó!

Sáu Hóa ngoan ngoãn lội vào bờ.

Linh giờ mũ khua một vòng trên đầu. Sáu Hóa đáp lại. Bộ đội bắt đầu vượt sông.

Từng tổ ba người ôm đồ khệ nệ xuống mí nước. Toàn bộ đồ đoàn người lính gói kín trong ni lông. Bọc đồ thả xuống nước nổi

lênh phênh thành phao. Súng giá lên trên, tay phải ôm phao kẹp thêm một cánh đèn đing xòe tán, tay trái bám chặt dây song, họ lần qua.

Nắng vẫn chói chang. Lũ réo ầm ầm. Nhìn mặt sông thấy chóng mặt. Một chấm đen bằng con nhặng o o trên đầu. Họ bám dây ghì người lại. Nom như những lùm cây giập giòn. Và nếu như có địch mặt đất bò ra, họ vừa bơi vừa nhả đạn được ngay. Dưới sức níu của những cánh tay, sợi mây căng như dây cung nửa chìm nửa nổi.

Linh chỉ huy trung đội làm nhiệm vụ bảo đảm và cấp cứu các tình huống xấu. Trời xanh ngấn ngắt. Bọn “đầm già” chắc không ngờ ở đoạn sông vắng vẻ này đang xảy ra một cuộc chuyển quân công khai giữa nắng gió - một lưỡi dao êm re đang lách sát vào mạng sườn chúng. Chúng còn quần ở nơi nào tít tắp. Trông xa chúng giống như những con chuồn chuồn chao lên, lặn xuống.

Đại đội thứ nhất đã sang hết, đang vận động vào bìa rừng. Đại đội thứ hai đang vật lộn với sóng nước. Những ánh thép súng chói ngời dưới nắng. Sợi mây lồng lên hụp xuống. Có vài người bị nước cuốn đi nhưng rồi cũng tấp được vào bờ. Có khẩu súng bị chìm. Mọi người chỉ còn biết đứng ngẩn ngơ. Làm sao mò được? Từng tổ vẫn lao qua.

Đám người bên kia sông đã vơi đi. Chú Tư và Thúy ra khỏi bìa rừng. Có một tổ đi theo yểm trợ. Chú Tư là bí thư xã ở một vùng nào đó sâu lắm, nơi Thúy công tác. Hai chú cháu đi bồi dưỡng ở “Rò” về. Tiện đường, ráp luôn vào đơn vị cùng xuôi. Nói cho đúng, chứ Tư chưa già nếu không có mái tóc sớm điểm bạc. Chú ít nói. Ít nói luôn cả với Thúy. Những giờ giải lao giữa đường, chú thường vẫn thuốc hút trầm ngâm, những nếp nhăn trên trán hằn sâu khắc khổ. Đôi lúc Linh bắt gặp chú nhẹ nhẽu thở dài. Cũng tội nghiệp, tuổi cao

sức yếu lặn lội trở về. Bên dòng nước chảy ào ào, tấm thân gầy guộc của chú như nhấn với Linh: “ở dưới đó không phải dễ sống lắm đâu. Nếu mấy anh có dịp”. Linh chớp mắt... Thúy vẫn để nguyên cả bộ bà ba đen thả người xuống nước. Ở xa không thấy rõ mặt, nhưng xem động tác, cô gái có vẻ phấn chấn lắm. Thành thạo nữa.

Hai người đã cùng đi với đoàn ba ngày rồi. Nhưng chưa lần nào Linh được nhìn thật rõ khuôn mặt cô gái. Anh luôn luôn đi trước mở đường. Nghe anh em kháo với nhau thì biết cô gái người Bình Dương. Mặt mũi “sạch sẽ” dễ coi. Tiếng nói êm như ru. Đặc biệt đôi mắt như biết nói biết cười. Đôi mắt!... ừ! Đôi mắt... Có lẽ thế...

Phía trước Thúy, gần giữa dòng, không hiểu do lơ đãng hay yếu sức, anh Cầu để tuột túi đồ. Trong lúc quỳnh quáng, anh nhao người theo định nắm lại. Thế là trôi luôn. Cũng may Linh đã phóng ra, lôi được vào bờ. Nhìn bạn đang run bần. Sáu Hoá cứ cười rũ ra.

Giữa hàng quân đang từng bước nhích gần vùng nóng bỏng, dáng hình cô gái gợi nhớ, đánh thức dậy những cái gì sâu kín mềm mại nhất trong tâm tư mỗi người lính. Nó làm mát mẻ, tươi tắn cả hàng quân. Và lúc này, hình ảnh ấy đang điểm một dấu son tươi rói vào khúc sông âm u những vạt rừng đại ngàn.

Thúy đã ra tới giữa dòng. Tươi tỉnh. Hàm răng cười lóa nắng. Sao giống miệng cười của cô gái gặp trên Trường Sơn năm xưa thế?... Đoàn của Linh hành quân song song với một đoàn dân chính. Ngày nào cũng vậy, bọn Linh cứ tới chỗ giải lao, thì đoàn kia lại vượt lên. Có cô gái bên đó, mỗi lần đi qua hàng quân lại cười. Cười thật tươi. Tươi đến nỗi ai cũng tưởng cái cười ấy dành riêng cho mình. Linh thì không tin thế, nhưng nghe phong thanh cô gái ấy là đồng hương, anh càng nôn nao gặp gỡ mỗi buổi hành quân.

Trong rừng già triền miên, một nữ bác sĩ trẻ tuổi người Thủ đô, cũng ba lô con cóc, súng thắt ngang hông, hai bắp chân thon thả sáng cả đường mòn, cùng giọng ruổi hành quân xa, sao nó mang một vẻ đẹp là lạ quyến rũ đến thế!...

Thấy đồng đội cứ dần dần thay nhau nằm lại trạm xá dọc đường vì sốt rét, Linh ngạc nhiên không hiểu. Anh vẫn đi hăm hở và suốt dọc đường nêu kỷ lục không té ngã một lần nào. Bạn bè nhìn anh leo dốc trơn nhẩy với hai cái ba lô trên vai mà lắc đầu. Nhưng rồi cái “nghĩa vụ” đó cũng đến với anh trong một giờ giải lao. Tự dừng ăn miếng cơm vắt thấy đắng chát. Đầu óc váng vát, chân tay oải ra như sau một lần chạy thi.

“Nó” chẳng? Anh nghi ngờ và thích thú chờ đợi xem “nó” ra làm sao. Mình mà lại sốt à? Vô lý! Cũng có thể, nhưng chắc cũng chỉ chơi bời thôi. Chân bước cứ nặng dần... Sao không thấy mồ hôi tuôn ra như hôm qua? Anh nhìn xuống: cánh tay đang nổi da gà. Anh bật cười, vẫn bước những bước dài. Chính “nó”! Nhưng ăn thua gì?... Những hàng cây bỗng chao nghiêng, quay cuồng trước mắt anh. Đường gì mà trơn trợt như thuyền vậy?... Anh như bị đập mặt xuống nước... Chính cái lúc thử đi dưới gốc cây, anh kịp nhìn thấy cô gái. Cái miệng không thấy cười nữa, và đôi mắt nhìn anh như có nước...

Ngày hôm sau, Linh hoàn toàn là một người khác. Ban đầu còn mang được ba lô, được súng. Sau chỉ còn thắt được cái bình toong, cục cơm vắt. Cuối cùng phải chống một gậy, rồi hai tay hai gậy... Tiểu đoàn quyết định anh nằm lại, Linh cắn môi lắc đầu. Miếng ăn chưa vào tới bụng đã ói ra. Anh súc miệng ăn nữa. Cứ vậy anh lảo đảo đi như mê... Và khi tỉnh táo trở lại thì anh không thấy cô gái

ấy đâu nữa. Nghe nói cô đã cùng với người yêu rẽ ngang về một miền đất nào đó ở Nam Trung Bộ...

Tổ yểm trợ đã dìu chú Tư vào tới bờ. Năm Thúy còn đang nhấp nhô giữa những đợt sóng. Mái tóc ướt bết lấy khuôn mặt bầu bầu xinh xắn. Bờ bên, đại đội cuối cùng tiến ra sông...

Bỗng Linh lạnh người. Từ phía trên, một cây gỗ to, đen trùi trùi như con trâu điên, lao ầm ầm xuống. Nó chồm lên quật xuống, nước réo vù vù hai bên sườn. Chết! Dây mây không chịu nổi rồi! Cách sợi dây mười sải tay, cây gỗ hơi lạng vào bờ. Trước nó là một tảng đá ngầm hơi nhú lên. Linh nín thở. Chỉ cần tảng đá hích nó vào một tí thôi...

Rã...ã...ắc! Cây gỗ húc sạt một miếng đá rồi văng ngang ra giữa dòng. Gặp sợi dây chặn ngang đầu, nó hơi nhổng đít lên, bật lại lấy đà, húc tới. Sợi dây mỏng manh căng chằng chằng, rung bần bật. Cách đầu cây gỗ một sải tay, cái đầu cô gái cứ muốn bứt ra xa...

Kiều chạy loay hoay quanh gốc cây sừng lẻ, hét the thé;

- Đứt! Đứt mất thôi! Ai cứu... Ai ra cứu...

Linh lao xuống dốc trong khi có mấy người chạy xuống dưới chặn hậu. Bỗng anh khựng lại. Tùng ở đâu đã đâm đầu nhảy xuống nước. Anh đã bám được vào dây song, cái đầu có mái tóc mềm của anh cũng đang nhô lên hụp xuống theo từng con sóng... Sắp tới được chỗ Thúy thì cây gỗ lại húc mạnh. Tùng tuột tay văng ra. Anh cố rướn người trở lại, nhưng sóng đã trào lên, đẩy anh ra xa. Tùng bắt lực lái người vào bờ. Sợi mây vẫn nghiêng vào gốc cây ken két.

Đột nhiên, ngay trên đầu, chiếc L.19 như nương theo đám mây nào trôi đến, hiện ra bất thần. Nó đang dừng lại “bói”. Có lẽ đã bắt được mồi, nó chúi hăng xuống, dừng lại “bói” nữa. Mọi người đã núp cả vào chỗ kín. Chỉ còn cô gái yếu đuối với cây gậy tròng trục cứ nhổng đít giụi đầu điên cuồng vào sợi mây. Nút buộc tuột dần... tuột dần... Ai cũng rõ số phận cô gái đang được định đoạt trong giây phút. Sợi dây đứt, lũ sẽ cuốn con người bé nhỏ ấy đi biệt tăm. Chậm hơn, chỉ cần một trái rốc-két của con “đầm già”... Đầm nào cũng vậy!

Con “đầm già” đang siết vòng bay, mỗi lúc một thấp. Đôi cánh đen sì của nó lượn vè vè như đôi cánh tử thần sắp chụp lên đầu nạn nhân. Miệng nó đang lo le lưỡi lửa... Phải diệt thằng này trước! Linh thấy phùng phùng trong đầu. Anh bật ngựa xuống bùn, giương AK lên...

- Linh! Muốn chết hả? - Tiếng Sáu Hoá quát lạc giọng.

Linh nhả lại nấc cò. Chỉ cần một phát súng nổ thôi là phản lực cánh bằng của nó sẽ ào tới quào nát khúc sông này ngay. Uất người!... Giữa sông, cô gái đang ngựa mặt đợi chờ mặc cho sóng cứ trào qua đầu từng đợt. Làn tóc đen lúc mất lúc hiện vờ trên mặt nước.

Không kịp nhìn thấy Sáu Hóa đang lặn tròn xuống sông, Linh lao người vào dòng lũ. Chỉ cần ba hơi lặn ngắn, anh đã trồi lên trước mặt Thúy - một khuôn mặt cắt không còn giọt máu, cái miệng nhỏ cứ há ra ngậm lại, mắt nhắm nghiền. Phía sau Thúy một hải tặc, bộ mặt Sáu Hóa với cái miệng rộng mím chặt, cũng đang cố sắp tới. Linh phẩy tay ra hiệu bảo anh lui vào, rồi đánh mạnh vào cổ tay cô gái. Thúy bật kêu đau đớn. Bàn tay dãn dùm bám cứng lấy sợi mây như bị điện hút rời ra. Cái bọc ni lông cũng rời ra, trôi băng băng...

Không chần chờ, Linh ngụp xuống, dùng tay nâng mạnh đầu cô gái lên khỏi mặt nước. Dòng lũ chỉ chờ có vậy, vội khoái trá chồm lên cuốn siết lấy hai con người, réo như sôi. Ngay lúc đó, chiếc L.19 nghiêng cánh chúc xuống. Cảo... Đùng!... Trái rốc-két tung sóng chồm hai người vừa rời đi, để lại một vệt khói trắng xiên xiên.

Dưới dòng lũ, Linh vận toàn lực lái người vào bờ. Những dẻ xương sườn vạm vỡ gãy vụn. Thớ thịt ở lưng ở vai như có ai xé sần sật. Sức nặng của Thúy cứ mỗi lúc níu anh xuống sâu hơn. Cánh tay anh chùng dần. Có giây phút cả người anh hẫng đi. Linh giãy mạnh đôi chân... Chả lẽ lại bỏ xác ở đây? Anh ngật cổ nhô lên, khuôn mặt Thúy nhợt nhạt chìm xuống... Chỉ cần bỏ tay ra là sẽ vào được bờ. Một hơi lặn thôi. Còn hơn chết cả hai. Sóng phủ trùm lên ngực Thúy. Thân hình mỏng manh của cô gái bỗng mềm oặt như không còn sức sống... Linh ngụp đầu xuống, khuôn mặt Thúy lại nâng lên. Anh siết chặt tay. Dòng nước như đặc cứng lại ép chặt, ép chặt vào thân thể anh... Có một cái gì nổ bung trong đầu. Mắt Linh tối lại...

Cuối khúc sông, chiếc “đầm già” cứ đặc chí rượt theo cái bọc ni lông đang dập dềnh mà phóng nốt những trái đạn cuối cùng.

NẮNG ĐỒNG BẰNG

Chu Lai
www.dtv-ebook.com

Chương 2

Linh dệ người xuống mép suối, ngao ngán nhìn cái bông ướt sũng đặng lèo tèo mấy mọt măng. Ngập lội hơn trăm mét nước mà chỉ kiếm được có thế này! Chiều nay biết ăn gì? Linh ngán ngẩm. Mấy đũa ở nhà liệu có đào thêm được cân củ chụp, củ mài nào không?... Đi xuôi nữa thì chắc còn đấy, hay bỏ suối vượt lên trảng thiếu gì tầm vông. Nhưng sát áp chiến lược quá, mìn trái nữa. Nguy hiểm! Anh sờ tay vào túi, lại bỏ xuống: có cục thuốc rê tay xã đội trường cho hồi sớm ướt trội trơn!

Dọc suối, sau những bụi tre gai rậm rịt thấp tè vẫn bì bõm những bước chân lội nước. Cả tiểu đoàn lấy nguồn thực phẩm ở con suối nhỏ như rãnh này, thám tháp gì. Một con thần lằn hay tắc kè gì đó luôn rồn rột ở bụi tre giữa suối. Linh vuốt nước trên tóc nhìn sang: chỗ ấy lấp ló những búp vàng nhu nhú. Số độc đắc rồi! Anh nhoài xuống, nước ngập tới cổ. Vừa ngóc lên, luôn tay xuống định rút con dao găm, Linh chợt thấy một cái đầu khác cũng đang nghiêng ngó bên kia bụi tre, hai con mắt háo hức nhìn vào cụm măng chút xíu. Anh lắc đầu cười, nhoài trở lại.

Có tiếng gọi thật khê: “Anh Linh! Anh Linh ơi!”.

Nắng quá! Anh nhú mắt nhìn lên: Lang - cậu liên lạc của anh Sáu đang dáo dác.

- Gì vậy, út?

- Anh Sáu kêu anh về họp gấp!

Linh níu cành tre quăng người lên bờ.

Mắt Linh ngợp nắng. Cái nắng vùng ven mênh mang, sáng trắng và sánh hơn. Trước mắt anh, bầu Con Gái trải dài tít tắp. Phải khum khum tay mới nhìn thấy vệt xanh lam xa xa. Tiểu đoàn đang tạm dừng chân ở dải rừng chồi đó.

Nghe nói cái bầu này trước Mậu Thân có một tiểu đội nữ thanh niên xung phong chiều chiều hay rủ nhau ra tắm, hái hoa dại. Có một lần không rõ phơi phóng sơ ý thế nào bị Mỹ bắt thần đồ trực thăng hốt sạch mang đi... Năm tháng trôi qua, ai qua đây cứ quen gọi “Bầu Con Gái” để phân biệt với những bầu Mỹ Đóng, bầu Cá Nóc, bầu Đầu Lâu, hóc Bà Tó... Mỗi cái tên còn phảng phất những trận đánh dữ dội hôm qua.

Ngẩng nhìn trời nghe ngóng không thấy gì, lia mắt soát một vòng khắp bầu, Linh bẻ một cành lá che đầu đi mãi miết. Nước trong vát lấp xấp dưới chân, toé lên trắng lấp lánh. Cả mặt bầu, hoa cỏ may cũng nở trắng xóa như mặt biển rờn rợn sóng, lại như mây sa la đà.

Tiểu đoàn đã tới nơi tập kết được hai ngày. Đang nằm chờ lệnh phân khu. Xuất phát gần hai trăm người, bây giờ còn hơn một trăm. Số còn lại đã ngã xuống dọc đường. Sắp tới còn xuống sâu nữa, bên kia lộ 13, lộ 2, ven các thị trấn, thị xã mà ban đêm đứng ở đây cũng thấy rõ những quầng sáng điện nhàn nhạt hắt lên trời.

Đồng bằng đối với những người lính quen ở rừng già thật ngỡ ngàng, xa lạ. ở đây rừng, trảng và đồng ruộng bưng biền nối tiếp nhau. Trảng thì rộng mà rừng thấp lúp xúp không quá đầu người. Những mảng xanh quý giá còn sót lại sau khi kẻ thù tận diệt. Sáng

đầu tiên ngủ dậy, Linh cứ thấy trống trải, lạnh lửng hờ sườn như mất đi cái mái nhà che chở. Đêm nằm, võng mắc sát gốc cây. Hầm đào đắp nắp nông choèn, chỉ đủ tránh miêng. Khác hẳn với không khí vui nhộn rầm rập trên kia - nơi ẩn náu những binh đoàn. Đêm ngày ở đây vắng lặng, lạnh tanh. Thật chú ý mới thoáng gặp những con người đi lại như chiếc bóng. Họ thường đi nhanh, mắt sáng loang loáng. Người nào cũng ăn mặc thật diện. Cũng màu xanh màu xám thôi nhưng toàn loại tét-gan, tê-tơ-rông, sơ-vi-ốt đắt tiền. Đầu đội đủ các thứ mũ mềm: tai bèo có, ngụy có, Mỹ có. Nhìn những đôi dép mềm kiểu Nhật dùng trong nhà đang vung thoăn thoắt trên những đoạn đường rậm rịt, Linh thấy lạ: guốc dép vậy, đánh đấm chạy nhảy thế nào? Và thẳng hoặc lại có người thắt múi chiếc khăn rằn trước ngực làm duyên. Thoạt đầu gặp, nếu không chú ý tới khẩu súng lúc nào cũng xuống tay và nét mặt tập trung căng thẳng, sẽ ngỡ họ là thanh niên ngoài thành vào rừng du ngoạn. Thật ngược lại với những bộ quân phục cũ mềm, dày bệt, thùng thình của bọn Linh. Tự dưng Linh thấy mình ngù ngò, chậm chạp trước những người lính địa phương thoắt biến thoắt hiện trong cái vùng ra khỏi “cứ” là gặp địch ấy. Họ vẫn sống, vẫn cầm súng, và cái miệng vẫn cười. Một chút kính nể ban đầu dậy trong anh.

Ngay chiều hôm tới, Linh theo Sáu Hóa tới cứ xã, liên hệ cùng đột áp kiếm gạo. Quanh co rất lâu trong những đường mòn bít bùng gai góc, anh dừng lại trước một dòng nước đỏ ngầu, hai bờ dốc đứng bạt ngàn tre gai cao vời vọi. Anh Sáu bảo đây là sông Bé. “... Vượt qua sông Bé oai hùng về Phước Long đi chiến thắng”. Nó đấy à? Sao cứ ngỡ không phải... Nơi bờ nước chênh vênh hiểm hóc tưởng không ai đi tới này đang che giấu những con người bám giữ địa bàn đó ư? Một vạt đất quang quẻ bằng cái chiếu hiện ra. Ngay dưới gốc tre có mấy người đang ngồi. Họ ngồi im lìm, tới tận nơi

mới thấy. Bên cạnh là bông, là súng, gọn gàng như sắp hành quân. Xã mà chỉ lèo tèo mấy người thế này thôi? Linh hơi ngỡ ngàng.

Trong khi thủ trưởng tiểu đoàn sôi nổi làm việc với một người thọt chân chừng hơn ba mươi tuổi, Linh tần

mẫn xem xét. Nét mặt họ có vẻ lạnh nhạt. Chỉ gật đầu thay chào hỏi. Tưởng chủ lực xuống họ phải vui chứ! Du kích đâu? Chắc ở chỗ khác. Vẻ mặt người thọt chân khó đăm đăm, đứng nói chuyện nhưng mắt day ra sông, đôi vai rộng lệch trẹo đi. Một tiếng động nhẹ trên đầu. Linh ngước lên: một anh chàng còn trẻ măng, mặc quần cụt, ngồi vắt vẻo trên ngọn tre, đang cúi xuống nháy mắt với Linh, cười. Chắc người gác. Linh vẫy tay lại.

Đến bên một chị mặc bà ba có khuôn mặt đôn hậu đang ngồi khâu vá cái gì trên võng - võng sao mỏng tang - Linh ngồi xuống:

- Xã gì đây, chị?

- Khẽ chứ cậu! Lính kể bên đó. Xã Bình Mỹ - Chị trả lời gọn lỏn rồi lại cúi xuống.

Linh chợt thấy ngượng vì sự kèn càng, ầm ào của mình. Ở đây để ý thấy họ nói năng, đi đứng đều nhẹ nhàng, chuẩn xác như có tính toán sẵn. Cảm giác này làm tan cả bức dọc. Anh lặng lẽ đứng lên.

... Trên đường về, Linh hỏi nhỏ:

- Đây chắc là ủy ban, anh Sáu?

- Ủy ban gì? - Sáu Hóa ngó ra.

Linh cũng ngớ ra. Ờ! Ông này xưa nay từ phong trào lên, làm sao biết được những từ lạ tai ấy?

- Ban... ban phụ trách, ban chỉ huy, ban đầu não đó!

Sáu Hóa cười lớn. Anh vẫn giữ cái giọng cười như pháo nổ cấp tập vậy. “Khẽ chứ, cậu!” - Chút nữa Linh lại nhắc anh như cái chị hồi nãy.

- Ráo trọi có vậy thôi! Trước Mậu Thân thì bộn đó. Chừng vài chục tay súng, đánh đấm như điên. Nay, thế là nhiều. Rồi, vậy đó! Một ông bí thư, có khi kiêm luôn xã đội trưởng, kiêm luôn cả chính trị viên xã đội. Thằng cha thọt giò đó - Năm Dân, mình có quen sơ. Rồi, vậy đó! Vài ba tay súng sót lại. Bà ngồi đó là “phụ nữ” hay “nông hội”, “binh vận” gì gì đó! Làm tuốt!

- Thế dân đâu?

Sáu Hóa bật cười cái “ục” như tạc đạn nện xuống bùn. Người đâu nhỏ con như chim chích mà hòng như ếch ương? Đi đâu với ông này vừa sợ vừa khoái.

- Dân hả? Dân trong ấp chiến lược ấy! Quá trời dân, thiếu gì! Rồi, vậy đó! Tối nay cho cậu gặp xả láng!

Về tới “nhà”, anh Sáu hát hàm hỏi Kiều:

- Sao? ở nhà kiếm cá hay đi ấp kiếm rượu nhậu, mầy?

Kiều cười dẹo quẹo:

- Đêm chắc mưa to. Có cá đấy, anh Sáu...

Linh nheo mắt nhìn mái tóc chải rất mượt của Kiều rồi dẫn một tổ của tiểu đoàn bộ sáp nhập với đại đội 2 theo xã đột áp.

Ra vào đủ các loại cứ điểm, kho tàng như cơm bữa, bọn Linh đã nâng động tác bò rào thành nghệ thuật nhuần nhuyễn. Nhưng đột áp là cái gì? Đột ra sao? Linh hoàn toàn mơ hồ. Chính vậy mà càng tò mò thích thú. Mấy năm rừng già đâu có biết làng xóm là cái gì. Có những đêm hành quân mỗi mệt thềm vô cùng một tiếng nói trẻ con, được gặp một bà má có gò má nhăn nheo, được nhìn thấy một mái nhà ấm cúng, một ngọn đèn mở tỏ bên mâm cơm gia đình. Thềm cả tiếng chó sủa, cả một mùi phân trâu nồng ấm... Anh bí thư xã hụt giò phổ biến một xâu một xốc những ám tín hiệu nghe lạ tai: nào là cú bép cộng tròn năm, khi bị thương thì la: Anh Hai tiến lên; nào là Đ.K. tức rút lui, thất lạc gỗ gốc cây... Nghe cứ loạn cả lên.

Tối mịt mọi người mới khom lưng, đi thật thưa ra khỏi cửa rừng. Hết rừng đến trắng. Hết trắng tới ruộng cày lép nhép. Có lệnh truyền xuống xách dép chuẩn bị qua lộ, không để dấu vết. à, thì ra đôi dép mềm tiện lợi thật! Suốt đêm, tay xách dép, tay cầm súng vướng víu quá! Linh rộn rạo cả người khi sờ phải những trái mướp khía ram ráp, đựng đưa trên giàn. Đồng bằng là thế này đây... Những năm trước đây chỉ rặt ta, địch, khói lửa và cây rừng. Lâu lâu bọn Linh mới hành quân qua một cái rẫy bỏ hoang có dăm ba trái cà, trái bí chổng chơ.

Tiếng chó sủa nghe lạ quá! Bức bối, tắc nghẽn. Càng gần tới ấp càng thấy lạng tờ. Mảnh trắng như bị ai bẻ làm đôi, nhòa nhạt trong sắc trời nặng chì. Rón rén vượt qua bờ đê lởm chởm rào gai, chỉ thấy những cánh cửa im ỉm. Thật hết một làng bị dịch hạch. Cái đồn bảo an ở đầu ấp, cái tua dân vệ ở cuối ấp, thỉnh thoảng lại rè lên

những phát súng thất thên bay ra khoảng trống ngoài đê. Chó lại râm ran.

Năm Dân gõ nhẹ vào một cánh cửa. Một khuôn mặt ló ra, thào thào:

- Ai đấy?

- Năm Dân đây!

Con mắt ấy lộ vẻ sợ hãi. Cánh cửa khép lại. Im lặng. Tiếng chân bước mỏng vào trong. Anh bỏ đi.

Một nhà khác:

- Ai đó?

- Năm Dân đây!

- Khế chứ! Chiều thấy lính nó xuống đó!

- Có gạo không?

- Đi đi! Chút quay về lấy.

Cửa lại khép, im lìm.

Nhà nữa: không tiếng trả lời.

... Mới qua được con đường bờ trắng cát, bỗng những chớp trắng nhoáng lên. Linh mê đi trong tiếng mìn nổ, đạn nổ, tiếng la hét nhoáng nhoàng. Tay cầm trái tạc đạn mà anh không biết ném vào đâu. Cho tới khi có những bóng đen chạy ngược lại, anh nhồm dậm chạy theo...

Trận đánh trong ấp đã để lại năm xác. Bốn bộ đội, một du kích. Từ khi cầm súng, Linh đã quần nhau giữa ấp thế này bao giờ đâu. Lại bị phục trước nữa. Trên đường về, ai nấy đi làm lủi, cũng chẳng nghĩ tới chuyện xách dép tránh dẫu. Trên lưng đoàn người vẫn những chiếc bông không đeo toòng teng. Hỏa châu sáng trời. Pháo cối tá hỏa đuổi đằng sau.

Linh thoáng nghe Năm Dân lầm bầm:

- Biết mà! Đông người chỉ thêm khó. Lính gì mà ngu ngơ. Đi ấp như đi chợ. Kẹt quá! Mất cha nó một đứa rồi...

Linh thoáng xót xa tự ái. Vùng đất cày cấy lược xen kẽ địch ta này mới phức tạp làm sao? Mỏng manh... Mỏng manh cả lòng dân, cả lòng người. Anh Năm Dân ơi! Biết rằng địa bàn các anh trụ bám, địch đang bình định ác liệt, kìm kẹp gắt gao, nhưng cũng khó cả chứ riêng ai. Bên anh mất có một người mà sao đã vội tiếc? Còn chúng tôi... Hiểu rằng đối với các anh, một người là quý lắm. Nếu chỉ lo bám trụ thôi thì dần dà chúng tôi cũng khôn khéo như các anh. Nhưng chỉ có thể, chúng tôi đã chả lặn lội xuống đây phiền anh làm gì... Giẫm phải miếng kẽm gai đau điếng, Linh cắn răng. Người lính trinh sát chỉ có thể ngu ngơ một lần thôi. Rồi anh xem. Mà chúng tôi chắc cũng không dừng lại ở đây lâu đâu. Có giao liên tới, chúng tôi sẽ xuống sâu hơn nữa, những vùng đất chắc còn mỏng manh hơn thế này nhiều. Lòng tin trong tôi cũng đang rạn rạn đây, đáng lẽ lúc này phải sát vào nhau hơn.

Và ngược lại, cũng lạ! Sự suy nghĩ về cái dữ dội ở vùng sâu cứ ám ảnh Linh suốt dọc đường, nay trực tiếp độ sức, dù bị đau vẫn thấy yên tâm hơn. Kẻ thù chỉ đáng ngại khi nó còn huyền bí, nay phơi bày cả ra rồi, dù có ghê gớm thật đi nữa, cũng thường thôi.

Linh đi giữa bầu với tâm trạng như vậy...

Có tiếng máy bay lên thẳng phành phạch. Linh đứng im rụt cổ xo vai, phủ lá lên đầu. Mày có nghiêng ngó cũng chỉ tưởng là gốc cây khô. Tiếng phành phạch nhẹ đi, anh lại bước dài.

Sáu Hóa đã ngồi sẵn trên nắp hầm. Xung quanh có anh chính trị viên phó môi thâm, cấp trưởng của ba đại đội và Kiều. Xa một chút, Năm Thúy ngồi xất măng bên giếng, đang mủm mỉm cười cái gì. Một lọn tóc vẫn xoã nhẹ bên má. Cô này giỏi thật! Linh nhận xét thầm. Hoàn cảnh này mà vẫn không quên giữ duyên. Nhìn cái miệng xinh xẻo kia chả ai ngờ lúc nghe tin anh em hy sinh trong ấp, lại chui xuống hầm úp mặt vào vồng khóc.

- Quay qua đây, Linh! Hội ý một chút!

Linh chợt dạ. Khi tiểu đoàn trưởng đột ngột trầm giọng như thế là chuyện không bình thường nữa.

- Chưa biết hôm nào giao liên tới đưa đi. Rồi, vậy đó! Mà gạo cạn sạch trơn. Ăn củ ăn măng ngon thôi. Nhưng không khá, đói lắm. Rồi, vậy đó! Mấy anh ở xã có chỉ một kho gạo cũ, cách đây nửa ngày đường. Không ai biết chỗ cả, xã lại hết người. Rồi, vậy đó! - Sáu Hóa hay đệm “rồi, vậy đó!” lung tung vào câu nói vốn đã lĩnh kỉnh, như một dấu ngắt mạnh - Mỗi “xê” cử một bán, trinh sát, thông tin mỗi “bê” một tổ. Đồng chí Kiều và Linh phụ trách, dùng địa bàn, bản đồ mà cắt đại đi. Các “xê” còn lại củng cố “cứ”, chuẩn bị làm nhiệm vụ. Rồi, vậy đó! à, mà Kiều, Linh, đường rất khó đi, hai thằng mày ráng đừng để lọt kích, nghe hông?

Kiều nhìn nhanh tiểu đoàn trưởng:

- Tôi xài chưa thạo bản đồ địa bàn, anh Sáu!...

- Chả ai thạo hết! Trợ lý tham mưu phát biểu ngon vậy mà? Ráng đi, Linh nó cắt khá đấy!

- Còn công việc tác chiến ở nhà...

- Rồi, vậy đó! - Giọng Sáu Hóa lại trầm xuống - Tôi đi! Cả tiểu đoàn trông vào mấy hạt gạo đó thôi!

Anh đừng phất dậy, mà chỉ tới tai Kiều, với dây lưng đeo vào.

Kiều vội cười dẹo miệng, chiếc răng vàng hé ra:

- Đừng nóng, anh Sáu! Nói vậy để anh Sáu cho ý kiến khắc phục khó khăn thôi mà...

Đôi mắt đục đục của Sáu Hóa dụi đi. Đôi mắt màu xám tro gan lì ấy chưa từng bao giờ quắc lên với đồng đội.

Bộ phận đi lấy gạo ngồi xúm quanh nồi cháo măng lũng bống, xì xụp ngon lành. Sáu Hóa không ăn, ngượng ngập quay đi vẩn thuốc. Anh vốn khảnh ăn. Ở chiến khu, anh ăn thịt thú rừng quen rồi. Ở đây không nổ súng được, anh tỏ vẻ bực bội lắm. Người thủ trưởng đơn vị tưởng vô tâm, ưa vui nhộn kia, có lần đã vừa cồng chiến sĩ bị thương vừa mếu máo khóc, nước mắt giàn giụa, lúc này chắc đang dằn vặt trước đồng đội đang ngồi quanh nồi cháo măng loãng nhạt. Hớp cháo nằm ngai ngái trong miệng Linh không chịu trôi xuống.

Năm Thúy đổ bồng củ chụp ra đất. Đây là phần ăn đường ưu tiên cho người đi công tác. Không biết từ bao giờ đã có cái tên củ chụp? Hay chẳng muốn đào nó, người ta nhất thiết phải chặt một đoạn tre hay tầm vông, chẻ tua một đầu ken thật khéo sao cho giống cái đầu

chúm của người đi bắt cá. Lặn ra trăng hay bờ sông có nhiều cỏ tranh - bờ sông là hay có nhất - trong ngàn vạn cây lá, tinh mắt thấy cái dây leo nào màu tím tím, có ba cạnh, sờ vào thấy ram ráp là y như nó. Đào bằng dao, cuốc coi như bở. Đứt nửa chừng hết, phí lắm. Chỉ có thể dùng cái đầu chúm đó mà chụp, chụp miết... Chụp tới đâu, đất theo lên tới đó như lưỡi khoan. Gãy chụp rồi, nếu chưa thấy, đừng vội nản, làm cái chụp khác. Thọc nữa. Tới khi nào thấy củ có thể lay qua lay lại dễ dàng, hãy gượng nhẹ rút lên. Củ nhỏ cũng ăn no lòng một bữa. Củ to dài bằng cả sải tay ăn hết ngày. Đào xong, đừng vội rửa. Cứ lấy dao nạo nhẹ màng vỏ mỏng tang bên ngoài mà cắn một miếng thật đã. Hết khát ngay. Chụp, ăn sống nhiều nước, xốp xốp giòn ngọt. Nấu chín, bỏ hơi như sắn trụng mùa. Bỏ béo không kém gì cơm. Hố củ chụp sâu hun hút, đừng ham mà đuối sức. Tháng trước, ở địa phương có người đi đào củ, tối không thấy về. Sớm hôm sau đi tìm, chỉ thấy nửa người nhô lên mặt đất, đầu chúi xuống hố, đôi chân lạnh ngắt không cựa quậy. Người ấy đã chết vì đói lả trong hố củ do chính tay mình đào!...

Thúy rút rè đến bên cạnh Sáu Hóa đang nhả khói mù mịt như lính đốt rừng, nói nhỏ:

- Đi lấy gạo, anh Sáu? Em đi được không?

Sáu Hóa lắc đầu. Khói vẫn từ trong miệng anh lan ra làm chị húng hắng ho. Thúy quay lại nhìn Linh như dò hỏi, như cầu cứu. Linh nhìn lảng đi: "Khó lắm, không đi được. Sau lần ấy chị đã kịp khỏe lại đâu". Thúy bướng bỉnh cong môi lại, không thềm hỏi ai nữa, quay qua ông bí thư, dặn dò:

- Cháu đi lấy gạo. Nếu có người tới đón, chú Tư cứ xuống trước.

Nói rồi, chị sửa soạn bằng. Sáu Hóa lại lắc đầu, nhưng cũng đành đưa chị mượn cây súng ngắn. Thúy cười, mắt lay láy nhìn Linh lúc ấy đang ngồi xuống bên chú Tư vẫn thuốc hút. Chú vẫn ngồi như vậy từ bữa tới đây. Càng ít nói. Lúc nào cũng như đeo đuổi một ý nghĩ gì dai dẳng...

Gần hai chục người đã sang được bên này sông Bé. Trước mặt là con đường mòn mờ mờ thăm thẳm. Cái gì chờ đợi ở đó, ở trước nữa? Cứ thấy phập phồng...

Đội hình hàng dọc tự dừng đi chậm lại. Kiều loay hoay gỡ ra, gấp lại, rồi lại gỡ chiếc bản đồ nhỏ xíu ra, trán nhú lại có vẻ bần rộn lắm. Một vài người đứng hẳn lại, quay mặt vào rừng giả vờ tiểu tiện, Linh đã thấy nóng nóng đầu. Hừ! Lại gỡ cái trò cũ rích tìm cơ tụt lại sau. Mà sao Kiều loay hoay mãi thế? Không chỉ huy nổi nữa à? Anh ta vẫn vậy thôi. Lúc bình thường tỏ ra thông minh, tháo vát lắm, được lòng cả ban chỉ huy tiểu đoàn. Gặp khó thì trơn truội đi như lươn. Kiều nguyên là đại đội trưởng đại đội chủ công ở tiểu đoàn bạn. Trong một trận đánh sân bay ở biên giới, đang cắt rào bị lộ, địch phản ứng dữ dội, Kiều đã nằm lì sau một ụ mối, bỏ vị trí chỉ huy. Trận đánh thất bại, trên tạm thời đưa Kiều sang làm trợ lý tác chiến tiểu đoàn bên này. Trước đây, tình hình chung mở ra khá thuận lợi, Kiều là một trong những đại đội trưởng xuất sắc tài hoa của binh chủng. Trận sân bay đó, nếu Kiều vững thêm một chút, bây giờ anh ta đã nằm trong ban chỉ huy tiểu đoàn.

Đi đứng lộn xộn quá rồi! Kiều ngại mình không đủ uy tín để chỉ huy hay là...

Linh nặng giọng:

- Phân công phân nhiệm sau trước đàng hoàng đi, ông! Lụng xụng thế này bỏ con bây giờ!

- Sao hoảng hốt vậy? Từ từ tính toán cho chắc ăn đã chứ!

- Đường nắm được rồi, còn tính toán gì nữa?

- Đừng làm ăn kiểu con nít, chết có ngày! - Giọng Kiều có vẻ kẻ cả.

- Không ai là con nít ở đây cả. Anh rõ chưa?

- Thì đi đi!

- Sao không? Đi Tùng!

Nói rồi Linh băng lên đầu, đi ào ào. Tổ trình sát nổi theo. Linh nổi tiếng dũng cảm, gan góc bao nhiêu thì cũng nổi tiếng cương trực, nóng nảy bấy nhiêu. ở đâu cũng vậy, cấp trên rất thích anh nhưng cũng ngại ngại. Anh sẵn sàng phản ứng, phê phán quyết liệt những cái gì không hay, không phải theo ý mình. Phản ứng bằng lời lẽ sắc sảo có, bằng đốp chát cũng có. Bộ đội hay bàn tán: “Ông Linh mà bỏ được tính nóng đi thì bây giờ đâu có là trung đội trưởng? Vượt xa ông Kiều”. Nhiều lần Linh đã chú ý sửa nhưng chịu. Cơn nóng nó không nằm ở đầu mà nó cứ rần rần đùn từ sống lưng lên, ai mà chặn được. Ví như lúc này đây, anh sẵn sàng chết bỏ chứ không thể để ai coi thường mình. Linh thường lập luận: đã mang nhau hàng ngàn dặm vào tới đây, phải sống thẳng băng như đường đạn. Cứ lẽ phải mà hành động. Trong tiểu đoàn, chỉ có Sáu Hóa là khoái anh thực sự. Vì nếu anh bắt chột nổi nóng ư? Sáu Hóa còn nóng hơn nhiều. Chả có lần Sáu Hóa đã quát văng lên ngay trong hàng rào kho xăng là gì?

Đối với Kiều, Linh đã khó chịu từ lâu. Khó chịu không phải cái án treo giò của anh ta, nhưng tham mưu gì chăm lo công việc thì ít mà cái miệng cứ dề ra thì nhiều. Có lần câu quá, Linh quạt thẳng trong cuộc họp chi bộ: “Trong điều lệnh quân đội đã ban hành, tôi chưa hề đọc chương nào quy định có “tham mưu mò” cả! Chức trách trợ lý tác chiến đâu phải mò cá!”. Kiều sầm mặt nhưng không nói gì. Sáu Hóa cười phá lên, mặc dù anh là người nhậu rượu với cá nhiều hơn cả.

Linh vẫn đi phăng phăng. ở đây có cả xã cùng đi, lính đặc công mà tụt tụt vậy, người ta chả bỏ cười cho. Mai mốt biết đâu lại xuống hoạt động chỗ họ, ai mà tin được? Rồi bộ đội nó quen nếp đi, xuống sâu nữa, bảo nhau nằm co như con trúc à?

Thấy Linh hăng quá, Kiều có vẻ ngượng, cố tung ra một câu không ra mệnh lệnh cũng không ra nhắc nhở:

- Tất cả đi thưa ra. Không được nói chuyện...

Rồi anh ta vượt lên trước Thúy, đi kể tổ trình sát, cặp môi mỏng hơi nhặt đi.

Thúy hầu như không chú ý tới thái độ của mọi người. Chị vừa đi vừa mãi mê cúi xuống nhặt những cái nắm mối nở sớm, trắng mịn, mọc chi chít trên những thân gỗ mục. Loại nắm sinh trong mùa mưa này chẳng thơm nhiều nhưng đậm ngọt. Hái thêm ít lá bép trộn vào nấu thành canh. Béo như nước xáo gà. Húp một tô vào cũng ấm ruột. Giữa đường hành quân, nhai miếng nắm cứ dề dề ở đầu răng, nhai kỹ thấy ngày ngày như những sợi thịt gà giò xé tươi... Thúy chắc đang cặm cụi lo bữa ăn chiều cho mọi người.

Tốp người vẫn đi sâu vào vùng tĩnh mịch. Không một tiếng ho, tiếng trò chuyện. Chỉ lạo xạo những bước chân giẫm lên lá khô. Những khẩu súng đã xuống tay. Lầy AK trượt gần nấc thứ nhất.

Rừng yên lặng và càng thêm hun hút. Cơn bực qua nhanh, Linh chú tâm vào đoạn đường. Bám địch đã thành nghề, Linh cân nhắc chi li từng đỉnh dốc, từng khúc cua, từng tiếng động lạ, từng mùi vị mới. Chỗ nào khả nghi, anh kiên quyết cắt tránh. Dù sầy da tróc vẩy nhưng tránh được cái chết vô ích. Cứ làm biếng, theo đường mòn thẳng bước là dễ nộp mạng vào họng nó. Bí quyết sinh tồn quý báu này, Linh học được của anh Sáu. Cũng chẳng lạ là tại sao anh ấy sống dai như vậy khi đã lăn lộn khắp các địa bàn hiểm hóc của miền đông Nam Bộ này...

Quá trưa, mọi người tới nơi. Thật thuận lợi không ngờ. Kho gạo đã sụp hoàn toàn. Những tàu lá buông xòe tán phủ lên trên những bao bì ẩm mốc. Bên cạnh có cái hố B.52 quá khổ, đường kính tới năm sáu chục mét. Bom tấn đây. Trong hố bom, nước tràn trề trong vắt. Ắn khuất xung quanh bờ, xanh rêu những mảng rong đuôi chồn.

Tất cả hồi hả hót gạo mục vào bông. Có tiếng gạo sống vỡ rào rào trong miệng ai? Kể không sợ tối, cho anh em dừng lại nấu cơm ăn no no một chút còn gì bằng!

Linh thân mật đưa cho Kiều một nhúm thuốc rê. Qua hoạn nạn, người ta cũng cho qua luôn bực dọc cũ:

- Đi liền chứ anh Kiều?

Kiều miễn cưỡng gật đầu, quay sang san bột gạo trong bông Thúy. Thúy giữ lại nững nịu không nghe. Lâu nay Kiều vẫn thường

có những chăm sóc nho nhỏ đối với cô gái có chiếc răng lầy duyên dáng ở khóe miệng như vậy.

Cô gái vừa xốc bông lên vai vừa cười. Mãi tới lúc này Linh mới chột thấy cái lúm đồng tiền trên cặp má trắng xanh đỏ. Nụ cười tắt, cái lúm đồng tiền đầy lên, chỉ còn lại vết nhăn li ti như chiếc cầu tre xinh xinh bắc qua ao nhỏ sau trận mưa rào đầy ắp nước. Lạ nhỉ? Cùng trên một khuôn mặt, trời lại phú cho cả hai nét duyên: chiếc răng lầy, lúm đồng tiền. Chưa nói đôi mắt... Cô gái này tắm bồ, nghỉ ngơi một dạo cho hồng hào lên, rồi ăn mặc đàng hoàng một chút, con gái Hà Nội mấy người theo kịp! Linh tự nhiên mỉm cười, muốn nói một câu gì song lại thôi.

Tùng đeo súng vào vai, lưng còng còng vì bông gạo nặng, hỏi:

- Vẫn theo đường cũ, anh Linh?

Linh gật. Tùng lách lên. Linh gọi lại:

- Thôi, cứ để mình! Đeo nặng khó quan sát.

Tùng không nói, cứ vượt lên trước. Linh bám sát đằng sau. Thoáng ánh mắt Thúy nhìn theo cái dáng đi như ngựa của anh trung đội trưởng to khỏe, đẹp trai. Từ hôm xảy ra cái vụ trên sông Sài Gòn, Linh đôi lúc lại bắt gặp đôi mắt có hàng mi không dài nhưng rậm kia - đôi mắt cứ phảng phất gợi nhớ rừng chiều sâu thẳm - thấp thoáng nhìn mình. Nếu vô tình anh quay lại, hai giọt nước kia lại chao đi. Lúc này cô gái đó vừa nhăn mặt nói nói lại dây bông vừa tiếc rẻ nhìn lại đám rong đuôi chồn. Loại rau này vớt lên, bóp kỹ, chấm nước muối ăn ghém thơm và giòn như rau muống sống chế nhỏ.

Linh thấy nhẹ nhõm. Gió lạnh se se. Bồng gạo có vẻ nhẹ đi, mềm vai hơn. Bàn chân bước có đà như bật trên nệm cao su. Anh ngửa mặt nhìn lên, những vòm lá đang bá vai nhau đưa đẩy rì rầm. Những cành con nghiêng ngả vào cành mẹ, nững nịu đưa ngàn bàn tay nhỏ xíu vẫy rối rít. Dù thế nào, rừng vẫn muôn đời yên tĩnh thân yêu trước con mắt người lính...

Có tiếng ầm ì nặng nề như cối xay lúa chuyển vận trên sân gạch. Linh nhìn vào một khoảng trống trên đầu: ba vệt trắng mịn màng thẳng tắp đang vươn dài. Những cái đuôi của nó hơi lượn lờ phơ phất rồi tan dần vào da trời nõn nà xanh ngắt. Những cái đầu của nó vẫn vươn dài ra... Bỗng chân anh hơi lạng đi. Tiếp liền đó, cả đất rừng chớp giật trong những âm thanh cuồng loạn. ú... ú... ú... Doành!... ú ... ú... ú... Doành! ú... Doành! Doành! Doành!... Linh vẫn đứng: B.52 đánh xa, ít nhất cũng hai tiếng đi đường.

Vừa dứt đợt, Linh hô:

- Nằm xuống!

Một trái bom cuối cùng nổ lẻ loi sát bên... An toàn. Cái đáng sợ không phải tràng bom rải như vãi đó. Biết điểm rồi, nếu không chụp trúng đầu cứ đứng tĩnh bơ. Riêng trái “mồ côi” này ưả nổ bất tử chả biết trúng đâu. Vô ý, chết như bỡn.

Chợt bước chân Linh hơi sượng. Nó đánh B.52 hướng đường mòn là ý gì? Chỉ có thể là dọn bãi đổ quân! Thôi chết! Nó đặt ổ phục kích rồi! Làm sao đây? Lui lại nằm chờ nó rút à? Trật! Không như thằng ngụy, thằng Mỹ phục dai như đĩa. Cả tiểu đoàn nóng ruột mong ngóng mấy bồng gạo này...

Cắt đường khác chẳng? Càng nguy! Đoạn ấy rừng mỏng, hai bên trắng trống không. Phơi lưng ra, nó xẻo thịt ngay. Vòng đằng sau? Cũng năm ăn năm thua lắm! Biết tình hình thế nào? Chỉ còn cách duy nhất: vượt nhanh, vượt thật nhanh! Có thể bọn trắng này chưa kịp phát hiện ra mặt đường. Chúng nó còn cùm lại ăn nhậu chán chê đã.

Nghĩ vậy, Linh vượt qua Tùng, quay lại giục:

- Vượt lên, Tùng!

Tùng gật đầu, lại chạy lên trước, nhất định không chịu bỏ vị trí. Tùng đi nhon nhót, cái bông gạo bằng bông-sô Mỹ tròn căng in hằn những hạt gạo nhảy nhảy trên lưng. Tốp người đi như chạy. Đột nhiên Kiều gật cây, bươn lên đầu, giật giọng:

- Đi đâu vậy? Muốn chết à?

Tùng vẫn đi. Kiều giữ quai bông Linh:

- Định đâm đầu vào hứng đạn hả? Đứng lại!

Linh đứng dừng, cổ lấy giọng từ tốn:

- Thế anh tính sao?

- Quay lại chờ xem sao đã.

- Nằm lại là tự vẫn đó. Tắc hết đường!

- Còn hơn nộp mạng như con thiêu thân.

- Chưa chắc! Cứ dấn lên, mình sẽ sớm hơn nó.

- Không! - Kiều gằn giọng - Cậu bướng lắm. Tôi đã bảo nằm lại!

Giọng Linh lạnh đi, cặp môi giằn giật như trứng phong. Đây là dấu hiệu anh đã nóng tới cao độ:

- Tôi thấy nên đi!

Kiều chống tay vào hông, nói như quát:

- Ai chỉ huy ở đây, hả?

Á à! Gớm nhỉ? Tới bây giờ mới giờ giọng chỉ huy! Không chịu được nữa, Linh tiến một bước tới sát mặt Kiều, nhìn xoáy vào cặp mắt cũng đang đỏ ngầu của anh ta:

- Khi người chỉ huy tỏ ra bất lực và nhát sợ, thì quyền chỉ huy thuộc về tập thể, hiểu chưa?

Kiều hơi nhích lùi, im lặng. Linh biết lúc này anh em đang hướng vào anh, chờ đợi ở anh. Họ biết quá rõ sự táo bạo lạnh trí của người trung đội trưởng trinh sát này. Có cả ánh mắt như biết nói nhìn anh vừa khích lệ vừa lo lắng.

Tùng bật nói:

- Ở đây mà tranh luận chết cả nút bây giờ! Ai muốn mang được gạo về, theo chúng tôi! Còn ai ngần ngại, ở lại, tùy!

Nói rồi, Tùng quay lưng lại, đi liền. Linh ngạc nhiên: giọng quyết liệt gỡ thế cho anh vừa rồi là Tùng đó sao? Như cái chai đã mở nút, một hai ba... rồi cả tổ người lại bươn đi. Kiều vẫn đứng sững, mặt tái đi, một bên gò má rung rung, cái môi mỏng mím chặt bỗng treo ngang thành nét cười nhạt. Anh ta cũng đi theo, tụt sau một đoạn.

Bám sát tay tiểu đội trưởng lạnh lợi nhất của mình, Linh thực bụng không thấy vui gì khi được tập thể tin cậy. Anh chỉ thấy bồn chồn lo lắng. Chết chóc đẹp qua một bên, chưa tính tới. Nhưng liệu có bút được trước nó không? Nếu chẳng may bị đánh thì sao? Biết ăn biết nói thế nào? Cái miệng mỏng như lá tranh kia lại nhếch sang một bên cho coi. Phía trước, bắp chân tròn trĩnh như con gái của Tùng cứ sấn lên... Đôi chân kia đêm đêm nằm tâm sự hay chòi đạp sang võng Linh, nghịch ngợm...

Tùng vào chiến trường sau Linh hai năm. Anh đang học lâm nghiệp thì xin tòng quân. Nhà một mẹ một con,

huyện khuyên ở lại. Tùng năn nỉ vò vĩnh: “Bu nói giúp con đi, bu! Con đi ít năm lại về thôi mà! Đi trả thù cho thầy mà bu lại im lặng thế? Đấy, bu gật đầu rồi! Bu ký tên vào đấy nhé!”. Người mẹ cao tuổi ở một vùng trung du đó run run chiều ý con, rồi vào buồng trong khóc lặng lẽ...

Buổi chiều trên đồi cọ, Tùng mới cầm tay cô bạn học, rù rì nói thật. “Tôi đi, thương mẹ, thương... ấy lắm. Nhưng bọn con trai đi hết cả, làng xóm vắng teo, chỉ thấy toàn đàn bà con gái với người già, mình là con trai sức vóc thế này mà cứ đi lại nghênh ngang, ngưỡng ngưỡng thế nào ý”. Cô gái có đôi mắt rợp bóng cọ ấy, lén nhét vào túi người yêu chiếc khăn màu xanh nõn chuối, chẳng nói gì... Màu xanh ấy và đôi chữ cũng xanh ấy gợi nhớ tới loài hoa thạch-tùng-xoan trung trinh trong lòng anh trai làng vừa tròn mười tám.

Buổi sớm hôm đi, Tùng bước nhanh ra khỏi ngõ. Anh không muốn mẹ già đưa tiễn. Bịn rịn lắm. Tối đầu ngõ, bỗng có tiếng người chị với theo, ghen ngào: “Tùng ơi! Em quay lại vực mẹ vào nhà rồi hãy đi, em ơi”. Tùng cắn chặt môi, càng đi như chạy. Mà sao nước

mắt cứ ngấm ngấm trào ra... Anh biết lúc ấy chỉ cần ngoảnh đầu lại một chút thôi là sẽ không bao giờ đi nổi nữa...

Tùng có dáng người thanh, mặt mày trắng trẻo, mái tóc mềm mại như trẻ con. Mỗi khi nói cứ ngoẹo cổ ỏn ẻn như con gái: “Anh Linh lấy cho Tùng cái này... Tùng xin có ý kiến... ừ! Tùng không thích đùa thế đâu”. Anh em cứ bẹo má, gọi: “Cô Tùng”.

Khi nhận cậu văn thư tiểu đoàn mảnh mai hay hí hoáy làm thơ này vào trung đội, Linh vừa thích vừa ngại. Đêm nằm gác chân qua võng nhau, anh cứ quờ tay bẹo má, vuốt tóc Tùng như âu yếm người yêu. Song, khi vào cuộc, anh lại không dám đưa Tùng đi mũi chủ yếu. Ấy vậy mà chỉ sau trận phá kho dầu đầu năm, Linh đã thấy ngán “thằng cha bạch diện thư sinh” này. Lì lợm dững mảnh hơn bất cứ một anh nào có vóc dáng gồ ghề dữ dội nhất trong trung đội...

Nhìn cái gáy nhỏ nhắn mìn mẹn đang căng ra, ươn ướt mồ hôi vì sức ghì của quai bông, Linh xúc động nghĩ: “Tới đây, nếu rủi mình có ngã xuống, Tùng nó dư sức thay mình”.

Đã thấy loáng thoáng cái mùi là lạ, quen quen. Mùi lá cây bị xé rách, mùi diêm khét đặng, mùi đất bị băm tơi trộn vào nhau thành một thứ tanh tanh lờm lờm... Những bàn chân bước nhẹ, tránh từng chiếc lá khô. Con mắt căng ra. Nhịp thở dồn dập... Sắp tới bãi B.52 rồi! Bọn Mỹ nằm ở đâu? Bụi nào, lùm nào? Sau gốc cây hay chiếm điểm cao? Cũng có thể không có gì cả. Chiến tranh, mọi chi tiết đâu có bất di bất dịch. Nếu thế thì tuyệt quá! Chỉ tới nay là về tới “nhà”. Ra suối tắm một cái, lên “quất” một bụng cơm, rồi ngã lưng xuống võng làm một giấc sáng đêm. Ngày mai là cái gì? Kệ nó! Không cần biết. Ấy, chưa! Còn phải kể nốt cho thằng Tùng nghe cái giai thoại buồn buồn về loài chim từ quy nữa chứ!...

Nhưng sao vẫn ớn ớn xương sống? Linh tính nhạy cảm không giải thích được của người lính le lói báo anh biết có cái gì đó đang chờ. Cái cảm giác ngây ngấy tê tê như sắp lên cơn sốt trước một hiểm họa trông thấy lại dấy lên trong đầu anh. Toàn bộ thần kinh, tai mắt của anh tập trung phóng về phía trước. Anh hy vọng nắm bắt được những tín hiệu rõ ràng trong chính linh cảm mình và của ngoại cảnh. Anh ngó sát sau những thân cây, dò từng bước, ngón tay cái tần mần đưa cần an toàn vào nấc liên thanh...

Rừng sáng dần... sáng dần ra. Mùi lờm lợm tanh tanh xộc mạnh vào mũi... Kia rồi! Nó kia rồi! Anh ngồi thụp xuống: một bãi đất trống hiện ra ngổn ngang. Cây cối, cỏ lác xung quanh bị phạt trụi thui lủi như vừa qua đám cháy lớn, đang còn hầm hập nóng, những thân cây to bằng hai ba người ôm, gục xuống tước xơ như cái cổ bị chặt chưa đứt, dính nhằng. Ở chỗ đó nhựa vàng ứa ra sền sệt. Lá cây như có người trộn đều với đất đem băm nhỏ rải khắp bãi bom. Đó đây những cành, những gộc nằm tơi tả. Cả bãi bom chụp chói nắng. Một thứ nắng lổn nhổn đỏ sẫm như tiết. Bên kia bãi trống là ngã ba nhà lá, nơi trú chân của anh em đường thồ ngày trước. Chỗ ấy lúc này sao thấy hun hút phập phồng. Một vài chiếc lá lắt lay như con mắt xanh lè của thằng Mỹ đang dòm ngó. Những cành cây bị tiện đứt ló ra cứ ngỡ họng súng nào đang rình rập.

Phải chớp thời cơ vượt cho nhanh cái rốn tử địa này. Sang tới bên kia có địa thế hơn, rồi tính. Nín thở nghe ngóng một hơi lâu không thấy gì lạ, Linh quay lại, ào phào:

- Trinh sát theo tôi, chạy!

Anh vừa đứng lên định lấy đà, thấy có bàn tay giật áo. Anh quay lại: Năm Thúy cũng đứng lên, sửa lại quai dép. Không nói một lời,

anh ấn mạnh vai bắt chị ngồi xuống. Cả tổ băng qua bãi trống. Một miếng bom bật mạnh cái cạnh sắc vào mắt cá chân anh, trầy thịt.

Chỉ còn mười bước nữa là tới chỗ kín, bỗng bất thần như có ai “òà” mạnh trong giấc ngủ mê: một chiếc “cá rô” ở đâu đâm sầm tới. Lộ rồi! Nằm lại là chết. Chạy thí đi! Cả tổ nhào vào một gốc cây bằng lăng xù xì gần đó. Chiếc “cá rô” cười khằng khặc quấy đuôi phóng theo. Linh quay phắt lại: may quá, tất cả vẫn còn ở bên kia! Trong giây phút ngắn ngủi ấy, Linh vẫn kịp nhìn thấy Thúy đang bấu chặt gốc cây, người co rúm lại nhìn lên chiếc “cá rô” đang lồng lộn. Chiếc Hon-đa đã sà tới, đen ngòm như cánh diều hâu. Nào, bắt đầu! Linh bỗng thấy tỉnh táo lạ lùng: tao sống mày chết, tao chết mày sống!

è... è... è... Chiếc hon-đa đang siết cánh cuốn tròn quanh ngọn cây. Động cơ nổ rền rền như sấm sét giáng lên đầu. Cái bụng nó căng phình ra chứa đầy đạn. Cái đầu nó tròn thui lủi bóng cỏ cứ giúi xuống tìm tòi. Toàn thân nó loang lổ màu chì như con quái vật đang rú rít trong không gian. Những con người bé nhỏ nằm hẹp ở dưới vẫn nhướng mắt nhìn lên. Cái vòng siết nhỏ dần... nhỏ dần... rồi sà xuống... Kia, nó chúi! Cả tổ ngoắt theo Linh, chạy men theo gốc cây lớn.

ì... Xèo!... Một trái hỏa tiễn toé lửa tại chỗ Linh vừa nằm. Tốt! Quá trớn, nó kênh càng lượn hết vòng. Kia, nó quay lại rồi! Linh chạy ngược lại. ì... Xèo!... Đất đá văng tung toé, miếng thép cắm phùm phụp vào thân gỗ. Tốt! Trật nữa! Ầy, nó nhằng trở lại! Linh cũng ngoắt sang bên. Cảo... Đùng!... Trái này nổ to quá! Vẫn chưa trúng. Chạy nhanh lên... Đùng!... Đầu kia!... Men sát gốc vào! Xèo... Tốt, nó lại nhằng. Linh ngoắt nhanh. Phụp!... Một trái hỏa tiễn lép, dài bằng sải tay, sáng loáng ngập vào thân cây đang rung lên bần bật ngay cạnh trán Linh. Anh tái mặt...

Không cần được mồi, chiếc “cá rô” càng điên cuồng lộn quấy trên đầu. Cành lá ngã nghiêng rung âm âm trong tiếng gầm lạc giọng của động cơ. Ở dưới, bốn người cứ nép sát gốc cây, lúc chạy nhanh, lúc chạy chậm, lúc chạy ngược, lúc chạy xuôi, lừa nhau với nó. Cứ sau mỗi trái đạn, thân xác nặng nề của nó lại văng ra cái “rét” giống con chó dại lừa lừa cắn được một miếng lại nhảy bắn ra gầm gừ.

Bầu chặt vào gốc cây có những sống rễ thật cao như vách ngăn, Linh trừng mắt nhìn lên. Miệng hơi cười đầy thách thức nhưng đã thấy hồi hộp lắm. Nó quần lâu như vậy nhất định có lính mặt đất đâu đây! Nằm đây thêm một vài phút nữa, dứt khoát thằng “cá lẹp” sẽ nhào tới, và khi đó chỉ còn cách ngửa cổ chịu chết. Có tiếng răng va nhau lập cập đằng sau. Cậu nào run thế? Bây giờ mình chỉ buông tay ra một chút là cả tổ đi tiêu ngay.

Chiếc “cá rô” đang phóng vèo vèo bỗng đứng sững lại như chiếc ô tô phanh gấp. Toàn thân rung rinh. Nó cứ è è dao động tại chỗ rồi hạ dần... hạ dần xuống y hệt con nhặng khổng lồ đang quạt cánh đứng im, thỉnh thoảng lại giật nảy lên. Gần quá! Hai mươi mét, mười lăm, mười mét... Linh có cảm giác có thể dùng sào chọc một cái là nó rụng liền. Linh cố không chớp đôi mắt đã nhức bỏng. Lơ đãng một chút là chết với nó ngay.

è... è... è... Tiếng động cơ thuần buốt như cứa, như giũa vào thần kinh. Linh thấy rõ cái mặt đỏ bự, bộ ngực loang lổ, cái bụng phúng phính cũng đỏ như tôm chín của thằng Mỹ đứng ở cửa sổ máy bay. Hai cánh tay u nần của nó chống vào thành cửa nhoài đầu ra ngoài, ngúc ngoắc dòm ngó. Bên dưới có một thằng cời trần khác, toàn thân tím đen lại như hắc ín phơi dưới nắng, đang lăm lăm hòng súng trong tay. Hòng súng đen ngòm lừ lừ rà qua rà lại. Hết hỏa tiễn rồi. Nó sắp bắn 20 ly đây!

Linh siết mạnh báng AK. Ngon quá! Chỉ cần một phát thôi là rơi ngay. Một phát thôi, không hơn không kém. Nhưng khác nào báo động cho chúng nó kéo tới cả đàn? Còn cả đoàn người đang đứng bên kia trắng...

Một hàm răng trắng ớn nhe ra... Một con mắt đục lờ... Cùng! Cùng! Cùng! Cùng!... Những viên đạn đại liên rú lên như tiếng cười ma quái, cày tung đất, hất mạnh vào mặt mọi người. Không ăn thua. Họ đã nhảy sang kịp thân cây bên kia.

Nó hạ thấp nữa... Đầu hơi nhổng lên, đuôi vục xuống. Từ đấy nó, như có gió bão gầm thét tuôn ra. Những cành bằng lăng bằng cổ tay, cổ chân vặn oằn, gãy răng rắc. Lá từ trên cao bay xuống rào rào. Lá ở dưới đất cũng cuốn lên như trong một cơn lốc lớn. Linh choáng váng mặt mày, cảm thấy cả thân cây khổng lồ đang chuyển mình quay cuồng sắp đổ ụp lên đầu anh.

Bụp! Bụp! Bụp!... Đạn vẫn găm sát người. Những mảnh vỏ bằng lăng bay ra vù vù, để lại những lỗ khoét đỏ hỏn. Thêm một họng M.79 ló ra cửa. Cái dây đạn vàng chói lên. Chúng xài M.79 đây! Không xong rồi! Chiếc “cá rô” căng tròn vẫn vè vè tại chỗ như con nhặng, thỉnh thoảng lại giật nảy lên. Hừ! Đúng là kiểu bay trước sân nhà người ta để thò tay vào rút quần, rút xu-chiêng con gái đang phơi trong nhà nghịch chơi. Muốn rút xương nhau hả? Được! Tao sẽ vít cổ mày xuống trước. Muốn ra sao thì ra. Chịu không nổi nữa rồi! Linh vùng đưa mũi súng lên.

Đột nhiên, hai chiến sĩ ngồi trước Linh, kiệt sức chịu đựng, vụt bỏ chạy. Linh thất thanh:

- Tùng! Gọi nó lại! Đứng trước có kích!

Tùng lao theo, và ngay lúc đó một tràng đạn mặt đất rống lên khùng khục. Linh tái mét mặt nhìn ra: ngay khúc đường cua, ba bóng người vật ngã sóng soài. Kịp thấy bắp chân trắng trắng của Tùng đang chồi đập... Linh hộc lên một tiếng đau đớn, rồi không nghĩ suy gì nữa, anh đứng dậy nhằm cái miệng trắng ởn đó siết cò...

Chiếc hon đa như bị phang một cú giữa sườn, rùng mình thật mạnh rồi lạng đi. Nó cố ngóc lên, lại hẫng xuống... Lại ngóc lên. Khè... khè... Cái bụng nó thở nặng nhọc như con heo bị chọc tiết, cố bay đi một đoạn... Và cuối cùng, nó mất đà, chúi đầu xuống, ngừng ngoằng... ngừng ngoằng... rồi ộc lên một tiếng, nó quật bụng xuống đất, giã giụa tuyệt vọng trong đồng lửa.

Linh chạy ngược trở lại. Bên rìa bãi bom, Thúy đang ngồi chờ. Chị nhìn anh rưng rưng và cặp môi nhợt đi.

Mọi người lại trở về kho gạo. Mỗi người tìm một chỗ ngồi. Không ai nói với ai một lời. Kiểm lại, thiếu bốn! Cả Kiều nữa! Có người nói khi bắt đầu đựng bãi bom, nhìn lại không thấy Kiều đâu cả. Bom pháo như vậy chắc chạy lạc? Không lọt ổ kích cũng chết bụi chết bờ thôi.

Linh chùng vai xuống. Thúy nhìn vào anh, anh nhìn vào đồng đội, đồng đội nhìn ngang vào những thân cây. Không nói nhưng chắc anh em oán mình lắm. Mình nóng vội quá chăng? Giá cứ nằm lại, cực nhọc dăm bảy ngày có khi cũng cất về tới nơi. Mình chỉ suy nghĩ là ở nhà đang cần gạo từng giờ. Ai dè... Anh hiểu: những cặp mắt nhìn ngang kia không có nghĩa là sợ hãi. Thiếu gì những trận giặc ác liệt hơn. Nhưng những ngày đầu ở một vùng đất xa lạ mà như thế cũng là quá sức. Lại còn con đường trước mắt nữa...

Góc kia, Thúy đang chụm lửa nấu cơm. Hàng mi rậm võng xuống. Chắc lại sắp khóc? Người con gái vùng ven ấy đang mủi lòng nghĩ tới những anh bộ đội phương xa đã ngã xuống trên quê hương mình chẳng? Linh muốn nói một câu gì phá tan không khí im lặng nhưng chịu. Lòng anh cũng nặng trĩu.

Ôi! Đồng bằng! Đồng bằng!... Mới có mấy ngày mà đã uể oải quá rồi! Anh đứng dậy, lảng ra hố bom, ngồi nhìn trần trần mấy mảng rong xanh giập giời trong lòng nước. Một vài con cá lòng tong tung tẫy vô tư. Ước gì mình cũng thanh thản như loài cá kia!

Chiều đang xuống. Rừng trở lạnh. Sương bắt đầu lẩn quất trong những vòm lá đang thẫm lại... Tùng ơi! Có ai lường trước được những điều sẽ xảy ra. Tùng có trách gì mình không? Những đêm nằm gác chân lên nhau, Tùng vẫn thường tâm sự: “Con người ta khi đã vào cuộc phải biết lạnh lòng bỏ qua những đau thương, mất mát. Nếu chẳng may ai ngã xuống trước thì người còn lại tuyệt nhiên không được để rơi một giọt nước mắt”... Biết vậy nhưng việc ấy xảy ra sớm quá, đột ngột quá! Chiều nay, người mẹ ở tận miền đồi cọ xa xôi ấy đang làm gì? Không biết mình có dịp nào về thăm bà cụ không? Còn cô gái ấy nữa! Thạch tùng xoan... Tùng ơi! Quen rồi mà cứ thấy mềm lòng... Tự dưng sống mũi Linh cay cay... Anh vụt đứng dậy. Mặt nước hố bom chao nghiêng, sóng sánh một mảng sáng còn sót lại trên đỉnh rừng. Linh vục thật mạnh đầu vào cái mảng sáng đó. Nước mát lạnh làm đầu óc anh tỉnh táo lại. Nãy giờ mình nghĩ ngợi lan man quá! Linh tự trách mình. Không hiểu Kiều chạy hướng nào? Có cậu ta lúc này chắc mình cũng đỡ lúng túng hơn. Hồi nãy mình nóng quá! Thật ra thì cậu ấy cũng có lý...

Linh đi đến chỗ đông, cố lấy giọng bình thản:

- Tôi và hai người nữa ở lại giải quyết tử sĩ. Còn lại cắt vòng phía Chơn Thành về trước! Đồng chí Tâm xê hai phụ trách giùm tôi.

Mọi người nhìn anh không nói - còn nói gì nữa khi hiển nhiên là phải như vậy - Họ lẳng lặng bẻ lá cuộn thành phễu đi ăn cơm.

Thúy tới gần Linh, giọng xúc động:

- Anh Tám cho tôi ở lại với! Tôi có biết qua nghề thuốc. Nhỡ có anh chỉ bị thương?

Linh nhè nhẹ lắc đầu rồi quay đi giấu một cái nhăn đau đớn. Bị thương ư? Chúng nó sẽ hành hạ anh em tới chết. Con mắt thăm sâu như rừng chiều có mưa lại ngược lên định nói một câu gì. Linh khoát mạnh tay.

Khi nắng tắt hẳn trên ngọn cây thấp nhất, họ xuất phát. Thúy đi sau cùng. Bước chân chị chậm dần, rồi ngập ngừng quay lại đến bên Linh, giúi nhanh vào tay anh lọ dầu vắt U.S:

- Ráng cẩn thận, nghe anh Tám! - Lặng đi một chút, chị nói tiếp - Nếu anh về được mà Thúy đi rồi, anh Tám nhớ nhắn một câu ghen! Hối phân khu ấy...

Linh ngẩng lên: chỉ thấy đôi mắt ấy vời vợi một điều gì chưa nói... Thúy chạy nhanh theo đoàn người. Anh lại cúi xuống. Công việc lấy tử sĩ đang giày vò nóng bỏng trong suy nghĩ. Mãi tới lúc nhét vệt dầu vào bao xe, anh mới thoáng thấy tội tội thương thương cô gái mảnh dẻ ấy. Liệu có trót lọt không hay lại rơi rớt dọc đường?...

Tổ ở lại bám tới ngày thứ tám rồi mà công việc chưa thành. Tình hình mỗi lúc một căng hơn. Đoán biết “Vi-xi” nhất định không chịu bỏ

xác, bọn Mỹ kích dài dài theo đường. Vượt qua ổ kích đầu đã hết sức gian nan, chứ chưa nói tiếp cận tới được khu ngã ba nhà lá.

Đêm thứ năm, đang khắp khởi mừng vì len lách sắp tới nơi thì bị lộ. Địch chĩa cây-mo một loạt mấy chục trái, như bom B.52. Toàn bị dính miếng vào đuôi. Lại trầy trật khiêng cáng nhau về. Thuốc men không, đường sữa cũng không. Chỉ có cơm gạo mục ăn lạt với rau rừng. Linh đã thấy nản lòng. Còn khỏe cả đã thấy hết xiết, chưa nói tới có chiến thương. Tình huống này dùng cả một đại đội chưa chắc đã ăn thua gì, huống hồ chỉ có hai người. Nếu anh có bỏ dở giữa chừng lúc này chắc cũng không ai dám chê trách gì. Mưa vẫn dầm dề suốt ngày suốt đêm. Uớt át thế này mấy đứa nằm ngoài ấy ra sao?

Tùng ơi, các cậu ơi! Làm sao mà bỏ nhau đi cho đành!...

Nghỉ ba ngày, Linh và Hải lại tiếp tục công việc. May quá! Chắc nằm thối đất thối cát không thấy gì, các ổ kích dọc đường đã rút hết. Không biết chỗ ngã ba chúng có rút không? Linh thận trọng dừng lại. Trời đã tối một lúc lâu. Mưa vẫn chưa dứt hạt. Bãi bom hiện ra nhờ nhờ hoang vắng như nghĩa địa. Cây bằng lăng vẫn sừng sững đứng giữa trắng. Linh thốt rừng mình khi nhìn lên ngọn cây. Tưởng như vẫn nhìn thấy con nhặng khổng lồ thỉnh thoảng lại giật nảy lên.

Linh tháo vải mưa nhét gọn vào thắt lưng. Đêm tối, tiếng ni lông cọ vào lá cây nghe như tiếng voi càn rừng. Ước gì mưa gió thật dữ vào! Gan lì đến mấy, chúng nó cũng phải co lại. Những giọt mưa nhều xuống cổ, lọt vào lưng giá buốt. Linh cắn chặt vào ngón tay, cố nén cái lạnh đang làm anh run cầm cập như người lên cơn sốt rét. Bên cạnh anh, Hải cũng đang đánh đàn miêng. Linh siết chặt tay bạn:

- Cố lên, Hải! Đừng bỏ cuộc giữa chừng nghen!

- Anh cứ tin ở tôi. Không tìm được chúng nó... tôi không về đâu... - Hải nói khào khào, đứt quãng.

Nằm bẹp trong một hố pháo, hai người căng mắt quan sát. Không có một tiếng động nhỏ. Chúng rút thật rồi chẳng? Cẩn thận. Bọn Mỹ “lết” này giỏi nằm, giỏi chịu thối lăm. Một đợt gió nhẹ thoảng qua làm cành lá rung lên xào xạc. Lúc này chẳng cần tới mưa gió nữa. Nếu tạnh ráo, chỉ nằm một chút sẽ nhận ra mùi hôi hôi khét khét của quần áo, của thuốc lá Mỹ. Và có là thánh, chúng nó cũng phải ngộ nguây, đập gãi trong cái đêm ở rừng nhiệt đới nhiều muỗi vắt này. Vả lại gần chục đêm rồi, kẻ kiên trì nhất cũng phát nản.

Linh nhoài thêm một đoạn nữa, dán mình sau thân cây đổ. Vật gì cồm cộm dưới tay? Linh rờ rờ, bóp bóp: một hộp thịt rỗng. Anh đưa lên mũi: thơm sực cái vị ngày ngày, béo béo của hành, của tỏi. Nước miếng anh muốn ứa ra. Mỹ còn! Hộp mới ăn đây thôi, nếu lâu nó đã nặng mùi. Cũng có thể nó mới rút khi chiều? Coi chừng! Bọn này bây giờ ma quái lắm. Biết đâu nó giả bộ rút chốt dọc đường để nhử mình vào bẫy này chụp gọn? Mà khi chiều có nghe thấy trực thăng lên xuống bốc quân đâu?

Linh mò một hòn đất nhỏ, khế ném về phía trước. “Cộp!”. Im lìm. Có thể chúng tưởng trái cam bị gió rung rơi? Anh ném hòn khác to hơn. “Bịch!”. Im lặng... Bỗng có tiếng sột soạt thật nhỏ... rồi lớn dần. “Cắc!”. Một tiếng cành khô gãy gọn. Nó rồi! Chính nó rồi! Chắc có thằng đang mò ra nghe ngóng... Lại im lìm... Chút nữa nộ mạng cho tử thần...

Anh bám Hải lui lại một đoạn, thì thào:

- Ngồi đây nhé! Có gì bắn yểm hộ. Nếu không ra được, cậu cứ nhảy trước, đừng chờ.

Anh lột hết quần áo, còn lại chiếc quần cụt cũng vén gọn lên như xi-líp. Anh ngẩng nhìn trời: mây còn nặng lắm, trời chưa trong ngay đâu. Phải bơi đậm một chút. Linh móc ra gói than trộn lá cây giã nhỏ xoa lên mặt, lên cổ, vai, ngực... Hải phụ thoa vào lưng, vào mông, bóp đùi anh... Thân thể trắng bóc trong đêm tối của Linh nhòa dần và gần như tan vào màn đất đen, màu cây rừng. Linh lấy lọ dầu lúc chiều Thuý đưa, thoa đều lên người chống muỗi. Không hiểu lúc này cô ấy và anh em đi tới đâu rồi?...

Cẩn thận bơi kỹ lại đôi gót chân còn trắng, anh trườn đi. Anh thận trọng nhích từng bước nhỏ. Thân thể là chỉ hờ một khe mỏng cho bụng đùi không nạo vào mặt đất. Chết! Cái đồng hồ mi-nơ sáng quá! Anh nghiêng đầu ghé răng cắn một chiếc lá gài lên.

Toàn thân Linh như một tảng đất mỏng từ từ trượt trên chiếc nệm lá cây rừng ẩm ướt, lạnh giá. Bàn tay anh nhẹ nhẹ đưa lên, đưa xuống rà dây trái. Nhất định chúng sẽ đặt trái giáp vòng. Nếu thấy động, chúng chỉ việc bấm con cóc điện là đối phương không kịp trở tay. Đây rồi! Cái dây kim loại nhỏ xíu, lạnh buốt đang rung rung trên đầu ngón tay anh. Đụng mãi rồi, nhưng sao mỗi lần đụng phải cái dây chết chóc ấy, cứ thấy gài gài sống lưng? Chỉ cần rung mạnh một chút, cái chốt sẽ tuột ra khỏi khoen nhảy dầu và hàng ngàn viên bi sẽ nhằm ngực anh, bụng anh phóng tới với một tốc độ khủng khiếp. Đầu ngón tay Linh khế vuốt theo sợi dây và chạm vào một vật cứng như viên gạch cong. Mìn “mo”! Bề cong chết chóc của nó như phủ chụp lên mặt anh. Linh mắt môi nhẹ rút đôi chân mìn lên khỏi đất, rồi xoay mặt cong lại phía có tiếng rột roạt lúc nãy. Ở đó hình như có tiếng nhai kẹo cao su nhóp nhép... Trúng phóc rồi! Người Linh run

lên. Anh lại trôi đi... Trái nữa! mặt cong quay ngược... Trái nữa... Lại trái nữa... Toàn mìn clây-mo... Linh làm miệt mài, mồ hôi thấm vào mắt cay xè. Toàn thân nóng ran... “Tùng ời! Các cậu ời! Ngon rồi! Bọn nó đang ngồi kia... Những con thịt đang cụm lại. Chờ một chút nhé!”... Trái nữa... Bề cong quay hướng... Lại trái nữa... Xong rồi! Tất cả mười lăm trái. Tất cả đều hướng về nơi có tiếng rột roạt. Gàn lăm!... Linh chống tay đẩy người lùi lại. Tầng đất mỏng từ từ trôi ngược. Linh tuột nhanh xuống hố pháo. Chạm hai con mắt long lanh trong bóng tối, anh ghé sát tai Hải:

- Rồi! Chuẩn bị cùng bắn nhé!

Sau một thân cây to, một nòng súng AK và một quả đạn B.40 tròn trùng trục trong bóng đêm đều găm về cùng một hướng với bề cong clây-mo.

Pầm!... Tăng... ùng!...

Màn đêm vỡ toác. Liền ngay đó, hàng loạt tiếng nổ lớn nối tiếp nhau rền lên như B52 tọa độ. Đất đảo nghiêng. Rừng bị xé tả tơi trong ánh chớp nhằng nhằng...

Ở chỗ rột roạt lúc nãy có tiếng những con thú đang rống lên man rợ. Tiếng kêu, tiếng chửi, tiếng khóc nghe nhỏ dần, rồi lịm tắt. Thỉnh thoảng tiếng nấc, tiếng hự lại bật lên, tắc nghẽn.

Cả ổ kích Mỹ bị xóa sạch bởi mười lăm trái mìn định hướng.

Khi chiếc trực thăng bốc xác đã phành phạch mỏng dần về phía thị xã, Linh và Hải bám nhanh tới ngã ba.

Những trái hỏa châu cuối cùng cũng vừa tắt. Rừng lại trở về với màn đêm bùng bít. Đêm như sâu hơn sau những tiếng động vừa

qua.

Nghe như có tiếng “cá rô” đâu đây. Không phải! Tiếng vè vè nho nhỏ như có một bầy ong vò vẽ bay qua. Linh bỗng nhột người. Không phải ong mà là một bầy nhặng đang bay điên loạn. Một mùi hôi như cùng một lúc theo gió cuồn đến. Linh nín thở. Một cảm giác rờn rợn chạy dọc sống lưng anh. Hải vẫn bám sát theo sau, hơi thở phả vào gáy Linh đứt quãng. Chấm đèn ngoéo nhỏ xíu trên tay Linh run run. Linh không muốn nhìn thấy cảnh ấy, song lại muốn nhìn tất cả, nhìn thật nhanh. “Tùng ơi! Các bạn ơi! Tôi đến chậm quá! Tôi có lỗi với các bạn! Chúng nó đã làm gì các bạn trong tám ngày trời rông rã ấy?”.

Chợt ánh đèn pin đậu lại trên một vật trắng xác. Linh giật mình dờ dẫm. Không dám nhìn lâu, Linh vội tắt đèn. “Tùng đó ư? Có phải Tùng đó không? Mái tóc mềm, cái miệng con gái xinh xinh”. Đèn lại bật lên. Có tiếng động mạnh. Linh lia đèn theo. Một con kỳ đà mồm mồm bỗng vùng bỏ chạy khỏi tử thi. Linh bước nhanh lại, quỳ xuống. Giữa miệng Tùng, một cái cọc cắm sâu lút gáy xuống đất. Linh gượng nhẹ rút hai miếng giẻ ra khỏi mũi Tùng. Chúng nó nhét hai miếng vải phiên hiệu kỵ binh bay. Linh ngồi nhìn thờ thẫn vào khuôn mặt Tùng, cố tìm lại một nét thân quen. Hai tai anh cứ ầm ù những tràng B.52 đánh xa, B.52 đánh gần...

Hải khom lưng, dùng cả hai tay rút bật cái cọc ra khỏi miệng Tùng. Ở chỗ đó, một chất nước đen ộc ra... Linh luồn sợi dây vống vào chiếc thắt lưng trên bụng Tùng, buộc chặt lại. Xong xuôi, họ dùng dây ra xa một đoạn. Núp sau một ụ mối, Hải làm lì cầm đầu dây kéo. Tử thi oặt nghiêng rồi lật hẳn lại. Uỳnh! Trái tạc đạn dưới lưng Tùng bật chót, nổ tung. Linh nhăn mặt: “Thân thể mày còn gì nữa hả Tùng?”. Tiếng nổ của trái mìn bầy như đã kéo anh ra khỏi

những suy nghĩ nặng nề, thẳng thốt, buộc anh quay về với những việc cần phải làm...

Linh rải tấm tăng đã chuẩn bị sẵn xuống đất. Hai người gượng nhẹ nhấc Tùng lên, đặt vào võng. Nhưng vừa nhấc lên, cái thân thể nặng oằn ấy chợt nhẹ bỗng trên tay Linh, rơi lả tả. Anh vội vã ngồi thụp xuống. “Xương thịt của mày đây hả Tùng? Gần chục ngày mưa gió... Những con kỳ đà đói khát... Tùng ơi! Làm sao quên được cảnh này, chừng nào mình còn sống?”. Mắt Linh ráo hoảnh. Anh run run cầm lấy cán xẻng.

Gần sáng, họ mới làm xong cả ba liệt sĩ. Đói khát, mệt nhoài. Hai người vớ được một trống đồ hộp Mỹ còn vương lại. Linh chúi chúi hai bàn tay vào cổ rồi dùng răng cạp thủng hai lỗ trên hộp sữa, ngửa cổ uống cạn một hơi. Bốc gọn số hộp vào bỗng, họ quay trở lại kho gạo. Ở đó chắc Toàn đang nóng lòng sốt ruột đợi hai người trở về. Toàn đã đỡ đau nhiều chưa? Chúng mình mang đồ ăn về cho cậu đây!

NĂNG ĐỒNG BẰNG

Chu Lai
www.dtv-ebook.com

Chương 3

Linh lại đứng trước bầu Con Gái. Mới gần một tháng mà nước đã ngập lên lán. Thảm cỏ may vẫn vờ trước gió, nở bông trắng xóa. Bầu rộng ra, tròn hơn, lại càng đều hiu. Chỗ suối lấy măng ở bên kia phải không? Đằng sau nó là "nhà" rồi! Nửa tiếng lội nước nữa là đến nơi, là gặp lại tất cả. Linh rưng rưng. Không! Chưa vội gì. Ngồi xuống đã! Ngồi xuống để cảm nhận hết cái riu rít trong lòng đã! Thế là xong! Đến thật rồi! Tưởng không bao giờ thấy lại được mặt nước này, dải rừng xanh xanh kia. Trung đội lúc này đang làm gì? Mình đang ở bên cạnh các cậu đây! "Nhà" có gì ăn chưa? Anh Cầu chắc đã đi họp ở phân khu về. Anh Sáu Hóa... Những cái võng mắc thấp ở cửa hầm. Đêm đói meo vẫn cứ cười tươi. Có ai sốt rét thêm không? Vẫn còn đủ cả chứ? Đồng đội của tôi! Mới đó với đó mà đã nhớ thật nhiều. Nhớ ngay cả khúc suối kiếm măng, cái bầu Con Gái... Ngày trước các cô ấy ra tắm chắc nước cũng mênh mang dọn sóng như thế này...

Có tiếng "Ví!... Thá!..."1 văng vẳng đâu đây? Linh nhìn vượt qua hàng trăm ven suối: đôi ba người dân đang làm lũi cày cuốc. Thật xa nữa: những mái tôn trắng trắng, hàng tre, con đường bò, cụm cao su, cái chuồng cu cao ngất nghe... Cảnh vật mới gần gũi, thân thiết làm sao? Tất cả đều thoáng đãng, tất cả đều chan chứa nắng. Bên này ta, bên kia nó, ở giữa là những con người hiền lành đang mê mải làm ăn. Họ có nghĩ gì không? Chắc không đâu. Những vạt rau xanh dưới chân họ mới thật mượt mà. Thèm được đi thẳng người ra

đó. Xin được cuộc giùm vài luống, ăn một trái dưa leo mòng mọng cho nước tràn tới kể rằng, mức dầm gàu nước muối trong xanh gội từ đầu tới chân. Giặt hết quần áo phơi ngay trên cỏ, rồi cứ thế gối đầu lên một trái bí đỏ thật to mà ngủ một giấc. Cứ ngủ, kệ cho nắng soi đầy mặt... Muội kia kìa! Chỗ cây trâm bầu đang rụng lá. Nhìn thật gần mà không ra được. Thôi, chỉ cần ngồi ở đây cũng khoan khoái lắm rồi!.

Ở trên kia, sớm mở mắt ra: rừng! Hành quân cả ngày trời: rừng! Đêm ngủ: rừng! Toàn rừng là rừng! Buồn cũng rừng. Vui cũng rừng. Tâm tư chưa kịp ủa ra đã đập phải cây lá dội về... Còn ở đây, hãy tạm dẹp đi những pháp phủng lo âu, trên đầu vẫn là cả một bầu trời khoáng đạt. Khoáng đạt cả nắng và gió.

Đồng bằng! Sắc màu mới đó mà đã thấy quen thân. Nhìn ra những cánh đồng xa hút tầm mắt, thấy chói chang hy vọng. Mấy anh mấy chị trong xã chắc đang lặn lội ngoài đó. Tình hình không biết có gì mới hơn không? Kiên trì, nhẫn nại bám đất bám dân, họ giống như thân cây bồ cua kia, trải bao mưa nắng vẫn lỏng lẻo đứng giữa trời trầm tư suy nghĩ...

Một tốp máy bay lên thẳng đang lười biếng trôi dọc theo áp. Ngay cả những con "óc nóc" đáng ghét kia nữa, lúc này cũng chỉ điểm thêm một nét động vào cảnh vật. Không nén được cái lâng lâng đang ngợp trong lòng, Linh đứng dậy định vượt qua bầu, nhưng anh bỗng lão đảo, mắt hoa lên. Lại cái bệnh thiếu máu. Gần một tháng trời rong rã trong rừng, về được tới đây là may mắn lắm rồi! Anh định thần nhắm mắt lại một chút, rồi cứ để nguyên quần áo, lội ào xuống nước.

Sau trận phản trái đó, bọn "ky binh bay" càng tức tối điên cuồng hơn. Đoán chủ lực ta vẫn còn lẫn quất, chúng bung quân ra phản

kích các cánh rừng kết hợp với bom đạn tận diệt. Hai người cáng một người đã phải trải qua những ngày gian nan nhất. Đụng địch đâu tránh đó. Đêm tìm nơi có nước nghỉ lại. Ngày nhìn mặt trời, nhìn rêu trên thân cây, nghe tiếng súng nổ mà bước. Bước miết. Lúc đường mòn, lúc đường xe be. Khi cắt rừng, khi vượt trảng. Sáng đi theo bóng người bóng cây, chiều ngược lại bóng cây bóng rừng. Họ đi về hướng tây nam, đi ngược chiều biên giới. Nhất định sẽ tới đồng bằng!

Những ngày đầu ăn cơm. Hai bông gạo vơi dần. Cơm chuyển thành cháo. Gạo cạn kiếm củ ăn. Ở rừng không phải chỗ nào cũng có củ. Củ cũng đem nấu cháo ăn cầm hơi. Còn nhúm gạo đáy bông dành dụm cho Toàn, cậu thương binh. Thật độc hại. Cái viên bi cây-mo nhẵn nhụi bóng láng khi khoét vào thân thể, chỉ để lại vết tròn nhỏ màu tím sẫm, ngở chân một nốt mụn cơm vừa dứt đi. Vậy mà mới mấy ngày đường, đôi chân ấy đã không còn hình dạng. Toàn rên rỉ suốt dọc đường. Thấy dấu giày biệt kích, thương người khiêng, anh chỉ nghiêng trèo treo hàm răng. Ngược nhìn đàn dọc quăng mình ào ào trên vòm lá, Linh nuốt nước bọt xót xa. Trong cái rừng già âm u này, tìm đâu ra một lá thuốc để chữa chạy cho Toàn? Thỉnh thoảng cái đòn cáng lại quật mạnh trên vai anh. Cậu ấy đang giày mạnh. Toàn đau lắm phải không? Thằng lính nào không một lần bị thương, nhưng sao cái đau của người khác cứ quấy mạnh trong đầu? Đường càng mờ mịt, đói mệt rã rời, đã có lúc Linh thoáng nghĩ thầm: đừng giày giụa nữa, đừng nghiêng nát hàm răng, khổ tâm lắm đồng chí ơi! Cứ nằm im, nằm im để cái chết đến dần dà lại nhẹ nhàng hơn... Tất cả đều nhẹ nhàng hơn... Người mẹ già miền đồi cọ... "Em ơi! Hãy trở lại đỡ mẹ vào nhà rồi hăng đi...". Thôi! Hãy cắn răng, cắn răng lại mà chịu đựng, mà đi tới đích!

Linh lắc đầu thật mạnh như cổ xua đuổi một con trùng đang bám nhằng vào tóc. Cái đòn cáng đập mạnh vào mang tai. Đằng trước, cái lưng gầy của Hải gù rút lại dưới sức nặng của đòn cáng. Đường gân gáy căng ra, và phía dưới, đôi bắp chân lẻo khoẻo, những đường gân xanh cũng hằn lên. Linh kéo xích nút võng gần lại phía mình.

Đêm đó, họ ngủ lại ở một cánh rừng gần trục đường mòn. Gần về sáng, đang thiếp đi mê mết, chợt một tiếng nổ đánh thức Linh dậy. Mỹ tập kích chăng? Hay bom tọa độ? Sau tiếng nổ, rừng hoàn toàn im lặng. Tưởng mình mê ngủ, Linh ngả xuống võng định ngủ tiếp, nhưng bỗng thấy cái võng mắc bên anh lép kẹp, khẽ đong đưa. Chết cha! Toàn đâu rồi? Anh chồm dậy soi đèn nhìn kỹ. Có vết máu dưới đất. Một lối cỏ rạp xuống trườn ra phía suối như dấu trần bò. Linh lạnh người. Anh bươn theo con đường trần bò. Dòng suối vẫn chảy róc rách khe khẽ. Một con chồn đang tĩa trái chín dưới gốc cây... Thoảng mùi lá cây trộn diêm sinh lờm lờm. Dấu nổ đây! Nổ tạc đạn. Linh thẳng thốt nhìn quanh. Giữa đám cành lá rách tướp chỉ còn sót lại một mảnh vạt áo... Linh đứng chết trân, cổ họng khô khát, nhức nhói như có một bàn tay ai đang cào cào trong ngực.

- Sao chết đại chết đột thế, Toàn ơi!

Hải cũng đã theo Linh ra từ lúc nào chợt bật lên, mếu máo. Mắt Linh nhoè đi. Toàn ơi! Thảo nào tối qua thấy ánh mắt mày nhìn chúng tao khác lắm. Sao mày lại vội vã bỏ đi như thế hả Toàn? Sống cùng sống, chết cùng chết. Cái nghĩa của anh em mình lâu nay là thế. Mày sợ phiền đến chúng tao chăng? Cho đến chết. Mày vẫn nghĩ đến chúng tao. Toàn ơi!... Nước mắt thấm vào môi Linh mằn mặn. Anh nắm chặt mảnh áo còn lại của Toàn trong tay, quay sang Hải, nói cộc lốc:

- Đi tiếp!

Hai người tiếp tục tiến về hướng tây - nam. Tiếp tục những ngày đói khát, mệt mỏi. Không ai kịp nghĩ suy về cái điều vừa xảy ra hôm qua. Những dải rừng già rậm rạp vẫn chắn lối họ. Và cái đói lại càng day dứt. Củ cũng không tìm ra nữa. Rừng nghèo tàn nghèo mạt. Miếng rễ cây đắng lè trong miệng. Cái nồi con mang theo đã bị pháo bắn nát. Họ phải nhét lá vào bi đông nấu ăn. Những ngày này lá rừng trở thành thức ăn chính của họ. Cốt nhất là không ăn nhầm phải lá độc.

Họ đã đi như thế bao nhiêu ngày? Không ai nhớ. Đêm nghỉ ngày đi. Trước sau rồi cũng tới, miễn là đừng nằm lại. Nằm một ngày thôi là nằm luôn. Linh luôn tự động viên mình như vậy và chính anh cũng không hiểu vì sao hai người đã vượt qua được chùng ấy đường đất, chùng ấy thử thách để trở về với cuộc sống.

Vào một ngày nắng ráo, họ đã tới được bờ sông Bé. Hải bị một cơn sốt rét ác tính quật ngã. Linh đành phải gửi Hải lại một tổ xe thồ...

Hết bầu Con Gái, Linh bật lên gò. Kia rồi! Cái đường tăng Tư Du quen thuộc kia rồi! Hết khúc queo đó rẽ vào là hầm tiểu đoàn... Hốc Bà Tó, đầm Ông Thạm, suối Kỳ Đà, trảng Mỹ Chết, đường tăng Tư Du... Sao lại gọi là đường tăng Tư Du nhỉ? Hồi mới về, Linh đã được nghe kể lảng máng rằng Tư Du là tên của ông tham mưu trưởng phân khu. Kỳ Mậu Thân đợt 3, đang chém vè tại địa bàn Dĩ An, Thủ Đức, ông bị điệp báo, Mỹ xăm hầm bắt sống. Có tin là ông đã chiêu hồi, phản bội. Vì sau đó một tháng, B.52 và tăng đánh nặng vào toàn bộ khu vực trú quân của phân khu. Có một điều đáng ngạc nhiên là B.52 toàn đánh vào chỗ không người và xe tăng càn nát rừng nhưng lực lượng ta không hề tổn thất. Bán tín bán nghi không

biết thế nào, nhưng người ta tạm gọi là đường tăng Tư Du để liệu bảo nhau mà đi đứng.

- Hết đường tăng Tư Du, quẹo tay mặt qua suối Bàu Gốc là tới bộ tư lệnh phân khu.

- Nè, trực thăng đang quần riết ở đường tăng Tư Du, bám cần thận kéo mất mạng.

- Sao bẻ chà xanh tầm bậy vậy? Ra đường tăng Tư Du mà hái, thiếu cha gì...

Đại loại như vậy.

Sau đường tăng Tư Du là trảng Găng. Linh rẽ vào. Anh sượng lại trước con đường mòn bị rấp kín. Lính càn chằng? Những cành lá rấp đường đã khô quăn. Linh lách vào rừng. "Cứ" trống trơn. Xung quanh giếng, đất khô tươi, cái gầu nằm chổng chơ trong bụi. Bếp Hoàng Cầm còn vệt tro ướt, đàn kiến mủ đang lặng lẽ bò qua. Cái bể nước ken bằng cành cây, ni lông lót còn nguyên nhưng đã cạn khô. Dưới đáy hần rỗ ngấn đất nâu. Dưới chân bể nước có cục cơm vắt ai đánh rơi, lâu ngày mốc rêu như cuộn len xanh xù lông... Đi thật rồi! Đi hết rồi! Linh ngồi phịch xuống. Lúc này anh mới thấy người rời rã, bải hoải. Thấm thía cái đói, cái mệt.

Nghỉ đã một lúc Linh lại bồi hồi ngắm nghía lại "cứ". Chợt mắt anh sáng lên: Gùi! Gùi đồ gùi vàng. Chao ôi, gùi nhiều quá! Giống như đang khát gặp rừng mơ, Linh lách quỳnh bẻ trái gùi cho vào miệng nhai ngon lành. Thịt gùi dầm nước, chua chua với anh lúc này ngon tuyệt vời. Anh ăn háo hức không cần nhả hột. Cắn nhẹ một miếng vào cái vỏ vàng vàng đo đỏ cho nứt ra rồi dùng hai ngón tay bóp nhẹ. Thịt gùi ùn ra mướt mướt. Chưa kịp đưa lên miệng mà

nước miếng đã ứa ra. Tiếc quá, không có Hải ở đây! Quả gùi ngọt hơn chay. Làm sao tìm được tiểu đoàn bây giờ? Chắc trung đội đang đánh sâu dưới đó. Chúng nó có nhắc đến mình không? Trái kia mọng quá! Linh kiểng chân vít cành cao trên ngọn. Chợt những ngón tay anh dừng lại: có tiếng cười nho nhỏ đâu đây. Tiếng cười ở bên kia đường tăng. Anh quỳnh quáng xách bông chạy ra, được một đoạn lại quay vào. Mặc kệ, ăn đã. Chả đi đâu mà vội. Kịp chán. Nào, làm một chùm nữa. Chua quá! Gớm, cười vui quá nhỉ? Dám chắc tiểu đoàn bộ ở đó lắm. Trái này ngọt như mật ong. Đang sốt rét mà gặp của này thì trời đánh không nhả. Mọi việc đâu sẽ có đó. Thôi vừa rồi. Khoan, trái này mới thật là gùi, gùi miền Đông thứ thiệt. Tiếng cười lại rộ lên. Linh gạt chà đi ra đường tăng.

Dưới mái tăng, anh thấy ba, bốn người mặt mày lạ hoắc đang ngồi quanh chiếc bàn tre. Tiếng cười không phải phát ra từ đây. Mấy người này có vẻ nghiêm trang, dáng điệu chừng chặc, ăn mặc bảnh bao, sạch sẽ. Trên bàn bày bộ pha trà bằng ca, bi đồng i-nốc Mỹ. Gối trà Blao giấy bạc tròn múp míp đặt bên cạnh những gói Ru-bi đầy sức hấp dẫn. Linh lạng người. Anh em mình đây rồi! Các anh ơi! Thế là tôi đã về được tới đây! Cứ tưởng chẳng bao giờ được gặp lại đồng đội nữa...

Người đứng tuổi cất tiếng nói, vẻ phiến muộn:

- Tối nay móc ráp kỹ một chút. Ráng đừng bỏ con như hôm rồi, cơ sở họ ngán không dám mang gạo ra.

- Vị trí phân phát gạo vẫn ở cụm một chứ, anh Chín?

Họ còn trao đổi gì nữa, Linh không nghe rõ. Người vừa hỏi anh Chín, rút một điếu thuốc gõ gõ lên mặt đồng hồ, rồi đưa lên miệng châm lửa. Mùi khói thuốc thơm làm Linh rùng mình. Những ngày

vừa qua, đã có lúc anh phải cạo vỏ cây cò-ke hút cho đỡ nhạt miệng... Chắc đây là tổ hậu cần của phân khu? Linh run run bước vào.

- Ai đấy? Hỏi gì vậy? - Người đứng tuổi có bàn tay cụt ngón, ngẩng lên hỏi.

Cổ Linh tắc lại.

- Đồng chí ở đâu đến đây?

"Đồng chí..."- Nghe tiếng gọi thân thiết ấy, Linh đứng cười ngẩn ngơ, vẫn không sao trả lời được.

Người ấy đứng dậy, gay gắt:

- ủa! Hỏi hoài sao cứ làm thinh?

Linh giật mình như chợt tỉnh khỏi giấc mơ. Qua làn khói thuốc, anh thấy những ánh mắt lạnh lùng, xét nét, không có vẻ gì là thiện cảm đang chăm chăm nhìn mình.

- Tôi... tôi... các đồng chí...

Lấp bắp được mấy tiếng, Linh ngượng nghịu dừng lại. Đứng trước họ, chắc mình chướng lắm. Đã bao nhiêu ngày không tắm giặt, tóc tai, quần áo như thế này, họ lạ là phải. Mà sao họ lại nhìn mình như một kẻ... Linh đưa tay vuốt mạnh mớ tóc rối bù trước trán, rồi bật nói khàn khàn như không phải tiếng mình:

- Tôi ở "dê" đặc công đi công tác về. Đơn vị tôi đã chuyển "cứ". Nếu các anh biết "cứ" mới, nhờ các anh chỉ giúp. Tôi... tôi... đi ngay,

không dám phiền tới các anh đâu... - Linh nói câu sau trong cái nhếch mép chua chát.

Người lớn tuổi ho húng hắng, lặng lẽ rót trà ra bát rồi nói giống một:

- Đồng chí qua bên kia mà hỏi, chỗ có tiếng cười đó!

Linh xách bông lên, nói gọn lỏn:

- Cảm ơn!

Ra khỏi lều một đoạn, có tiếng càu nhàu sau lưng anh:

- Lính tráng gì mà ngờ ngờ ngáo ngáo như ngỗng đeo đai!

Linh đã thấy nóng nóng mặt. Định quay lại cho cái bọn trịch thượng ấy một trận, nhưng anh lại thở dài, bước đi. Chuyện vặt vãnh ấy bức bối làm gì cho một người! Mình có quyền gì mà đòi hỏi sự sẵn đón, niềm nở ở họ? Anh rảo bước về phía có tiếng cười nói đang ngày càng rôm rả

Trước mắt Linh, hơn chục người đang ngồi nằm lộn xộn vây quanh một anh chàng lực lưỡng điển trai, có bộ râu quai nón xanh rì, vai bên trái đeo cái dây lưng dù Mỹ óng biếc. Mùi thuốc rê khét lẹt, khói um như hun chuột. Anh chàng râu quai nón đang kể chuyện gì có vẻ hào hứng lắm, cặp mắt vừa sắc vừa hóm cứ đảo qua đảo lại:

- ... Con mẹ họ! Sân sướng chi mà trống lốc như đầu sư! Mình nhìn tép cả mắt mới thấy một cái cục lù lù như hộc cây cưa dở, không, giống cái bịch thuốc rê ở ngay đầu nhà. Ngon rồi! Lợi dụng thằng cha gộc này mà đẩy B.40 vào cái bàn nhậu của mấy chú bình

định thì chắc ăn như đưa bánh tráng cuốn thịt heo vào mồm. ý!
Ngoài kêu bằng gì, bay? ừa, chắc như cua gạch!

- Trật rồi, cha! Chắc như nằm...

- Bậy bạ nào - Anh ta chau mày, trợn mắt nhưng cái miệng rộng lại toác ra - Mình rón rén mò tới êm re như mèo và ngồi xuống tựa chiếc lá rớt. Thiệt đó! Như chiếc lá rớt. Núp sau cục gỗ đó, mình nhìn ngó khắp nơi. Êm re. Ngon nữa. Mình đang định mò tiếp bỗng dưng có tiếng heo ngáy. Ngáy như heo mà! ừa, thì ngáy như lợn...

- Bậy! Cúi!...

- ừa, thì cúi... Heo cúi nhà ai vậy nè? Mình dòm hoài không thấy. Lại thêm lép nhép, lép nhép. Thấy má, nó nhai. Heo cúi mà nhai như con lợn. Mình tự bảo: phải dè chừng. Vô phước đi qua chuồng, nó hộc một tiếng thì một cầm canh. ủa, nghe nè! Nó nhóp nhép gần quá. Ngay mang tai mình. Chuồn lẹ thôi. Mình đang định rút thì thấy cái cục gỗ ngọ nguậy. Mình trở mắt: thôi má ời, chết con! Không phải cục gỗ mà là một thằng lính! Thằng lính đội nón hắt hoi. Nó đang ngủ gục. Mình ghé sát vào thấy cái miệng nó nhộp nhoạp như đang nhậu. Nó mơ nhậu xỉ để rồi, sượng chưa? Mình run quá xá! Tay mình đang đặt trên vai nó vẫn run lẩy bẩy. Rút tay ra, thấy nhẹ nó dậy thì phiền lắm. Mình toát mồ hôi hột. Nó vẫn cứ nhai nhóp nhép như bên cạnh nó không phải là mình mà là cái bàn nhậu. Thấy ghét quá. Nè! Nhậu nè! Mình tiện tay quơ luôn cái nón trên đầu nó tống vào mồm...

Đám người oà lên, cười nói ồn ào:

- Dóc tổ cha nội! Bộ nó là cục thiệt sao mà ông ró ráy hoài vậy?

- Thiệt chứ! - Anh ta vươn cổ lên cái.

- Vậy nó có bá vai hôn miệng ông không?

- Giỡn hoài!

Bộ mặt của người kể chuyện nhăn nhó tỏ vẻ vô cùng đau khổ vì không ai tin mình. Bất ngờ anh ta cúi gục xuống, ôm bụng cười sằng sặc.

Linh bật cười theo. Tay này nói chuyện có duyên quá! Nói dóc vậy là hết cỡ rồi đó! Linh vui vẻ bước tới trước mặt anh ta:

- Máy anh cho hỏi đơn vị đóng bên kia đường tăng đi đâu rồi ạ?

Anh ta nhìn lên, mắt lấp lánh vui:

- Đi rồi! Đi chừng nửa tháng rồi! Xuống sâu lắm!

Thấy nét mặt Linh sa sầm, anh ta vội đứng dậy:

- Ông ở tiểu đoàn đặc công hả? Ngồi đây! Ngồi xuống! Làm sao mặt mày vêu vao vậy? Làm bậy hóp trà đi. Cơm canh gì chưa? Chưa hả? Rồi! Nấu cơm bay! Mở hộp "Heo chồm" ra. Mới sốt dậy sao mà mét dữ vậy? Thằng y tá đâu rồi hề? Lại đây chút coi. Hút thuốc rê không? Con mẹ họ! Đạo này hẻo lánh "đầu bằng" quá! Mấy thằng cha hậu cần may ra còn. Quản lý đi chia bậy một gói về đây. Nói thằng cha Chín, mình có khách binh chủng đặc biệt tinh nhuệ nghen!

Linh ngồi im không nói năng gì. Ngồi giữa những anh bộ đội địa phương, nam có, bắc có này, anh thấy nghèn nghèn nơi cổ... Anh xin lỗi được đi tám sơ một cái.

- Hố bom đó! Nước thỏa mãn. Tắm lẹ vô ăn cơm. Chiều tối bọn mình cho người đưa ông lên phân khu. Phòng chính trị họ sẽ lo cho ông đằng hoàng. Cứ nghỉ đi. Tà tà ngày dài tháng rộng. Đánh Mỹ trường kỳ mà! Có xà bông chưa? Lấy bánh "ba bê" của mình nè!

Linh vịn nhẹ vào những thân cây nhỏ đi ra hố bom. Đằng sau, mọi người lại cười tóa lên rồi. Vẫn tiếng nói bồng trầm của anh ấy...

Anh y tá đưa Linh ra hố bom nói: đó là bộ phận cán bộ đi nghiên cứu địa hình của tiểu đoàn bộ binh. Người nói chuyện là tham mưu trưởng Bảy Hoàng - cây tán dóc nổi tiếng toàn phân khu.

Linh về tới bộ tư lệnh phân khu tiền phương thì trời vừa sập tối. Cái tối ở vùng giáp ranh cũng nhạt hơn. Pháo bắn ở đâu bên kia hố Dầu Lâu. Đêm nào cũng vậy, cứ tầm này và tầm gần sáng là pháo bắn dữ nhất. Bắn theo tính toán căn ke sẵn. Nó tính ngăn chặn sự tiềm nhập của ta từ các khu rừng chồi mỏng dẹt.

Nơi ở của bộ tư lệnh cũng na ná như các đơn vị. Có khác là đào nhiều hầm thùng làm nơi hội họp. Hầm thùng là thứ hầm rộng không có nắp, nóc che bằng ni lông. Xung quanh vách hầm có khoét nhiều hầm ếch để nếu cần, chui vào tránh miểng. Hầm có nắp họp hành bí lắm. Với kiểu hầm này, pháo bắn cách một trăm, hai trăm mét coi như không. Trúng bóc mới chết. Mà mấy khi đã thả đúng lỗ.

Linh tìm tới được chỗ ở của phòng chính trị thì trán anh đã rịn rịn mồ hôi. Hết rét lại nóng, hết nóng lại chuyển sang rét. Ráng chút nữa hồi thăm tình hình xong có gục hăng gục. ở địa bàn "a beo" này, ba cơ quan tham mưu, chính trị, hậu cần cũng lụm xum đóng sát nhau. Tìm được hầm ban cán bộ chắc cũng mệt. Không khí ở đây có vẻ trang nghiêm khác hẳn dưới các đơn vị. Tiếng ra-đi-ô mở râm ran.

Linh khom người rẽ vào một cái hầm đang có ánh đèn dầu mờ mờ hắt lên tấm ni lông nóc. Anh bỗng sững lại trên miệng hầm, mừng rỡ: Kiều kia phải không? Sao lại ở đây? Đúng rồi! Bên ánh đèn, mái tóc ấy vẫn mượt, khuôn mặt vẫn sáng láng. Kiều đang lượn đi lượn lại nói cái gì say sưa lắm với một người đầu sói, đeo kính trắng. Chắc đồng chí trưởng ban cán bộ? Kiều vẫn khỏe mạnh, tươi tắn. Thế mà cứ tưởng anh ta đã nằm xuống ở một ngã ba nào rồi! Còn số anh em cắt về sau đâu? Chắc còn cả thôi... Nhìn thấy Kiều lúc này, anh như thấy cả tiểu đoàn ở bên mình.

- Kiều! Anh Kiều! - Linh khẽ gọi.

Kiều nhìn lên ngơ ngác giây lâu rồi hơi tái mặt, ngả người về sau như muốn trốn vệt sáng đèn. Liền ngay đó, Kiều nở một miệng cười thật dẻo, anh ta gần như chạy lao về phía Linh:

- Linh! Tám Linh hả? Mèng đéc ời! Mình tưởng ông làm mọi cho kỳ đà rồi! Vào đây! Vào đây!

Anh ta quay sang người đầu sói, nói sôi nổi:

- Đây là đồng chí Linh, cán bộ điều nghiên của tiểu đoàn tôi, đi công tác mới về... Ui chao! Sao ốm nhách thế, Tám Linh? Tội nghiệp!

Anh ta bỗng thờ dài, cái miệng mỏng như lá tranh trĩ xuống, đầy vẻ phiền muộn.

Linh lóng ngóng chả nói được gì. Kiều có vẻ xúc động thực sự khi gặp mình. Vậy mà hôm ấy mình lại nở đối xử với Kiều như thế... Anh nắm chặt lấy tay Kiều. Cơn sốt tan biến đi từ lúc nào.

Người đầu sói nghe Kiều giới thiệu, khẽ ngẩng lên gật đầu chào rồi lại cúi xuống ghi chép... Nhưng ngay sau đó lại ngẩng lên, tháo kính nhìn Linh chăm chú:

- Linh... Trần Hoài Linh phải không?

- Dạ!...

Linh nhấp một ngụm nước nóng của Kiều đưa cho như uống cả cái ấm áp của gian hầm. Kiều đứng lên có vẻ vội vã:

- Báo cáo anh Sáu, anh làm việc với đồng chí Linh... Tôi qua làm việc với tham mưu rồi còn kịp theo giao liên về tiểu đoàn...

Linh giật mình: ầy, sao đi sớm vậy? Còn bao nhiêu điều đã hỏi, đã nói được đâu... Thế anh em ta?... Thế Năm Thúy... Linh lật đật đứng lên định gọi nhưng bóng Kiều đã mất hút ở cửa hầm... Anh run run ngồi xuống, thái dương kêu tăng tăng như có ai lấy búa gõ vào. Nếu không có người đeo kính trắng ngồi kia với vàng trán đáng vì nể thì Linh đã nằm vật ra ghế rồi...

- Thế này đồng chí Linh nhé! - Cái giọng nói vừa ấm vừa lạnh vang lên.

- Dạ!... - Linh trả lời mà mắt cứ trĩu xuống. "Nói nhanh đi ông. Đuối quá rồi!".

- Chúng tôi có nghe báo cáo về tình hình đồng chí đột đi lấy gạo vừa rồi...

"Ôi giờ! Nghe thì ai chả nghe..."

- Thật đáng tiếc! Chúng tôi chưa kịp xét kỹ, nhưng thật là chẳng hay ho gì...

"Đúng là chẳng hay ho gì! Chết người, mất gạo, có gì là hay ho?" - Linh cứ miên man... "Khó thở quá!".

- Đồng chí có vẻ bệnh?

Linh gượng lắc đầu. Hơi thở qua mũi nóng như lửa. Mắt như có ai đổ chì lên mi nóng nhức...

- Rất ít thời giờ, nhưng đồng chí Linh có thể báo cáo tóm tắt vụ tổn thất đó một chút được không?

"Chẳng có cái gì đáng phải báo cáo dài dòng. Tôi mệt quá rồi... Mọi việc đều rõ cả. Bây giờ nói là nôn mửa mất..." Anh vẫn lặng im, đầu gục xuống như ngủ.

Người sói đầu nhú một bên lông mày:

- Nguyện vọng của đồng chí bây giờ là gì?

"Còn gì nữa? Hối buồn cười quá!". Anh bật nói đứt quãng:

- Báo cáo đồng chí trưởng ban cán bộ. Tôi, Trần Hoài Linh, giữ chức trung đội trưởng trung đội trinh sát đặc công thuộc D.73... xin được trở về vị trí cũ!

Gian hàn lắng lại. Chỉ còn nghe tiếng thở dồn của Linh. Trước mắt anh, ngọn đèn chai trên bàn cứ trượt đi trượt lại như đang nhảy múa.

Đồng chí trưởng ban gấp gọng kính lại, nói với vẻ nửa kết luận, nửa còn cân nhắc:

- Nguyên vọng đồng chí sẽ xem xét sau. Lúc này lu bu quá! Sắp làm ăn lớn, không lúc nào rảnh. Phòng chính trị quyết định đồng chí ở lại tuyển sau giữ chức trung đội phó trung đội sản xuất. Đồng chí thấy thế nào?... Đây cũng là nhiệm vụ rất quan trọng, nó sẽ...

Linh choáng váng như bị lửa tấp vào mặt. Anh không nghe thấy gì nữa, anh không hiểu gì cả. Cái gì thế? Tại sao lại như vậy? Sắp làm ăn lớn... Trung đội phó sản xuất... Sao người ta lại loại mình ra khỏi vòng chiến đấu sớm thế này? Mình hết xài, mình là đồ bỏ rồi sao? Không! Không thể như vậy! Hãy trả tôi về với tiểu đoàn! Tôi còn... Tôi sẽ... Linh đứng bật dậy, nhưng ngay lúc đó, như có một thanh sắt phang vào gáy, anh mất đà giúi vào vách hầm. Trước khi mí mắt ập xuống, anh vẫn còn mờ mờ ảo ảo thấy cái miệng mỏng như lá tranh của Kiều nhếch đi trên miệng hầm và một giọng ai đó vang lên:

- Tay đào ngũ ở tiểu đoàn đặc công đó...

Tiếng nói dừng dưng ấy khiến anh quy hẩn.

NẮNG ĐỒNG BẰNG

Chu Lai
www.dtv-ebook.com

Chương 4

Bờ bên kia sông Bé, náu kín dưới những vòm tre gai vươn lên trời vôi vọi, có vạt sắn nhỏ bò thoai thoải xuống sông. Những cây sắn cao bằng vai thân vạm vỡ, lá xanh mượt vừa được bẻ ngọn. Dưới thấp, dòng nước vẫn đỏ ngầu, cuốn xiết, nó gầm lên ở những tảng đá đằng xa. Một vài chiếc thuyền con đánh cá của dân đang trôi ngược trong những lùm kín. Một giắc lưới kéo lên, lấp loáng đuôi cá ngựa đỏ như vỏ chôm chôm chín.

Linh đang gập lưng làm cỏ sắn. Góc kia cũng đang có người xới, cuốc, chuyện trò. Nắng chiếu xiên xiên vào mặt. Bóng tre không che rợp được người nữa. Tám lưng anh nhể nhại mồ hôi, Linh theo mọi người vào chỗ râm nghỉ.

Uống một hơi dài nước lã trong can, Linh thở ra khoan khoái. Anh say sưa ngắm nhìn vạt sắn đang óng lên dưới nắng. Mát mắt thật. Lúc mình lên mới cắm gốc, giờ đã bẻ ngọn. Mới đây với đây đã tròn ba tháng rồi... Thấy dài mà tưởng ngắn... Nhìn vào cánh tay gầy gò đen xạm, lại tần mẩn ngó xuống khoanh ngực lép kẹp, cái bụng chang bang vì sa lách, Linh khẽ cười... Bây giờ gập lại chắc chẳng ai nhận được thằng Linh dạo nào nữa. Cái thằng Linh luôn đứng dadàu tất cả các khoa mục trong mười hai tháng huấn luyện binh chủng; cái thằng Linh trước khi đi “B” còn chiếm giải vật sư đoàn; cả sáu tháng Trường Sơn đường trơn như mỡ, không một lần trượt ngã; cái thằng Linh mà mỗi khi cởi trần ra, ai cũng trầm trồ, dòm ngó; cái thằng Linh bò rào không biết mệt, càng thức đêm càng

tươi hơn hở; cái thằng Linh... Anh bắt giặc thở ra nhè nhẹ... Những năm tháng xa xưa lãng vãng hiện về...

Sau lần thi được giải nhì văn toàn thành, Linh lọt vào năm thứ nhất Tổng hợp Văn không khó khăn gì mấy. Cuộc đời sẽ cứ như vậy nếu như cậu sinh viên 17 tuổi ấy không bị những bộ phim hay, những vở kịch hấp dẫn ám ảnh bằng khuôn hàng tuần lễ. Mê sách vở, mê phim ảnh, sân khấu từ hồi nhỏ, Linh bỗng cảm thấy bộ môn văn này nhạt nhẽo, khô khan quá. Để ý thấy bạn bè khen mình có vóc dáng, giọng nói lên sân khấu được, Linh nảy ý định tuyển thử vào một đoàn kịch nói Quân đội. Và chỉ có thể là quân đội thôi. Không hiểu sao Linh thích như vậy. Nhìn hàng ngàn người từ khắp các tỉnh nườm nượp kéo vào phòng thi, ai cũng đẹp trai, đẹp gái, Linh thực sự lo ngại. Khéo làm trò cười cho thiên hạ mất. Vốn dĩ tự tin trong tất cả các công việc, Linh vẫn lén ra chỗ vắng nhét thêm giấy báo vào gót giày vốn đã cao để cho đủ kích thước. Qua phòng một... phòng hai... phòng ba... rồi phòng cuối cùng. Sau khi thực hiện 1 tiểu phẩm nhỏ “Cậu bé trốn học gặp thầy giữa đường”, Linh dừng lại ngượng ngịu, mặt đỏ lên vì xấu hổ. Chính lúc đó, Linh lại thấy cái miệng tươi như ắn trà của chị giám khảo cười rất vui... Linh thành diễn viên kịch từ đấy...

Nguyện suốt đời cống hiến cho nghệ thuật, tất cả vì “thánh đường” sân khấu- Linh bồi hồi tâm niệm như vậy. Thời gian trôi qua, khả năng của anh nảy nở dần dần qua các vai kịch ngắn hoặc dài hơi. Anh càng có thì giờ vui đầu vào sách vở. Anh đọc thật nhiều, đọc các thể loại- “Trí tuệ và bấp thịch”- Châm ngôn ngắn gọn này khiến Linh say mê lao vào các môn thể thao nặng nhẹ... Cùng với sự hiểu biết, sức khỏe của Linh vượt lên mức đáng ngờ. Thông thường những đêm diễn ngoài trời, một cột đèn sân khấu phải hai người khiêng. Tới anh – anh đặt hai vai hai cột, đi ầm ầm. Có alàn đi

ra đường, anh bị một cô gái hỏi “Thưa anh, anh có phải công tác trong đoàn xiếc không ạ? Anh chỉ giúp...”.

Ngỡ rằng với nhiệt tình lao động nghiêm túc và lòng say mê nghệ thuật, Linh sẽ trở thành một diễn viên chân chính. Không! Ngay từ năm đầu của cuộc chiến tranh phá hoại, người anh kế của Linh đã ngã xuống trên một trận địa pháo bên sông... Cái đêm đầy bom đạn ấy, Linh bỗng thấy thương và sợ hãi cái vẻ bình thản nơi mắt mẹ - đôi mắt đã nhiều vết chân chim. Cha anh thường kể rằng: mẹ chỉ khóc có một lần khi người anh cả của Linh hy sinh ở miền đồi núi Buôn Mê Thuật hồi Nam tiến. Riêng Linh, cho tới mãi sau này anh sẽ không bao giờ quên được hình dáng mẹ nhỏ bé bước hụt trên những thanh tà vẹt trên đường dẫn đến mộ người anh ruột. Một nắm mồ đắp vội, có bát cơm, quả trứng ướt loáng nước mưa...

Mỗi chủ nhật sau đó, về nhà, anh thấy mẹ lặng lẽ hơn. Tóc mẹ bạc trắng từ lúc nào! Trên bàn thờ Tổ quốc ghi công, mùa đông lạnh giá, mấy ngọn nhang cứ âm thầm tỏa khói... Linh càng thấy day dứt. Có chủ nhật thương mẹ mà chẳng dám về nhà. Trong anh, một cái gì chưa rõ lắm cứ dần dần nhen lên...

Một lần, trên đường đi biểu diễn cho các đơn vị sắp hành quân đi “B”, chiếc xe ca chở người bị “ban” giữa đình đền Pha Đin, trong một đêm sương mù dày đặc, buốt giá. Phải kích lên để sửa. Kích hỏng. Anh lái xe loay hoay mãi không sửa được. Linh cởi phăng áo, nhảy xuống ghé vai vào thành xe... Ngồi trở lại trên đệm xe, cửa kính đóng lại ầm cụng, các chị, các cô, kẻ mặc áo, người xoa dầu, có bàn tay ai mềm mại đưa gói lạc rang đã ủ ấm cho anh, tiếng xuýt xoa âu yếm... Thay vì cảm động, Linh thấy buồn buồn... Sức lực của mình chả lẽ chỉ để nâng bánh xe thôi sao? Sau đêm diễn đó, một sự trống vắng không rõ căn nguyên từ đâu òa vào lòng anh. Giá những

đêm như đêm nay dành để hành quân truy kích địch, xông pha trong lửa đạn... Lúc này mà còn son phấn nữa ư?...

Trở về Hà Nội, anh lập tức nộp đơn xin được xuống bổ sung cho những đơn vị đi chiến đấu. Nguyên vọng của anh không được trên chấp nhận. Bạn bè cũng khuyên can anh. Có những đôi mắt đẹp nhìn anh dò hỏi, ngạc nhiên. Nhưng ý anh đã quyết... Có văn hoá, có thể lực. Linh có thể xin về một đơn vị pháo, một đơn vị tên lửa nào đó gần nhà, gần mẹ. Nhưng anh muốn đi xa, đi thật xa và phải được ở binh chủng nào có điều kiện giáp mặt với kẻ thù nhất. Càng gần càng tốt.

Sống ở đâu cũng được, sống thế nào cũng xong. Chưa bao giờ lòng tự tin của Linh sắt lại như vậy. Những chân trời mới của cuộc sống rực lửa cứ lung linh trong đầu anh. Ở Thủ đô, đêm lại đêm lên sân khấu... Lấy vợ, có con, loanh quanh với gian buồng, cái bếp... Và gài nua... Thế là hết!...

Chiến trường vẫy gọi anh như một điều huyền bí và dữ dội. Những sợi bạc trên tóc mẹ, khói nhang trên bàn thờ Tổ quốc... Hơn nữa, đây là một dịp để hiểu sâu, để thể nghiệm cái nghị lực trong cuộc đời...

Mấy tháng sau, Linh trở thành người chiến sĩ đặc công.

Xung quanh Linh, mọi người vẫn tán chuyện rôm rả, y như giờ nghỉ trên một cánh đồng hợp tác đang vụ mùa:

- Ở xã mình ông ạ, thế quái nào lại có một ông chủ tịch mở đầu cuộc họp với cái giọng nghiêm túc như thế này: “Kính thưa hai ông tây thuộc phe ta, kính thưa ông tây ngồi giữa thuộc phe ta tợn...?”

- Cậu chỉ được cái phét lác! Chuyện ấy tớ nghe từ tám hoánh rồi, trẻ con nó cũng thuộc chứ quê cậu hồi nào? Mốc xì!

- Thì quê cậu vậy! Quê cưới trâu đi họp...

- Phải, quê tớ cưới trâu đi họp. Dưng mà đi nửa đường gặp người quê cậu sang chơi, người ấy hấp háy mắt nhìn con trâu quê tớ rồi kính cẩn chào: “Lạ cụ ạ!”

Mọi người phá lên cười. Cái anh chàng “phe ta tơn...” cũng cười, nhưng mặt đỏ lên. Chắc anh ta đang ráp tâm sau trận cười sẽ trả đũa thích đáng anh chàng kia. Dòm cái miệng anh ta nhăn ra không được tươi lắm, Linh cũng bật cười.

Chuyện chả có gì mới, đại loại: “Quê tao bấy tử, quê mày nhà máy cháo...”, “Hà chuẩn, Nam lủi, Thái Bình bay. Hải Phòng anh dũng trốn ban ngày...”, mà có thể cãi vã suốt buổi được. Lên sống ở đây hầu hết là anh em bị thương hay yếu sức. Họ có cơ để vui để thanh thản. Còn mình, mình “yếu” cái gì? Họ đang làm nhiệm vụ thứ hai sau khi hoàn thành nhiệm vụ thứ nhất. Còn mình, mình đã hoàn thành cái gì hay chỉ là một quân nhân bị loại ngang xương ra khỏi vòng chiến đấu. Mình chẳng có gì để tự an ủi được...

Sau lần bị ngất xỉu ở hầm ban cán bộ, Linh được đưa về thẳng đây. Một lần, anh tình cờ gặp được một người của tiểu đoàn mình bị thương đi viện qua. Qua câu chuyện nửa úp, nửa mở đó, Linh đã dần dần đoán ra được nguyên nhân đang làm anh day dứt, băn khoăn... Số là, đoàn lấy gạo xuất phát được ba ngày thì Kiều mò về. Anh ta báo cáo với đảng uỷ tiểu đoàn rằng bộ phận đi lấy gạo đã bị Mỹ phục diệt sạch cả rồi. Riêng anh ta, do một sự tình cờ may mắn mới chạy thoát được. Tồn thất đó là do Linh nôn nóng, không chịu làm theo phương án cắt tránh đường của Kiều, đẩy anh em vào chỗ

hy sinh vô ích. Bộ phận do Tâm xe hai chỉ huy, nửa tháng sau mới cắt về được, chỉ còn hơn chục người. Số bị thương, số đi viện gần trọn. Năm Thuý đã về xã công tác, Kiều lên nắm quyền tham mưu trưởng tiểu đoàn...

Nghe tới đó, Linh không còn giữ được bình tĩnh. Anh quyết định trở về ngay tiểu đoàn. Nhưng tới bờ sông, anh khựng lại trước dòng nước đục ngầu. Nên chăng? Biết tìm đơn vị ở đâu? Hay lại lang thang, lỡ rủi ro lại mang tiếng thêm lần nữa. Chỉ còn cách viết đơn khiếu nại về tiểu đoàn và gửi lên phân khu. Linh quay về. Anh đã làm tất cả những điều đó, nhưng thời gian trôi qua vẫn không thấy động tĩnh gì. Ngày hai buổi vẫn cặm cụi lên nương trồng lang, trồng sắn. Lòng anh cũng dần dà dịu lắng lại. Lại thấy cái “tôi” nhỏ bé của mình chìm lấp đi trong bao điều lo toan về cái sống, cái chết của đồng đội. Nghe nói tiểu đoàn của anh bị xé lẻ thành nhiều bộ phận nhỏ xuống sát ven đô và hiện đang mất liên lạc với phân khu. Thằng địch đang bung ra chôm chồm như cua tháng sáu. Lại hy sinh, lại mất mát. Đồng đội thì như thế, còn riêng mình thì sao? Suy cho cùng thì mình vẫn là kẻ chưa hoàn thành nhiệm vụ. Một chỉ huy tồi, một chỉ huy nướng quân. Nhưng còn thằng đó... Máu nóng trong người anh lại dồn lên mặt. Thèm được giáp mặt hấn lúc này quá! Thoáng trước mắt anh lại hiện lên cặp môi mỏng như lá tranh trĩ xuống đầy vẻ phiến muộn. Nắm đấm bàn tay anh từ từ siết chặt lại. Mọi việc rồi cũng sẽ kết thúc tốt đẹp, Linh tin như vậy. Chỉ thương cho những người không trở về... Một lần lấy gạo mà nằm xuống chùng ấy con người. Liệu Hải có qua được khỏi cơn ác tính ấy không? Có bao nhiêu điều đáng nói đằng sau mỗi sự hy sinh của đồng đội. Vaya mà cứ day dứt, buồn phiền mãi cho ác nhân mình mà loàm gì...

Ở khúc sông vắng vẻ này mà “đầm già” cũng quần hoài. Còn vạt sắn mới bẻ ngọn đó, rải chất độc nốt đi. Như đoàn được ý nghĩ của Linh, chiếc đầm già chậm chạp của một vòng hẹp rồi bỏ đi, tiếng động cơ còn nặng nề vắng lại. Nhìn đôi cánh bằng của nó lẩn vào mây. Linh chạnh nhớ tới buổi sáng vượt sông Sài Gòn. Năm Thuý hiện giờ ở đâu? Sao lạnh nhạt, thờ ơ với nhau thế? Hôm vừa rồi có đún là Thuý, hay nhầm với một cô gái Nam Bộ nào khác? Lúc ấy, Linh đang cắt lá bọ xít đem ủ làm phân thì thấy một chiếc ghe qua sông. Trên ghe lở nhos bốn, năm người. Cô gái bận bà ba đen đứng ở cuối ghe, aty chèo thật dẻo. Cái thân hình mềm mại lúc nhao về trước, lúc ngả về sau uyển chuyển theo nhịp chèo. Gió sông thổi mạnh, tà áo bà ba bay nhẹ sang bên. Cứ tưởng cô gái đang lướt là trên mặt nước. Mái tóc mềm buông thả xuống vai. Mái tóc... Có phải Thuý không? Linh đứng nhìn mà không dám gọi. Anh nghe loáng thoáng mấy cậu đứng bên xăm xì với nhau:

- Cái chị đang chèo kia thứ tư hay thứ năm gì đó. Mình quên rồi. Người quận Châu Thành. Nghe đồn chị ta đẹp nhất vùng và có “sỏi” trong đầu. Hồi Mậu Thân, giữa vòng vây A- me- ri- con, dám tỉnh bơ cặp bồ với một thiếu tá Pắc Chung Hy ra thoát, rồi tỉnh bơ xĩa dao găm vào bụng “người tình” không chút cảm thương.

- Bà ấy có lần đội nắp hầm mật, hai tay tung hai tạ đạn diệt sạch bọn Mỹ đang bao vây ở trên, đưa thương binh ra thoát đấy!

- Mặc kệ chiến công của nàng. Tớ không biết và cũng chẳng cần biết. Tớ chỉ lưu ý rằng nàng đẹp thôi! Một tiếng nói du dương như ca vọng cổ cất lên – Nào! Xem nào: tay tiểu đoàn trưởng bộ binh ba mươi tuốt này... tay tham mưu trưởng tán dóc nổi tiếng toàn vùng này... anh chàng chủ nhiệm quân y đeo kính trắng giỏi thơ văn này... ngài quân đội trưởng to con như Mỹ này... nhiều, nhiều lắm...

có xa gần bóng gió ngỏ ý với nàng, nhưng đều bị nàng cho bay nhẹ nhàng...

- Cứ cái đà ông nói thì rồi ông tư lệnh trưởng nè, ông chính uỷ nè... cũng phải “xa gần” với cô ấy mất!

- Không nói đùa đâu. Nghe người ta kháo: trước đây nàng đã yêu một anh chàng ở trung đoàn Đồng Nai, người tận Hồng Gai, có cặp mắt như biển xanh...

- Tay này chắc trung đoàn phó hay trưởng gì hả?

- Không mới lạ chứ! Tiểu đội trưởng trinh sát, hai mươi bốn tuổi. Chết rồi!

- Có khi là người thương binh mà nàng đã cứu thoát đó!

... Con thuyền xoay mũi cặp vào bờ, Linh nghiêng người nhìn theo. Cái dáng đi thoăn thoắt kia sao giống người ấy thế! Cô ấy đang cười cười nói điều gì có vẻ phấn khởi lắm... Phải rồi, lúc này còn nhớ gì đến ai? Linh vung dao phang mạnh vào gốc bọ xít, lòng thấy chua chát. Biết đâu hôm qua đây cô ta lại cười nũng nịu với Kiều như khi san bông gạo? Kiều!... Trong chiến tranh, thường những thằng hèn như thế lại sống dai nhách, sống vinh vang tự đắc. Mình có ngu ngốc quá không? Vẫn hiểu rằng: chết không ngán, khổ không sợ, nhưng cứ phải sống trong sự giày vò triền miên như thế này thì sống cũng như chết. Chết một cách đau đớn, mòn mỏi...

Cứ như thế: sáng ra bờ sông, bỏ nhát cuốc vào đất giữa nấn gió, giữa nói cười. Linh thấy nhẹ nhõm trở lại, có khi còn góp chuyện vui đùa với mọi người. đêm về, nghe con chim tìm kiếm buồn tẻ gõ mõ vào thân gỗ, lại nghe pháo cối nổ xa xa ở dưới kia, nơi bạn bè đang

sống và chiến đấu, Linh cứ trần trở như kẻ bị bỏ rơi. Trần trở tới cháy lòng.

Liệu rồi đây người ta có dòm ngó tới trường hợp mình nữa không? Hay là cho tới ngày thắng lợi, cái thằng Linh này vẫn phải cầm cán cuốc? Chao ôi! Nếu vậy thì xin ra quách một cái buôn người Thượng Bù Cháp nào đó mà đốt rẫy nuôi thân. Rồi khi tới vụ bắt đầu tiên, sẽ xin cưới một cô vợ người Thượng, rồi sinh ra những đứa con... Chưa biết chừng lại có lý hơn! Trong thâm tâm mình có chê bai, coi thường cái công việc trồng tỉa này đâu. Ngược lại, mình yêu màu xanh này, mình khâm phục những con người làm việc ngày đêm không tiếc sức ở đây. Nhưng với riêng mình, thì đây rõ ràng là một trường hợp đang xử lý kỷ luật...

Trong những ngày bị sốt rét quật không đi ra rẫy được, Linh có lúc đã loáng thoáng nghĩ tới cái chết. Nó cứ hiện, tắt, như vệt sáng đục trên mái tảng. Chết là nhẹ nhất, là thoát hết tất cả, thoát mọi giằng xé, mọi sự hiểu lầm đổ kỵ... Anh thấy tiếng tiếc tại sao cả một tháng trời lang thang ở trong rừng lại cứ cố rướn lên bám víu cuộc sống này làm gì? Xa nhà lâu rồi, lòng chai sạn rồi, gia đình, quê hương cũng chẳng còn là chuyện níu kéo, ràng buộc. Tuy vậy, chết đâu có phải là dễ khi mình có trách nhiệm với cái chết của mình?

Một ngày nào đó, nếu cứ thế này kéo dài mãi, mình sẽ vượt sang sông. Thấy đâu có ánh sáng điện, có súng nổ là cắt tới. Gặp địch, đánh một trận rồi ngã cũng cam lòng. Cái ý định mới mẻ này làm anh rạo rực cả người. Rạo rực tới nỗi mọi day dứt đều tan biến. Nhưng rồi một tiếng nói khác lại rù rì trong anh: làm như vậy vô ích thôi. Ai cần mày làm như thế? Anh muốn cãi lại: Tôi cần! Thằng Linh này cần!... Hai tiếng nói của hai con người khác nhau ấy cứ ngày đêm giằng vò, trần trở, làm anh mệt lả.

Cho tới một ngày...

Ngoài nhiệm vụ làm ra lương thực, mỗi khi mở chiến dịch - một loại chiến dịch ở vùng ven: đánh nhỏ, đánh lẻ, đánh sâu gây tiếng nổ trong lòng địch - bộ phận sản xuất bên sông Bé còn có nhiệm vụ đi tải đạn, tải gạo. Gạo đạn từ biên giới đã đưa xuống nhỏ giọt.

Sức khoẻ của Linh ngày càng sa sút. Anh đam ra ốm sốt liên miên như trẻ con sài đẹn. Gần như một thứ cách nhật.

Tối nọ có trợ lý tham mưu của phân khu hỏi hả qua đó giao nhiệm vụ cho đội sản xuất khẩn trương tải thủ pháo, đạn cối vượt sông đi suốt đêm mang tới cho các đơn vị kịp tác chiến. Lúc ấy Linh đang súc miệng ồng ọc. Anh vừa ói ra mật xanh, mật vàng ở đầu hàm. Linh sốt đã hơn một tuần nay nhưng vẫn gượng ra làm với anh em. Làm nặng không được thì làm nhẹ. Tối tận chỗ này mà còn là đồ bỏ nữa thì thật không biết đâu mà nói. Vả lại, sốt mà cứ nằm thì coi như tự sát. Bữa ăn cháo, bữa ăn cơm, người anh cứ xỉu đi. Sáng ngủ dậy, đưa tay lên đầu vuốt được hàng nắm tóc... Mái tóc mà mỗi khi nép vào nhau, Hương cứ thích lùa những ngón tay thon thon vào tận chân tóc, rồi vuốt ve từng lọn mềm mại...

Đồng chí y tá khuyên anh nên đi nằm trạm xá, Linh kiên quyết lắc đầu. Nhưng bữa nay, suốt từ sáng tới giờ, anh không nuốt được miếng nào vào bụng. Những thìa cháo nuốt vào lại ói ra. Linh bưng bình súc miệng nuốt nữa. Vẫn ói. Thôi vậy, đừng ép! Có đâu được như hồi ở Trường Sơn mà ép? Buổi trưa đang làm, anh thấy hoa mắt như người say nắng. Biết gượng nữa có thể ngã quay ra như hôm nào ở hầm cán bộ, anh đành quay về lán tìm chỗ nắng, ôm gối ngồi. đang rét mà sưởi nắng người cứ đê mê như tắm nước nóng. Nhưng sau đó đầu óc càng váng vất khó chịu hơn. Linh quay vào, tìm khúc sống là buông, vót dừa...

Sức lực mình hổng rồi! Giụi đầu vào vũng tối, anh thăm than. Chợt có tiếng chân chạy bình bịch tới cửa hầm. Linh nheo mắt nhìn lên. Chín Sùm đang đứng sững ở đó với cây đèn ngoéo kính xanh đỏm dáng. Ngay hôm đầu tới, Linh đã nhận ra đồng chí phụ trách mình chính là cái người đứng tuổi đã trả lời anh giống một bên bàn thuốc Ru- bi hôm nào. Anh là Tư Sùm, thứ ba, nhưng có một lần đột áp bị cây – mo tiện đứt ngón tay nên từ đó người ta quen gọi anh là Chín Sùm hay Chín ngón.

Chín Ngón hắt hàm hỏi, giọng sốt ruột:

- Đỡ chưa, Linh? Đi được không? Người hẻo quá! Rồi buông tiếng càu nhàu - Mấy ông xuống lệnh bắt tử thật! Chạy muốn ỉa cứt ra quần... Sao? Đi được chứ!

Biết trả lời thế nào? Kể ra làm lãnh đạo không nên hỏi như vậy. Thấy rõ quá rồi còn gì nữa? Nói “không”, anh ta lại làu bàu cho coi! Chín Sùm tỏ ra coi thường mình ngay từ bữa gặp lần đầu. Về đây hay ốm đau quặt quẹo, anh ta càng nhìn với con mắt chẳng vui vẻ gì. Tình cảnh mình như vậy, đôi co, cãi vã với người ta chẳng bổ cười. Thôi cứ đi! Phụ mang đỡ cho anh em được trái nào hay trái ấy!

Chợt Linh ngồi dậy, mắt sáng lên. Đi! Đi thôi! Đến nơi nếu gặp trận, mình lao vào đánh liền, rồi chết luôn, càng tiện. Ít nhất cũng chứng tỏ được lòng trung thành ở cuộc chiến đấu này! Anh lại thấy bưng bưng trong đầu, và đứng lên quơ bông ra chỗ tập trung...

Gần năm chục trái thủ pháo, hơn ba mươi ký, nếu như trước đây, Linh chỉ cần đeo một bên vai. Nhưng sao lúc này, người cứ oằn xuống như ghé vai kích bánh xe dạo nào. “Trí tuệ và bắp thịt”. Chà! Anh nhìn sang, người nào cũng nặng quá sức, chẳng ai đỡ được ai.

Đi hết, không một ai ở nhà cả. Ngay Chín Sùm cũng mang đủ một bồng kền ketch như mọi người. Anh ta vừa đi vừa làu bà hồi thúc như dì ghẻ. Chín Sùm vẫn vậy: chịu làm, chịu chơi, sốt sắng, có trách nhiệm nhưng hay cấm cản như đàn bà. Trời phú cho anh ta cái nước da đỏ như gà chọi, cái thân thể chẳng biết thế nào là ốm sốt nên tất cả những con bệnh trước mắt Chín Sùm đều là giả vờ tuốt. Rồi sinh ra cái tính hay nghi kỵ, nói móc, nói ngoes. Có lẽ Linh là người hay bị anh ta làu bà móc ngoéo nhất. Ông cụt này làm trưởng trạm quân y thì rồi đời thương bệnh binh! Linh cố nghĩ vui vui như vậy mỗi khi định nổi nóng với Chín Sùm.

Mưa lác rắc, mưa gõ vào những trái cối tám mươi hai ly coong coong. Toàn đường ruộng, càng đi càng trượt. Tối như hũ nút. Thỉnh thoảng pháo sáng loè lên một chút, đi rào chân cướp đường. Pháo sáng tắt, như tay ai bịt mắt, lại dò dẫm hơn lúc đầu.

Linh trọ chân liên tục. Hai quai bồng như hoá thành sắt nóng nghiêng bồng trên vai. Những trái tạc đạn sắc cạnh nhay qua, nhay lại trầy lưng. Chân anh như chân người khác cắm vào, cứ luôn đập đầu gối xuống đất. Hai tay tê cứng, ngã quật xuống đá không thấy đau. Mắt nhìn trần trần ra phía trước, lẻo khoẻo đi như mê... Ráng lên!... Ánh sáng điện thật xa kia rồi! Một, hai, ba, bốn, năm... ba mươi... sáu mươi... một trăm!... Không phải rồi. Trái sáng mà nhảm ra đèn. Còn xa lắm. Ráng chút nữa! Ba trăm... Năm trăm... Một ngàn!... Đuối sức quá rồi! Sao vẫn chưa thấy gì cả? Một ngàn rưỡi... Hai ngàn... Sao mãi vẫn chưa nghỉ giải lao thế này? Ba ngàn một... Chín Sùm ơi! Định giết anh em hay sao thế? Hự! dép tuột đâu mất rồi?

Linh tụt dần, tụt dần lại. Bước chân đi lúc khệnh khạng, lúc lú lú như người say. Phía trước, một chấm sáng bằng hạt đỗ lật bật bay

xuống. Giọng Chín Sùm gắt gỏng:

- Đi gì mà ngu ngơ như ngỗng đeo đài thế?

Linh nuốt nước bọt, đi im lìm như không nghe thấy.

- Nhanh cái giò lên chút coi! Không ai rước cha được đâu?

Linh dừng lại, mắt mở to, ngây ngô nhìn Chín Sùm. Ánh mắt ấy mỗi lúc một trùng lên dữ dội. Anh muốn trút lên đầu người đứng trước mặt – dù bất cứ là ai - nổi nhọc nhằn khổ sở bấy lâu.

Chín Sùm vẫn làu bàu:

- Sướng chưa? Còn đứng ăn vạ đó à?

Linh từ từ tiến lại, mắt dại và giọng cũng dại đi:

- Cút! Cút ngay! Tao đập chết bây giờ! Cút!

Tưởng những người sốt rét nhiều sinh ngớ ngẩn, ai nói nặng, nói nhẹ gì cũng cười, nên Chín Sùm há hốc mồm trước nắm đấm gày guộc của Linh đang run bắn trước mũi mình. Anh ta lùi lại và quay lưng bước nhanh, còn rớt lại tiếng nói vẫn làu bàu:

- Nhưng cũng ráng lên, cha nội...

Linh nhắm mắt lại, bài hoài cát bước. Mày à!... Một hai... Mày à!... Một hai... Anh lại lằm bằm trong đầu.

... Tới lúc nghỉ mười phút, Linh ngật người tựa vào bông thờ dốc. Chân tay, đầu óc bủn rủn ra. Cái bủn rủn từ ngón chân chạy lên đỉnh đầu, rồi lại từ đỉnh đầu rủn xuống. Bắp chân nhay nháy như bị chuột rút... Anh như lịm đi... Lúc choàng dậy, quờ quờ tay không thấy ai

bên cạnh, anh luống cuống đứng lên. Lật bật đi được một đoạn lại đưng vào cái gò mả xây bằng đá ong. Đi ngược lại đường cũ rồi! Anh hấp tấp quay lại. Vừa xiêu vẹo đi được mấy bước, anh bỗng thấy một chân mình giẫm vào bông, thế rồi cả người hẫng đi... Anh chúi người xuống một hố bom bùn nước lết xệt. Bông tạc đạn nặng trĩu càng chìm đầu anh lún xuống. Chới với một lúc lâu, anh mới tháo được quai bông ra, ngồi dậy được... Và khi ấy, giữa hố bom bùn nước lết sệt, dưới ánh sáng ướt nhoẹt của hoả châu đang trôi xuống, trong trời mưa tầm tã, Linh cứ ngồi lặng mặc cho nước mắt chảy ra...

Có tiếng chân bước lật bật trên miệng hố. Linh im lặng. Rồi giọng Chín Sùm gọi như mèo:

- Linh ơi! Tám Linh ơi! Đâu mắt rồi? Vầy có khổ không?

Linh vẫn im lặng. Tiếng chân Chín Sùm xa dần...

Tới khi cào cấu lên được miệng hố thì Linh thiếp đi...

... Gần sáng, những tiếng nổ lớn đánh thức anh dậy. Phí sân bay Phú Lợi, lửa đang bùng lên. Cháy rồi! Ta đánh rồi! Linh thấy nôn nao trong lòng nhưng bỗng xiu lại ngay khi nhìn thấy bông tạc đạn nằm trơ trên bên cạnh.

Mưa vẫn rơi... Mình là đồ bỏ thật rồi! Thế là hết! Tìn đồng đội đồng chí chẳng còn. Đảng không tin. Bạn bè bỏ rơi. Sức lực kiệt... Sống làm gì nữa? Mẹ ơi, có ngờ đâu con của mẹ lại ra nông nỗi này? Hương ơi! Anh chẳng xứng đáng để em làm lụng nuôi anh suốt đời nữa đâu... Cuộc chiến tranh dai dẳng này không chịu nổi nữa rồi! Khi con đi, bố không hài lòng: Cái kiểu đi như thế thì có thể trở thành anh hùng và cũng có thể trở thành kẻ phản bội. Phản

bội... Phải rồi! ở đây sát áp lắm, chỗ chó sủa kia kìa, chỉ cần đi mấy bước, hay cứ ngồi đây, sáng ra chỉ việc đưa cái áo này vấy trên đầu là trực tahưng chúng nó sẽ đổ xuống mang đi... Không! Không thể như bố nói được đâu? Con không trở thành anh hùng, nhưng cũng không bao giờ phản bội đầu hàng. Anh con đã ngã xuống năm xưa, không được như anh, không đi tới cái chết trong trận đánh được, con xin chết thảm lạng không tắm hơi như thế này! Cha mẹ tha lỗi cho con! Hương ơi! Mong em đừng buồn... Các đồng chí ơi! Tùng ơi! Toàn ơi!... Hãy tha lỗi cho mình nhé!...

Linh bản thân đứng dậy như người mất hồn. Anh loạng choạng rẽ vào bờ rạch gần đó. Bộ quần áo trên người anh tả tơi từng mảng. Một đêm thiếp đi, đàn mối càng đã gặm hết mất rồi! Ánh hoả châu lại nhoè lên, trôi lơ dờ xuống rạch. Trông anh như người điên đang đi vào đám cháy.

Tới bờ rạch, Linh lần mò tìm vào một ngách sâu, thật sâu, vắng vẻ, rậm rạp nhất, không ai đi tới được. Đặt bồng xuống, anh tháo cái võng bên hông dăng vào hai gốc cây xù xì gần đầy bùn. Con nước đang róc rách lớn dần. Anh ngồi xuống, chậm rãi gột hết bùn trên đầu, trên mặt, trên quần áo, rồi trên võng. Đàn muỗi đói bay lên, kêu vu vu. Linh xoè bàn tay, cẩn thận chải vuốt lại từng sợi tóc như hồi nào trước giờ lên sân khấu. Rồi với nét mặt kỳ quặc, nửa u mê, nửa thanh thản, anh tần mẩn kỳ cọ kỹ từng ngón tay, ngón chân. Những ngón tay vàng khè thỉnh thoảng lại thông xuống, đuối sức. Chết cho sạch sẽ một chút! Chỉ cần nằm thế này hai ngày, ba ngày... Chắc không phải dùng tới cái ấy! Linh như thấy con dao mỏng tựa lá lúa thu được của một thằng trung tá nguy đang nằm ở túi áo trái, áp cái lạnh giá vào ngực mình. Toàn ơi! Cuối cùng rồi mình cũng phải chọn một cái chết gần giống như cậu...

Khi tiếng xe bò đầu tiên lọc cọc ra bưng thì anh cũng lầy bầy thả người nằm xuống. Vòm lá xum xuê gai góc ôm gọn lấy anh...

Một ngày nóng nực trôi qua. Mặt trời vừa khuất sau rặng dừa cuối ấp. Ngay chỗ đó, mây thành linh chói rục lên với những tia hào quang hình rẽ quạt, khiến người mới ngủ dậy cứ ngỡ bình minh sắp mọc.

Ngoài bãi đất trống, có những tiếng động khcs lạ dội vào làm Linh tỉnh dậy. Anh mệt mỏi nhướng mắt lên, rồi lại ập xuống. Hơi thở của anh yếu lắm rồi. Tiếng động ngoài kia mỗi ngày một lớn, tiếng lộp cộp xoang xoảng của thùng, của hộp, xen kẽ tiếng nắp chai bật bôm bốp. Cái gì mà ồn ào thế? Hết tiếng bọn ma quỷ đang xâu xé uống máu, ăn gan những kẻ tội lỗi. Bỗng một giọng nói ngong ngọng vang lên rất rõ bên tai anh:

- Nô! Nô! Nô Vici... Ế là là! Uýt- ki... Tốt! Tốt! Coong gaái Việt Nam! Tốt! Tốt!...

Lại cười. Lại ằng ặc như sặc nước. Có cả tiếng con gái ré lên. Linh hơi tỉnh lại. Hình như bọn Mỹ đổ quân gần đây? Chúng nó đến lúc nào mà mình không hay biết? kệ mẹ nó! Lúc này, Mỹ hay nguy cũng chẳng dính dáng gì đến mình... Linh lại nhướm mắt.

Chính trong khoảng tối anựng nề vừa ụp xuống đó, Linh thấy lơ mơ hiện ra con nhặng khổng lồ trên ngọn bằng lăng. Thỉnh thoảng nó lại giật nảy lên. Mái tóc mềm của Tùng... Cái cọc gỗ cắm giữa mồm... Linh rùng mình tỉnh hẳn.

Tiếng cười, tiếng ăn nhậu đập phá, tiếng con gái cười ngật ngẻo bỗng oà tới, thuồn vào tai anh. Linh nhắm mắt ngồi dậy. Sóng lưng anh tưởng như xếp lại, dồn xuống. Anh vén lá cây nhìn ra. Vương

víu quá, anh toài thêm một bước nữa. Trước mặt Linh, chừng hơn một trung đội Mỹ đen có, trắng có, cời trần trùng trục, đang quây tròn ăn uống. Một két la ve úp sấp, chai cốc nằm ngổn ngang. Một tấm phong sô trải ở giữa, bày các loại hộp Mỹ to nhỏ. Ba đứa con gái Việt Nam, đầu tóc rũ rượi, chỉ mặc đồ lót, nằm ngả ngớn trong lòng mấy thằng Mỹ kệnh càng lông lá. Chúng nó ăn uống, mớm cho nhau, cười rú lên. Ngồi cao hơn cả là một thằng Mỹ còn trẻ, tóc vàng, mặt mũi cân đối, ria mép xén gọn, trên ve áo đính ba ngôi sao nhỏ. Nó đưa tay bế bồng một đứa con gái đặt nằm ngửa giữa đám rượu thịt nhầy nhụa. Rồi nó quăng hộp, quăng bia lên cái bụng trắng như con heo cạo đó, tiếp tục nhậu. Cả bọn rống lên tán thưởng. Đứa con gái nằm ngửa cũng nhêch miệng ra cười liên bị thằng ngồi cạnh tống gọn một khúc xúc xích vào mồm. Cái bàn nhậu rung rinh chức nhào...

Chúng nó vẫn chu lên cười man rợ như một bầy chó đói. Hàm răng trắng ớn của thằng Mỹ đen lộ ra sau khung cửa chiếc “cá rô”... Linh bịt chặt hai tai. Cái gì đang diễn ra thế kia? Bọn Mỹ đen, Mỹ trắng kia ở đâu tới đây? Chúng ôm con gái Việt Nam, ăn uống phè phỡn như ở chính ngay nhà nó... Tùng ời! Mười ngày mưa ròng rã không lấy được mày! Chúng nó đó! Những thằng mặt người dạ quỷ! Tao đã bỏ tất cả vào đây vì chúng mày! Đói khát, chết chóc... Tất cả đều từ cái đồng thịt đang ngọ nguậy kia mà ra sao? Vậy mà mình lại nằm đây chờ chết? Thật là quỷ quái! Trong lòng Linh như có tiếng gào thét. Anh lấy bẫy tuồn khỏi vũng. Được! Chúng mày cứ tiếp tục ăn uống, đú đờn đi! Cả tao với chúng mày, cả mấy con nữa tặc kia nữa, cùng chết một thể cho vui! Tao chờ chúng mày đã lâu rồi... Cơn sốt làm hai hốc mắt Linh trũng sâu và đôi con ngươi đỏ như hai hòn than đang cháy.

No say rồi, bọn địch chuẩn bị căng bạt. Nó chột lại đây đêm nay? Chúng nó gài trái, đào công sự. Mấy đứa con gái nằm dài hút thuốc, mắt lim dim nhìn những ráng đỏ cuối cùng. Phải đập trước khi chúng xuống hố mới ngon! Đầu óc Linh quay cuồng. Anh lóng ngóng bầy năm trái thủ pháo ra đất. Phải đập tất cả số trái này vào đầu chúng nó. Anh cầm trái thứ nhất, đưa giầy giệt nự xoè lên miệng. Vừa khi đó thằng đại uý tóc vàng khom cái lưng to bè chui vào nhà bạt. Những thằng khác cũng dần dần chui vào những mái bạt mắc sát đất. Chỉ còn lại hai thằng lính gác. Thằng tóc vàng ba sao vừa chui vào túp lều giữa. Khoan! Anh nhả chột tạc đạn. Uống, đánh bây giờ uống lắm! Mấy khi được điều nghiên lý tưởng thế này? Rõ như chính mình là chúng nó. Mình có thể làm hơn được nữa kia mà! Sợ yếu quá không xiết? Không! Nếu lộ cùng chết! Làm hết sức đi! Có chết cũng đỡ áy náy! Các anh ấy sẽ hiểu cho mình. Bọn bè sẽ hiểu cho mình...

Cảnh vật dần dần sẫm màu. Cái trống cổ vẫn êm ả buồn buồn những tiếng dế kêu than. Linh cắn một trái tạc đạn, bò ra. Mỗi lần nhích lên, xương sống tưởng long ra một đốt. Cái búa vô hình nào cứ trở đầu gõ tăng tăng vào thái dương? Anh bẻ ngọn rau móp khế nhai. Chát nước lờ lợ trôi xuống cái cổ nóng rất khiến anh nhìn tỏ hơn. Anh ngắt ngọn nữa, rồi bò thật chậm về phía thằng gác. Nó quay lưng lại phái rạch. Cái áo lính bằng vải bạt rộng thùng thình khiến nó lừng lững như cái đụn rạ. Nó ngáp, quai hàm kêu răng rắc, rồi vạch quần... Nước đái toàn mùi rượu chua nồng. Cái đầu Linh đã ở ngay gót giày boots- đờ- sô của nó. Quái lạ! Sao lần này Linh không thấy hồi hộp gì cả?

Linh từ từ đứng dậy. Tay trái anh vỗ nhẹ vào vai thằng lính gác. Nó tưởng đồng bọn, uể oải quay lại. Tay phải anh lách ngọt lưỡi dao mỏng vào nắp túi áo bên trái. Thân hình nặng cỡ một tạ của thằng

Mỹ hơi giật lên rồi nó há mồm ngáp ngáp. Hơi rượu chua loét phả đầy mặt Linh. Anh bặm miệng muốn ói. Nó đùn bọt mép, cào cào cái gì ở khoảng không gian trước mặt rồi từ từ ngã nghiêng cái thân xác khổng lồ xuống. Linh ghé vai đón cái tảng lưng của nó. Nặng quá! Nặng hơn đệm xích bánh xe, nặng hơn cả bông tạc đạn. Này, mình mà ngã trước nó thì ầm lên bây giờ! Linh chạng hai chân cố đứng vững, rồi khụy dần, khụy dần xuống. Khi đầu gối gập lại, anh chống cả hai tay lấy bầy nằm hơi nghiêng xuống. Thằng Mỹ ngã theo và lật sang bên. Nó nằm dài như cây gỗ lớn. Linh cũng nằm vật ra, thờ như ai chặn lấy ngực... Một lúc Linh mới chống tay uể oải ngồi dậy. Thấy vật gì sang sáng, anh cầm lên đưa sát mũi: khoai tây hầm. Anh móc ra nhai mấy miếng rồi đặt xuống. Hôi quá!

đầu đằng kia, thằng gác thứ hai đứng im như bù nhìn khoác áo tơi. Nhét con dao vào túi, lại cắn trái lựu đạn, anh trườn tới mái bạt giữa. Được một quãng anh dừng lại, thọt hồn hển. Phải nhanh lên một chút kẻo tời giờ chúng nó đổi gác... Cửa đây rồi! Anh ghé tai nghe: nó đang ngáy. Thằng Mỹ ngáy cũng khác. Nó rin rít như cưa vào sắt. Giết thằng này thật dễ, lại lách nhẹ nhàng lưỡi lúa vào nắp túi áo trái. Nhưng anh lại cần nó sống. Phải, tao cần mày sống. Dù chỉ một ngày để đi theo tao lên rừng mà tận mắt trông thấy những cái gì chúng mày đã gây ra. Chúng mày muốn huỷ diệt tất cả. Làm cái chuyện ấy mày tưởng dễ lắm sao? Mày khờ lắm! Rồi mày cũng phải nếm qua cái mùi mế ở rừng một chút để hiểu thêm cái việc chúng mày đã làm và hiểu thêm cả chúng tao nữa. Cực vì chúng mày quá rồi!

Anh định thần trong bóng tối một chút để nhận ra cái dáng anùm mờ mờ của nó rồi tuồn vào... Thằng đại úy đang nằm ngheo đầu trên cái võng ngắn cũn cỡn. Hai chân vẫn xỏ giày, thõng xuống đất. Anh rờ rờ những búp tóc xoắn sau gáy nó. Tóc gì mà khét thế! Anh

áp hờ tay lên: gáy béo quá! Hồi chiều thấy mày còn trẻ lắm. Chắc chưa có vợ con. Thế thì có mẹ. Không biết mẹ mày có già bằng mẹ tao không? Bà mẹ Mỹ nào ở tí bên đó nếu lúc này biết tao đang sờ gáy mày thì sao nhỉ? Người yêu mày nữa? Chắc cô ta chả bao giờ thích mày ở sát kẻ thù tới độ này đâu. Giá bây giờ tao gang hòng mày rồi đóng cọc vào mồm mày cho dính xuống đất, như chúng mày đã àm? Tao thù mày, đồ chó chết! Nào, xuống hố ngủ say thêm một chút, nếu còn sống, tao sẽ đánh thức mày sau... Linh giờ dít thủ pháo bằng gang đập hơi mạnh vào chỗ nằn nẫn như lườn gà giò vừa vớt ra đó. Thằng đại úy hơi nảy người lên như bị kiến mủ đốt, rồi ngoắt đầu qua thành vũng. Nó thở khò khè như người lên cơn hen xuyễn.

- Oát- ti dít?- Thằng gác đầu kia quát hỏi.

Linh mọp xuống bắt chước tiếng gáy rin rít của nó. Lại im lặng. Anh tháo đầu vũng và dùng hết sức thả dần thằng đại úy xuống đất. Nó nhỏ con hơn thằng kia nên không đến nỗi đuối sức lắm. Nó thở. Anh cũng thở. kẹ! Không thể nhịn được. Nhịn bây giờ là xỉu luôn. Lộ đi! Cứ lộ đi! Tao có sợ đâu? Tao sẵn sàng chia đôi tạc đạn kia mà! đầu óc anh như mê sảng. Ấy được thằng đại úy xuống hố, chút nữa anh cũng ngã giúi theo không dậy được. Thế! Thế! Được rồi! Nằm tạm đó, tao sẽ để yên cho mày. Chẳng may có miếng bay tới, mày cũng không chết được. Tao thích mày sống để còn dẫn mày đi đây đi đó chứ? Linh bài hoải tuồn ra, đầu óc cứ mơ màng như người say...

Đúng lúc Linh cầm trái tạc đạn thứ nhất lên thì bất ngờ cả cụm nhà bạt nhoáng lửa. Trời đất! Tiếng B40 ám áp quen thuộc. Cả tiếng AK nổ giòn quá! Súng của ta. Ta tập kích rồi. Các đồng chí ơi! Thằng chỉ huy còn sống đấy!... Linh ngất đi...

NĂNG ĐỒNG BẰNG

Chu Lai
www.dtv-ebook.com

Chương 5

Cái nhánh nhỏ của sông Sài Gòn này, bà con cũng gọi là sông-sông Thị Tính. Cái tên không rõ căn nguyên như gợi nhớ tới một người con gái nào đó xa xưa lắm. Có lẽ nó bắt nguồn từ núi Cậu hay núi Bà gì đó ở Tây Ninh, rồi xuôi chảy hết chiều dài của quận Bến Cát và một phần của quận Châu Thành. Nó nhập vào sông cái ở gần bến Bạch Đằng.

Tại thượng nguồn, nó bé như suối, hai bờ rậm rịt những khóm le. Càng về dưới càng béo ra. Đoạn rộng nhất chừng một trăm mét. Đã thấy nhiều cây cỏ lạ: chà là, sơn, mốp, măng cụt, sầu riêng, vú sữa... Lác đác điểm những mảng đỏ bên bờ: những lò gạch, lò lu ngày trước còn sót lại, hoặc những cụm cây cháy khô vì bom pháo. Con sông đang chết. Cả ngày đêm chỉ nghe gió xào xạc trên lau lách, nghe ràn rạt nước lớn lại ròng. Tĩnh không có một bóng người, bóng thuyền qua lại, ngoài mấy đám lục bình lững lờ dềnh lên dềnh xuống. Thảng hoặc ở một khúc nào đó thấy thấp thoáng đôi ba người lội hụi trên bờ. Mấy cái tên ruộng, tên bưng nghe cũng buồn tẻ, lẻ loi, sững nước: đồng Chèng Heng, đồng Tam Giác Uớt, đồng Sinh Tân.

Tìm một ngọn cây cao mà nhìn sẽ thấy hai bờ toàn một màu xanh hiu hắt của những dải rừng chồi hẹp mỏng và cỏ lậu sinh lầy. Không có một vạt phù sa, một bãi mía, nương ngô như khúc sông quê xa. Một ngày vài bận, máy bay lên thẳng các loại từng tốp ba cái, sáu cái, bay là là dọc sông rồi vuốt nhỏ thành những chấm đen

tan dần về hướng Biên Hoà. Âm thanh trầm đục của nó còn văng lại, lan toả như cái ngáp dài chán ngán cho công việc đều đều buồn tẻ này. Ở đây làm gì có gì mà bay?

Những khi chiều xuống, nếu không có tiếng máy bay, tiếng súng nổ xã gần, thì dòng nước cứ gọi lên vẻ xa xưa, dĩ vãng buồn buồn.

Nhìn thấp xuống, vượt ra xã: thấy những bóng người, bóng xe đan qua đan lại, mới nhận biết đó là lộ. Những con lộ nghe tên cứ thấy nao nao: lộ 13, lộ 2, lộ 16... chờ theo những áp chiến lược chia nhau mà kẹp lấy con sông hiền lành. Trong bạt ngàn cái đám lô nhô, lúp xúp đó lại thấy những cây cột nhỏ chụm hai, chụm ba, cao vượt lên, mới biết đó là đồn: đồn dân vệ, đồn bảo an, khu chủ lực, công sở nhà tề... Người non vĩa cứ tưởng những chòi gác cao lênh khênh giữa trời của nó như có mắt dòm về một hướng: sông. Và nếu có một du khách bay lững lờ trên cao, chắc sẽ quả quyết rằng: giữa vùng đất nửa đồng bằng nửa trung du này, đây chỉ là con sông nhỏ thơ mộng, nước trong xanh thay đổi theo con trăng hết ròng lại lớn, chứ đối phương làm sao mà tồn tại được? Xem chứng có lý: nếu có “cứ” Việt Cộng đi chẳng nữa, thì khác chi một bát nước chấm nhỏ xíu trong mâm cỗ lớn. Chỉ xô nhẹ một cái, bát nước nhỏ cũng tan tành!

Lúc ấy có một chiếc ghe ba lá đang trôi sát bờ, lẩn khuất trong những vòm chà là nhòai ra mặt nước. Trên ghe có hai người. Người cầm giầm bơi, thân hình nhỏ bé, nước da đồng hun, miệng cười thật rộng. Anh quạt giầm chậm chậm và khéo tới nỗi mũi ghe kẻ một đường thẳng băng trên mặt nước. Đôi lúc gặp những thân cây chằng chịt, ngại quành qua, chiếc ghe uốn éo luồn gọn như con lươn. Người ngồi mũi trẻ hơn, đôi vai rộng, có mái tóc bông bênh trước gió sớm và nước da hơi mét. Đôi môi tái tái nhẹ cười. Anh

khoả tay xuống nước định ngắt một cánh hoa lục bình trôi ngược rồi lại đưa tay lên vuốt tóc, vuốt mặt khoan khoái. Có khi anh ngâm luôn bàn tay xuống nước như cái chân vịt, tạo thành luồng sóng nhỏ ngược lườn ghe.

Thấy người nhỏ bé cứ gật gù nhìn mình cười, người trẻ tuổi ngượng ngịu:

- Cười gì tôi mà cười mãi thế, anh?

Người kia không trả lời, ngoảnh đi, tru miệng lại huýt gió nho nhỏ, đôi con mắt lim dim.

- Anh cứ vậy tôi quăng lên bờ bây giờ?

- Đừng nóng, chú em! Chút nữa biết mà! Rồi, vậy đó!

- Cái ruột hơi rượu để ngoài da như ông mà cũng đòi bí mật?

- Khà khà!...

- Con sông này đẹp quá, anh Sáu ạ! Nhìn cái chỗ thoải thoải rợp bóng vú sữa kia, tôi ước mai một thắng lợi, xây một cái quân y viện thật xinh, sát ngay mí nước, để anh em ngày ngày bơi lội, câu cá thì... Nhất là những đêm trăng nhỉ? Thơ mộng quá!

- Rồi! Vậy đó! Lãng mạn nữa! Thắng lợi thì về phố, về xóm mà ở, chứ bộ ở hoài đây, cha!

Người trẻ tuổi cười, thấy rạo rức băng quơ: “Thắng lợi về phố...”. Nghe xa xôi quá!

- Nè! Dòm ông bây giờ chả tưởng tượng nổi cái bữa người ta cáng ông về viện. Nghe nói nom ông như đứa chết rồi, quần áo sạch

trơn, mồm thì lắm nhảm như say xỉn: “Cái gáy... Cái gáy...!” “Nè, gáy gì thế mày, Linh?”

Linh phì cười. Cái “lão” Sáu Hoá này vẫn vậy. Ngay trong cuộc họp cũng đang “đồng chí” lại “ông ông, tôi tôi” thậm chí “mày mày” ngay được... Hồi còn là đại đội trưởng, gặp bữa đơn vị tập hợp học chính trị, Sáu Hoá đang định lảng lảng đi săn vịt thì thành linh tay chính trị viên vừa đôn ở quận lên chạy đến trước mặt anh, trình trọng báo cáo:

- Báo cáo đồng chí đại đội trưởng, tôi, chính trị viên đại đội, tập hợp bộ đội xong, xin chỉ thị đồng chí!

Trước hàng quân, Sáu Hoá cũng lóng ngóng đứng thẳng người, mặt mũi đạo mạo trông tức cười lắm:

- Được! “Ngoong” đó! Đồng chí cứ việc cho bộ đội mãn đi!

Có tiếng cười khúc khích trong hàng. Tiếng cười ngày một lan ra như nôi nước sôi, khiến anh chính trị viên vừa ở phong trào lên, chưa kịp qua sở trường nào, nhăn nhó cả mặt mày. Sáu Hoá không hiểu gì, cũng ngoác ra cười, rồi linh ra trắng...

Sáu Hoá quẳng cho Linh gói “Capstan”, mắt tinh quái:

- Nè! Cầm lấy gói “Cho anh phát súng, tim anh nát” hút đỡ đi! Xuống sâu hút cỡ đó trở lên thôi...

Nén chờ cho Linh thở ra một khói tê mê, Sáu Hoá mới nói, giọng thờ ơ, có vẻ không quan tâm gì lắm:

- Ông về với mình lúc này ngon quá! Cần một thằng chính trị mà gào rít hòng, họ chả bỏ sung. Còn tôi với ông, hai thằng quân sự

cả, bảo nhau mà làm chứ biết sao? – Anh ta ngáp rất giả tạo- Chuyện đánh đấm nợ kia tôi lo hết trội cho! Còn... còn anh chỉ cần ngồi nhà mần cho mình cái món chính trị, báo cáo báo mèo gì đó, nghe!

Giọng Sáu Hoà càng về cuối càng trơn truội đi, ngọt như đồ kẹo trẻ con. Lại còn “anh anh, tôi tôi” nữa. Khôn ghê! Linh cúi nhìn đường sóng ở bàn tay, giấu đi một nụ cười.

Sau lần đập gáy thẳng đại úy Mỹ tóc vàng đỏ, Linh đi viện. Nằm tới sáu tháng mới bình phục gọi là. Hôm sắp ra viện, Sáu Hoà bỗng ở đâu chạy xông xộc đến, thoi liên tục vào vai, vào ngực, vào bụng Linh đau điếng, chân cứ nhảy chơi chơi:

- Về! Về với tao, thằng nhỏ! Rồi! Vậy đó! Phân khu thưởng huân chương chiến công cho mày! Mày mắc gì mà mắt mở như ếch kẹt cạn vậy? Thưởng trận bắt sống cha đại úy Mỹ và mấy vụ vớ vẩn trước nữa. Ba láp thiệt đó! Chuyện quá trời như vậy mà chả ai hay biết gì cả? Bọn tao vừa rồi mới bắt liên lạc được với trên. Về tỉnh hợp... Bây giờ gọi tỉnh chứ không gọi phân khu nữa ngen! Xé rồi... chuyện mày mới toé ra! Chui cha! Cái thằng Bảy Hoàng tham mưu trưởng tiểu đoàn bộ binh, cái thằng cha lém lốc đã chỉ huy tập kích vào cụm Mỹ, cái thằng đã nhìn thấy ông gục xuống cạnh bông tạc đó, nó cứ ầm ầm lên như pháo cấp tập. Nào là: “Các anh làm ăn chả khác gì cái trò mèo!”... Nào là: “Người như thế mà mấy anh đối xử như tù binh!”... Nó nói mày đó! Nó lạ còn dứ dứ nắm đấm đồ nghề bằng trái sầu riêng về phía tao nữa: “Nếu bên mấy ông không xài thì đưa qua đây. Sang bên này làm đại đội trưởng ngon lành!”.. Thằng cha hộ pháp ấy càng chửi, tao càng khoái. Khác chi nó nịnh cánh đặc công chúng mình, hả? Tuy vậy, để giữ thế, tao cũng nhắm nhe

nắm đấm lại, trong bụng lại nghĩ: “cẩn thận giữ miếng chứ nó đấm trúng một cú, dám đầu bay qua bên kia sông lắm!”.

Lúc ấy có một cô y tá đi qua, nhìn cái điệu bộ loi choi của Sáu Hoá, cau có:

- Đồng chí ở đâu tới đây mà như ở chợ vậy?

Sáu Hoá thoát im bật như đứa trẻ bị bắt lỗi. Anh lăm lét nhìn cô y tá đi qua một đoạn rồi mới nói khẽ:

- Thôi đi! Đi lẹ lên!

- Đi đâu, anh Sáu?- Linh hỏi mà cứ bấm bụng cười. “Xuống tới đây mà ông ấy vẫn chưa hạp với đàn bà

con gái”.

- Ủa! Quên nữa chứ! Tiểu đoàn cũng xé rồi! Thành ba “xe” trực thuộc luôn tỉnh. Vậy gọn nhẹ, phù hợp với địa bàn tác chiến hơn.

- Anh lên trợ lý ban đặc công à?

- Không! Mấy ông hẻo cán bộ, đưa mình xuống nắm một “xe”. Mà y là phó của tao. Chịu hông?

Linh hơi lặng đi:

- Đã mất mát nhiều thế rồi kia, anh?

- Rồi, vậy đó! Đã nhằm nhè gì so với sáu tám, mà y?

- Anh Cầu còn đó không?

- Ông về ban chính trị làm tuyên huấn rồi!

- Thế còn... ‘bê’ trình sát của tôi?

- Về “xê” mình hết!

- Còn... còn Kiều?

- Thôi đi! Khắc đi khắc biết! Cái thằng bê bối ấy, tao giằn cho nó một mẻ, nó biết lỗi rồi. Khai trừ đảng, hạ chức. Đang nằm ở Ban tham mưu. Ủa, chút quên! Thằng trời đánh hộ pháp nó gửi cho ông đây! Nó hẹn bữa nào tới thăm mày. Cái thằng! Mồm miệng thía lia mà có vẻ khoái mày lắm!

Sáu Hoá lòi trong bông ra cỡ nửa tá đồ hộp Mỹ nhỏ, to:

- Chiến lợi phẩm hôm ấy đó!- Anh lại vơ cả vào bông- À mà thôi, đi đã!

- Linh lóng ngóng quay vào định xin phép bác sĩ phẫu trưởng, nhưng bị Sáu Hoá kéo xệnh xệch:

- - Khỏi, khỏi, đi đã! Đi về quê tao, tao hô bọn con gái bồi dưỡng cho. Mập máy hời! Dính dáng tới mấy thằng cha bác sĩ chú sĩ này lòi thôi lắm!

Và sau ba đêm liên lặn lội theo giao liên, sáng nay Sáu Hoá đang chèo thuyền chở bạn trôi lênh đênh trên con sông quê anh. Họ tới “cứ” xã hiệp đồng công tác. Hai “cứ” cách nhau chừng non nửa tiếng hú mà phải chờ lúc thuận lợi nhất mới dám thả ghe.

Sáu Hoá lại tủm tủm cười. Cái miệng nhậ nhệ của anh mà tủm tủm thì trông không mê được. Nó như bà già trát phấn.

- Rồi, vậy đó!

Lại “Rồi, vậy đó”. Kệ, cứ cho ông úp mở đi.

- Sắp tới chưa ông?

- Con rạch ở cuối khúc cua kia kìa! Rạch Bần đó!

Nắng đã ngập nửa sông. Nắng đã sáng nửa bờ, nửa hàng cây, nửa sinh lầy. Nước đang lớn lóp bờ. Cảnh vật như bức tranh tô màu dở. Linh hít sâu cái không khí sớm mai có lẫn cả cái vị tanh dịu dịu của gió sông vào ngực, rồi cởi áo:

- Anh cứ chèo, tôi bơi một đoạn nhé! Thèm nước quá!

Nói rồi, Linh chao mình ra khỏi mạn thuyền.

Cái ghe ba lá mất đà lạng vào bờ rồi lại găm thẳng băng. Một lát thấy đầu Linh nhô lên ở trước ghe, há miệng phun ra một vòi nước lấp loáng, cái miệng nhoẻn cười, hàm răng trắng loá. Sáu Hoá thần thơ huýt sáo nhỏ nhỏ nghe hoà vào gió. Ai cũng biết rõ: Khi nào anh vô cớ huýt sáo chẳng điệu nào ra điệu nào thế là trong lòng anh đang có xao động. Hồi thằng Tùng còn sống, nó hay trêu anh: “Đề im, đề im nghe tơ lòng tiểu đoàn trưởng đang kết tửa”.

Linh vẫn nhẹ nhẹ sải tay bơi, một bên má áp lên sóng, trườn đi. Âm thanh trong lòng nước nghe quen thuộc quá. Như có cả tiếng cá đớp bóng, tiếng tôm búng gió đầu đây. Anh úp sấp mặt, tay vờn trong lòng nước mà vẫn nghe nắng sưởi nơi lưng. Sau anh, nước xé ra thành muôn con sóng bé, lượn lờ tới giữa sông.

Chiếc ghe dừng lại bên một gốc chà là um tùm, có những trái tròn gia góc đung đưa. Linh nhìn qua vòm lá ken sát nhau, thấy có

khoảng đất bằng, cũng lồi lõm những rễ cây và rãnh sinh. Đâu, người đâu? Chẳng thấy dấu hiệu gì cả.

Sáu Hoá bẻ mấy cành lá che ghe, rồi nháy Linh bước lên. Đi lom khom được mấy bước, Linh mới thấy lấp ló vài bóng người đang ngồi trên mặt ván bắc qua những rễ cây, nước đang mấp mé liếm nhẹ vào những đôi dép mềm đế mút. Trên đầu, một tấm ni lông đen đã lỗ chỗ, mắc thật sát. Trên ni lông, những cành lá dùng đinh xoè ra phủ kín mít. Ăn ở kỷ thế này, người tới tận nơi còn không hay, hướng hồ máy bay?

Linh vừa tò mò quan sát vừa khom thật thấp lưng bước theo Sáu Hoá vào lán. Một người đứng tuổi hơn cả, đầu húi cao, những ngọn tóc loè xoè phủ xuống vầng trán đã có nhiều nếp nhăn, đang nói cái gì nghe chậm rãi như đọc kinh. Ông có hàm răng rất đều và cái cằm vuông lấm tấm những chân râu bạc sớm. Khuôn mặt hiền hiền, hơi mệt mỏi đó lại nằm trên cái cổ gầy ngẳng có mấy vết lang ben trông tồi tệ thế nào ấy. Ông này chắc nông hội hay kinh tài của xã đây. Người ngồi cạnh trẻ hơn, mặt mũi hồng hào, có cặp lông mày rậm và sắc như lưỡi mác, khuôn mặt cương nghị, cái miệng mím lại quá quyết. Từ con người, từ dáng ngồi, ánh mắt anh, người ta thấy toát lên một sức mạnh tiềm tàng và sự điềm tĩnh tới lạnh lùng. Một nhân vật có bản lĩnh và từng trải. Chắc cán bộ ở trên xuống? Còn người ngồi hơi xây lưng lại, cái đầu có mớ tóc trắng cúi sát xuống quyền vớ. Linh còn nhớ: Chú Tư đi cùng với Năm Thuý... Không ngờ mình lại về hoạt động ở xã của chú!

Thấy động, người đang nói ngẩng lên. Bỗng ông nở một nụ cười hiền khô, làm đẹp cả khuôn mặt như suốt đời đau ốm:

- Mấy tay đặc công có khác. Hèn chi vào tận nơi không ai hay. Mới tới, Sáu Hoá?

- Dạ! Mạnh giỏi anh Tư? Xuống hồi nào vậy, ông Ba?

Sáu Hoá thoải mái bắt tay hết lượt. Anh quay lại, chỉ Linh:

- Đồng chí Linh mới về đơn vị. Tôi dẫn xuống làm quen luôn.

Linh đang lóng ngóng chưa biết đứng đâu ngồi đâu thì Sáu Hoá đã kéo tuột Linh vào ván, giới thiệu om xòm:

- Đây là anh Tư, tỉnh đội trưởng, biệt hiệu “Lãnh chúa rừng chồi”!

Linh hơi giật mình. Người đứng tuổi bắt tay anh rất chặt, mắt nhìn triu mến như muốn nói: “Có! Tôi có biết đồng chí”

- Còn đây là anh Ba! - NGười có khuôn mặt cương nghị và sang trọng ung dung gật đầu. Chắc đây là Tư lệnh phó quân khu miền đông quá - Quận trưởng, tiểu đoàn trưởng mới chuyển qua đó! Sau này ta liên hệ nhiều. Rồi, vậy đó! Còn đây là chú...

Chú Tư giơ tay phẩy phẩy ra điều:”Rồi, khỏi giới thiệu. Chúng tôi biết nhau rồi mà!”.

Sáu Hoá làm xong công việc đó, sà ngay xuống rót trà uống chẹp khà vẻ thú vị lắm:

- Trà khá đó! Những loãng nhạt rồi! Pha bình khác mấy ông! Trà ai vậy? Mùi là lạ.

Tỉnh đội trưởng cười cười, mở bồng ra lấy gói trà vuông nhỏ xíu, amù vàng vàng:

- Tay này biết thưởng thức dữ! Vừa họp ở Quân khu về, các anh ấy cho. Trà Hà Nội đó!

- Hà Nội hả? Hà Nội thì ngon quá xá rồi!

Sáu Hoá gật gù có vẻ khoái lắm.

Linh bỗng thấy ngượng ngượng. Chết thật! Cái ông Sáu này, ở đâu cũng vậy, chả kể lạ quen, trên dưới gì cả, cứ ào ào như ở đơn vị. Ở đây có cả thủ trưởng tỉnh đội mà... Nhưng xem ý anh Tư ra chiều vui vẻ lắm. Cả anh Ba quận trưởng nữa, cũng bớt đĩnh đạc đi, vỗ vai vỗ vế ồn ào. Ừ, cái phong độ bên ngoài cũng qun trọng thật. Trước kia nghe đồn Sáu Hoá là công vụ cho ông Sư trưởng nào đó. Một ông sư trưởng nghiêm nhất miền. Vậy mà có tí thuốc men, trà đá, sữa đường tiêu chuẩn cao cấp nào thì ông cũng làm một điều; ông làm hộp trà, Sáu Hoá cũng làm hộp trà... cấp chỉ huy trưởng các trung đoàn lên họp, giờ nghỉ, Sáu Hoá cũng xáp vô ngồi chơi chơi tán chuyện vui vẻ lắm. Tưởng vậy, ông sư trưởng sẽ lắm điều bực mình. Nhưng không, chưa ai thấy ông chau mày hay rầy la chú công vụ loắt choắt một lời. Tới khi đưa Sáu Hoá xuống đơn vị, ông tiến ra tận cửa rừng rồi quay về, mặt buồn rười rượi. Người ta còn quả quyết trên khuôn mặt nghiêm để sợ của ông còn đọng lại cái ngân của giọt nước mắt nữa. Con người hồn nhiên quá! Chả bao giờ thấy anh buồn. Ngay cả tâm sự nỗi buồn riêng tư cũng không có nữa. Có, thỉnh thoảng về ban đêm có bắt gặp anh nho nhỏ huýt gió trên võng. Cái buồn của người vô tư nó cũng dễ chịu.

Linh thu gọn người lại. Lần đầu tiên tiếp xúc với cán bộ địa phương anh cũng thấy hay hay. Chả biết ai vào ai cả. Nó có cái gì xuề xoà thoải mái như gia đình. Thì đó! Nếu không giới thiệu, khi bước vào dứt khoát mình sẽ lễ độ chào anh Ba trước, rồi mới miễn cưỡng chào ông Tư tỉnh đội trưởng sau.

Sáu Hoá lại ngồi nhịp giò âm âm, chọt cát cao cổ lên, ngó qua ngó lại:

- Ủa! Đâu hè! Thấy ghe ở đây rồi mà... À! Bếp hả? Chắc bữa nay có cá nhồi ruột khổ qua nhậu lai rai đây! Anh quay lại Linh, mặt thần nhiên – Nè Tám Linh! Cảm phiền xuống bếp lấy giùm ấm nước sôi coi!

Linh thở ra. THú thực anh ít tích chỗ đông người, nhất là những người lạ. Gò bó lắm! Anh bước qua những rễ cây nhầy sình, xuống một cái lán vuông nhỏ xíu bằng chiếc tủ đứng. Mái lán có mấy làn khói nhạt vờ trong lá cây.

Một cô gái đang ngồi xây lưng lại chụm lửa, mái tóc buông xuống ngang lưng. Thấy che mất ánh sáng, cô gái quay nhìn lên. Linh đứng dừng lại, muốn ngạt thở. Anh thốt lên:

- Chị Năm!

- Anh Tám!...

Thúy từ từ đứng lên, cặp má ửng đỏ, mắt vờ vờ nhìn anh, nét môi hơi tái đi, run run:

- Tưởng anh không bao giờ về nữa! Giọng nói ấy thoáng rung rung. Rồi chị đứng im, nhìn và không nói được gì nữa. Giây phút ấy Linh thấy lòng bỗng dưng xao xuyến. Anh định nói một câu gì đó thật dịu để đáp lại cái nhìn kia. Nhưng anh lại im lặng. Phải rồi, trong lúc tôi gặp hoàn cảnh khó khăn, chị đâu có cần biết đến. Anh không dám nhìn thẳng vào đôi mắt ấy, quay đi, khẽ nhếch miệng cười rồi nói một câu băng quơ:

- Bếp không có chút khói nào. Nấu khéo quá!

Năm Thúy chớp chớp mắt, giọng thoang thoảng:

- Anh ôm đi nhiều quá!

Linh chợt thấy lòng dịu đi... Ngay lúc đó tiếng Sáu Hoá vẳng lên:

- Cái thằng! Nói đi lấy nước mà chắc đang vồng ngủ luôn dưới ấy quá! - Tiếp theo là tiếng cười khùng khục.

Linh vội vàng xách siêu nước lên. Một dòng nước sôi réo xèo xèo ngay dưới chân Thuý.

- Thuý!... Tôi xin lỗi – Anh ngượng ngập chui ra.

Cặp mắt tinh quái của Sáu Hoá cứ lấp ló chiếu vào anh. Cả đôi mắt nghiêm nghị của anh Ba quân trưởng nữa, cứ hết nhìn Linh lại nhìn xuống bếp, rồi lại nhìn Linh như muốn thăm dò, đôi lông mày rậm chau lại.

Đặt ấm nước xuống, Linh ngồi im. Một cảm giác dễ chịu nhen lên trong anh. Anh Tám!... Tám Linh... Tám trinh sát... Cái tên gọi này, mới nghe sao bỡ ngỡ, gọi hoài thành quen. Nghe “Nam bộ” quá đi thôi! Cái dòng sông địch hậu âm thầm rờn rợn này cứ tưởng rằng làm gì có sự sống. Thế mà chỉ cần bóng dáng đậm đà của một cô gái đang lui cui bên bếp lửa, đã đủ để dòng sông mát mẻ, sáng sủa trở lại; làm yên tĩnh những tâm hồn đang trăn trở hoang mang. Linh thấy tan đi cảm giác bàng hoàng của sự lẻ loi, trống vắng, bị bỏ rơi những ngày đầu xuống đây. Anh bất giác ngồi xích lại Sáu Hoá... Thuý đẹp ra. Hình như cái nắng gió sông nước đồng bằng đã gọi dậy tất cả cái vẻ đẹp con gái đang còn ẩn tàng nơi chị. Sau cái lần nghe được những lời bình phẩm về Thuý, Linh thấy con người chị có cái gì hay hay thu hút, thấy hiểu hơn. Ủ, sao hôm nay thấy cái miệng có duyên lạ! Môi trên mỏng, môi dưới thu lại xinh xinh vừa

vận để đưa cái khuôn cằm thật tròn, thật mịn ra. Khoé môi hơi cong xuống khiến mỗi khi im lặng, cái miệng như nhõng nhẽo...

Một cái phát mạnh tới sụn vai:

- Thấy "điểm" chưa? Người ta cứ nhắc tới cái anh có đôi mắt to hoài hoài đó!

Linh giật mình nhìn lảng đi, lại bắt gặp cái chau mày của anh Ba quận trưởng. Ờ hay! Sao thế nhỉ? Ông không thích bông phèng sao? Im! Xem nào... "... Tay tham mưu trưởng tán dóc nổi tiếng này, cha quận trưởng to con như Mỹ này, tất cả đều bị nàng cho bay nè nhẹ...". Có phải anh Ba này không? Linh nhíu mày. Bước đầu xuống không nên để người ta nghi ngờ nọ kia. Phiền lắm! Nhưng sao đôi mắt nhìn mình là lạ, lộ dầu vắt U.S và lời nhắn tìm hỏi trước nữa... Thôi, đừng ngộ nhận! Mình là cái thá gì? Chẳng qua là nhớ công cứu nạn. Suy cho cùng, trong chiến tranh cái nào là công, là ơn?

Vừa lúc ấy có tiếng ghe ràn rạt luồn vào bờ. Một người trạc tuổi Sáu Hoá nhảy phắt lên. Anh ta vận cái quần cụt đen dài tới gối, ông rộng thùng như là quần bà ba cắt ra. Cái áo cũng đen, hai túi dưới căng phồng giấy tờ. Mạt mũi gầy nhom, rỗ hoa nữa hay sao ấy? Tóc húi cua thật cao để lộ cả mảng trán dô, nom ương bướng. Nhưng riêng đôi mắt lại sáng quắc lên như đang lên cơn sốt rét.

Nhìn thấy Sáu Hoá, anh ta cười. Cái cười có hàm răng khắp khềnh vừa xởi lởi vừa duyên duyên, dễ gây cảm tình. Sáu Hoá cũng cười, cười hết cỡ miệng. Hai cái cười vừa giống vừa khác nhau đầy vẻ thân mật. Trước đây có một lần được Sáu Hoá nhắc tới thằng bạn nổi khổ hiện nay là phó bí thư huyện uỷ ở quê. Dân chịu chơi số dách. Khều được lên đây làm chính trị viên tiểu đoàn thì tuyệt cú mèo! Chẳng lẽ lại là cái anh chàng này? Trông như tay giao liên lè phè.

- Thằng “Sáu còi” hôm nay móc bà già được bộn tiền hay sao mà mồm miệng chềng bênh ra thế? - Người mới tới có giọng ấm và trầm thật bất ngờ.

- Chờ mày ra buồng về xem có gì tươi không? “Đế” chứ, “Sáu Dô”?

Đôi bạn “Sáu Còi” – “Sáu Dô”! Khéo thật! Anh này lắc đầu rồi đưa cặp mắt tìm tìm... Đụng chú Tư, cặp mắt sáng hơi tối lại.

Từ dưới ghe lại bước lên người nữa. Người này cao lớn kềnh càng, cũng quần cụt đen. Mặt nửa già nửa trẻ, lằm lằm chả chào hỏi ai. Một bên mép ngậm điếu thuốc rê bằng ngón tay trở, mép kia hơi kềnh lên, khói từ đó phun ra ào ào. Anh đen thui như người Thượng. Đôi con ngươi đục đục nằm im như mắt giả. Tay xách cây M.79 với băng đạn vàng chói, nịt chéo qua ngực. Trông là biết tướng gan lì – Linh nhận xét.

Nhảy một bước tới người ấy, dù rướn chân, Sáu Hoá cũng chỉ đứng tới cổ. Anh hoành hoệ:

- Hứa cho cây M.79 mới lượm đâu, mày? Tao đổi cho mười trái cối tép, chịu không?

Anh ta không thjay đổi nét mặt, bấm lẩy an toàn cây M.79, giúi thẳng vào tay Sáu Hoá. Sáu Hoá nở mày nở mặt, nháy nháy với Linh:

- Mười Đảnh, xã đội trưởng đó! Đừng tưởng nó cho cây súng mà mừng đâu? Tới đây làm ăn không ra gì, nó đòi lại hai cây đó! Thằng lù lì mà nghĩ chắc như ván đóng ghe!

Mười Đảnh vẫn không mở miệng. Anh ngồi bệt xuống một cái rễ cây, mồm mũi thay nhau nhả khói khét lẹt. Túi sau quần cụt có cục gì gồ lên như khói thuốc rê thì phải?

Sáu Hoá đang phờn phơ xoay ngược xoay xuôi cây súng, thỉnh thoảng hứng lên, anh tỳ báng súng vào đùi, lắp đạn, lên đạn bằng một tay như bọn xạ thủ Mỹ ưa làm, thì đầu ghe lạng đi: một cô gái cỡ tuổi Thuý, nhưng lực lưỡng hơn, bước lên. Sáu Hoá bỗng luống cuống ra mặt, cái miệng cười thật xả lảng của anh thu lại tự lúc nào. Anh len lét lỉnh ra sau, vô ý vấp rễ cây, tồm chân xuống hố, bùn bắn tới đầu. Không ai để ý thấy, ngoài cô gái ấy. Gò má cô bỗng ửng đỏ lên. Linh chút bật cười. Cái ông này xưa nay chả biết sợ cái gì nhưng đứng trước con gái lại ngơ ngơ như bò đội nón, chân tay mồm miệng cứng queo như bị nắn gân.

Cô gái mới tới, nghe Sáu Đô gọi là Thanh, thứ hai – Hai Thanh – y tá kiêm xã đội phó. Chị cúi tấm lưng chắc lặn xuống, gấu quần bà ba được thả ra từ từ che đi đôi bắp chân tròn trịa, nở nang, có đường gân nhỏ xanh xanh. Không hiểu giọt mồ hôi hay nước đang nhấp nhánh ở cái thái dương có lọn tóc dính bết vào cặp má bầu bầu, lấm tấm đôi vết tàn nhang? Chị đi xuống bếp, để Thuý lên hợp.

Ghé sát tai Sáu Hoá, Linh trêu:

- Anh tìm gì dưới hố bùn đó?

- Vấp đó mà! – Anh nói phào phào như người xưa nay chưa hề biết nói lớn là gì, rồi ngồi vào góc ván trong cùng, huýt gió vắn vơ – Cái gì thế nhỉ? Linh thoáng hỏi.

- Gom lại mần đi, trể rồi – Sáu Đô giờ sổ ra – Anh Tư dự luôn chứ ạ?

- Các bạn cứ làm đi. Mình đi hái nắm rau sụn, chút nữa ăn ghém chơi!

Ông cởi quần dài nhào xuống nước. Cái đầu húi cao của đồng chí tỉnh đội trưởng nhấp nhô ở bụi sụn bên kia rạch.

- Tôi đã đi rà lại mấy cơ sở. Dân tình không đến nỗi như đồng chí bí thư báo cáo đâu – Anh phó bí thư huyện uỷ xoáy cặp mắt rất sắc vào chú Tư – Cái “Việt Nam hoá” của nó tuy thâm độc thật, kìm kẹp gắt gao thật, nhưng bà con đâu đã đến nỗi nào. Thử hỏi các đồng chí đã chí cốt bám lưng bám áp mà nhen lại phong trào chưa? Ngay cả đảng viên mật cũng nói, cả quý nay không nhìn thấy bóng cấp uỷ công khai đâu cả. Thế là thế nào? Nói thiệt - giọng Sáu Đô găng lên, sắc ngọt - thằng cán bộ cứ ngồi một chỗ mà nhận định tình hình, mà thủ tiêu tính cách mạng tiến công thì chỉ toàn thấy địch mạnh, ta yếu, địch lừa ta chạy thôi. Chi bộ mà thoát ly quần chúng thì còn gì là chi bộ nữa? Người dân sống giữa lòng địch họ cần được nhìn thấy các đồng chí, nghe tiếng nói các đồng chí. Điều này có phải mới nahức đây đâu. Thằng địch nó chỉ chờ mấy ông co lại là bày rượu nhậu chơi thôi! Càng co lại, nó càng được trớn nổng ra, chứ bộ giữ được lực à?...

- Chú Tư ngồi nghe lặng thinh, vẻ nhẩn nại, đôi lúc húng hắng ho. Khi Sáu Đô ngừng lời, chú khẽ nhìn Linh bằng con mắt mệt mỏi, rồi ậm ừ lên tiếng:

- Đề nghị huyện uỷ giúp biện pháp cụ thể, chúng tôi thấy khó quá!

Anh Ba quận trưởng lúc ấy mới giụi mạnh đầu thuốc xuống ván rồi búng ra mặt nước. Anh nói nhỏ nhưng nghe cứ sang sảng:

- Kế hoạch xã có rồi, thông qua rồi, thường vụ chỉ ra từng điểm cụ thể rồi, mà sao lại còn hỏi biện pháp?

Chú Tư lại ho nhẹ, cặp lông mày nhướng cao, dòn sâu nếp trán, nhưng mắt lại trĩu xuống. Nhìn chú Tư ngồi cạnh mọi người như cha ngồi bên các con, Linh thấy tội tội... Cán bộ đảng ở đây họ làm sát sạt thật, nói không hề thương xót. Thường vụ huyện uỷ đang quần cấp uỷ xã đây! Anh Ba nghe nói cũng là phó bí thư huyện uỷ, phó bí thư một nữa kia. Trong chiến tranh, các cấp quận, xã ở đây không có cấp chủ tịch, người xã đội trưởng, quận đội trưởng kiêm nhiệm luôn thì phải. Gọi tắt là xã trưởng, quận trưởng, cũng có phần đúng.

Linh thoáng bắt gặp Thuý đang nhìn chỗ rách ở bả vai áo anh, Linh khẽ xoay người che đi nhưng vẫn cảm thấy ánh mắt ấy dán chặt vào người. Anh lại xoay lại và không nghe thấy gì nữa, cho tới khi anh Ba nói tới tên mình:

-... Đồng chí tỉnh đội trưởng rất quan tâm tới xã điểm của các đồng chí nên kiên quyết đưa đại đội đặc công của đồng chí Hoá, đồng chí Linh xuống đây hỗ trợ. Cấp uỷ phải dần lên. Làm sao khẩn trương gây được chi bộ, chi đoàn mật, mở mảng mở vùng để tới đây làm ăn lớn nữa chứ! Thời kỳ bám trụ vĩnh viễn qua rồi. đã tới lúc phải quật lại từng đòn một. Lai rai rập rập là mất thời cơ đó, các đồng chí ạ! Chúng ta hy sinh tổn thất quá nhiều rồi... - Giọng anh Ba lắng xuống – Lúc này nằm im là có tội lớn! Dần dần lớp già chúng mình chết đi, chẳng còn ai biết tới lịch sử, tới nguyên nhân cuộc kháng chiến, tới ta thù, tới tất cả những lý lẽ thiệt hơn, chỉ còn lại bọn trẻ đánh lộn nhau năm này qua năm khác sao?

Anh chém sống tay xuống ván, nói như mệnh lệnh:

- Chính trị và vũ trang, hai bạo lực đều phải đấm một lúc, đấm dữ dội. Có sầy vầy cũng cứ đấm! Làm thối ruột nó ra. Ngay từ chiều nay, các đồng chí phải có ở địa bàn. Ngay cả đồng chí... Anh bỗng chuyển giọng nhỏ đi, mắt nhìn ra sông – Ngay cả đồng chí Thuý, quận cũng tăng cường xuống giúp các đồng chí đẩy mạnh mặt dân quân du kích lộ và mật. Phải đập mậ mình chúng nó lên!

Thuý nhìn nhanh Linh rồi lại cúi xuống bề ngón tay. Con mắt ra ý nói: “Thế là tôi cũng sẽ sống cùng với anh, anh thích không?”. Còn Linh, anh đang rạo rức nghĩ tới trận đánh sắp xảy ra.

Sáu Đô mỉm cười hỏi anh xã đội trưởng:

- Về mũi quân sự, đồng chí Đánh thấy sao?

Mười Đánh buông một tiếng khàn khàn:

- Mần tới số thôi!.

Và điều thuốc khác hình sâu kền đã lại gắn lên môi anh.

Anh Ba xoa xoa tay có vẻ thích thú trước câu trả lời đó, trong khi chú Tư hơi liếc nhìn Đánh rồi lại nhìn sang Linh, ngụ ý: “Anh là người mới tới. Rồi anh sẽ hiểu cả. Cuộc sống này khó lắm”. Linh nhìn vuốt lên, nắm tay siết chặt cọc lán, mắt nheo nheo. Coi thường hết! đánh đến cùng!.

... Khi mọi người đã xuống hết ghe, tỉnh đội trưởng cũng vừa mặc xong quần áo. Ông đứng trên bờ vuốt tóc, nhìn mọi người cười hiền hậu. Vẫn cái cười có hàm răng đều làm tươi tắn cả khuôn mặt tưởng như bệnh yếu quanh năm. Mãi tới lúc mái giằm khoét sâu xuống nước, ông mới rử rử như cha dặn dò con đi chơi xa:

- Ráng giữ lòng tin, các bạn nhé! Muốn tin ở thắng lợi trước hết phải tin mình, tin quần chúng. Vậy nhen!

Linh bám rễ cây leo lên ván, thở phì phò. đằng sau anh, dòng sông gần về sáng, nước dưng ăm ắp một màu trắng như sương. Trên mặt sông, sương phủ trắng như nước. Sương khuya và nước tròn hoà vào nhau. Linh vừa bơi một vòng ra giữa sông. Buổi sáng mát làm dịu những sự suy nghĩ căng thẳng, thấy sung sức, tự tin hơn. Ngay trong cái mỏng manh tưởng như thổi một cái là tan, con người vẫn bình thường hoá cuộc sống được mới là điều hết sức nên làm. Chẳng có gì quan trọng cả. Chết thì thôi. Sống, phải cho đảng hoàng, đồm dáng một chút. Gian khổ cũng vui đi.

Sau khi nhét võng vào trong bông, nhét bông vào túi nilông, rồi nhét cả cái túi đó vào một túi nilông lớn hơn, buộc chặt lại, Linh đứng lên chạc ba gốc cây, nhìn ra ngoài bưng. Đã thấy bóng mấy người dân mờ mờ đánh xe bò ra đồng. Tiếng bánh xe lăn ọc ạch ken két vang xa. Địa thế chênh vênh thật! Chỗ Linh đứng là dải cây thấp lúp xúp, dày chừng hơn mười thước. Tới nữa là đường bò, là bưng, là áp chiến lược, là đồn bốt san sát. Gần lắm, tưởng như thằng lính trong đồn nhều mũi to một cái, ở đây cũng nghe thấy được. Sau lưng là sông nước mênh mông, xa tít bờ trên kia là đất Củ Chi – An Phú Đông, lả lướt những hàng dừa. Địch ở bờ bên kia, địch ở bờ bên này, địch ở giữa sông. Nếu lộ, trên dập xuống, dưới hất lên, hết đường thoát! Chỉ còn ăn nhau ở cái kỹ càng của nghệ thuật ngồi “thum”. Ngồi im lìm hết ngày này sang ngày khác để chờ giờ hành động. Ngồi không được ho, không được nói chuyện, không được rung cây, không được để khói, không được hút thuốc thơm (thuốc rê thì được vì mùi khét của thuốc hoà với thuốc của người dân làm lụng, đi lại ngay đường bò). Xung quanh chỗ ngồi thum, xã đã gài dày đặc trái: trái pháo lép lợm ngoài gò, trái tác đạn, trái thủ

pháo, trái ống bơ đồ hộp Mỹ to nhỏ, mang về xạc thành tự động hết. Gài trái nhưng không dám cấm bằng tự địa bằng những miếng can trắng xác có vẽ những chiếc đầu lâu hom hem để ngăn chặn dân, để dậm dọa lính sục bừa vào như ở “cứ” gò. Địa bàn này mà làm vậy khác nào “Lạy ông tôi ở bụi này”. Chỉ cần ba phi vụ trực thăng là tan xác pahó! Thật đúng là cuộc sống ở bờ ở bụi, trốn chui trốn nhủi, căng thẳng từng giờ, như cá nằm trên thớt. Liệu có kiểu bám trụ nào táo bạo hơn thế nữa không? Chắc chỉ còn cách ém hằm mặt ngay trong lòng ấp nữa thôi. Có lẽ do đó mà không thể ở đông được. Tất cả chín người chia làm hai cụm để ém!

Cái thiết yếu bậc nhất là hằm, mà cũng đành chịu. đất ở còn không có, đất đâu mà đào? Hằm nổi đắp trên mặt ván bằng sinh đậy sông để tránh miếng cũng không ổn. Bất cứ cái gì gồ lên khang khác một chút so với hàng cây thấp tè mọc sát bờ sông đều là mục tiêu của thám báo, của máy bay lên thẳng các loại, của tàu Mỹ tuần tra liên tục trên sông, của bộ binh với những cuộc càn hàng tiểu đoàn có cả xe bọc thép. Linh thầm cảm phục những con người hết lớp này tới lớp khác ăn dầm, ở dề tại dải đất mỏng tang này. Tuy vậy, cái “thế trứng để đầu đẳng” ấy lại khiến Linh vừa rờn rợn, vừa thích thú. để rồi xem, thiên hạ sống được, mình cũng sống tốt. Thế mới vỡ ra: Trên đời, chả có gì là con người không làm được. Cứ phải xông vào cơ, ngồi mà tưởng tượng chỉ còn cách bó tay.

Ở đây thấy tâm hồn thật đơn giản, sự suy nghĩ thẳng băng. Cả ngày đêm đầu óc chỉ tập trung lo lừa nhau với nó từng miếng trong trò chơi ú tim chết người, còn thì giờ đâu mà vẩn vơ cái khác? Mấy anh chàng trí giả, trí thức gì đó ở ngoài đấy nếu muốn hết chán đời, chán sống, muốn đi tìm cái bất di bất dịch tận cùng của sự sống thì xin mời vào đây. Chỉ một ngày thôi, ací đầu sẽ cụ thể lành mạnh ngay. Linh suy nghĩ điều này một cách thú vị.

Đang miên man, chợt có tiếng tróc lưới nhỏ nhỏ ở dưới. Linh buông nhẹ cành lá khô che đầu, bước xuống cho Lang lên thay.

Giữa ván đã để sẵn gô cơm gạo mới thơm ngào ngạt và mấy lát đậu đũa, đậu xuong rỗng chiên dầu đậu nành rải lên trên. Bên cạnh là lọ mắm nêm thấp cổ, màu vàng vàng, có mấy chú cá nhỏ nằm chung với những miếng thơm, củ cải, đu đủ. Kế đó có đặt cái can năm lít. Anh cậy miếng nắp can cất gần rồi, gắp một cọng dưa móp ống vàng như đầu đũa đưa lên miệng. Chua chua, ngai ngái... Sao giống dưa cải mẹ hay để phần khi đi học về muộn thế? Sau này nếu còn sống nhất định phải kể lại cho mẹ nghe về một bữa cơm ở vùng ven đô nó ra làm sao...

Mọi người đã yên lặng ăn xong bữa sáng từ lúc nào. Nồi niêu, đầu bát, bếp rờ rô (bếp dầu nấu tránh khói), đồ ăn rau cỏ (ở kế ngay bưng, rau xanh đâu có hiếm) đã đem ém xuống hố, phủ lá lên trên.

Những thùng gạo đại liên đã đóng sẵn nắp sẵn sàng quăng xuống nước, nếu có động. Quăng xuống đó rồi, nếu quên, ba năm sau mò lên, gạo vẫn còn thơm. Mỗi người đang ngồi dựa vào gốc cây đã chọn sẵn, bông, súng để ngay bên. Buổi sáng ngồi thum bao giờ cũng bắt đầu như thế. Xem ra thật thông dong, yên tĩnh, nhưng trong lòng mỗi người có biết bao điều ngổn ngang.

Dưa lạt quá, Linh gắp một con mắm đưa lên miệng. Con cá nhỏ mằn mặn cứng ở đầu lưới, ngộp nhanh cái vị tanh tanh, hôi hôi. Thuý đang nhìn anh chăm chú. Phải tập tât cả để thích ứng với cuộc chiến đấu mới mẻ này. Hãy bắt đầu từ con mắm nêm! Anh nhai mạnh răng. Ái chà!... Trong miệng ngày ngày tât cả các vị mắm tép, mắm tôm, đồ tương, mắm cáy... Anh đem miếng cơm to. Cũng hay! Thuý rụt rè đưa ra mấy lát khổ qua TAHÍ mỏng, ruột trắng, vỏ xanh. Linh gườm gườm: Và bắt đầu ngay cả từ những khoanh mướp đắng

nằm không giống thứ gì này nữa. Anh gấp cả khổ qua, cả mắm, cả dưa và một lèo... Thuý cúi xuống che một tiếng cười thật nhỏ, chỉ thấy mái tóc khế lất lay. Trong lòng chị, miếng áo rách của Linh đã mạng sắp xong... Chị ngẩng lên, miệng còn mუმ mồm. Cười mồm mà cái lúm đồng trinh cũng rõ thế? Linh đưa con mắm nếm thứ ba lên miệng...

Cùng ém với Linh có Sáu Hoá, chú Tư, Thuý và Ma Hồ Lang, liên lạc kiêm xạ thủ B40. Hai cậu kia cùng với Mười Đánh và Hai Thanh ém ở cụm cây bên phải. Hai bên, nếu đứng dậy có thể quăng mạnh được thuốc cho nhau.

Linh chiêu một ngụm nước trong can rồi cũng ngồi dựa vào một gốc cây, đối diện với Sáu Hoá, mắt muốn thiu thiu... Còn phải ngậm tăm từ giờ tới ngọ, qua cái cao điểm lính ưa càn, máy bay ưa quần, mới tính chuyện nọ kia được. Dài quá! Có lẽ sau một năm ngồi thum kiểu này, mình sẽ trở thành kiên nhẫn ghê gớm (đứa tính của thiên tài mà!).

Khác với lần ém ở trên kai, nếu phải thum kiểu này là Sáu Hoá bực bội lắm. Như con cọp trong cũi nhỏ, anh ngọ nguậy liên tục, đang ngồi phệt, lại ngồi xồm, xồm chân lại xếp bằng tròn, đùi rung tit như đang nhậu, ngồi đã lại nằm xuống, tay chân co quắp như con tôm hờ lửa... Vậy mà từ hôm xuống đây, anh trầm hấn đi, miệng hay huýt gió thăm (nhận được là do thấy cái môi dẩu ra và đầu lưỡi lo le giữa hai hàm răng ám thuốc). Anh hay ngó mòng về phía ấp, con mắt như có khói. Anh nói nhà anh ở đó, còn ông bà già trồng thuốc, xắt thuốc. Thằng em trai hy sinh năm ngoái ở chiến trường Cam-pu-chia, cánh đồng Đầm-be-oát-thơ-mây gì đó. Anh nói sơ sơ vậy thôi, chứ nếu muốn hỏi thêm, đừng hòng anh trả lời. Hỏi chuyện vợ con,

anh càng khó chịu. Linh nghĩ: con người này sinh ra để cảm sung chứ không phải con người tình cảm, tình thương...

Gốc cây kia, chú Tư cũng đang lặng lẽ hút thuốc. Người già ưa sống bằng kỷ niệm, ngôi thum thể này chắc hấp lắm. Sao trong đây mắt chú có gì đo phiền muộn? Anh Sáu đang cũng tâm trạng với người bí thư tuổi tác này sao? Linh vội xua ngay ý nghĩ này. Sống chết với nhau lâu rồi có phải ngày một ngày hai gì nữa? Hồi còn tập trung đánh lớn ở chủ lực, nhiều hoàn cảnh ứa nước mắt hơn nữa chứ. Dù cho ở đây dằng dai, căng thẳng suốt ngày đêm nhưng anh đã tận đường tận lối đâu. Hay anh đang chán nản, bức bối vì trên điều xuống làm đại đội trưởng ngành hồng. Trên, mấy ông “nhà nước” cũng sử dụng ... ấy quá! Không! Không có lý. Người anh cả dễ tính, đại lượng của tiểu đoàn đặc biệt tinh nhuệ này xưa nay trưởng thành lên nhờ sự dũng cảm gần như abnr năng. Nhiều khi trong sanh hoạt, anh quên cả cương vị mình là cái gì, đang đứng trước ai. Thì vừa rồi, trước khi xuống đây, trên định giữ lại làm tham mưu phó trung đoàn, anh có chịu đâu. Được về quê hương làm thằng lính hay du kích du cút gì cũng khoái. Anh nói vậy. Có lần anh ngây thơ hỏi Linh:

- Nè! Cấp tứ là tiểu đoàn bậc phó, giống như cái gì ngoài?

- Thượng úy! Bằng đại úy hoặc thiếu tá bên nó!

Sáu Hoá tên mặt ra một lúc rồi cười lớn lên:

- Dữ hung! đại úy Sáu Còi! “Ngoong” quá ta, hè!

Một năm rưỡi trời xuống đồng bằng, anh đã dẫn đơn vị len lách đi hầu hết các quận trong tỉnh. Tiểu đoàn đã làm ăn không kém. Hơn một chục mục tiêu hiểm hóc, ngoan cố bị san bằng. Trận sau ăn

ngon hơn trận trước. Anh chỉ trầm đi mỗi lần ở trận về, thấy thiếu hụt dăm ba đồng đội. Nhưng cũng chỉ thoáng qua như cơn mưa rào trên sông. Anh lại vô tư lao vào sào huyệt bọn ác ôn như cậu bé Hoá “còi” say mê đi trâu đánh trận giả trên bờ sông Sài Gòn nhiều lau lách ngày nào. Bọn tiểu khu đã rải truyền đơn chiêu hồi, dậm dọa anh, đã hứa ai hạ thủ được tên tiểu đoàn trưởng “lọ lem” của việt cộng sẽ trọng thưởng. Bất sống được, phần thưởng lớn hơn. Một bông, một súng lặn lội hết gò này đến bưng khác, anh vẫn sống để chứng kiến đồng đội ngã xuống và kẻ thù gục ngã trăm lần hơn. Con người như vậy làm sao có thể... À, hay là... Một phán đoán chợt loé lên trong đầu Linh. Hay là con người ấy đang phải lòng ai? Có thể. Từ hôm Linh về đây, anh thấy giữ Sáu Hoá và cô y tá có gì là lạ. Anh đùa, anh trêu tất cả mọi người, nhưng đứng trước mặt cô gái vạm vỡ, anh lại xù xuống như đứa trẻ con nhút nhát. Còn Thanh, mỗi lần đưa ký ninh bắt uống phòng, cứ ngồi chờ anh chiêu nước uống hắt hoi rồi mới quay ra. Có lần thấy chị lén giặt quần áo cho anh trong khi Sáu Hoá còn ngáy vo vo trên võng sau một đêm lặn lội. Mà ánh mắt chị nhìn anh thế nào ấy: vừa như an ủi vừa như thương xót. Mỗi lần gặp ánh mắt ấy, Sáu Hoá lại lúng túng tới nỗi nóng vô cớ, để cả quần áo nhảy ào xuống sông bơi đi đâu mãi một lúc mới về. Anh đang cố che giấu cái gì ẩn kín trong lòng? Có lần Linh mớm hỏi, anh cười ục một cái - Vẫn cái kiểu cười tặc đạn ném xuống bùn.

- Rồi, vậy đó! Thằng nhỏ nói nghe sượng chưa? Người ta còn trẻ, còn đẹp hơn hớ thế kia, thân phận thằng loắt choắt, mồm thì rộng, mắt lơnh này ai dám màng! Coi chừng không thì “người với ngợm dòm mắt ói mà bày đặt hỏi ý kiến hoài” thì lại què một cục!

Hình như hai Thanh nghe lõm bõm được câu đó. Chị nguẩy người, quay mặt ra sông. Thế đó! Ở bụi, ở lùm kín bưng, mỗi khi có

tâm trạng gì, ngoài sông ra còn chỗ nào thoáng để dàn trải tâm tư nữa.

À mà cũng nói vu vơ lạp xạp vậy thôi, chứ người như Sáu Hoá ai tin phải lòng ai. Suốt những năm tháng ở rừng, trong ngàn chuyện tâm sự, anh chẳng hé nửa lời bàn về đàn bà con gái, yêu đương này nọ. Anh như “ky” cái món đó.

Ông trung đoàn trưởng có lần đùa:

- Đặt thằng Sáu ở cạnh phụ nữ hàng nửa tháng, nó cũng chẳng có cảm giác gì. Đối với nó, đàn bà hay đàn ông đều như nhau hết trội, cũng chỉ đầu mình, chân tay...

Có những buổi liên hoan văn nghệ sau chiến dịch, các cô ở đoàn bộ thấy dạng cục kịch của Sáu Hoá, cứ thích trêu:

- Đề nghị anh Sáu “bô trai” hát tặng chị em một bài đi!

Sáu Hoá lùi sâu vào góc tối, dai miệng ra làu bàu:

- Hát tặng chị em...- Rồi anh lĩnh mất.

Thấy Sáu Hoá ngó mông ra đám lục bình đang dánh đuôi nhau, trôi ra biển không dứt, Linh cười cười, xé miếng giấy cuốn thuốc, rút bút bic, ghi: “Anh thương Năm Thuý nhiều phải không?”.

Linh liếc nhìn Thuý rồi ném mảnh giấy sang. Sáu Hoá nhặt lấy, lằm bằm đọc, rồi lắc đầu, vo viên mảnh giấy búng ra sông. Viên giấy dập dềnh trôi dạt vào chỗ Thuý. Chị lơ đãng đưa tay ra... Linh vội khoả tay xuống nước đánh sóng ngầm: viên giấy lảng đi. Thuý ngược lên. Anh giả vờ vục cả hai tay xuống kỳ cọ, tau cứ nóng ran. Chút nữa thì mất mặt!

Nhìn viên giấy lặn mất trong sắc xanh bèo lục bình, Linh chợt dạ: Mình trên anh ấy hay chính mình đang... Ngắm những giọt nắng đang bươm bươm cười lên muôn lạng sóng nhỏ, nhất định không chịu trôi theo, anh lan man nghĩ về những cô gái đang ém cùng. Từ hôm xuống tới giờ, lu bu quá, mình chưa có dịp chuyện trò nhiều với Thuý. Chỉ có lúc rảnh rỗi thì lại phải “câm”. Quái lạ! Sao đôi mắt cô ấy như là... gì nhỉ? Khó tả quá! Tại sao mình ngai ngại nhìn vào mắt Thuý? Cặp mắt Hương cũng đẹp lắm, thơ ngây lắm nhưng mình có thấy cảm giác này bao giờ đâu. Cái nhìn sâu thẳm, cái nhìn như biết nhắm nhủ, nó cứ hút hút như xoáy nước ấy! Thuý chưa chắc đã đẹp bằng Hương nhưng hình như bên trong cô ấy có cái gì làm mình... Ờ! Ai lại đi so sánh với một thiếu nữ Thủ đô, một cô sinh viên với một cô gái ngày đêm lặn lội với phong trào... Ừ! Hay chính cái chất dạn dày lặn lội đó? Kìa! Bàn tay có những ngón trắng trắng xanh xanh đưa mũi chỉ khéo quá, miếng mạng cứ hiện dần ra như những nốt ren. đẹp quá! Thuý đẹp thật. Hèn chi mà thiên hạ chả dòm ngó! Tay quận trưởng nữa. Hấn cứ chau mày nhìn mình...

Thôi, dẹp chuyện vớ vẩn ấy ra một bên! Cuộc sống này phải cứng như thép mới tỉnh táo và tồn tại được. Dính vào ba cái đó yếu người. Nhưng mà... các dáng ngồi khâu kia nom hiền hoà duyên dáng làm sao! Như ngồi trong phòng nhỏ ấm cúng, chứ đâu phải ngồi giữ bốn bề nguy hiểm. Cái thân hình học trò kia đã có lần cũng lột quần áo, vận mỗi cái nịt ngực và quần đùi, chui rào theo con trai đấy ư? Thịt da trắng thế kia phải thoa tới hai cục pin đại chắc mới hoà được vào màu cây cỏ trong đêm? Giỏi thật! Linh thích nhìn Thuý khi nait nịt đi công tác. Khẩu K54 đựng trong cái túi vải bạt Mỹ may thật khéo, thắt chéo qua vai làm căng bộ ngực thanh xuân, khiến chị đẹp hơn lên – cái đẹp của cô lính chiến, cái đẹp của người có duyên thầm, càng ở lâu càng phát hiện thêm những nét mới mẻ. Một thứ... Ờ hay nhỉ? Linh tự cười mình. Làm cái gì mà cứ đi xét nét

nhân sắc con gái như hồi còn ngồi ghê nhà trường vậy? Nhưng ... cô ấy... khá đấy!

Linh chậm chậm nhìn tất cả các khuôn mặt. Chênh vênh hiem nghèo thật đó, nhưng sao cảm thấy như được chiến đấu trong một gia đình: có trai tráng, có phụ nữ, lại có cả ông già; có nếp nhăn hằn sâu, lại có những đường khâu duyên dáng; có mắt nhìn mệt mỏi và có cả những mắt nhìn mượt mà... Giá có thêm một bếp lửa bập bùng, và giọng học bài trẻ con nữa...

Có hai đứa trẻ, con nhà ai đang chèo ghe đi hái rau móp, mũi ghe dồn sóng trào cả lên mặt ván. Bốn con mắt lay láy cứ sục sạo trong các bụi lùm sát ngay chỗ thum. Mọi người nép sát, thu thấp người lại, vin lá che đi. Tiếng cầu cuộng móp tanh tách. Nếu mấy em phát hiện ra chắc phải gọi lại nhắc dủ đừng nói ai hay rồi cũng thả ra. Nhưng ngay sau đó phải chuyển cứ, mệt lắm! Sống giữa lòng địch, biết ai hay, ai dở? Dù tin mười mươi cũng phải cảnh giác. Có khi chỉ một câu vui miệng khi về nhà mà ở đây đổ máu. Cũng may, chú Tư đã chu đáo tự hái hết móp non xung quanh cứ nên lát sau chiếc ghe lảng đi, những đôi mắt vẫn mãi miết tìm tòi. Chà! Nếu được vấy mấy đứa nhỏ lại nói chuyện chơi nhỉ? Thằng bé em trông ngộ quá! Ở rừng lâu ngày, thèm trẻ con đến ghê người...

Thuý vẫn níu cành lá che kín mặt, nhìn Linh cười như muốn hỏi: “Anh có ớn không?”. Chiếc răng lầy nhỏ xíu lộ ra làm sáng cả màu lá. Linh mỉm cười theo. Chuyện đổ máu có lúc lại thành trò chơi.

Trời có vẻ nóng bức rồi. Linh vừa định chộp mắt đi một chút thì cậu gác quay xuống, mặt tái đi, nói lập cập:

- Lính! Lính... gần lắm!

Nhanh như điện, tất cả quay mặt lại bùng, lợi dụng thân cây, súng chuyển trên tay. Chú Tư lập cập rút khẩu K.54 ra. Sáu Hoá nhào lên trước với trái tác đạn nằm lạnh ngắt trong tay. Anh đã trở về với cương vị chỉ huy của mình. Linh nhẹ lấy cây M.79. Anh liếc sang: Năm Thuý đang áp mặt lên báng cây A.15 mái tóc che mắt má, chỉ lộ ra con mắt nhìn mướt như không, cái miệng hé ra bình thản. Linh bồng dúi mắt lại, không nên căng thẳng thừa, để thành ngô nghê lắm.

Tiếng lạt xạt đến gần. Gần nữa. Cây lá rung động mạnh, rồi một đé giầy bột-đờ-sô đỏ bùn hiện ra. Đôi thứ hai... Đôi thứ ba... thứ tư... Sau những vòm lá lẩn khuất, thấy những nét mặt căng thẳng và những con mắt lồi ra. Chúng bước rón rén như đi trên rào gai. Lá cành bật vào những chiếc nón sắt kêu coong coong. Những mũi tiêu liên lăm lăm...

Chưa bao giờ Linh thấy rõ mặt mũi, thể xác của bọn lính nguy như thế này. Đánh đêm, thấy cái bóng đen nào khang khác một chút là lao vào đánh, bắn, đâm túi bụi chứ có nhìn thấy gì đâu. Kẻ thù trừu tượng bao giờ cũng gây một cảm giác rờn rợn. Nó không có hình khối, không có con người cụ thể, mà chỉ là cái gì vượt lên, ám ảnh rất chung chung. Phải nổ súng gấp không nó chụp lên đầu! Vaya thôi. Lúc này kẻ thù bằng xương bằng thịt lần lượt đi qua. Anh có thể đoán được tuổi chúng, phân được nước da đen hay trắng, phán đoán được đầu óc chúng nghĩ gì nữa. Rất người! Cũng như bọn Linh thôi, nếu không có những cái quần túi chéo chặt chội tới khổ sở.

Thằng đi đầu bồng cúi xuống gậy gậy lên mặt cỏ. Bọn đi sau ngồi thấp xuống, súng quay ra rặng cây. Thằng trung úy dong dòng cao lách lên, cũng ngồi xuống...

Lành lạnh hết người: chết, đêm qua đi nghiên cứu về, nguy trang đường mòn không kỹ, để ngọn cỏ bì rạp xuống rồi! Anh ngoảnh nhìn Sáu Hóa mặt vẫn lạnh tanh. Con mắt hấp háy chuyển màu xám chì ghê sợ. Linh thấy vững dạ.

Thằng trung úy còn rất trẻ, ngẩng lên nhìn vào như thấy tất cả và cũng như chưa thấy gì. Sau đó, thằng diện đài PRC.25 đã đưa ống nói lên miệng. Và tên xạ thủ M.72 đã đặt cây súng chống chiến xa lên vai. Họng M.72 đen ngòm to dần ra như họng đại bác, phả hơi lạnh lẽo vào mặt Linh.

Anh nhích đầu M.79 cho găm đúng thằng chỉ huy và diện đài. Ấy không được! Loại phóng lựu US này bắn gần quá không nổ. Anh nhẹ rút tạc đạn. Ném vượt qua ngọn cây chậm lắm, chúng nó tránh được. Phải để hai giây trên tay rồi quăng ra. Dập được đầu thằng chỉ huy, thông tin và hỏa lực là nó trốn. Chúng nó đều như thế hết! Bị phủ đầu, chúng sẽ dang ra củng cố và động M.79, cối cầu vòng vào. Không có hầm, chui xuống gầm ván tránh miếng. Trừ khi cối thả pháo thì chịu chết chứ trật nửa mét nhưng xuống bùn ăn thua gì. Dập xong một loạt, chúng sẽ nhào vô. Đánh nữa, đành bằng tất cả các loại súng, tạc đạn, mìn trái chắm điện...

Thằng chỉ huy chắc mới ở trường võ bị ra, còn trơn lông đó da lắm, vẫn đứng sống người, chưa ra dấu hiệu gì. Mặt nó dần tái đi, bàn tay cầm ống nhòm run run trên ngực. Ngon quá! Chỉ một trái tạc đạn hay B.40 là diệt gọn ngay tốp trước mặt. Phải nói là bắn như để đạn. Vậy mà chịu nhắm mắt làm ngơ! Ai cũng hiểu rằng: để làm ăn lớn, kẻ địch dù có dẫn xác tới ngay bên cạnh, giẫm lên đầu, đá lên cổ, cũng ráng chịu. Lộp chộp ăn xổi là mất địa bàn, bị hủy diệt như chơi.

Thằng trung úy hơi lùi lại, đặt tay lên khẩu "Côn". Nó sắp hô "bắn" này! Mà chỉ hơi há miệng là ta nện trước. Nện quyết tử! Vừa nện vừa lùi theo bờ, chưa chắc đã làm gì được nhau. May mắn giữ được tới chiều thì sẵn túi in lông làm phao bơi qua sông, ém tạm trên đất bạn Củ Chi. Yên yên lại mò về lam án nữa. Mà thử hạ mệnh lệnh đi!

Bỗng lại có tiếng tàu Mỹ rền rền sau lưng. Sóng rào rào xô vào ván. Chết hẳn rồi! Chúng bọc hậu! Chút nữa, nếu "cá rô" phàn phạch trên đầu thì coi như bị đánh "điểm". Đánh điểm một nhóm người không hăm hống bằng tất cả các phương tiện hải, lục, không quân. Đánh điểm! Cái tên mới nghĩ đã thấy choáng váng. Bên Mười Đánh thế nào? Chú Tư sao mặt đỏ chàm thế kia? Cây súng nhỏ cứ chực rời khỏi tay. Linh thoát nóng bừng: những khi cái chết đến kề cận quá, anh lại bất cần, coi khinh. Thúy đang nheo một bên mắt, lưng súng im phăng phắc... Trời đất! Phái đây là rừng, là đất thì bọn lúc nhúc kia ăn thua gì. Một chọi trăm vẫn ngon lành, thoát tốt. Chính lúc đó, một khoảng trống lằng lằng ủa vào đầu óc, anh không nghĩ gì nữa, chỉ còn thấy cái miệng thằng chỉ huy đang méo đi như bị phong giật. Anh thò ngón tay vào chốt tạc đạn...

Thằng trung úy đại đội trưởng bảo an giờ cao tay và há miệng. Không! Nó giờ tay về phía trước và há miệng gắt to:

- Đi! Mà lúc nào cũng dấu với vết! Đi lẹ không lại bầy xác bây giờ!

Linh nghe rõ cái giọng nói ấy hỗn hển, dù là ra vẻ bình thường. Miệng nó quát nhưng mắt vẫn len lét dòm quanh... Những đế giày bột-đờ-sô gồ ghề lăm lăm lại nhấc lên hạ xuống sát sạt trước mặt mọi người. Những lá cành lại bật vào nón sắt li lợm coong coong...

Và phía sông, sóng đã trở về êm ả: chiếc bo-bo Mỹ mất hút từ lúc nào.

Linh nhét chốt tạc đạn lại, lau mồ hôi đã vã ra đầy trán. À, thì ra các "cậu" cũng xoàng thôi. Lợi thế như vậy mà còn gờm. Giá phải tay mình nhỉ? Xong rồi! Từ ngày bọn Mỹ cuốn gói dần dần, chỉ lảng vảng vòng ngoài, các "cậu" sinh ra uể oải tợn. Mà cũng đúng thôi. Thằng nào chả ma lanh chạy trốn cái chết mỗi khi có thể trốn được. Nếu "cậu" nhào vào thì "cậu" chết trước! Cho nên "cậu" phát hiện được cũng cứ làm ngơ. To ra biết, là phải càn, phải ăn đạn, phải nổ trái... Dại gì. Vợ con, quán tiệm đang chờ ở trong ấp. Tự nhiên Linh thấy lấp lánh niềm tin ở những trận đánh, những ngày tháng, những tình thế trước mắt. Phải dẫn lên...

Bỗng nhiên như phải bỗng, Sáu Hóa nhào tới giật phắt trái tạc đạn trong tay Lang. Trong lòng bàn tay xòe ra của anh, trái tạc đạn M.26 xanh biếc đã bung càn; nằm lù lì dữ tợn. Sáu Hóa ngắm nghía cái cục thép tròn dó như xem một vật lạ rồi anh lắc lắc đầu, bỏ xuống ván, về chỗ ngồi im lặng. Lang mặt cắt không còn hạt máu, chân tay rụng rời, mắt nhìn vào trái tạc đạn lép cữ dại đi. Chú Tư dúm mặt lại thở dài thườn thượt như sắp chết. Và Thúy, mặt cũng biến sắc, mắt rần rần nước, nhìn Lang đầy trách móc. Linh cũng muốn xa xầm mặt mày. Lạy trời! Nếu mà nó không lép thì... Anh thoáng nhớ tới tiếng nổ trong rừng và cái áo của Toàn dập dính trên ngọn cây. Nhìn cậu ta lập cập nhét lại chốt tạc đạn và cặp mắt rất con nít của Thúy, Linh bật cười. Không sao, gặp thiếu gì trong cuộc sống. Tất cả sẽ quen đi và từng trải hơn. Vui đấy chứ?

Mặt trời đã lên cả rồi, cả dòng sông chan hòa nắng. Một thử nắng sánh sánh ươn ướt. Có con chim nào náu mình trong khóm chà là vừa chuyền cành kiếm mồi vừa hót vô tư. Qua cao điểm rồi. Các

vàng trán thấy phẳng hơn, mắt nhìn nhẹ đi. Sau hoạn nạn thấy gần gũi, hiểu biết nhau nhiều quá!

Quan sát lại lần cuối kỹ càng, Linh nháy Lang đứng dậy ra hốc cây moi nôi, moi thau lên. Giờ này bọn lính đã gom lại ăn cơm trưa, dân cũng về bên tránh nắng. Giờ này, chúng ta sẽ làm chủ khúc sông. Linh rạo rức nghĩ tới hồ bom đầy cá. Anh Sáu cũng đứng dậy định đi, nghĩ sao lại ngồi xuống.

Đã đi nhiều nơi, đã thấy nhiều cảnh lạ, nhưng đúng là chưa thấy ở đâu cá quá trời, quá đất như ở đây. Thủy triều lên, cá tràn, cá đổ bộ hàng đàn vào các hồ bom ven bờ (mà hồ bom thì thiếu gì, đủ các cỡ). Thủy triều rút, cá không kịp ra, nằm lại lúc nhúc hết những ao thả cá thiên nhiên. Chỉ cần ba người dùng nôi niêu tát cất lực mấy hơi, cho nước giặt sát đáy là thấy hàng hà lượng cá chen nhau nhủi vào bùn. Cá lòng tong: cá bé bỏng, bỏ qua một bên, cá bằng bàn tay cũng bắt được hàng chục ký, bắt tới quỳnh quáng, bắt tới hoa mắt. Cá đủ loại: cá bông ít chịu ngạt, cá ngựa đuôi đỏ như vỏ chôm chôm chín, cá lăng có hai râu dài như cần ăng ten, chịu sức vào thành hồ bom, lại moi ra được những chú lươn trùng trục, to khác thường như nuôi trong hầm. Thỉnh thoảng những chú tôm nhỏ lại nhảy tung lên, búng giò tanh tách.

Cầm nhẹ lấy giò nó khóa vào chỗ nước xạch cho trong suốt ra rồi đưa lên miệng ăn sống, mát ruột vô cùng! Lại nói con tôm: tôm xứ này cũng đặc biệt. Gặp bữa động, không ra tát cá được, chờ tới đêm, nước ròng sát đáy, gọi nhau dậy xuống mò. Hai tay rà nhẹ sát đáy như rà mìn díp, thấy gờn gợn là chụp nhanh, con tôm kèn kèn nằm đầy lòng bàn tay, nóng hổi, cứ oằn lên. Soi lên nền trời thấy trắng mum múp, cứ muốn cắn một cái cho đã. Thức trắng đêm bò rào, lạnh run, ngực bụng sôi sật, về làm một ngụm rượu, nhậu

với cá lóc luộc, với tôm chiên dầu nành rồi dần bụng bằng tô cháo cá lạng nóng ran thì mọi vất vả cũng tan đi. Nhớ trước kia, đi công tác sáng về nhậu nhạo nhai nắm gạo rang hay lương khô mà càng thấy cái vị say say của miền đồng bằng sông nước. Chỉ còn chuyện có chịu chơi nữa hay không?

Lúc này, chú Tư và Thúy đã lôi áo trắng trong hòng ra mặc rồi đội nón lá lên ra bưng. Nhìn theo bóng hai người lẻ loi bước trên bờ ruộng, Linh thấy nao nao... Ngoài ấy đâu chỉ có màu xanh của lá lúa, của đồ hàng bông¹ (rau xanh) mượt mà đang kỳ chín trái, mà còn đầy cạm bẫy rình rập: bọn chỉ điểm nhan nhản, bọn lính giả dạng nằm phục khắp xó xỉnh. Những cán bộ nằm vùng đến với quần chúng ấy liệu có nắm thêm được tình hình phục vụ cho trận đánh tới, có nhen lên trong lòng người được tia hy vọng nào của thắng lợi cuối cùng không? Khó quá! Vùng ven giáp ranh thẳng địch kìm kẹp tới trắng tay...

Nước đang ròng. Hai anh em lội xuống sình, lần tới một hố bom gần đó. Linh vừa ló đầu ra chỗ trống đã thấy một tốp người ở trên, mình tròn như cá trắmбет bùn, đang bì bõm dưới hố bom.

Linh thụt lại:

- Lính?

- Không. Đạc công nước đó! - Lang nói ra điều hiểu biết.

Linh mừng rơn. Thật thú vị, ngay ở cái vùng đất chết này cũng có đồng nghiệp. Ấm quá! Bọn nó có đồn bốt trên cạn, có bo-bo dưới sông thì mình cũng có "người nhái" dưới sông, "cọp đen" trên cạn, kém gì! Chi thiếu phi cơ trên trời nữa là đủ cả. Một chọi một Như một người lính đang bí bửa vây bốn bề, bỗng có tiếp viện, Linh thấy

hăng hăng lên. Được đấy. Mấy ông ở trên cứ lo bồi dưỡng, tập luyện cho ngon lành chờ bọn này khoét ruột nó rỗng bớt đi đã rồi mấy ông hãy kéo xuống, đập cho thật mạnh một cú là gọn. Đánh từ ruột đánh ra, đánh từ ngoài đánh vào, cả chiến trường thiệt giống như một thủ đoạn tài tình của binh chủng. Vậy mà cứ tưởng mấy ông... đem con bỏ chợ.

Linh vừa cởi áo đứng ở miệng hố thì một người cũng vừa ở dưới hố leo lên. Anh này cỡ trạc tuổi Linh, nhưng rắn rỏi hơn nhiều. Hàng râu quai nón mới cạo phủ một đường xanh xanh trên khuôn cằm nở nang. Anh có một bộ ngực vuông vức vòng lên và cánh tay buông xuôi mà thớ thịt cũng cuộn như chảo. Với cánh tay ấy, tưởng như cây B.41 có cả đạn nặng mười cân, anh cũng giương thẳng ngang dễ dàng. Phía dưới là thành bụng tròn lẳn, hằn múi và bộ đùi săn như đùi rế. Chà! Tay này trông ngon hết sức! Rất đàn ông. Mình trông còn mê nữa là con gái - Tự nhiên Linh cũng đứng thẳng người và hơi vênh khuôn ngực sau những ngày tập luyện, bơi lội, cũng đỡ hơn nhiều so với dạo trồng sắn ở sông Bé. Đứng ở hai bờ hố bom, hai người gườm gườm nhìn nhau. Rồi chẳng ai bảo ai, cả hai men theo bìa hố tiến lại nhau, mắt vẫn cứ lừ lừ như hai đồ vật đang vờn thế. Cách một bước, họ bỗng đưa tay ra. Hai bàn tay siết chặt và hai cái miệng đều cười. Ánh mắt găm vào nhau như muốn nói:

- “Thủ lĩnh đặc công thủy đó hả? Dữ dội đấy!”.

- “Thủ lĩnh đặc công khô đó hả? Láu lĩnh ghê!”.

- “Nào! Chúng ta sẽ cùng làm ăn với nhau. Bắt đầu từ việc tát chung hố bom này!”.

Họ cùng lội xuống. Ngang bấp đùi họ: những lưng cá mập mập lại đang chen nhau nhủi vào bùn...

Xưa nay trong "gia đình đặc-biệt-tinh-nhuệ", vốn dĩ anh khô thường gồm anh thủy. Họ cho rằng "bọn" nước mới thực sự tinh nhuệ. Chắc phải gồm ghê, tài nghệ lắm mới dám tung hoành trong lòng nước đầy mìn trái, đầy cá sấu, cá mập và có cả hàng rào điện tử nữa. Ngược lại anh thủy lại vô cùng ngán anh khô. Minh ở dưới nước, còn có nước bao bọc, chở che, chứ tụi "lọ lem" ấy cứ lồm ngà lồm ngổm ở trên cạn, sáng tới đâu, hiểm hóc tới đâu cũng bò vào được thì chịu thật. Đó mới thực là tinh nhuệ. Anh này coi công việc của anh kia là huyền bí, là thế giới riêng không tài nào hiểu được nên cứ phục thăm nhau. Mỗi khi đối mặt là lằm lằm dò xét như đứng trước địch thủ lợi hại. Nhưng chỉ cần một tiếng cười bật ra là họ lao vào ôm nhau như anh em sanh đôi, lâu ngày gặp lại. Thú thật!

Giá mà con người ta cứ giữ mãi được cái kiêu hãnh về giá trị "tinh nhuệ" của mình thì quý quá. Nhưng tiếc thay, nhiều người chỉ nâng niu cái danh từ này trong cái thế đi lên, trên đường dây trùng điệp quân đi, hay chỉ trong trận đánh đầu đời, còn thì sau quá trình cọ sát với nhiệm vụ gay cấn, khắc nghiệt của nó, lại muốn quên đi mà lui về bộ binh, cơ quan hay hậu cần gì đó. Đúng là lừa thử vàng... Ngay mình cũng chả có lúc nghĩ thế là gì?

Cuối khúc sông, bọn lính ở tàu cũng đang đánh cá. Nhìn xa thấy mặt nước dựng cột rồi mới nghe tiếng tạc đạn nổ ùng ục. Trái ngược thật. Trong cùng một dòng nước, chúng nó kiếm cá ăn để lo thức đêm giữ đồn, và bên này cũng tát cá để ăn lấy sức phá đồn.

Mọi người đã cơm nước xong xuôi, đang ngồi chờ tối. Còn sớm quá. Nếu trời không mưa thì nắng vẫn còn chiếu sáng nửa dòng sông. Tổ Mười Đánh cũng gom cả sang bên này. Mỗi người che một tấm ni lông ngồi nói chuyện rì rầm.

Linh âm thầm ngắm mưa. Mưa trên sông có cái vẻ riêng của nó mà bây giờ anh mới nhận biết. Dòng sông mênh mang mưa xóa mất bờ bên, trông như biển. Mặt biển trắng bạc lặn tẩn như đang sôi, đang reo. Những sợi mưa mỏng trắng xô đuổi nhau, bay là là mặt sông chẳng chịu buông xuống, nhác trông như những làn khói trắng. Khói của nước sôi. Trời lại lạnh hắt hiu. Mưa ở đâu cũng gọi buồn. Mưa trước trận đánh cũng cứ thấy băng khuâng. Dường như thiên nhiên và cuộc đời không dính dáng gì đến nhau. Con người sắp lao vào lửa máu, đứng trước cảnh này cứ thấy miên man, thấy cái công việc kia sao xa lạ.

Mưa này mà có một mái nhà, một bếp lửa và một mâm cơm bình dị để sum họp thì tuyệt biết bao! Cuộc đời chến đấu sao cứ gọi nhớ, cứ đánh thức dậy tới khao khát những cái ngày xưa xem nhẹ, coi thường? Những gia đình trong kia đang nổi lửa nấu bữa cơm chiều, biết hay chẳng ở khúc sông dâng mưa này, có những con người đang sắp sửa bồng súng lên vai...!

Ngoài kia, mấy cánh hoa lục hình đanh quăn quít với những dây mưa. Thằng Hải lúc này chắc cũng đang dẫn đội lặn xuống, núp dưới những đám lục bình để tiếp cận bến tàu. Chắc chúng nó rét lắm! Mình ở trên khơi, dù cả đêm mưa gió cời trần, vẫn có hơi ấm của đất sưởi cho. Lại còn những con người ngồi kia: xóm ấp ở ngay sau lưng, họ nghĩ gì? Chỉ cần mấy bước là họ sẽ sà vào với gia đình, cha mẹ, vợ con. Mình xa xôi lại là một nhẽ... Thúy nghe nói còn bà má già ở đó. Nếu cô nữ sinh hoa khôi của trường trung học An Mỹ ngày nào không ra bưng biền thì bây giờ cô đã... Cũng chưa biết được... Ừ, nếu mai ngày thắng lợi, được thanh thoi chèo thuyền trên con sông này giữa chan hòa nắng gió... Ngày ấy sao...

Trời tối dần. Linh ngửa mặt lên, nhìn mãi vào khoảng không mờ mịt. Những hạt mưa li ti cù buồn buồn trên mí mắt anh. Lâu quá rồi! Hà Nội đâu, hậu phương nơi nào đâu? Liệu có một lần được trở lại dầm mình trong trận mưa rào quê hương không?...

Tiếng Thúc bống reo lên:

- Má Sáu!

Linh ngơ ngác nhìn ra: một chiếc ghe nhỏ đã cập sát ván. Trên ghe có bà má nhỏ bé, không hiểu tóc đã bạc nhiều chưa, nhưng dưới mưa trông cứ trắng xóa và một chị phụ nữ khoảng hơn ba mươi tuổi. Má nhìn khắp lượt, trong mắt như có mưa bay. Vẫn ngồi trên ghe, má nói khẽ:

- Lính hôm nay xuống ba GMC, đầy nhóc. Tao đoán thằng "sư năm" đổi về. Đi đứng coi chừng cho kỹ, mấy con!

Má quay lại chị phụ nữ:

- Con Út lấy thuốc đưa cho cậu Tư mày chia cho mấy đứa nó hút!

Chị tên Út thản nhiên đưa tay lên bụng, lấy ở cặp quần ra hai gói Ru-bi và cởi khuy áo ngực, thò tay vào xu chiêng móc ra hai gói nữa. Linh ý tứ quay đi. Má má, mấy chị gan quá! Lính đón ở cổng áp khám xét thể mà vẫn mang ra được.

Má cúi xuống, bới bới và lôi ở trong đồng phân muối ra can rượu hai lít, đưa cho Sáu Hóa:

- Của thằng Sáu đây! Uống chút thôi. Ráng dẹp cái chuyện ấy đi, nghe con!

Đến lúc ấy Linh mới nhìn thấy bàn tay cầm can rượu của má co rút lại, cả cánh tay quặt quẹo như tật nguyên.

Chợt nhìn thấy Linh và mấy anh em trong đơn vị, má cười móm mém:

- Mấy đứa mới xuống hả? Có thằng nào người bắc không?

Linh "dạ" khẽ.

Má chắc lưỡi:

- Tội nghiệp! Mưa gió thế này... Thôi tao về đây kéo chúng nó nghỉ. Mai tao ra mang cho mấy thằng bắc lạng cà phê uống chơi.

Thúy vội đặt xuống ghe má mấy con cá to nhất. Má quay lại, mắt nhấp nháy:

- Cha nội mày! Con nhỏ dòm càng ngày càng đẹp ra! Chồng con tính sao chưa, con?

Thúy nhõng nhẽo lắc đầu. Cuối ghe, Hai Thanh và chị phụ nữ đang trao đổi thăm cái gì, chốc chốc lại quay nhìn nhanh về phía Sáu Hóa. anh đang tìm chỗ ém can rượu.

Thúy vừa cài lại cái áo mưa cho má Sáu vừa rủ rủ:

- Mai má nhớ mang cho con mấy đôi dép mềm nện!

- Ủa! Mới mang rồi mà?... À, mua cho mấy thằng bắc hả?

- Đâu có!... - Thúy vẫn nhõng nhẽo, mắt nhìn trộm Linh.

Tấm bưng già nua của má mới khuất sau bụi móp thì đuôi ghe lại lúi lại. Má Sáu móc trong thúng phân ra một cái bọc giấy bóng nhỏ, trong đựng thứ bột đen đen, hỏi nghiêm khắc:

- Cái này của đứa nào?

Linh bỗng đỏ bửng mặt lên. Đúng là cái bọc than ngụy trang của anh đêm qua để rơi ngoài rào. Anh trả lời lí nhí:

- Dạ... của con...

- Phải kỹ một chút! May mà gặp người tốt họ thấy họ lượm cho, chứ lính nó thấy lại thiệt mạng.

Linh cứng lưỡi. Anh sượng sùng lên nhìn Thúy và nghĩ: Giá chui được xuống gầm ván mà trốn luôn!

... Chiếc ghe xiên chéo sang bờ bên kia rồi mờ dần về phía áp. Linh nhìn theo mớ tóc bạc của má, chớp mắt... Sao giống mẹ ở nhà quá! Cũng phúc hậu, cũng hay thương người. Những năm xưa hoạt động bí mật chống Pháp, mẹ có chèo thuyền ra bưng thế này nuôi mấy chú và bố không? Hồi ấy mẹ còn trẻ lắm và ở ngoại thành Hà Nội làm gì có bưng biền, sông rạch?

Chú Tư nói má Sáu là đảng viên mật. Có hai đứa con trai hy sinh cả. Anh thứ hai là bí thư huyện ủy đầu tiên ở đây. Chị đi đó là chị Hai, vợ anh, về ở với má. Cánh tay tàn tật co rút lại là dấu vết nhưng đòn tra tấn trong tù...

Sáu Hóa đột ngột bật lên một tiếng cười khô khốc. Linh giật mình quay lại. Mặt Sáu Hóa đã lạnh tanh. Sao thế? Anh ấy vừa cười kiểu đó đấy à? Hồi nãy cái gì nhỉ?... Má Năm, can rượu... "Ráng dẹp cái chuyện ấy đi, con!". Hình như về xã nhà, anh ấy có tâm tư gì giằng

xé lắm? Sao chả nghe anh thổ lộ một lời? "Hai người đàn bà thì thâm, thỉnh thoảng lên nhìn Sáu Hóa...". Ba má anh bị chúng làm khó dễ, hay cái điều xấu nhất đã xảy ra? Có lý. Anh ấy là con người hiểu thảo...

Linh nhìn sang Hải Thanh. Cô ấy cũng có vẻ tư lự. Hai người cùng xóm: dám chắc chỉ có cô xã đội này hiểu được tâm sự thật của anh ấy. Thôi, chờ đánh đá xong, hỏi coi! Anh mà giữ mãi bộ mặt lạnh lạnh này thì đơn vị cũng căng lắm. Người lính vùng được, trước hết là tin vào phong độ, bản lĩnh của người chỉ huy. Anh Sáu sao lạ quá! Sắp xung trận rồi!...

Lang thấy Sáu Hóa ngồi im như tượng, càng len lét không dám mạnh chân mạnh tay. Cậu ta lo. Con người suốt đời vui tếu mà bỗng dưng sầm lại như vậy là không thể coi nhẹ được. Cậu ta cũng ngồi im ra cái điều vô cùng hối lỗi. Cáo xạ thủ này mới về nên làm sao mà biết được cái tình đồng đội của anh cũng kỳ lạ lắm...

Hồi ấy, cả binh chủng ai cũng lưu truyền cái chuyện anh giáo dục chiến sĩ. Một cậu quê ở Hải Phòng, mới bổ sung vào tiểu đoàn, nổi tiếng hay gây gổ đánh lộn nhau. Cán bộ các cấp nói đều không nghe. Cậu ta bỏ ngoài tai tất. Sáu Hóa đi công tác về thấy vậy nóng lắm. Anh cho gọi cậu ta lên, nói lục cục:

- Nào, bỏ dép ra, tôi với ông đánh nhau!

Cậu kia gườm gườm nhìn lại:

- Ai còn lạ gì thủ trưởng nữa mà thủ trưởng rủ? Tôi không dại gì để bị tháo quai hàm đâu.

Sáu Hóa vừa cười ầm ầm vừa nói tướng lên:

- Thế tại sao đồng chí lại đi đánh người khác? Rồi, vậy đó! Tiểu đội phó mà đi đánh chiến sĩ là... là cái gì hả? Là vi phạm bản chất người chiến sĩ cách mạng, ông hiểu chưa?

Cậu kia cãi bướng:

- Báo cáo, tôi hiểu, nhưng mấy đứa nó láo lắm nên tôi mới phải đánh cho nó sợ.

- Thế thì... - Sáu Hóa nhảy chồm qua bàn, mặt tái đi vì giận - Muốn sao thì sao, tao phải đánh cho mày mặt mày mới được!

Cậu ta lao ra cửa lán, chạy mất... Và hai ngày sau, trong một trận đánh bị lộ, chính Sáu Hóa cố sống cố chết cố cậu ta ra ngoài hàng rào. Ấy đấy! Chính cái cậu bị thương nặng mà Sáu Hóa vừa cố chạy vừa khóc máu máo đó. Trước lúc chết, cậu ấy còn nói: "Sau lần gặp anh, em định không bao giờ cãi nhau, đánh nhau với ai nữa. Em thề là em làm được. Không phải em sợ anh đâu. Nhưng lúc ấy nhìn những vết rào gai cào rách nát hai bắp tay, mặt mũi anh, em thương quá...".

Đã tới giờ.

Từng người nối đuôi, cách nhau hàng hai chục mét, cắt theo nhưng con đường bất ngờ nhất, bám vào áp.

Tới bờ đê, họ sẽ chia làm hai cánh: chú Tư, Mười Đanh và Năm Thúy đi vào các gia đình làm công tác tuyên truyền. Còn lại Hai Thanh sẽ đưa đường cho bộ phận điều nghiên cắt qua áp bám vào mục tiêu.

Áp chiến lược ở đây đột dễ quá! Hầu như chúng nó không gài trái, không kích cọt gì cả. Năm tín hiệu đèn cơ sở cho ngon, mờ tối

cứ đi xông lạng vào cũng lọt. Thật trái ngược với các địa bàn phía trên: ăn ở thì thoáng hơn nhưng đột áp lại cực kỳ kẹt. Đi áp kiếm gạo đồ máu nhiều hơn đánh trận, tiêu hao bọn lắm. Nơi đây, ăn ở vô cùng gian nan nhưng đi áp thì thật nhẹ nhàng. Cho nên, bám trụ vùng này, nếu không bị đánh điểm thì sống khá dai, ít chết vật vãnh. Chắc chúng tin rằng ở sâu, ở sát đô thị, toàn vùng một màu trắng vành đai thế này, "Việt Cộng" sức mấy mà dám mò xuống, mà tồn tại được...

Người lính trinh sát ai cũng hiểu, càng xuống sâu, địch càng sơ hở, tác chiến càng chắc ăn nhưng cái sống chết là đường rút. Thông thường đánh xong một trận là ngay trong đêm phải rút một mạch về hậu cứ. Chậm chân nằm lại là sáng hôm sau bị chúng nó dùng toàn lực hủy diệt ngay. Cả ta và nó đều nhận biết điều này, nhưng kẻ thù không thể hình dung nổi đối phương của nó lại có sức lì quá trời vậy!

Một điều dễ chịu là dân ở đây cũng thuần hơn. Lâu lâu thấy cách mạng, họ mừng quỳnh lên. Trong nhà có cái gì ăn được là đem cho hết. Một lần đột áp trót lọt về, là một lần tải nặng đường sữa, mì cua, bánh

tráng, thịt hộp, thuốc rê... có thể một bán đội xài lai rai cả tuần.

Dân tốt, phải chăng sự kìm kẹp của nó ít gắt gao hơn? Có lẽ vậy. Càng thấy thấm thía rằng lòng dân ở bất cứ đâu cũng tốt, cũng hướng về điều hay lẽ phải, về cách mạng, nhưng cách mạng phải làm gì để bẻ cái kìm của nó lỏng ra, dân sẽ tin mà hết lòng. Trong trận cuồng phong khốc liệt này, ai giữ được lòng tin, người ấy sẽ thắng... Linh vừa đi vừa gỡ rối dần cái ý nghĩ vừa nảy ra trong đầu.

Trước anh, Hai Thanh vẫn đi từng bước thận trọng. Tới những đoạn có vẻ nguy hiểm, Sáu Hóa vượt lên, nói Hai Thanh chỉ hướng, anh bám đầu cho. Hai Thanh khẽ đẩy anh lùi trở lại. Trong bóng đêm, trông Hai Thanh có vẻ cao hơn anh.

Hình ảnh cô du kích vùng ven, người con gái vùng ven... đã nghe nói tới nhiều, đã nghe hát tới bao nhiêu lần. Nhưng đêm nay, dáng hình ấy vẫn thấy phong phú hơn, rung động hơn. Sao bắt chân Thanh trắng thế, sao dáng Thanh đi mềm mại thế? Ngay cả cây súng trên tay trông cũng duyên dáng nữa? Đàn ông trai tráng xông pha lê phải lẽ, nhưng một cô gái đang len lách dẫn mũi cho bộ đội đi trong đêm địch hậu, lúc đứng lên, khi đi nhanh, khi đi chậm, tránh từng vệt sáng đèn, từng tiếng chó sủa, từng càn củi khô... lại cứ thấy cuộc chiến đấu này đẹp quá!... Ráng cẩn thận, Thanh nhé! Chúng tôi có đổ máu, có ngã xuống là chuyện đương nhiên, nhưng những cô gái như Thanh, như Thúy mà rủi nằm xuống thì... không đành... Ở cánh bên ấy, Thúy đang làm gì? Có gặp khó khăn gì không?...

Đúng hai giờ sáng, hai mũi điều nghiên đã gặp nhau ở cái gò mả giữa ấp, nơi tập kết ngụy trang và để quần áo. Trời tối đen, người cũng tối đen, trần như nhộng. Họ nhìn sát vào tận mặt nhau để tìm ra một cái đầu, một khuôn mặt, một hàm răng quen thuộc. Họ sờ sờ mó mó vào người nhau như người mù tìm bạn. Thanh ngồi xa ra một chút canh chừng.

Gió lạnh, sương khuya, có tiếng răng va nhau cạch cạch, hơi thở qua mũi dồn dồn. Những câu nói thảo thảo mừng rỡ:

- Sao rồi?

- Hết ráo. Rét quá!

- Mà sao?
- Sờ được cột ăng ten sờ chỉ huy. Đói bụng ghê!
- Ngon!
- Chắc ăn rồi! Bọn lính ỉa tùm lum. Hướng nào cũng đụng cút.
- Nghe tiếng trái nổ bên ấy, tôi lo quá!
- Con thú chạy máng dây đấy!
- Nó gác sơ hở thật!
- Suyt! Khẽ chứ! Mấy rào?
- Bẫy! Cả hàng rào ở bờ đê.
- Năm bùng nhùng?
- Năm! Toàn lười lam. Mẹ nó!
- Trái quá trời!
- Có cả mìn díp. Chút toi mạng!
- Anh Sáu đâu?
- Đi sau.
- Thôi, mặc đồ vào! Thằng nào ho thế?

Tiếng mặc quần áo sột soạt.

Một người bò xồm tới ngay bên Thanh lúi húi đóng chốt tạc đạn, hỏi kháo kháo:

- Cô ấy đâu?

-!!!

- Này! Tao đánh một cái rắm ngay mũi thẳng gác, mày ạ. Suýt chết!

Không thấy bắt chuyện, anh ta nhìn lên, cái người ngồi cạnh đang dịch ra bên kia gò mả. Nhìn nghiêng thấy mớ tóc dài, anh trở mắt một lúc rồi cứng người, cũng chuyển dịch ngược lại.

Có tiếng găt bần:

- Thằng nào lộn xộn thế?

- Hoá đây!

Ở trần, mặc xi líp, đêm tối trông anh càng có chút xiu. Đúng là con người sinh ra để bò rào, bò như chuột chạy, lỗ rào nhỏ cỡ nào cũng lọt. Nghe tiếng Sáu Hoá, Hai Thanh thoáng nhìn lại, rồi quay đi.

Kể ra lần nào đủ cán bộ, anh không phải chui, chỉ cần ngồi ở hàng rào ngoài cùng, gỡ bí chung. Hai mũi đột đã có Linh và một cậu trung đội trưởng khá nhất đảm nhiệm rồi. Nhưng anh cứ nằng nặc tự chui lấy, bắt cậu kia ngồi ngoài. Cậu này không chịu. Thế là cả hai người cùng chui. Chắc anh muốn nhổ thật gọn cái ung nhọt ở ngay mảnh đất nhà mình.

Sáu Hóa chỉ vận thêm chiếc quần dài, phía trên vẫn ở trần. Anh chìa ra hộp thịt cây ba kí-lô dài như khúc cột nhà:

- Ăn lẹ đi rồi về!

Linh cười: “Lão” này lại mò xuống bếp lục đồ ăn của nó rồi! Quái thật, anh đã vào là cấm bao giờ ra không. Khi gói thuốc, lúc hộp thịt. Khi chiếc đồng hồ, lúc cây viết máy... Toàn đồ quân tiếp vụ vô thường vô phạt. Sáng ra, bọn linh tha hồ cắn cấu nhau là đồ ăn cắp, ăn vụng, đồ máu què...

Mọi người xúm lại ăn vĩa thịt nhóp nhép. Mùi thịt hộp thơm lừng như pa-tê gan. Đôi lúc lại có cái lựng oằn nẩy lên vì muối chích. Sáu Hóa ngồi lặng im, không ăn. Mọi lần ấy à, chỉ ra cách hàng rào bốn năm chục mét là anh đã chuyện trò liến thoắng rồi. Vừa pha trò vừa chụm tay hút thuốc cho đã thêm rồi mới chịu đi.

- Xót quá! - Một giọng xuýt xoa.

- Mắc cỡ nhiều quá! Đêm nào cũng nát bấy cả người.

- Chóc về tuổi tằm, xát xà bông chắc chịu hết nổi!

- Xóa kỹ dấu vết, chuẩn bị đi!

- Bọc than, thằng nào cầm chưa? Xi líp tao đâu?

- Đây rồi! Móc sát ai rơi đây? Chết thật! Kiểm tra cẩn thận không bỏ mẹ bây giờ?

- Đi!

Họ xuống tay súng, bám theo đường cũ ra đề...

Tới một cái nhà tường gỗ, mái tôn, nhìn bên ngoài khá khang trang, có hàng rào mắt cáo bao quanh, có ánh đèn măng-xông vắn nhỏ hắt ra, Sáu Hóa có vẻ ngập ngừng. Đi được mấy bước, anh lại

dừng... Cuối cùng, anh tróc lưỡi cho đội hình dừng lại và nói Linh bố trí canh chừng giùm, anh ghé vào đây có chút việc.

Hai Thanh khẽ gọi:

- Anh Sáu!...

Dường như không nghe, Sáu Hóa lẳng lẳng lủi vào hàng rào. Chắc là việc cần. Linh nghĩ và anh cũng chọn một gốc chuối mập mập nhất ngồi xuống. Đêm về sáng hơi tê tê. Những mái nhà im lìm, những khu vườn im lìm, những con đường đất nhỏ im lìm, cả xóm ấp đang im lìm trong giấc ngủ. Những tàu chuối lạnh tanh như câu chuyện ân tình nói mãi không thôi với gió. Linh cảm thấy lòng mình trải ra. Anh thích cứ ngồi mãi thế này, không nghe, không nhìn gì cả, để tận hưởng hết cái thú của một con người ngồi giữa xóm làng.

Cũng như hồi chiều ngắm mưa trên sông, cái xóm nhỏ êm ả này, sao anh thấy nó không dính dáng gì tới chiến tranh như một vật thể tách rời. Trong một thoáng, như đứng trước đại dương rộng lớn, con người thấy nhỏ bé và mọi chuyện đều trở nên vô nghĩa. Nếu lúc này đây mà có tiếng súng nổ, tiếng chân chạy, tiếng la khóc thì thật giống như một giấc mơ hãi hùng. Chắc phải mất một lúc mới dứt được mình ra để trở về với vị trí người cầm súng!

Linh nhìn lên ngọn đèn dầu đặt trên cái giá cao ở giữa sân, đang cháy lắt lay. Bên cạnh, mấy nén nhang lụi sát gốc đang tỏa khói thơm thoang thoảng.

“Anh buồn còn có chỗ thở than

Em buồn như thể nén nhang lụi dần...”

Câu ca dao ấy ở đâu ấy nhỉ? Nghe chả hợp tình hợp cảnh ở đây chút nào cả. Linh vẫn vợ.

Phải chăng người dân ở đây, đêm đêm cầu nguyện cho hòa bình, cho đừng có tên bay đạn lạc vào mái nhà mình, nên trước cửa nhà nào cũng thấp nhang? Nhang lập lòe trước gió, nhang nhan nhản khắp nơi. Đang đi ngoài cánh đồng thoáng đãng, mới bước chân vào đây ngửi mùi nhang thấy ấm cúng, lại cũng thấy như cả cái xóm này đang trở thành nghĩa địa. Có một người dân đang cầm đuốc làm lủi đi trên đường. Ngọn đuốc bùng lên như muốn nói: "Dân làm ăn thôi. Không phải bên ấy, cũng không phải bên này đâu. Đừng bắn tôi!"...

Linh thoáng thấy lạnh, cài thêm khuy áo ngực. Anh nhìn đồng hồ: thanh sáng nhỏ xíu đang trượt nhanh trên những chấm sáng hình tròn. Mười lăm phút rồi. Linh nhìn lên: Ở kia! Sao ông ấy vẫn đứng ở ngoài cửa? Nhà ai vậy? Sao không vào? Cơ sở à, hay người quen. Cái gì ở trong ấy? Vào đi đi mà còn về chứ. Cái ông này thật... Thêm năm phút nữa. Cái bóng đen nhỏ nhẩn trước cửa vẫn bất động. Linh chui vào rào, bước qua sân tráng xi măng rồi đứng trên êm bên cạnh Sáu Hóa. Anh dòm qua khe ván: một gian phòng xinh xắn dang tỏa ra cái mùi nồng ấm của bàn ghế, cửa chần màn, sách báo, của mùi tthuốc, mùi xà bông thơm...

Hương vị muôn thuở của một gia đình. Xung quanh tường có dán la liệt tranh ảnh tài tử Sài Gòn, tài tử phương Tây, đàn bà khỏa thân và bán khỏa thân... Giữa nhà có bày một bộ bàn ghế kiểu xa-lông bọc mút xanh. Sát tường là chiếc tủ kính có nhiều ly cốc lóng lánh. Trên tủ đặt chiếc máy truyền hình¹ (Những gia đình giàu có thường xài máy phát điện) nhỏ có phủ ren trắng. Góc trong cùng, một bức rèm xanh cánh chả, che kín chiếc giường đôi bên trong. Ánh sáng

trắng nhạt từ chiếc đèn măng xông tỏa đèn khiến căn phòng mờ mờ ảo ảo. Chắc đây là tổ ấm của một đôi vợ chồng làm ăn khá giả, có vẻ mới cưới nữa. Có cả bình hoa giấy để trên bàn kia kìa... Nói đùa chứ, ở ngoài sông, ngoài rừng thì ít thôi, bước vào tới ấp thấy nhiều hơn, nhưng đứng trước căn phòng này, hít cái vị nồng ấm này, thấy nhớ nhà tới cồn cào. Nhất là nếu lại có một cô gái tóc chấm ngang vai đang ngồi đọc sách nữa thì...

Trong phòng im ắng, chỉ nghe tiếng ngáy đều đều của một người đàn ông và lâu lâu lại thấy tiếng thở dài nhẹ thoang của một người đàn bà sau rèm. Vậy thôi, chớ có gì đâu mà ông ấy lại đứng như trời trồng trước phòng ngủ của vợ chồng người ta thế này? Linh nhìn sang: Sáu Hóa mắt vẫn mở tròn tròn như bị hút mắt hồn. Anh chắc không biết có Linh đứng cạnh. Mỗi lần nghe tiếng thở dài, mặt anh dúm lại như người đang tới cơn đau bao tử.

Linh vừa định bấm anh thì chợt nghe cái giọng đàn ông khê như đang nhai cháo nát:

- Sao cô không ngủ đi... Đêm nào cũng vậy...

Im lặng. Chỉ có tiếng trở mình.

- Nằm xích dõ!

- Bỏ tay ra!

- Cô nhớ nó à?

- Ngủ đi! - Giọng người đàn bà gắt gỏng.

- Rục xương rồi còn bày đặt nhớ hoài. Bết quá! Thôi nào, nằm...

- Anh im đi! - Tiếng bàn tay bị vát xuống giường.

Lại yên tĩnh.

Bỗng có tiếng khóc thút thít của người đàn bà. Tiếng khóc rất nhỏ, đứt quãng như bị nén trong chăn, nghe càng náo ruột. Két!... Linh thấy bàn tay Sáu Hóa nghiêng vào thành cửa, quai hàm hằn ra, có nấc.

Giọng người đàn ông đồ dảnh đã bớt khê hơn:

- Thôi tôi xin. Người đẹp cho tôi xin. Ừ, đừng khóc nữa. Mai ngày lễ, tôi lấy xe đưa mình đi Sài Gòn chơi bời, sắm sửa ít bữa. Chịu hông?... Sao kỳ vậy? Chờ mai mốt tôi đi trận bỏ xác hãy khóc một thể. Mẹ kiếp!

Tiếng cửa mạnh. Cánh rèm xanh lay động, rồi người đàn bà bước xuống, quơ lật xệ tìm dép. Chị còn trẻ, không tới ba mươi. Bộ quần áo ngủ bằng vải hoa màu tím nhạt ôm gọn lấy thân hình mảnh dẻ của chị càng phảng phất vẻ buồn buồn trên khuôn mặt tròn trặn thanh tú, có nước da mai má mịn màng của người ít ra với nắng gió. Riêng đôi mắt đượm hai vũng tối như mắt người bị bệnh thần kinh lâu năm. Đôi gò má nhô cao nhanh nhảnh nước. Một khuôn mặt đẹp nhưng tiều tụy. Với dáng đi phờ phạc, chị đến ngồi vào bàn máy may kê ở chân cột cái.

Bên ngoài, Sáu Hóa thở khó nhọc như người ngủ bị bóng đè. Anh bặm môi, con mắt nhỏ phản chiếu tia sáng đèn lóe lên như đốt cháy người thiếu phụ đó. Bàn tay vẫn lầy bầy trên thanh cửa chắc mạch. Cái đầu anh cúi nhao về trước, miệng há ra như sắp phát tung tất cả, sắp hét lên dữ dội.

Linh cứ đứng sững hết nhìn Sáu Hoá lại nhìn thiếu phụ nọ, không hiểu...

Rè rè... rè rè... Tiếng máy may vang lên nhẹ nhẹ như mưa rơi giữa đêm khuya, hòa tan vào âm thanh xào xạc trong vườn chuối, lại gọi lên câu chuyện ân tình nói mãi không thôi với thời gian... Rè rè rè... Người đàn bà may lặng lẽ, đầu gục xuống sát ngực, tóc xõa che nửa đầu máy. Chị máy mà không nhìn đường chỉ. Rè... rè... rè... cái thanh âm vẫn đều đều lan ra. Sáu Hóa nhắm mắt lại, nét mặt thanh thản như đứa trẻ vừa mới khóc ré lên bây giờ đang được đung đưa ru ngủ. Trong kia, sau bức rèm xanh ấy người đàn ông cũng ngáy lại đều đều...

Sáu Hóa cứ đứng mơ màng nửa thức, nửa ngủ như vậy nếu không có một bàn tay nhỏ nhắn đặt êm trên vai. Anh giát thốt, quay lại, thấy đôi mắt Hai Thanh đang mở to chan chứa, anh bỗng cười ngẩn ngơ, rồi cúi đầu ngoan ngoãn đi theo chị ra khỏi hàng rào. Tiếng máy may vẫn day dứt đuổi theo như ẩn giấu một tâm sự gì...

Tới bờ sông, trong khi chờ ghe, Linh ngồi xuống bên Hai Thanh lúc ấy đang khỏa chân trong lòng nước, hỏi nhỏ:

- Ngôi nhà của ai đó, Thanh?

Thanh vuốt tầm mắt ra tới xa thăm bờ bên, như nói một mình:

- Nhà riêng của tên đại úy chi khu phó.

- Còn người ngồi may đó là...

- Vợ của anh ấy đấy!... Tung tin chồng chết để mua chuộc vợ người ta...

- Chị ấy có biết chồng mình về đây không?

Thanh lắc đầu. Lát sau mới nói như một hơi thở dài:

- Không thể cho ai biết anh đã về cả. Ông già bà già anh sẽ bị làm khó dễ biết chừng nào.

- Ba má anh ấy cũng chưa biết nữa sao?

Thanh gật đầu:

- Tội nghiệp! Ông bà già cứ tưởng con mình chết thiệt rồi, đêm đêm cúng vái...

Linh lắng người lại, không hỏi được nữa. Anh phải kìm nén lắm mới không ra siết chặt lấy tay Sáu Hóa - người chỉ huy, người đồng đội thân yêu... Thật may cho thằng đại úy, nếu không vì mục tiêu trận đánh, anh ấy đã lượm nó ra vất xuống sông rồi.

Gió vẫn giạt sóng vào hai bờ nghe thật xa vắng. Thoáng như tâm tình sâu thẳm của những câu chuyện trong chiến tranh...

Đêm nay tất cả tổ công tác đều trở về hậu cứ. Động tác chuẩn bị xong xuôi, họ về đây hạ quyết tâm lần cuối trước khi dứt điểm mục tiêu. Linh thấy nhẹ hẫng người. Cái căng nhất của một trận đánh đặc công là công việc chuẩn bị. Điều nghiên trót lọt coi như đã thắng chín mươi phần trăm. Cái đồn bảo an cấp trung đội ấy chưa sờ mó tới thì thấy ngại ngùng, dễ nể. Vậy mà bây giờ, nó như đối thủ rắn rết, coi như chết rồi! Chỉ còn việc đập thủ pháo lệnh và giật nự xoè nữa là xong. Đánh nhiều trận, Linh kết luận những lúc như thế này là say nhất. Nôn nóng hồi hộp như vở kịch sắp công diễn đêm đầu tiên. Đánh xong, dù có thắng chẳng nữa, vẫn cứ thấy cái cảm giác chán chán. Lại tiếp những đêm lần mò dai dẳng. Trò trốn tìm chỉ thú

vị khi sắp phát hiện ra nhau. Chà! Nếu mình ở vào địa vị chúng nó nhỉ? Vẫn nhớn nhơ, vẫn phè phỡn trong khi trái thủ pháo hợp chất đã cà thụt cà ló ở cửa hầm.

Buổi chiều Linh đã ra suối tắm sạch sẽ, mặc bộ quần áo đồng bằng mới nhất mà các chị, các má trong ấp may cho, đi đôi dép mềm còn thơm mùi mút Thúy mua hôm nào. Anh còn bắt chước lấy dao lam kẹp vào lược tự cắt tóc. Không ngờ kiểu cắt của những người quanh năm ngồi thum, ém hầm này lại đẹp tóc thế. Cứ nhẹ tay chải đầu, tóc ra mịn màng như bóc đi một lần mỏng. Trước khi lâm trận, phải đồm dáng một chút mới thích.

Theo lệ thường, đêm trước khi xuất kích, họ bày ra khoảnh đất trước cửa hầm tệp bánh tráng, bịch thịt heo, can rượu nếp thang, đôi chút trà lá, bánh kẹo... Ngồi quây lại lai rai với nhau gọi là lấy hảo xuống đường. Có cái ngon ngọt nào mang ra ăn đi, vì sau trận đánh có thể có người không trở về. Những tay súng đã có một, hai lần siết cò, họ chấp nhận điều này như một sự thật bình dị.

Cái hồ Dầu Lâu đã đông nghẹt người. Họ đang kết thúc cuộc họp mặt bằng mười phút văn nghệ cây nhà lá vườn. Đường hồ cạn dài gần trăm mét này gọi là Dầu Lâu, phải chăng bắt nguồn từ lời đồn: sau một trận đánh lớn trước Mậu Thân, người đi chém cá đã mò phải một cái sọ người thật to và dưới bùn là một đôi giày Mỹ cao cổ? Ở cái mảnh đất cửa ngõ Sài Gòn này đâu đâu cũng thấy những dấu tích của bao trận chiến đấu dữ dội đã qua. Chắc những tên gọi đó còn lại mãi với những thế hệ về sau.

Dưới ánh sáng chao đảo của mấy ngọn đèn chai treo lơ lửng trên cành cây, trong giọng hát con gái đang nhè nhẹ cất cao, loáng thoáng thấy có mặt cả Sáu Đô, anh Ba quận trưởng và anh Cầu chính trị viên tiểu đoàn cũ, nay là phái viên chính trị của tỉnh xuống

nắm tình hình trận đánh. Anh ngồi sát bên Sáu Hóa, tay ôm vai bạn rù rì chuyện trò như đôi vợ chồng lâu ngày mới thấy mặt. Mười Đảnh và Sáu Đô tối nay cũng bận mỗi người một chiếc quần dài đen thẳng ly, tóc đắp nước chải ngược về đằng sau. Trông sáng sửa hẳn ra. Trong khi anh phó bí thư huyện ủy gầy gò, mặt rô hoa đang ẻo lả ôm đàn đệm cho giọng hát thì anh Ba quận trưởng vừa nháy mắt với mọi người vừa chum hai ngón tay vuốt vuốt cái ly quần của Sáu Đô có vẻ trịnh trọng lắm. Các cô gái cười khúc khích. Đám chiến sĩ đặc công thích bóng tối đã lẩn vào chỗ kín ngồi, vừa không bị mời hát, vừa được thoải mái bình phẩm các cô gái mặt đang đổ lạng lên vì bị ép nhắm chút rượu ngọt. Ngồi ở giữa, chú Tư cũng có vẻ trẻ lại, thỉnh thoảng ngón tay lại gõ gõ vào đùi điểm nhịp cho bài hát. Dưới bếp, ngọn lửa vẫn kín đáo cháy. Thúy đang đổ mẻ kẹo đậu phộng thứ hai. Riêng Sáu Hóa vẫn lặng lẽ nhậu nhâm nhi như ngồi ở chỗ không người. Thoáng thấy bàn tay Hai Thanh cất can rượu đi...

Người hát đã vắng. Họ đang đùn đẩy nhau. Anh Sáu huyện ủy bỗng ôm vai Sáu Hóa, kêu lên:

- Nhân danh những ca sĩ giọng khàn lừng danh, tôi đề nghị đồng chí Hóa, tức Sáu Còi, ca một bài khoá đuôi để phần kết thúc thêm... thêm... Ca đi mày! Nhậu gì nhậu hoài vậy, Sáu!

Mọi người rộ lên, vỗ tay tán thưởng câu đùa có duyên của Sáu Đô. Linh cũng phì cười: ông này bắt hát thì chắc chết! Không hiểu ra cái giọng ông bơ gì nữa? Có thấy anh hát bao giờ đâu mà lấy một bài cho thuộc? Các cô gái thấy cái dáng điệu lừng khừng, đôi mắt nửa nhắm nửa mở của Sáu Hóa, càng cười to:

- Ca đi!

- Ca nửa bài cũng được!

- Đó! Đó! Cái miệng chếp chếp ngon lành thế kia là sắp ca đấy!
Chuẩn bị nghen!

Sáu Hóa ngọ nguậy toàn thân có vẻ khổ sở lắm, như ngồi trên kiến mụn nhọt. Hình như anh có ngược tìm Hai Thanh lúc đó đang đứng khuất ở xa, cũng nhìn anh không nói...

Thốt nhiên giữa đám đông nhộn nhạo, giữa hàng chục cặp mắt đang đổ dồn thích thú, trong cái cảm giác bực bội của Linh thấy mọi người đùa ác quá, Sáu Hóa từ từ đứng dậy, nói tỉnh khô như người mới ngủ dậy:

- Dạ! Mấy anh mấy chị có lòng đoái hoài, Sáu tôi cũng xin ca bậy một câu vọng cổ.

Mọi người càng rộ lên cười to hơn. Sáu Đô vỗ về cái bốp:

- Thằng Sáu kỳ này có duyên quá ta!

Anh Ba bỗng quát khế:

- Im! Pháo đề-pa!

Tất cả im bật, chuẩn bị tư thế nhào vào hầm. Trên không trung có tiếng roi quát vun vút rồi nhiều tiếng nổ rùng rùng ở mé trắng bên kia hồ.

- Pháo bắn xa. Kệ má nó. Tiếp đi!

Lại ồn ào. Mọi người lại hướng về Sáu Hóa.

Linh tưởng thừa cơ hội này anh ấy sẽ ngồi xuống cho qua đi cái chuyện hát hò này, nhưng lạ thay, Sáu Hóa vẫn đứng im, mặt có vẻ rất trang nghiêm. Anh quờ tay bưng cây đàn ghi-ta nơi Sáu Đô, ôm gọn vào lòng mình. Những ngón tay đưa về phím, về dây không ngọng nghịu chút nào. Coi chừng... Linh thầm mong anh hát được, chỉ cần hát được, hát mấy câu thôi, anh Sáu ạ! Để cho thiên hạ hiểu rằng: bọn lính chiến chúng mình không những biết cầm súng, biết chui rào mà còn biết cách thể hiện tình cảm đang tràn đầy bên trong tâm hồn nữa. Hát đi, mạnh dạn đi, anh! Linh hồi hộp như chính mình sắp hát trước đám đông người.

Sáu Hóa đứng, đầu vẫn cúi xuống thân đàn như bắt lực. Đột nhiên anh hơi rùng mạnh người: những ngón tay múa lên, những ngón tay vuốt nhanh theo những sợi dây mỏng manh. Một âm thanh vụt bỗng lên cao lắm rồi bất thần như ngọn thác, chúng dồn đuổi nhau, quần quít lấy nhau mỗi lúc một nhanh, mỗi lúc một thấp, cứ réo rất ào ào. Cả thân hình anh ngả sát chiều nghiêng cây đàn, tóc rũ sát phím. Đám đông tự nhiên im phăng phắc, những ngọn đèn chai dường như cũng thôi không chao đảo... Những ngón tay trên dây đàn chậm dần, chậm dần, những nốt nhạc buông thong thả như mưa rơi trên lá, như dòng thác đang lao bắt chợt gặp nước bằng, lại thoảng như vó ngựa khua nước kiệu ở đường xa. Tắt một giây. Bỗng anh hát cao đầu, mặt hơi tái đi, ánh mắt bay xa xăm. Anh hát. Giọng hát nhẹ thôi, nhưng sao trầm ấm, mộc mạc. Chất giọng từ trong lòng ngực vang ra:

“... Em gái đưa tôi qua dòng sông nhỏ

Vẫn mãi nhìn những ánh hỏa châu xa

Cái dáng mềm như mái chèo đưa đẩy

Đêm hành quân mưa..."

Linh nổi gai người trong nỗi bồi hồi khó tả. Anh Sáu đó ư? Anh đang hát đấy à? Sao lâu nay... Hát đi! lát nữa đi, hát to lên một chút đi anh! Ờ kìa, có ai lau hộ cho anh giọt mồ hôi trên trán đi không?... Xung quanh Linh vẫn lặng như tờ. Đám trinh sát đã nhô ra chỗ sáng lẳng nghe. Thúy cũng giụi tắt bếp, bước lên đứng lặng bên bờ suối. Anh Cầu cúi xuống xoay xoay ly rượu, mặt lộ vẻ xúc động. Chỉ có anh Sáu huyện ủy là ngồi nhịp tít giò. Anh vênh vênh nhìn mọi người như muốn hỏi: "Đó! Đã thấy chưa, các quý vị! Thằng Sáu nó là bạn chí cốt của tôi, tôi hiểu nó chớ! Tôi có giới thiệu đùa đâu. Sao quý vị lại trở mặt ra cả một loạt thế kia? Thường thôi! Người vùng sông rạch Sài Gòn hát vậy là chuyện thường. Ấy đó! Thằng nào dám đô nhịp ngọt như nó nào? Lại còn cái cách nó hát lối mới thiệt độc chứ. Im! Chú ý! Chú ý nghe! Nó hạ... Nó hạ... hạ... hạ xề này... Rồi! Lịm gà chưa?".

"... Chiều biên giới giữa rừng già sâu thẳm

Tưởng thấy em, cô giao liên nhỏ trên sông..."

Sáu Hóa thăm thì như không phải là hát nữa. Anh đang tâm sự anh đang gửi gắm điều gì vào dòng sông đó, cô gái kia?...

Có giọng nói con gái quen quen thảng thốt bên tai Linh như một lời tự sự:

- Thôi đừng... đừng hát nữa, anh Sáu... Người ta chẳng ai tin anh hát được. Người ta đâu có biết phải

không anh?... Anh ấy hồi nhỏ có đi theo gánh hát. Lớn lên anh vào lính Hòa Hảo đi chẳng biết bao nơi. Anh uống rượu từ đó. Sau

này nghe nói anh ra chiến khu với đảng mình... Thế mà hôm nay anh lại đang hát ở đây?... Đừng... Em van anh! Sao giọng hát anh buồn thế?...

Linh khẽ nhìn lại, sau anh, Hai Thanh đang cúi xuống, môi vẫn mấp máy điều gì.

“... Chiến dịch lan ra anh trở về chôn cũ

Con sông xưa nay đã...”

Bằng giọng hát chân thật như kể chuyện, Sáu Hóa đưa mọi người vào một câu chuyện tình trong chiến đấu: đêm nọ, có cô gái giao liên chờ đò cho anh Giải phóng qua sông. Đạn vãi đầy sông. Pháo sáng đầy trời. Cô gái áp người che chở cho anh, vì anh còn những trận đánh phía trước đang chờ... Một vết máu loang trên vai áo, có chiếc khăn rằn buộc vội thay băng... Phút chia tay, anh Giải phóng hứa sẽ cùng đồng đội trở lại con sông này. Năm tháng dần trôi, anh vẫn mang hình bóng cô gái chờ đò vùng sâu đi suốt các trận đánh. Chiến dịch lan ra, anh trở lại dòng sông ấy. Cô gái kia đã ngã xuống trong một đêm chèo thuyền đưa bộ đội công đồn....

“... Nơi em nằm: con sóng vỗ hàng lau

Nơi anh đi: có em trước anh sau...”.

Mặt anh trở lại hồng hào rạng rỡ. Sau lưng anh, trăng cỏ đang mướt mướt dưới trăng non. Ngồi ngửa mặt nhìn lên, tưởng thấy bóng dáng anh đang lồng lộng đứng giữa thảo nguyên bao la. Ngọn lửa đèn dưới chân lại gọi nhớ tới đồng lửa của anh con trai chẵn cừu trên đỉnh núi.

Thấy thoáng thoáng sau lưng, Linh biết rằng Thanh không còn đó nữa. Anh đưa mắt tìm: bên bờ suối nhỏ, người con gái cùng xóm với Sáu Hóa đang đứng tựa vào thân bằng lăng, xây lưng lại mọi người, đôi vai nhỏ rung rung... Cô ấy đang khóc. Đừng! Đừng ai nhìn, ai nói gì cả. Cứ để cho Thanh khóc. Những giọt nước mắt vì yêu, vì thương, vì... cái mắt mát mát tìm đến nhau, cứ để cho nó chảy ra. Nỗi đau buồn sẽ vơi đi, cuộc chiến đấu này sẽ đẹp hơn. Linh xốn xang...

Có hơi thở của ai nong nóng phả vào má anh, gần lắm. Anh rợn người: Thúy... Thúy phải không Thúy tới lúc nào thế? Hơi thở sao ấm quá!... Sao đêm nay cứ thấy gần nhau hơn, muốn cởi mở với nhau những điều sâu kín nhất? Trận chiến đang kỳ gay go lại có những phút lắng lòng thế này ư? Hơi thở vẫn nóng ran. Linh thấy ngây ngấy trong đầu. Anh cố đưa luồng suy nghĩ của mình sang hướng khác... Ủa nhỉ? Trước giờ nổ súng anh Sáu có hát như thế này bao giờ đâu? Mọi lần anh toàn đùa thật dở:

- Tao còn bộ quần áo mới may trong bông. Tao chết, thằng nào lấy sài đi!

- Nhớ nghe! Cây thuốc thơm để trong thùng đại liên giấu dưới gốc xăng máu đỏ! Cả cái đài nữa. Mình chán

sống không muốn về, xin tặng lại chi bộ. Rồi, vậy đó!...

Nhưng rồi lần nào anh cũng trở về với cái miệng cười cứ bắt người khác phải cười theo. Sao lần này... Hơi thở, cái hơi thở vẫn... Hồi chiều Thúy gội tóc bằng lá sả phải không? Thơm quá!... Nhắm bốt lại đi!... Đôi mắt ấy mà? Tôi... tôi biết đôi mắt đang ở sát lắm, đôi mắt thăm thăm...

Linh ngồi cứng người, muốn ngạt thở. Anh thềm vô cùng được quay lại cầm lấy bàn tay mềm mại có những ngón tay trắng xanh kia. Và nhìn thật sâu vào đôi mắt ấy nữa... Nhưng chưa... Chưa được đâu! Còn... Đừng nhé! Linh nhé!...

Anh rút thuốc ra, đốt vệt vàng. Thuốc sao đắng quá! Rít mạnh vào và quên đi... Giọng hát vẫn rì rầm, rì rầm như một lời tâm sự yêu đương...

Lúc ấy, ngay sau anh, chỗ hơi thở nóng ran ấy, cổ tiếng thở dài...

NẮNG ĐỒNG BẰNG

Chu Lai
www.dtv-ebook.com

Chương 6

Nắng.

Linh ngỡ ngàng nhìn nắng chạy. Nó chạy có vẻ từ tốn mà mắt đuổi theo không kịp. Nó chạy như trượt, như bay. Thoạt đầu nó xuất hiện thật đột ngột ở dải rừng chồi bên kia trảng, cháy sáng lên cùng với một đám mây màu huyết dụ. Ở chỗ đường ranh giữa tối và sáng, sương đêm lưỡng lự không biết tiến hay lùi, cứ quần quanh để cuối cùng cũng cháy sáng lên.

Nắng đang trượt nhanh trên đỉnh một gò đất. Gặp một dãy hố bom địa cản đường, nắng ngập ngừng một chút rồi vội vã lấp đầy, bình thản chạy tiếp. Nó đang tràn xuống bãi bầy hầy. Đám rau co có những ngọn mềm mại cuộn tròn như vòi voi đang uốn éo múa chèo. Nắng chạy thật vui. Nắng chạy rủ gió cùng chạy đằng sau. Gió lao xao lùa cây lá đổ đây, cứ ngỡ nắng cười.

Bến nước tỉnh mơ chưa có bàn chân ai sục bùn nên trong vắt lững lờ. Chứ sao, có phải lúc nào nó cũng bầy hầy đâu? Từ cái dạo một đại đội Mỹ chết ngập xác ở đây đến nay, nó thường mang sắc trời xanh nhiều hơn. Nắng đang lem lem ở trước mắt kia rồi. Linh vội vã cởi áo ra: phải đón bằng chính da thịt của mình ngay từ tia nắng đầu tiên mới được. Anh mở to mắt, hồi hộp chờ...

Đây rồi! Nắng phả vào đầy mặt, đầy người cái hương vị trong sạch thơm tho. Nắng ve vuốt mơn man trên khắp các lỗ chân lông,

chân tóc. Linh nhắm mắt lại. Râm ran cả người. Ơ! Tự nhiên thấy lạnh. Nắng ấm mới phải chứ? Giờ đây mình cũng muốn vương vất và cháy bùng lên như những bụi sương li ti kia! Nắng cũng có ý muốn tếu, nó dừng lại gãi gãi bằng những ngón tay vô hình lên vết thẹo dài trên bả vai Linh. Hôm qua người ta mới tháo băng, vết thẹo đang lên da non đỏ hồng, bóng láng. Chà! Chỗ ấy cứ buồn buồn nhột nhột, các tế bào như nở bung ra. Linh đưa tay mân mê vết thẹo có vẻ ngứa ngáy muốn gãi lắm. Tóc anh bông lên, dập dềnh bay về sau. Anh hít một hơi thật dài, hít vào cả bằng mồm lẫn mũi: trong nắng, trong gió như có vị tanh tanh của sông, vị ngọt của lúa bung, vị ngái nồng của những luống đất mới cày...

Nắng gió đồng bằng... Linh ngả người ra sau ngây ngất...

Ba tháng trong hầm tối với vết thương nhức nhối, sớm nay mới được lên mặt đất, cảnh vật vẫn đó mà sao thấy mới lạ? Đúng ra cũng lên lén thôi. Ngồi sưởi một chút phải vào ngay, không cô y tá nhỏ bé, có cái miệng chẳng mấy khi cười, đi kiểm tra thấy thiếu lại phiền.

Bị thương vớ vẩn nhiều rồi, nhưng chưa lần nào mình phải nằm viện lâu thế này? Cái xương bả vai quái ác thật lâu lành. Đạo còn vừa hát vừa chống gậy vượt Trường Sơn, đường dài tới chán ngán, cũng có lúc tưởng tượng đến cảnh: ngày nào đó được vào viện quân y với một vết thương oanh liệt trên thân thể. Nơi ấy sẽ thật êm ả với những mái lán lợp lá trung quân, lâu ngày lên màu đỏ rói như ngói; có những con đường rừng trầm mặc lạo xạo lá đầu khô; có con suối phản ánh sắc đá đen dưới đáy, đêm ngày.đùa giỡn với những bụi sim nhỏ trời tím mọng sau nhà; nơi chiều chiều thương binh ra ngồi ngắm cảnh, đọc sách, câu cá hay tâm tình điều nọ, chuyện kia... Thẻ nào cũng có những vị bác sĩ đạo mạo, trán cao, sử

dụng con dao mổ như nghệ sĩ sử dụng ngón tay trên phím đàn dương cầm. Và chắc là không thể thiếu được bóng dáng những cô y tá, hộ lý mặc áo choàng trắng thướt tha giữa hai đầu lân, giữa những thân cây le, cây khộp.

Và nữa, biết đâu chả gặp lại cô bác sĩ người Hà Nội, có bắp chân sáng trắng cả đường mòn, buổi chiều ấy đã theo người yêu rẽ về một vùng đất lạ ở miền trung. Lúc ấy mình sẽ bị một vết thương vào đầu chẳng hạn (bị thương vào đầu là trông đẹp nhất) để có một vòng băng lượn chéo qua trán. Thế rồi... vết thương lành dần, có một ngày, khi rừng vàng sậm rắng chiều, cô ấy sẽ dẫn mình đi trên con đường mòn ven suối cũng trầm mặc, cũng xào xạc lá vàng khô. Khi ấy, trong một cánh rừng lạ, một thầy thuốc, một thương binh có cùng một kỷ niệm quê hương sẽ tâm sự thật nhiều về cuộc đời, cuộc chiến đấu, về lẽ sống hôm nay, ngày mai, về Hà Nội xa vời... Mình sẽ không nói gì cả, chỉ nghe thôi, nghe thật kỹ, thật lắng cái giọng Hà Nội duyên duyên như những nhẽo, như hờn mát mà rồi đây, càng đi xa càng hiếm được nghe. Cũng có thể không ai nói gì hết, cùng im lặng đoán và nghe mọi âm thanh huyền bí của rừng sâu: tiếng con hoẵng nhỏ tác bên kia bầu, tiếng rừng dầu trút lá lạnh tanh, tiếng trái trường¹ (Trường: Giống quả vải nhưng nhỏ bằng đầu ngón tay, màu đỏ nhạt), trái cám² (Cám: Trái bằng quả trứng, cùi trắng nhiều bột, rất nhiều ở rừng Đông Nam Bộ) rụng lác đác âm thầm, cả tiếng con sóc gù gù trên cành cao, con chồn gặm trái chín rọt rọt ở đường mòn... Tóm lại, thật thơ mộng nếu có một vết thương, một viện quân y như thế.

Linh cựa mình xoay người lại. Mảng lưng ấm dần lên. Ngựa rậm ran trong mềm khoan khoái tới kỳ diệu. Chà. Nắng thế mới gọi là nắng! Nắng ra nắng. Thì ra những cái tưởng như quá tầm thường, có khi tới cuối đời mới khám phá ra sự tuyệt vời của nó. Nắng lúc

mỏng tang, lúc sánh lại cảm giác nếu đưa lưỡi ra, sẽ nếm ngay được các vị tê tê giòn ngọt của nó.

Từ chiếc lán thương binh gần nhất, đã lại oang oang tiếng Bảy Hoàng. Anh chàng đã dậy và xốc mọi người dậy theo. Thật đúng là một cơn gió lốc: ầm ầm, ào ào. Không ai có thể yên lặng khi sống cạnh con người ấy được. Mọi người chắc đang chụm đầu uống trà khan. Không hiểu khói bếp hay khói thuốc rê trắng như sữa đang quẩn trên ngọn cây? Nắng chút nữa, khói bay lên, thẳng cá rô nó đóp xuống thì lại không kịp xuống hầm. Anh Út "Cò ngẩng" đi đâu nhỉ? Lẽ ra phải nghe tiếng nói nghiêm nghị dễ sợ của anh ấy rồi mới phải?

Linh chuyển sang ngồi khuất sau một lùm cây có loại lá nửa như duối, lại nửa như cọ.

- Linh ơi! Tám Linh ơi! Dậy chưa! Trà chứ!

Ấy đó! Biết ngay mà. Thề nào hán cũng gọi. Gọi không thấy, đi tìm cho coi! Kệ hán. Ngồi thêm chút nữa đã? Buổi sáng nay chỉ muốn ngồi một mình. Không nói cười, không chuyện trò gì cả. Vết thương sắp khỏi rồi. Cái gì đang chờ đợi mình phía trước? Với cái bả vai gầy này, mình có thể nghỉ ngơi thêm chút ít... Vậy mà ngồi trước nắng gió, cặp chân đã lại ngứa ngáy, cứ muốn chạy ngay về với anh em.

Chà! Thăng, có cái giọng thật... Không muốn nghe mà nó cứ xối vào tai.

"... Hồi mới tòng quân..." - Giọng nói lau láu của Bảy Hoàng đập vào tai Linh.

Cái gì mà "hồi mới tòng quân?". Chuyện của anh chàng này chả bao giờ nghiêm chỉnh. Linh tủm tủm cười.

- Hồi mới tòng quân, mình bị một mẻ tức cười quá xá, mấy ông!

- Hạ giọng một chút, anh Bảy!

- Khỏi lo! Ông thầy "Cò ngắc", mình nhìn thấy xách bông đi kiếm ăn rồi. Chế thêm nước vô! Gặp cái bữa đơn vị hạ được con heo lửng. Cái giống lửng này mấy ông ăn chưa? Thịt ngọt, béo hết sảy! Mới dòm đã muốn nhậu nước miếng...

- Đâu dữ vậy? Thịt nhạt thấy mồ, nhằng nhặng.

- Vậy mà mình ăn hoài không đã thèm! Ăn rả rích cả tối. Đêm ngủ tỉnh dậy, mò xương hầm trong nồi ăn nữa! Gần sáng kiểm lại, mình đã sơ sơ nhai gọn cả một cái đùi, một mảng đầu và hai be sườn. Chưa kể mấy cái móng giò. Đâu đó mình đánh một bụng nước suối xúng đáng rồi leo lên võng. Không dám nói dóc, cuộc đời lúc ấy thật dễ thương. Mấy ông bảo ăn rau tàu bay cả tháng rồi chớ ít ỏi gì nữa? Ăn cho đã, có nứt bụng nổ cái búp, cũng ăn!

- Có ăn thêm cơm không?

- Sao không! Tròn một lít gạo. Đói lâu rồi mà!

- Cứ tạm tin như vậy đi! Một đùi, một mảng đầu, hai be sườn, bốn móng giò và lon gạo. Được, tiếp đi!

- Nhưng thế mới chết! Nằm một lúc, đang thiu thiu thì bụng réo lên như pháo bắn bầy. Rau tàu bay, thịt, nước suối đánh lộn nhau kịch liệt. Mình cuộn người trên võng vì cái bụng nó giở trò. Đau hết xiết! Ngoài trời đen đặc, mưa tí tách, mình lại không đèn, không hộp

quẹt. Mình cần răng ráng chịu. Ráng không xiết, mình bò dậy tuột khỏi võng, tay tháo dây lưng. Đá phải võng của ông tiểu đội trưởng cái "bách" mà ổng vẫn ngáy. Đi thật xa, thật xa chỗ này rồi hăng... Mình hạ quyết tâm đằng hoàng như vậy rồi tay ôm quần, tay gạt chà, quỳnh quỳnh bước đi. Nó mà "tháo" ra bây giờ thì thấy ông ngoại? Dò dẫm một lúc, mình đoán chắc đã ra tới bờ suối vì nghe có tiếng nước chảy rồ rồ. Tha hồ mà xa ghen! Hú chưa chắc nghe chứ mùi mẽ thì sức mấy... Và mình thấy hoàn toàn yên tâm, ung dung ngồi xuống...

- Con nhỏ y tá kia! Giải tán tạm đi.

- Khỏi! Cứ để cô bé tới gần đây. Mình có cách đẩy cô ta đi trong nháy mắt!

Tới đây, không cưỡng được, Linh cũng đồng tai theo dõi câu chuyện. Giọng Bảy Hoàng tự nhiên to lên một cách giả tạo:

- Ông ạ! Ngồi bên suối mà "áy" thì "ngoong" có hạng rồi! Mình hoàn toàn yên tâm ngồi xuống. Ngồi... xuống, đồng chí y tá dễ thương ạ!... Và chẳng tả vòng vo làm gì, mấy ông cũng biết rồi: thiệt đúng như đại liên bắn phá tung thâm: cùng... cùng... cùng...

- Như đại liên bắn phá tung thâm! Được đó, tiếp đi - Vẫn cái giọng tỉnh bơ lúc này.

- Chứ sao! Tròng đại liên chưa dứt thì... cha mẹ ơi! Bỗng ngay trên đầu mình có tiếng sột soạt mạnh, rồi có tiếng quát:

- Á! Á! Thằng nào ỉa ngay dưới võng tao đấy hả? Thằng nào?

- Mình cứng toàn thân! Thấy ông nội, ông ngoại rồi! Tiếng tay tiểu đội trưởng (!!!) Trời đất quỷ thần! Cát rùng cát rú thế nào lại lộn về

đúng vồng của ông mà xô? Ông ngáy mà cứ nghĩ rằng suối đang chảy rồ rồ...

- Đồ quỷ! Tiếng cô y tá ré lên. Và bàn chân đạp trên cành khô, chạy đi. Chỉ còn những tiếng cười dù cố nén nhưng vẫn bật ra sáng khoái.

Linh xoa khắp mặt, khắp người và cảm giác từ khắp các lỗ chân lông, khói đang bốc lên. Thằng cha vẫn dóc tổ ghè người! Mọi chuyện anh ta kể, ai cũng biết rõ là thật trăm phần trăm, nhưng nghe cứ như là chuyện bịa. Vì thế mà càng khoái nghe. Đã tiểu đoàn phó rồi kia đấy Nhanh thật! Mà cũng phải. Cái kiểu đánh giặc dữ dội như anh ấy mấy ai theo kịp. Cũng may nhờ có sức vóc bò tốt chứ không cặp giò bầy nhầy miếng cối của anh đã được bác sĩ tháo khớp rồi.

Cái kiểu ăn nói bạo mồm như Bảy Hoàng, các cô ngấm nguyệt dữ tợn. Ầy vậy mà chiều nào, cơm nước xong cũng lén rủ nhau tới nghe chuyện như đi nghe nghệ sĩ ca sáu câu vọng cô.

Cái viện quân y này thật khác xa với ý tưởng của mình. Những con đường cỏ tranh gai góc đầy mìn trái thay cho con đường rừng trầm mặc lạo xạo lá dầu khô. Tiếng suối chảy sau lán mang sắc đá đen được thay thế bằng bãi sình trước mặt dày đặc hố bom và những trái pháo nổ bất tử cả đêm ngày. Thiếu cả những tà áo choàng trắng thấp thoáng giữa hai đầu lán. Các cô y tá, hộ lý ở đây chạy ăn cho thương binh từng bữa với tấm áo màu xanh, với ống quần xắn cao, với khuôn mặt lúc nào cũng bận rộn và nước da xanh mét như tấm dưới trắng - ngay cả trong khi phẫu thuật hay trong lúc đánh càn. Thằng địch đổ quân và nong ra cụm rừng này như cơm bữa. Cần thiết, cả người phục vụ lẫn thương binh thoát trở thành những tay súng thực thụ. Ở đây toàn là tiếng động nóng nảy của chiến tranh chứ tìm đâu ra những âm thanh tinh tế của rừng. Hay

thật! Ở cái trạm xá này, người ta mổ trên sạp tầm vông, mổ dưới ánh đèn pin, mổ trong hầm giữa bốn bề vách đất, có những con tôm rùng mải miết búng giò, mổ giữa các loạt bom loạt pháo và mổ cả trong khi mũ sắt bộ binh của chúng đang lấp ló ở cửa rùng... Có những ca mổ chưa xong đã phải ém xuống hầm mật chỉ có mấy lỗ thông hơi mỏng manh hàng tuần lễ để tránh một cuộc tàn tạt diệt.

Thế đó! Vậy mới biết: mỗi bước đi là mỗi khám phá mới lạ. Khi vào chiến trường, Linh vẫn chắc mẫm vào trong ấy sẽ được sống giữa lòng dân. Mỗi chiều xuất trận, quân đi soi bóng những dòng kênh, có những bà má, em út mang trái cây, quà bánh ra tận đầu thôn đưa tiễn. Và khi trở về, vẫn là những mái đầu bạc phơ và những con mắt long lanh đón đợi, mong chờ. Đâu đó, hàng dừa nước nghiêng nghiêng trong điệu hò Nam Bộ mượt mà... Chả thấy đâu cả. Tiếng là đã đi hết phân nửa chiều dài đất nước, đặt chân lên địa ranh hàng chục tỉnh xa gần, nhưng đâu đâu cũng chỉ là rừng, nên vẫn coi như chưa đi tới đâu, vẫn quẩn quanh một chỗ. Sáng dò bản đồ mới biết mình đã xuống sâu hơn. Đêm nhìn quầng sáng điện hắt lên trời mới vỡ ra rằng: Phước Long kia phải không? Bình Dương gần quá nhỉ? Và... Sài Gòn đó, chỉ một cánh chim bay!...

- Tám Linh ơi, Tám Linh! Bò ra uống bậy chén trà nè! Có cả "cái cầm tay" đây! Đường thẻ đảng hoàng. Ra kể chuyện Thủ đô nghe chơi! - Giọng Bảy Hoàng vẫn không giảm ồn ào đi chút nào.

Linh lưỡng lự mặc áo rồi đứng dậy. Phải đấy! Vào tán chuyện một lúc cho đầu óc thanh thoi, vui vẻ...

Đúng lúc đó, Linh nhìn thấy một người đang lom khom dưới sình, đầu cúi trên đám rau cỏ xanh ngắt. Người ấy, đầu chít khăn rằn rộng bản, mình vận cái áo sĩ quan Mỹ bốn túi rộng thùng thình, nhưng phía dưới lại mặc cái quần bà ba đen xắn cao để lộ đôi cẳng chân

thật dài, trắng nhợt. Anh ta đang mãi miết hái từng ngọn rau bỏ vào cái bao cát Mỹ vắt trên vai. Lại ông Út "Cò ngắng" kia chứ không sai? Tự nhiên Linh thấy ấm áp trong lòng. Anh thận trọng gần xuống bến.

- Đi đâu thế kia? - Người ấy ngắng lên hỏi, vẻ không bằng lòng.

- Cho tôi xuống hái phụ với, anh Út!

- Khỏi! Không cần. Lên đi! Vào lán nằm! - Giọng anh toát lên vẻ nghiêm nghị hơi có chút gia trưởng.

- Tôi sưởi nắng chút xíu thôi mà!

- Sưởi nắng à? Y kiến nghe ra lý thú đó! Nhưng mà, lên!

Linh miễn cưỡng trở về chỗ cũ, cố tình lờn khùng. lát sau, anh Út cũng lên theo, vừa đi vừa hắng giọng có vẻ phiền muộn. Nhìn cái dáng đi lêu đêu vừa lật bật vừa khoan thai của anh, Linh bất cười khen cho ai đó đặt cái tên "Cò ngắng" sao khéo thế! Nhưng cũng có người nói, sở dĩ có cái tên đó là do anh bấy cò rất độc. Mấy ông già xưa nay sống bằng nghề dăng chim bấy thú cũng phải xách rựa ra tìm anh học nghề...

Anh ngồi xuống, vắn thuốc, mắt nheo nheo nhìn thẳng vào Linh:

- Nào! Trong đầu cậu lúc này đang có cái gì nào? - Anh thường bất chợt buông ra những câu hỏi thẳng căng như vậy.

- Anh hái làm gì nhiều rau thế?

- Hồi này đỡ lắm rồi. Rau co ngắt về luộc ăn chơi. Trước kia nó là lương thực chính nuôi thương binh đó.

Cái thẹo nó ngựa hả? Triệu chứng tốt. Nhưng đầu óc sao? Cũng ngựa hay là thế nào?

Linh cũng với tay quần một điều thuốc tránh ánh mắt sắc sảo của anh. Ông ấy đúng là có biệt tài trong cách nhìn nhận con bệnh của từng người. Nhìn hai bàn tay có những ngón to sù, ám khói, gân nổi chằng chịt kia, ai nghĩ rằng đó là bàn tay của bác sĩ cả miền đông này đều biết tiếng. Thú thực, ngày đầu gặp con người có khuôn mặt vuông chữ điền, cặp chân mày rậm, ăn vận có phần hơi kỳ quái, Linh cứ tưởng đó là một tay giữ kho thuốc hay quản lý, tính tình siêng năng, có tài bẫy cò kiếm chất tươi cho trạm xá. Nếu không trực tiếp nhìn thấy anh uy nghi thế nào bên bàn mổ thì khó có thể tin được những lời người ta đồn đại về anh.

Trong những trận đánh dữ dội, chiến sĩ bảo nhau:

- Xông đại lên đi! Đừng ngán! Việc gì đã có ông Út "Cò ngắc" ổng lo!

- Bể đầu thùng bụng mà nhìn thấy ông ấy là khỏi năm mươi phần trăm rồi!

- Chỉ sợ chết giữa đường, chứ về tới phẩu Út "Cò ngắc", dòm sơ thấy bàn tay ổng là coi như yên tâm...

Có đồng chí cán bộ chính trị, sau một trận đánh, có gửi lời nhắn lên anh Út:

"Trận rồi sở dĩ thắng chưa hẳn là do công tác tư tưởng đâu. Có lẽ bộ đội của tôi nó hướng nhiều về anh. Tôi ghen với anh đó anh Út ạ!...".

Vậy thôi. Còn nếu chưa có thương binh chuyển về, anh lại y hệt một người anh cần cù, lủi thủi xách bồng, xách dao đi lo cho bữa ăn của thương bệnh binh.

Ngay từ buổi đầu xem bệnh án, anh đã nhìn Linh chăm chú, gặt gù hồi lâu:

- Vậy tôi với ông là đồng hương. Cứ yên trí!

Thì ra anh là dân tập kết, lấy vợ Hà Nội. Chị ấy cũng là bác sĩ - bác sĩ sản khoa. Anh để vợ và đứa con ở lại ngoài đó, vào đây đã hơn chục năm rồi.

Đối với Linh, anh có tỏ ra chăm chút đặc biệt hơn. Anh thường mang võng xuống hầm Linh nằm tâm sự. Ai dè con người nom bề ngoài tưởng chỉ biết công việc, công việc và công việc ấy, lại cũng cởi mở, cũng lắm tâm sự đến thế! Ban ngày, hầu như không ai thấy anh nói một lời ngoài những chỉ thị và những câu nhắc nhở hết sức nghiêm khắc. Nhưng đêm xuống, khi chỉ còn hai người, anh nói dài, nói nhiều về những khó khăn ngày đầu, cả những bế tắc dao động mà đã có lúc anh vấp phải. Cái gì đã giúp anh tồn tại ở đây, giữa dải rừng chồi quanh năm bom đạn này? Anh nhắc khá nhiều tới vợ và đứa con gái ở hậu phương xa xôi. Lúc ấy giọng anh lắng lại, cặp lông mày rậm giãn ra, trông thật phúc hậu. Anh còn cả quyết rằng: đã đi nhiều nơi, đã thấy nhiều người, nhưng con gái Hà Nội vẫn đẹp nhất, vẫn là "số dách".

Linh có vẻ không quan tâm lắm tới lời bình phẩm ấy, nhưng trong lòng anh cứ xao động một chút tự hào, hãnh diện. Chắc chị Út cũng đẹp lắm? Anh Út không trả lời, hí húi moi thùng đại liên chôn ở góc hầm, lấy ảnh vợ con cho Linh xem. Lúc ấy, dáng hình người phụ nữ Thủ đô có khuôn mặt thanh thoát, thông minh và đứa bé gái với đôi

lông mày cũng xéch lên bướng bỉnh càng làm hai người thấy gần bó với nhau hơn bao giờ hết. Một khoảng dài im ắng sau đó, mỗi người đều đắm chìm trong những kỷ niệm thầm kín riêng tư...

Hương ơi! Giờ này em ở đâu? Em đang làm gì? Chúng ta xa nhau lâu quá rồi phải không? Đáng lẽ anh không nên buộc em phải đợi chờ. Đêm nay anh đang nằm đây, ở một vùng ven đô và nhớ đến em...

Anh Út rút điều thuốc lá Mỹ đầu lọc đã quấn queo trong túi áo đưa cho Linh:

- Vài bữa nữa cậu đã từ giã cái nơi buồn tẻ này rồi đấy nhĩ! Lệ thiệt! Nè! Ra viện, đối với người này là điều mong muốn, nhưng đối với người kia có khi lại hết sức nặng nề. Hơn chục năm làm cái nghề vá víu cửa xẻ, mình đoán chắc: ngày tháo băng, ngày lên khỏi hầm tối, buổi sưởi nắng ban đầu sẽ quan trọng ra đáng!

Như bất ngờ bị điểm nhẹ vào huyết, Linh thoáng bối rối. Anh ấy lại sắp gây sự đây! Miệng lười thầy thuốc gì mà sắc thế? Trong câu chuyện, hai người lúc nào cũng to tiếng tranh luận, có khi còn nổi nóng nữa. Và bao giờ Linh cũng là người nóng gáy trước và hực hơi trước. Có lẽ chính vì vậy mà họ càng thân nhau. Họ nắm bắt ý nghĩ của nhau rất nhạy và không ngần ngại giải tỏa, phanh phui mọi luồng tư tưởng phức tạp của mình. Cách nói nửa trịch thượng, nửa dí dỏm của anh Út khiến Linh luôn luôn bị bất ngờ. Họ hiểu nhau. Nghe nhau.

- Mình rất khoái câu nói của cậu tối qua, Linh ạ! Kể nào bảo người lính là những con vật thụ động, chỉ biết đặt cây súng vào tay là lao lên chém giết một cách vô tri giác? Đó là một sự xúc phạm ghê gớm đến lương tâm của người cầm súng. Coi chừng nó lại phụ

họa không công cho những cái loa tâm lý chiến ở Sài Gòn. Chúng nó cho rằng binh sĩ Cộng sản khi ra trận được chích một thứ thuốc kích thích cực mạnh... Nhưng cậu hãy nói thật chắc mình nghe khi súng đã lên đạn, khi thẳng địch đã cà thụt cà ló ngay trước mũi cậu, lúc đó cậu đã suy nghĩ những gì?

- Nhưng tại sao anh lại nói ra những điều này với tôi? Anh biết tôi đang nghĩ gì nào?

- Nghĩ gì thầy kệ cậu. Mà đừng có động một chút là gân cổ lên như thế! Thử trả lời chút coi!

- Nhưng anh!

- Thế thì mình sẽ im lặng.

- Anh hay dài dòng quá!

- Vì, anh bạn trẻ hay suy nghĩ ạ! Vì vết thương của cậu đã kéo da non, vì tuổi chiến trường của mình gấp đôi tuổi cậu, vì mình đã chứng kiến thằng Mỹ vào và thằng Mỹ rút, và cũng vì đã có lúc mình quăng tất cả, tính xuống ở lại thành phố để rồi bây giờ vẫn ngồi ở đây...

- Anh Út! Tôi là thương binh thứ bao nhiêu của anh rồi!

- Đổ đồng một trên một ngày. Một năm bao nhiêu ngày? Chục năm rồi. Cứ thế nhân lên.

- Người thứ ba ngàn. Nhưng chắc không phải người cuối cùng.

- Hả? Cậu nói cái gì?

- Anh Út! Tôi cũng muốn hỏi thật anh một điều này! Đã có lúc nào anh nghi ngờ ở thắng lợi cuối cùng không? Liệu cuộc chiến này sẽ kéo dài đến bao giờ?...

- Khoan! Cậu lại đi xa rồi! Nè, nếu anh chàng nào trước khi ra viện cũng sanh tật nhìn ngó trước sau như cậu thì bắt buộc mình phải hối tiếc: giá lúc mổ, tăng kha khá liều lượng gây mê lên cho hần nhỉ...

- Anh là một bác sĩ độc ác quá đấy, anh Út ạ! Tôi muốn anh trả lời thẳng câu hỏi của tôi kia mà?

- Khoan! Tin hay không chứ gì? Được rồi! Lại đây - Anh gọi to Bả Hoàng đang lấp ló ở bìa trắng khều tay

gọi Linh - Lại đây! Làm gì mà như đi ăn trộm thế?

Bả Hoàng len lét, khập khiễng đi ra.

- Cậu tin chớ?

Tưởng bị quở trách tội vi phạm quy định, nghe hỏi vậy, Bả Hoàng tươi hăn lên, trả lời rõ to:

- Tin!

- Cái gì? Tin cái gì?

- Tin... Tối nay có thịt "cò" nhậu là cái chắc!

- Vào! Đi vào lán nằm! Ai cho anh ra đây? Muốn bị tháo khớp hả?
- Anh Út đột ngột gắt lên.

- Dạ, đâu có! - Hoàng tiu ngửu quay cái lưng như tấm phản lại, lúi lúi đi vào.

- Đứng lại đã! - Anh Út mò mẫm rút điều thuốc lá đầu lọc thứ hai đưa cho Bảy Hoàng - Cậu có tin tình hình cứ lai rai hoài thế này không?

Bảy Hoàng tròn mắt, nhìn anh Út:

- Lai rai là thế nào? Đánh tới số đi chứ lại!

- Tại sao?

- Tại... Tại... - Hoàng nhăn hết trán lại - Chả tại sao cả. Cứ có lệnh là đánh chết bỏ! Sáng về làm bậy xị

rượu, quăng mình lên võng đánh một giấc. Tối có lệnh đánh nữa. Đánh tới số. Chẳng "dòng do Tam quốc" gì hết trời!

Nghe Hoàng nói hùng hổ, anh Út có vẻ khoái lắm. Anh bỗng hạ giọng ngọt hin:

- Thế bây giờ Bảy Hoàng vào lán nằm đi nhá! Tối có cò, tôi nấu cháo cho mà ăn, nghen!

Cái anh chàng to lớn, mồm mép thía lia ấy chợt trở nên bé bỏng hiền lành trước ông bác sĩ cao lêu đêu. Anh ngoan ngoãn đi vào.

Út "Cò ngắng" chờ Hoàng vào khuất mới quay sang Linh:

- Đến mình trả lời nhé! Mình tin. Nhìn vào mắt những thương binh như cậu ấy là mình tin.

- Tôi lại đang nghĩ điều này: ở đây người ta coi anh như một thứ thần tượng của rừng xanh. Người ta ngán anh như ngán B.52.

- Bậy bạ nào! Cậu chỉ hay lảng mạn! - Anh dầm giọng lại, trong con mắt không còn vẻ hóm hỉnh, ranh ma nữa - Linh này, đã có bao giờ cậu lắng nghe thật kỹ tiếng B.52 chưa? Chưa à? Có điều là phải dám nghe.

Đừng vội bịt tai lại. Phải có cách nghe nữa. Cách nghe của một thằng bác sĩ như mình là phải nhìn thấu suốt vào con mắt của thương bệnh binh. Như thằng cha Bảy Hoàng đó...

- Mắt tôi sao, anh nói tôi nghe thử?

Anh Út hắng giọng nghiêm nghị như định nói một điều gì tâm đắc lắm. Chợt anh reo lên:

- A! Đây nè! Cậu có trông thấy cái cô bé mảnh khảnh kia không? Một cô bé giao liên của tỉnh ủy.

Linh nhìn theo hướng tay anh chỉ. Cô gái ấy đội nón tai bèo màu nâu nhạt, dáng dong dỏng, khẩu cạc-bin đeo treo một bên vai, đang thoăn thoắt vượt qua bên bầy hầy, nước tung tóe vọt qua cả đầu, rơi xuống như những hạt trân châu.

- Mới bỏ áp vào "cứ" được mấy bữa, một chiều bỗng con nhỏ biến mất. Trăm phần trăm chiều hồi rồi! Cả trạm giao liên cuống cuống chuyển "cứ", phòng sớm bị đánh điểm. Nửa đêm, con nhỏ bất chợt trở về, ướt như chuột lột, người run lập cập. Hỏi đi đâu? Cậu biết nó trả lời sao không? "Con nhớ má quá! Con tính ghé thăm nhà một đêm, sớm mai lại có mặt đi chuyển. Nhưng... ngồi ngoài bụi chuối một lúc lại lộn về. Vào nhà sợ má giữ, không cho đi nữa...".

Tội nghiệp thế đó. Vậy mà cách đây ít bữa, đi thư gập kích, gập mìn, một mình con bé đã loay hoay tháo nắp hơn chục trái cây-mo, nhét kíp nổ chậm M.18 vào, rồi để nguyên như cũ. Sáng ra, bọn lính kéo ra lượm trái, hí hửng vì qua một đêm yên tĩnh, chẳng có một bóng "Việt Cộng" nào lọt qua phòng tuyến cả. Trên đường về cậu ạ mìn cứ thay nhau nổ trên lưng chúng như bị sét đánh. Trái nổ tới tận sân đồn. Bọn chúng cứ ngớ ra, không hiểu gì hết. Hai trung đội mất xác giữa ban ngày, ngay trong vòng gài!!!

Cô gái ngẩng đầu lên, nhìn thấy hai người, đưa tay vẫy vẫy:

- Mạnh giỏi, chú Út? Đêm nay chú có khách bà con lên thăm, chú biết chưa?

- Cảm ơn cháu! Đi cẩn thận nhen! - Anh Út cũng đưa tay vẫy lại miệng cười hiền hậu. Bóng cô gái khuất

nhanh sau một rặng đồi. Anh quay lại:

- Con người như vậy đó! Nhưng có ai dám chắc rằng ngày mai ngày mốt... cô ta lại không dao động?

- Anh muốn ám chỉ tôi?

- Tùy cậu hiểu.

- Anh lớn tuổi, anh cứ nói huych toẹt ra!

- Rốt cuộc, điều mình muốn nói là: với cái xương gãy nơi bả vai, cậu có thể giã từ công việc đánh đá kiểu đặc công nặng nhọc quá sức này! Một cơ quan tham mưu hay tuyên huấn gì đó chắc không chê cậu đâu. Cậu có năng lực...

- Anh khuyên tôi? - Linh như bị nắng soi vào gáy.

- Mình có thể chứng thực cho cậu.

- Với danh nghĩa bác sĩ trạm xá trường?

- Cậu hơi tò mò đấy.

- Anh trêu tôi?

Út "Cò ngắng" nghiêm trang lắc đầu, Linh đã bắt đầu đỏ mặt:

- À! Hóa ra từ nãy tới giờ anh nói rỗng nói phượng, cuối cùng cũng chỉ để... Anh Út ạ? Tôi về đơn vị tiếp tục cầm súng hay lui lại phía sau là do trên. Không phải quyền của tôi, càng không phải quyền của anh - Linh cao giọng và thấy căm ghét Út "Cò ngắng" thực sự.

Anh Út quay đi, cười rất hóm:

- Này, chả ai lại đi quát tháo với người vừa nổi lên được cho mình cái xương vai bao giờ? Nhất là người ấy lại là đồng hương.

- Nhưng tôi có cần đâu sự chú ý đặc biệt kiểu đồng hương đồng khói đó!

Linh nói mà nghĩ tới những ngày u uất bên bờ sông Bé với mấy vạt sắn bẻ ngọn.

Út "Cò ngắng" đứng thẳng lên, quai hàm bạnh ra:

- Nói gọn gọn lại! Tóm lại, ý cậu thế nào?

Linh cũng đứng lên, vai nghênh nghênh như chú gà trống sắp nhảy vào cuộc chọi:

- Thế anh thế nào? Anh sáng suốt chỉ bảo tôi đi!

- Cậu nhỏ tuổi, tớ nhường cậu nói trước.

Linh bước lên sát Út "Cò ngắc":

- Anh đừng xúc phạm tôi. Tôi vào đây không phải chỉ vì một vết xước mà lùi lại phía sau bảo mạng!

- "Ngoong" - Út "Cò ngắc" vỗ hai tay vào nhau, mặt lộ vẻ cực kỳ khoái trá - Mình tìm thấy rồi đó!

- Anh tìm thấy cái gì?

- Thấy cái này: Nhìn cậu bây giờ, mình chợt nảy ra ý nghĩ: "Hay là gả con gái cho nó nhỉ?". Năm nay con bé vào đại học rồi. Mười bảy, mười tám chứ ít ỏi gì nữa? Giống mẹ như tạc!

- Anh lảm chuyện quá!

- Đồ trẻ nít! Hạ bớt mắt xuống đi. Mình có phải cái hàm tấn bao cát mà cậu định tọng thủ pháo vào đâu. Linh ạ! Mình hoàn toàn không có ý trêu chọc cậu. Mà cậu cũng ghê gớm lắm, có phải là người dễ để người ta trêu chọc đâu. Lúc này ở dưới mình, nhìn thấy dáng ngồi và cặp mắt tư lự của cậu, mình thoáng có ý nghĩ phải đặt cho cậu một tình huống: tiến hay lùi. Để cậu cân nhắc. Nếu cậu lùi, mình sẽ mất một thằng bạn. Còn bây giờ, mình đã tìm thấy rồi!

- Lần sau anh đừng đánh đòn cân não tôi nữa nhé! - Linh bập bập điều đầu lọc, giấu vẻ xúc động.

- Và cậu cũng đừng nổi nóng kiểu trèo me, trèo sấu Hà Nội nữa, nghen! Tôi có thể lại trong tích tắc làm

cái xương của cậu rời nhau ra được đấy!

- Anh Út ạ! Tôi sẽ thực sự coi anh là một tay tán láo nếu hôm rồi không chính mắt nhìn thấy anh xoay trần ra chỉ huy đánh cân, xông xáo hể lĩnh như một người lính có sỏ trong đầu. Có lẽ anh chọn nghề sai: đúng ra anh phải giữ một chân chủ nhiệm chính trị cấp trung đoàn hay lữ đoàn gì đó mới thích hợp!

- Mình không thích ăn của ngọt đâu, chú Hai ạ!

Bỗng chốc cả hai thấy hết chuyện nói với nhau, đều quay đi có vẻ bận rộn với công việc riêng của mình.

Anh Út, vẫn cái hắng giọng nghiêm trang, hất bao rau co lên vai, nhắc nhở:

- Thôi! Sưởi nắng vừa thôi, khéo lại say. Tới giờ chích thuốc, vào đi!

- Anh còn đi đâu nữa? Sắp tới giờ nó pháo rồi!

- Tối nay con nhỏ cháu ở dưới xã nhần qua giao liên sẽ ghé chơi đây. Đi kiếm ít cá lóc nấu bậy bát cháo

đãi nó. Khi nào gọi, dậy nghen!

Anh chít khăn lên đầu, cặp chân dài bước lêu đêu xuống mé suối.

Lúc ấy khoảng mười giờ đêm. Đã hết chập pháo cực nhanh thứ nhất. Bàn trà Bảy Hoàng cũng dẹp rồi. Chỉ

còn lắt lay ánh đèn dầu của cô y tá trực ở góc lán phía xa.

Linh nằm dưới hầm, duỗi dài trên võng. Từ chiếc ra-di-ô ba pin đang ngân nga một giọng con gái ngâm thơ. Giữa rừng khuya, tiếng thơ, tiếng nhạc nghe nổi gai cả người... Tiếng thơ buổi mười giờ! Thế là lại một chủ nhật nữa trôi qua. Không biết mấy trăm chủ nhật đến với mình trong chiến trường rồi nhỉ? Xem nào: một tháng bốn chủ nhật. Mười hai tháng, bốn mươi tám tuần. Mình đã vào đây một năm, hai năm... Ồ! Mà thôi! Đã lâu lắm không còn khái niệm gì về thời gian. Đánh giặc đâu có nghỉ ngày chủ nhật. Chỉ nhận ra nó khi nào bất chợt gặp trên đài một buổi ngâm thơ, một chương trình ca nhạc theo yêu cầu thính giả hay một tối sân khấu truyền thanh...

Ngoài ấy biết xuân về vì có mưa dầm. Trong này, hai mùa mưa, khô dằng dặc, chả biết Tết đến lúc nào. Mỗi mùa mưa tới lại đánh dấu thêm một tuổi quân. Điềm lại coi: Tết sáu bảy, ăn thịt voi ở Trường Sơn; Tết sáu tám hăm hở bước vào tổng tiến công. Tết bảy mươi, bảy mốt vượt sông, ém hầm, ăn gạo rang đội B.52 suốt ba ngày. Đêm giao thừa vừa rồi, ở trần, bôi nhọ, bò vào đồn địch, mũi cứ ngộp lên mùi bánh tét, mùi mứt theò lèo, mùi khói nhang, mùi pháo từ những mái nhà trong ấp tỏa ra... Tết? Ngay cả tết cũng chỉ nằm trong khái niệm. Không có nó cũng chả sao. Nói vậy chứ nhiều khi nhớ còn cào một chiếc bánh chưng vuông vức, khi kéo dây lạt lên, những sợi thịt màu trắng, màu nâu dính lên theo...

Đã hết tiếng thơ rồi! Linh quờ tay định tắt đài. Bỗng những ngón tay anh dừng lại. Từ trong ấy, một giọng nói phát ra:

"... Đây là buổi phát thanh Phụ nữ. Mời các bạn và các đồng chí nghe phát biểu của chị Thu Hương, cán bộ giảng dạy của trường Đại học tổng hợp Văn. Theo đề nghị của..."

Ngón tay Linh tê cứng, run run trên cái núm công tắc nhỏ xíu. Trong một thoáng, anh như ù tai không nghe thấy gì cả. Anh muốn tắt thở.

"... Công việc nhà trường thật là nhiều và quá sức đối với tôi. Nhất là trong hoàn cảnh sơ tán..."

Kìa! Sao thế này? Linh ngồi nhồm dậy, ngón tay anh đã vô tình vặn ngược công-tắc. Anh hấp tấp vặn trở lại, vặn to hết cỡ và áp vào sát tai.

"... Chúng tôi đã có một cháu nhỏ. Anh ấy công tác ở xa. Làm thế nào đảm bảo tất chương trình giảng dạy đây? Được sự..."

Một lần nữa tai anh ù lên. Cùng lúc, một chớp pháo nện thình thình trên mặt đất, phá đứt mọi âm thanh. Linh xoay ngược xoay xuôi chiếc đài, tìm làn sóng nhưng vô hiệu. Anh cúi tiết tắt mạnh đài, đặt mình nằm xuống. Chắc gì đã phải? Trên đời thiếu gì người trùng họ trùng tên. Chuyện tầm phào! Ngủ đi! Nhưng biết đâu... Linh lại nhồm dậy bật công-tắc. Buổi phát thanh Phụ nữ vừa dứt. Đài đang thông báo bản tin cuối cùng. Chính lúc hết hy vọng nghe được nữa, Linh lại tin đó đúng là giọng cô ấy: giọng Thu Hương...

Thu Hương! Cái tên gọi thân yêu đó còn vang mãi bên tai anh những âm điệu ngọt ngào. Cô ấy đã trở thành căn bộ giảng dạy rồi cơ à? Nhanh thật! Vậy mà trong tâm tưởng, mình vẫn nghĩ cô ấy vẫn còn là cô học sinh bé bỏng năm xưa. Ôi! Giá mà Thu Hương biết được rằng: ở một nơi cách xa Hà Nội, người yêu của mình, với một vết thương vừa tháo băng, đã nghe gần trọn tiếng nói ấy... Mới lúc này, hậu phương còn là một cái gì quá xa xôi, bây giờ, chỉ cần qua vài tiếng nói của em, anh thấy nó lại rõ ràng, cụ thể như có thể nắm bắt được...

Linh băng khuâng nằm xuống. Lưng chưa đặt vững, anh lại thả chân ngồi dậy. Khoan! Còn cái gì nữa? Nghe mang in áng câu được câu chẳng... "... Trường sơ tán... cháu nhỏ... anh ấy công tác ở xa...". Cháu nào thế? Anh ấy nào thế? Linh cứng người. Anh lại như chiếc bóng im phăng phắc trong hầm tối. Một lát sau, tự nhiên Linh cười vắn vờ. Thế là Thu Hương đã lấy chồng! Tốt thôi. Cháu nhỏ? Tốt thôi... Anh ấy anh à tôi! Tốt thôi... Tốt thôi...!

Trường đại học Tổng hợp, khu nội trú, những năm xa xưa... Phòng Linh ngay dưới phòng Hương. Hai cái bàn cố ý kê gần cửa sổ, hai ngọn đèn cùng bật cùng tắt những tối học bài hắt hai cái bóng xuống sân cỏ, kề sát nhau. Cái sân ấy chạy dài tới một khu hồ nhỏ. Xa nữa, rặng phi lao vi vút suốt năm tháng học trò... Có một bận họ giận nhau tới nửa tháng chỉ vì Linh tinh nghịch treo ngọn đèn vào giữa phòng: bóng anh không vượt được ra ngoài cửa sổ. Suốt buổi tối cái bóng kia bèn chồn đứng lên ngồi xuống không tài nào học nổi. Sáng hôm sau, cả buổi lên giảng đường Hương không thèm ngoái lại nhìn Linh lấy một lần. Và tối hôm đó cô gái cũng dời ngọn đèn vào giữa phòng.

"Mai này trở về anh có què cụt chân tay, em sẽ làm lụng nuôi anh suốt đời".

Thật oái ăm khi mình cứ ấp ủ mãi câu nói này. Sau này, khi có dịp ngẫm lại, Linh thấy tâm trạng mình lúc đó thật lạ lùng. Không buồn, không có những day dứt dằn vặt đau đớn trước sự mất mát, đổ vỡ như anh vẫn thường tưởng tượng trước đây. Còn thấy nhẹ nhõm là đằng khác. Những ngày tới đây càng đỡ bận lòng. Chuyện ấy phỏng có ích gì trong lúc này, khi đầu óc luôn luôn căng thẳng đối phó, giành giật từng cái sống, cái chết... Song đôi lúc anh lại cảm thấy trống trải, băng khuâng. Một thứ buồn dịu dịu. Vậy là mình cũng đã

nếm trải đủ mùi vị cuộc đời: tán bồng giữa sân trường, ánh đèn sân khấu, tình yêu, những ngày hành quân chiến đấu gian khổ, đói khát... Nay thêm cả hương vị là lạ của sự thất tình. Phải chăng đó cũng là một sự mất mát? Mất tuổi trẻ, mất tình yêu... Tuổi trẻ của Linh đã dành cho mảnh đất này, đã gắn bó với mảnh đất này. Hôm nay, ngày mai, anh có thể mất đi một vài chi tiết trên thân thể, thậm chí có thể mất mạng nữa. Đã lao vào cuộc là phải có gan chịu mất mát. Nhưng nếu có kẻ nào, ngay bây giờ, bắt anh phải đánh đổi cuộc sống này... Đừng hòng Linh nắm chặt bàn tay trong bóng tối. Và anh ngủ thiếp đi.

Chừng nửa đêm, có một vật gì động nhẹ vào dây võng làm Linh choàng dậy. Anh lạnh lẽo đẩy võng áp sát vách hầm, tay nắm nhanh khẩu súng xỉa ra cửa. Thám báo mò vào chẳng? Không. Khuôn sáng cửa hầm vẫn vuông vức. Anh từ từ thả võng về chỗ cũ, ngả lưng nằm xuống, nhưng lòng vẫn chưa thật yên tâm. Ngọn đèn vẫn cháy lay lắt ở góc làm. Xung quanh thật im ắng. Pháo nổ cầm canh bên kia sông, xa lắm, nghe như tiếng chày giã gạo đêm. Vậy mà... Linh tính của người trinh sát đang bật tín hiệu... Thôi chết Đây rồi! Cái đài lúc nãy ngủ quên chưa tắt, điện vẫn đang sôi rè rè cò mà. Ai tắt nó? Linh chợt dạ. Bỗng anh nhủ người nhìn lên, một đôi mắt đang long lanh nhìn anh. Linh chớp mắt, cái nhìn vẫn chăm chăm. Anh định bật người ngồi dậy nhưng một bàn tay mềm mại ấn anh nằm xuống và một giọng nói thật êm cất lên:

- Anh ngủ quên tắt đài...

Linh mở to mắt: một cô gái hiện ra trước mắt anh, trên bực để bông, hai tay thu thu trên gối trong dáng ngồi e lệ. Khuôn mặt quen lắm. Linh không tin. Anh ngồi hẳn dậy. Cặp mắt thăm thăm vẫn còn

đó? Bốn mắt nhìn nhau im lặng. Nhịp thở cô gái nhanh dần lên. Có tiếng con dúi nghiến ken két ở gốc tầm vông đâu đây...

- Thúy tới bao giờ thế? - Phải một lúc lâu Linh mới hỏi được.

- Tôi... Tôi đi công tác ghé qua... Anh đỡ chưa, anh Tám?

- Cảm ơn Thúy. Đi công tác khuya khoắt thế này... Thúy có mệt không?

- Chú Út kêu anh dậy ăn cháo!

- Thúy là cháu của anh Út sao?

- Dạ... Linh vắn to ngọn đèn chai. Thúy hơi cúi mặt xuống như tránh ánh sáng. Mấy ngón tay vuốt nhẹ lọn tóc xuống má.

- Ở dưới ấy vẫn căng thẳng lắm phải không. Thúy?

- Anh Tám có ngủ được không?

- Ăn ngủ tốt, Thúy à! Sắp ra viện được rồi!

- Chú Út nói anh còn cần kiểm tra lại. Dòm anh còn yếu lắm!

- Thúy à...!

- Dạ...

Linh rùng mình. Tiếng "dạ" nghe lắng người. Thúy vẫn ngồi đó, đang nhìn, đang nói với mình. Nhớ đêm văn nghệ hôm nào, hơi thở Thúy nóng ran và tiếng thở dài sau lưng... Linh nong nóng mặt.

Giọng Thúy bỗng vui hẳn lên:

- Mấy anh ở xã gửi đồ cho anh đây nè! Chút xíu thôi... - Cô cởi nút chiếc khăn rằn lấy ra nửa cây "Cotab",

hai hộp sữa, bịch đường, gói cà phê... - Chúng nó khám xét ngặt quá, bà con không mang ra được nhiều. Anh xài đỡ.

Linh quay đi không nhìn vào gói đồ. Một ánh sao từ miệng hàm chiếu thẳng vào mắt anh.

- Cái này nữa! - Thúy đặt vào võng anh chiếc đài "National" xinh xắn, cái bao da màu hồng quân còn thơm nồng - Để anh nghe cho đỡ buồn.

- Thúy...!

- Dạ...

Cả hai bỗng im bật, có vẻ ngượng với chính tiếng nói của mình.

- Anh Tám...!

- Gì Thúy!

- Lên ăn cháo đi kẻo chú Út rầy.

- Tôi không đói. Thúy lên ăn với chú... à, với anh Út đi!

- Thôi, kệ cho chú ăn một mình. Thúy cũng không đói.

Thúy không xưng "tôi" từ lúc nào nhỉ? Bất giác Linh nhận xét thầm.

- Bao giờ Thúy đi?

- Sắp sáng rồi! - Thúy quay đi rình chớp một chú chôm chôm đang ngoáy títt cặp râu ở kẽ hàm.

- Thúy đi ngay sáng mai à?

Cô gái bạo dạn ngược nhìn anh:

- Anh muốn Thúy đi ngay sao?

- Không! Tôi nghĩ Thúy rất bận.

Cô gái chăm chú nhìn con chôm chôm đang ngo ngoáy trong lòng bàn tay, rồi bỗng nói thật nhanh:

- Thúy sẽ... sẽ ở lại đây ngày mai, có thể... hết đêm mai. Sáng mốt mới có giao liên về xã...

Giọng Thúy tắc lại như người hụt hơi. Mái đầu cúi thấp xuống, tóc che nửa mặt.

Nhìn những ngón tay xanh xao của Thúy run run bẻ xoắn vào nhau, Linh bỗng thấy ngợp như người bị choáng. Những ngón tay... Sao giống những ngón tay bẻ xoắn của Hương... Em sẽ làm lụng nuôi anh suốt đời... Giấc ngủ nửa chừng đã lọc di những tạp chất nhưng còn để lại trọn vẹn cái dư vị cay đắng trong suy nghĩ của anh. Thúy vẫn ngồi im lặng, hơi thở dồn dập... Anh ngoảnh mặt đi, dần lòng ngả người xuống võng và chẳng rõ tại sao, giây phút ấy anh lại buông một câu hơi lạc lõng:

- Chà? Mùa khô này, các anh các chị dưới xã lại vất vả lắm, Năm Thúy nhỉ! Còn... còn đại đội... - Linh hơi khựng lại Năm Thúy vẫn ngồi yên, bờ vai hơi rung rung. Linh loay hoay móc gói thuốc rê, nhưng tìm không ra bật lửa: Anh không dám nhìn thẳng vào Thúy:

- Đại đội của tôi... hiện nay ra sao hả Thúy?

Thúy khẽ ngẩng mặt lên, hất mái tóc ra phía sau, nói bình thản:

- Lúc nào mà chả vất vả! Đại đội anh vẫn còn đủ, vẫn ngoan cường chiến đấu. Chi bộ xã vẫn bám đất, bám dân. Anh còn hỏi gì nữa không? Để tôi đi.

Linh nín lặng. Thúy đặt chân lên bậc hầm.

- Thúy!...

Từ trên cửa hầm, cô gái xoay người lại. Giọng Thúy rung lên:

- Nói thiệt với anh, tôi không có đi công tác gì đâu. Tôi đi suốt hai đêm tới đây để... Tôi lo cho anh... Tôi... tôi... thương anh...

Thúy vùng biến mất nơi khung cửa hình vuông. Linh ắng lại một chút rồi cũng lao theo:

- Thúy! Thúy ơi!...

Chỉ thấy ở mé trắng giọng con tắc kè đáp lại khàn khàn. Trong âm thanh xa vắng ấy, Linh cố tìm một

tiếng "dạ" ngọt ngào. Nhưng rừng ắng lặng, không cả một tiếng gió chạy xào xạc trên ngọn cây.

Một giọng nói đột ngột vang lên bên tai anh:

- Cậu chẳng được cái tích sự gì cả? Thế là nguội mất nồi cháo. Thôi xuống đi. Con nhó đó không dễ gì quay lại đâu.

- Anh Út!

- Nè, riêng trường hợp cậu, không những phải biết nhìn thẳng vào mắt kẻ thù mà còn phải biết nhìn thẳng vào mắt đàn bà. Chú ngốc ạ!

Linh dứt khoát như đã suy nghĩ từ lâu:

- Ngày mai tôi sẽ về dưới ấy, đồng chí bác sĩ ạ!

NĂNG ĐỒNG BẰNG

Chu Lai
www.dtv-ebook.com

Chương 7

Mãi đến khuya Linh mới tới được bờ sông. Em bé giao liên có cái tên nghe thật giòn: Rồn, vóc người thon nhỏ, trong đêm cứ tưởng nhầm là con gái. Rồn đang nằm áp sát xuống cỏ ướt. Linh cũng ngồi xuống bên, Rồn quay lại gắt:

- Thấp xuống! Chết bây giờ!

Không cãi nửa lời, Linh ngoan ngoãn nằm dài ra. Sông Sài Gòn, khúc hạ lưu, về đêm nhìn mờ mịt như biển. Sóng vỗ không ồn. Sóng trợn mềm mại từng con lớn ngoài kia và sóng cũng từng con lớn mềm mại trườn vào bờ. Sóng lừng thế này liệu có quá giang được không? Chiếc ghe giao liên nhỏ nhoi làm sao đương nổi? Phía cuối sông, tiếng tàu Mỹ tuần tra vắng vắng lúc gần lúc xa. Từ chiếc da-cô-ta bay chếch theo sông, một luồng sáng trắng xác chụp xuống, quét qua quét lại làm những lượn sóng trở màu tím sẫm rờn rợn như ltnng quái vật và những mắt pháo sáng cũng nhọt nhọt đi. Sóng cỡ này, ra giữa dòng đung bo-bo thì hết đường sống! Linh nhìn sang chú bé. Rồn vẫn nằm tì cằm trên tay, mày nhú lại trông thật người lớn.

Linh hỏi rụt rè:

- Liệu qua được không?

Rồn không trả lời, cặp chân mày càng nhú lại như muốn nói: "Tốt nhất nên im lặng. Mọi việc đâu sẽ có đó, anh bạn ạ!".

Linh đẩy người, tính lùi lại sau, chui xuống hố pháo bùm tay bập hơi thuốc cho đỡ thèm nhưng anh dần lòng được. Cũng không nên để cho cậu bé gắt gỏng nhiều quá. Đêm nào cũng mò mẫm trên những con đường đầy chết chóc, mấy em già đi trước tuổi bao nhiêu. Sự nghiêm nghị tới khát khe, tới trịch thượng từ miệng chú bé bật ra mới nghe cứ tức anh ách. Rồi cũng quen dần.

Rồn vẫn nằm duỗi dài. Nếu không nhìn thấy vàng trán nhỏ đầy lo toan và vẻ mặt bận rộn của em, có lẽ Linh sẽ cho rằng cu cậu đang nghe cá đớp bóng trong nước. Linh muốn nằm xích lại và ôm lấy đôi vai nhỏ nhắn ấy quá chừng.

Có tiếng nước bị khua động nhẹ. Linh rút cây "Côn" ra khỏi bao, găm đầu xuống, lia mặt ra mặt nước. Biết đâu bọn biệt kích chả đón đường giao liên. Rồn tróc lưỡi hai cái âm thanh ấy lăn tròn trên mặt sóng. Từ dưới sông, sau khóm lá đùng đình, có ba tiếng cú bép trả lời, chậm rãi, đĩnh đạc hơn. Tổng cú bép bằng năm. Đúng ám hiệu. Ta rồi! Một người to ngang lợi từ dưới sình lên. Rồn nhào tới, miệng líu tíu:

- Sao chậm quá vậy, chú Một?

- Đụng ổ kích phải vòng ngả rạch Miếu. Đông không? - Người ấy nói bằng cái giọng đờm cứng cứng của

một người ngậm miệng quá lâu.

- Dạ, có người một à! Đưa đồng chí cán bộ đặc công xuống xã.

"Đồng chí cán bộ... xuống xã...". Chà! Cái giọng nói nghe xôm trò chưa? Linh mủm mỉm pha một chút ghen tị. Thì ra đối với chú bé giao liên, tất cả khách đi trên đường, dù là đại đội tiểu đoàn, dù là

tỉnh đội hay tỉnh ủy đi nữa, cũng đều ngây ngô khó bảo cả. Muốn tốt đẹp phải nhất nhất nghe lời chú, không được vạy vẹo cãi lại. Có ai hiểu đoạn đường này, thằng địch này bằng chú đâu. Dù sau đó anh có là ông tướng, ông tá hét lác giữa ba quân mặc lòng. Có lẽ chú chỉ trở lại cái tuổi tung tẩy khi gặp một người đồng nghiệp như cái ông thứ Một này đây.

Tiếng nói chú bé thanh thanh hết con gái:

- Ủa! Mà khách chú đâu?

- Ông nhỏ nói khể chứ! Bộ đây là chiến khu hả? - Một người khác to lớn, không nhìn rõ mặt, cũng từ dưới

sông đi lên, nói nặng trịch.

Linh giật mình. Giọng ai sang sang ăm ăm nghe quen quá đi thôi?

Rồn nghênh đầu về phía người đó, hỏi chú Một:

- Ai vậy hè? Coi bộ phách lối dữ quá ta!

- Tác chiến tỉnh đội đó! Kệ họ.

Rồn "xì" một cái ở đầu lưỡi rồi vẫn không giảm giọng hỏi han.

- Thôi! Kiếm chỗ nghỉ lại đi. Mai bắm. Đêm nay không xiết đâu. Cầm đôi pin "Con ó" mà xài mày, Rồn!

Bất ngờ Rồn chửi một câu khá tục và vung chân đá mạnh một cục đất xuống sông, nom có dáng dấp một ông chủ lò heo đang nổi giận. Em chạng chân, chống súng xuống đất, ngửa mặt lên nhìn Linh, dạn dò như chính ủy:

- Nghe tôi sanh hoạt chút coi. Vấn đề then chốt bây giờ là đường tắc, nên nghỉ lại. Đây là "cứ" Bù Chao...

- Bù Chao là gì?

- Đang sanh hoạt không hỏi ngang hông! - Chú bé hạ giọng đầy vẻ quyền uy - Bù Chao là gì hả? Là "cứ" của mấy anh, mấy chú trốn lính, đồng chí ở đâu ở đó, không được đi lại chôn rận làm lộ bí mật...

- Người anh em cứ yên trí! - Linh cười, định vỗ vai chú hé nhưng thấy cặp mắt non nớt cứ cố ý quắc lên không được thành ra nom nhấp nháy, bèn rút tay về.

Cái giọng khi ấy cất lên hạch sách:

- Thôi, đi đi chớ! Làm ăn gì kỳ vậy? Mất mạng bây giờ!

Quái! Vẫn cái giọng ấy. Nghe ở đâu rồi... Sao không nhớ ra nhỉ? Linh tò mò quay lại. Chịu, không nhìn ra. Cái nón lính sùm sụp che cả mặt. Chiếc đa-cô-ta bay tới. Bụng nó như có một cái chụp đèn khổng lồ. Mọi người ngồi bất động. Linh rướn mắt sang. Anh bỗng sửng sốt: Kiều! Thằng Kiều? Đúng thằng Kiều rồi! Mặt nó vẫn mỡ màng và ccon mắt nhìn chằm lên chằm lên chiếc máy bay đầy vẻ lo ngại. Nó đi đâu? Trợ lý tác chiến xuống quận nắm tình hình à? Một cảm giác nhức nhối lan nhanh trong đầu Linh. Anh gậy gậy người như phải tiếp xúc với một mùi vị tởm lợm. Hóa ra nó vẫn sống trên đời này. Thế mà đã từ lâu mình vẫn coi như không hề có nó. Khó chịu quá! Linh nhăn nhúm mặt mày như người bị buốt óc. Vừa lúc đó ánh mắt Kiều hạ xuống và nhìn sang anh. Linh vội quay đi. Anh không biết mình phải làm gì cả, anh quay đi như một phản xạ, thế thôi.

Chiếc đa-cô-ta lảng sang bờ bên kia. Hai bộ phận vội rời nhau đi về hai ngả ngược chiều: người xuống sâu, kẻ về hậu cứ. Khi đi qua Kiều, tự nhiên Linh lại chụp mũ che mặt. Anh muốn tránh nó. Anh rất sợ Kiều nhận ra anh lúc này. Anh sẽ xử trí ra sao? Anh gần như chỉ vừa nhớ lại câu chuyện cũ. Cũng không hiểu tại sao nữa? Mãi đến lúc nghe Rồn giục "Bám sát lên, ông", anh mới thấy tiếc. Đáng lẽ lúc ấy anh phải tiến lại nắm ngực áo nó dựng dậy, quất vào mặt: "Đồ giòi bọ thối tha! Cút! Thấy mặt tao thì phải tránh xa, nếu không tao sẽ đập mày như đập một con chó. Hiểu chưa? Cút!". Vậy mà mình lại kéo mũ xuống. Chán quá! Đến lúc này cơn giận mới dồn về đầy đủ trong đầu anh...

Linh theo Rồn lội vào một cửa vàm phủ đặc bèo lục bình. Những cánh bèo to bằng miếng bát quẩn vào ngực Rồn, quẩn vào đùi Linh. Những cây bình bát, cây chà là giao cành vào nhau bít bùng. Vậy mà Rồn vẫn thoăn thoắt luồn lách như đi bắt dế trong vườn nhà mình. Bất thần một vật đất hiện ra. Có ngọn đèn dầu cháy dưới đất, cạnh cửa căn hầm nổi mum múp như cái thùng úp sấp. Xung quanh ngọn đèn có mấy người đang lúi húi đan rổ, đan rá. Những bó lạt, bó mây quăng ngổn ngang. Thoáng trên nét mặt họ một sự cam chịu pha chút phiền muộn. Bên cạnh, một cái nồi đang sôi sùng sục trên bếp rờ-sô. Từ cái vung cặp kênh, tỏa ra mùi cháo cá ngày ngày thơm phức, Linh ứa nước miếng. Chỉ có xuống sông mới thấy được cái hương vị quý giá này.

Một người mặt chiếc quần lính, ở trần, bắp thịt nhẽo nhột, ngẩng lên hỏi:

- Lại tắc đường mày, Rồn?
- Dạ! Có một khách. Mấy chú cho nghỉ nhò!

Nghe nói, họ hơi rướn mày nhìn Linh rồi lại cúi xuống, vẻ dửng dưng:

- Đó! Đẹp chỗ mà nằm. Mắc võng chỗ bụi găng kia kìa! Có một người của xã cũng đang nằm đó.

Linh nhìn thấy một chiếc võng trùm kín mít ở đầu hầm. Anh lần ra đó, hạ bồng xuống. Ai mà di nằm sớm vậy? Chắc lại bệnh rồi!

Người có bắp thịt nhẽo nhọt vẫn không ngừng tay vót nan, hỏi Rồn:

- Tắc đâu đó?

- Rạch Miếu! - Rồn ngáp to.

- Chỗ ấy chúng ưa kích lắm. Tội nghiệp thằng nhỏ, đêm nào cũng lặn lội... Chẳng biết tình thế này sẽ đi tới đâu... Rồn, mắc võng xuống hầm ngủ cho ngon!

Qua thái độ họ, Linh đoán chắc Rồn cũng thường vào đây và được họ quý mến.

Một người khác còn trẻ, nhưng mấy cái răng cửa đi đâu hết, hỏi phập phù:

- Bữa con Sáu Tuyết bắn chết anh nó, mày có đó không. Rồn?

- Dạ không! Sao mấy chú? Ở đâu? - Giọng Rồn đã dập dính.

- Lộ 13, khúc Bến Xoài. Tao mới nghe thôi.. Con nhỏ dẫn du kích lên công trường¹ (Tổ làm mìn, quân khí) quận lĩnh trái về chống càn. Cũng tối hôm đó, thằng anh là cán sự chính trị của quận, xuống xã dự họp. Hai anh em tới lộ thì đụng nhau. Em bên này lộ. anh bên

kia lộ. Con em tưởng thằng anh là lính. Thằng anh lại cũng tưởng con em là lính. Ở đoạn lộ kẹp giữa hai tua này, nhanh một giây là sống, chậm một giây là chết. Con em có súng dài, thằng anh có súng cụt. Bởi vậy vừa thấy thằng anh lộ đầu lên, con em liền xả súng kéo cả băng. Thằng anh bật ngựa chết queo. Con em sợ dính cổ, bỏ xác thằng anh nằm giữa đường, kéo du kích lộ sinh về, bụng chắc mẩm đã hạ gôn được một thằng lính... Tội nghiệp! Con nhỏ sớm hôm sau ra bưng nắm tin mới hay. Bây giờ nó như đũa phát rồ. Ông bà già nó có độc hai anh em... Gian nan quá trời mày, Rồn! Đi đứng cho tỉnh, đừng coi thường. Nếu mày có bề gì, bà già mày hết sống nổi...

Không có tiếng trả lời. Từ cái vũng nhỏ mắc gần nồi cháo, chú bé đã buông tiếng ngáy ngon lành.

Linh hầu như không để ý tới câu chuyện kể. Ở cái vùng cùi rãng lược này, những chuyện như vậy thiếu gì. Anh khế vén tấm mùng bọc nhìn ra những người trốn lính. Trốn đi lính cho nó và trốn cả đi lính cho mình. Họ tồn tại ở giữa, kề cận quê hương chờ ngày yên hàn. Hầu hết họ là những người dân lương thiện trong áp chiến lược trốn quân dịch hay đào ngũ từ các mặt trận về. Nhưng cũng có một số không ít đã từng là cán bộ, là đảng viên, đã từng có một thời oanh liệt. Cuộc chiến dài dằng dặc, lại ở vùng sâu, như ếch ngồi đáy giếng, trông đâu cũng thấy địch, đâm ra ngao ngán, hết tin ở thắng lợi. Họ không thể quay vào ấp tự thú. Nhưng bảo hoạt động nữa, họ thở dài lắc đầu. Chỉ còn cách rủ nhau đi kiếm một cụm rừng, một rẻo sông, một bờ lau mà chui vào ẩn náu, đan rổ rá, bắt cá đăng tôm đem đổi cho bà con kiếm lít gạo, dùm thuốc sống qua ngày. Nếu tình hình thắng yên, đêm đêm họ cũng mò ra cuốc lén dăm luống đất, trồng bậy ít lúa, ít đậu phộng đỡ dần chút đỉnh cho vợ con trong ấp gặp cảnh khó khăn. Cách sinh sống của họ thật khôn ngoan, mà

mãnh. Không một cái "cứ" nào được bảo đảm, giữ gìn kỹ càng như những "cứ Bù Chao" này. (Phải chăng vì thế mà chú bé Rồn vốn khó tính mà thấy họ ăn ở cũng nề?). Chẳng may bị lộ, lính ập vào, họ cũng đánh trả dữ dội vì thằng địch cũng giết họ như giết một "tên Việt Cộng" chính gốc. Người Bù Chao không tin địch thắng mà cũng chẳng tin ta sẽ thua. Họ cứ sống dai dẳng và cũng chẳng mất mát dần đi trong bom đạn. Nếu ta thua một trận? Họ dừng dưng. Nhưng nếu ta thắng? Họ vui mừng thực sự. Đôi lúc, khi thể cách mạng lên mạnh, họ cũng hăng hái tham gia những việc vòng ngoài: cày thương, tải đạn, dẫn đường, dẫn mũi... Khi phong trào xuống, họ lại lặng lẽ về giang san của mình. Ngày qua tháng lại, có khi một vài người bên họ xách súng sang "cứ" cách mạng làm người cầm súng. Và ngược lại, có khi một vài người bên cách mạng chuồn sang bên đó làm người cầm cuốc. Phức tạp vô cùng. Mà họ có ít đâu? "Cứ" của họ nhiều hơn "cứ" cách mạng. Nó nằm rải rác khắp sông rạch, bưng biền, ôm lấy quê hương, ấp xóm...

Nhìn những người đang cố bám víu lấy sự sống bấp bênh, Linh không rõ mình có ấn tượng gì. Kinh cũng không. Ghét cũng không. Thương cũng không. Họ quá sức chịu đựng rồi. Chỉ có điều chắc mình không bao giờ làm nổi cái công việc đan lát, bắt đặng để cầu an này được. Dù chết...

Linh muốn qua nhanh cả đêm nay, ngày mai, để từ giã chốn này. Bưng bức thẻ nào ấy! Nằm đây thêm vài ngày không khéo mình lại thấy dễ chịu rồi cũng oải ra như họ mất thôi. Một vạt đất khá yên lành trong bão tố. Hồi nãy lại vừa đụng mặt thằng Kiêu. Chà! Toàn là những chuyện chả ra sao cả!

Linh vùi đầu vào vũng, nhắm mắt cố ngủ để quên cái mùi cháo cá cứ quần quanh ở đầu mũi. Chiều ăn qua quít vượt đường, kể ra bây

giờ cũng có thể húp hết ba phần nồi. Chắc nóng và béo lắm. Giá cháo chín (mà chín quá đi chứ!), họ mời mình một bát nhỉ? Cũng được đi! Nhưng đừng có tỏ ý gạ gẫm nhé! Dễ bị khinh lắm. Mà để những người này khinh thì hết cách rồi. Gạo đối với họ là vàng. Mỗi người có tới bốn, năm hòm đại liên đầy nhóc gạo, ém riêng biệt dưới đáy sông nhưng đừng tưởng hỏi mượn hỏi vay được. Nếu đã có gan cho vay gạo thì ắt hẳn đã có gan làm cách mạng. Tốt nhất là bầm bụng chịu.

Bỗng có tiếng bo bo rú lên ngay cửa vòm. Đèn tắt phụt. Trong im lặng nghe rõ tiếng sóng tràn lên bờ. Chiếc bo bo rền rĩ xoay vòng một lúc rồi lảng đi. Tiếng động cơ nhỏ dần như đang chìm sâu xuống đáy sông. Tiếng hộp quẹt bật tách xòe. Ngọn đèn lại nhay nháy lên như đom đóm. Linh vẫn nằm nguyên. Thằng tàu Mỹ chắc lại giờ trò tắt máy nằm im như bờ đất, thấy động dạng gì mới chồm lên làm náo loạn cả khúc sông. Kể cũng ma muội nhưng ăn nhằm gì.

Vừa lúc ấy, từ cửa vòm, một người lội ào ào vào. Leo được lên nền đất, ông ta lẩy bẩy đứng không vững nữa, toàn thân rũ ra, từ đầu tới chân ướt sũng. Mấy cánh lục bình còn dính nơi cổ, mái tóc xõa xuống che hết một bên mắt thất thần, cặp chân xương xẩu cứ muốn ghéch ra.

Người có bộ ngực nhẽo nhọt cau mày:

- Cái gì vậy?

- Tàu... Cái tàu... Chết! - Ông ta nuốt nước miếng đánh "ực" - Chút nộp mạng cho cá rồi!

- Sao nộp mạng?

- Nó... Nó kè sát bên hông - Ông ta vẫn hỏn hển nói bằng cái giọng khản đặc.

- Ghe còn không?

- Trôi rồi!

- Mất luôn?

- Ủa!

- Phi!... Ông thiệt là đồ... Đi bắt ba con cá không được còn để mất ghe. Ông lo sắm cái khác, hông ai cho

mượn đâu - Người có bắp thịt nhéo nhọt nói rồi phun mẩu thuốc ướn nhoét xuống nước, vẻ khinh miệt - Động chút là như người sắp chết. Mệt!

Ông ta nín thinh không trả lời, còm róm ngồi xuống đưa hai bàn tay run rẩy hơ lên nắp nồi cháo. Từ trong bếp, ánh lửa hóng nhạt tỏa ra soi mờ mờ khuôn mặt đã già, khắc khổ, còn đôi giọt nước đọng trên thái dương. Linh ngờ ngợ nhìn gương mặt khổ sở ấy. Với điều thuốc cuốn trên góc miệng, ông ta ghé sát xuống bếp thâm lửa. Linh ngồi bật lên. Anh đã nhận ra đó là chú Tư, người bí thư chi bộ của một xã trọng điểm. Trời đất! Khó có thể hình dung một con người thay đổi nhanh đến như vậy. Anh muốn ra ngồi cạnh chú hỏi han nhiều điều về xã, về đơn vị... Song, nghĩ thế nào, anh lại nằm xuống, phẩy mùng che kín người. Cũng chẳng nên cho chú nhìn thấy mình lúc này, khó nói chuyện. Mà thực ra còn có chuyện gì để nói nữa. Hồi còn ở viện đã có lần Linh nghe nói xã chú bị đánh điểm tan nát, du kích lớp chết, lớp nhảy vào ấp, địch bung ra cùng gò cùng rạch... Tình thế này, vắng mặt một ngày đã có biết bao thay đổi, chẳng lường

được. Tự nhiên anh thấy thương thương ông già gần trọn đời theo cách mạng, đến đây phải chao đao. Thím Tư một lần tiếp tế cho chồng bị chúng đưa đi đày biệt tích, không hiểu bây giờ ở đâu... Cùng lúc đó, một cảm giác tự hào về mình cũng nhen lên trong anh như sức tỏa ấm của lòng tự trọng được bảo toàn nguyên vẹn. Dù sao mình vẫn còn đứng trong đội ngũ. Gay go vậy cũng chưa đến nỗi nào, còn có thể cắn răng được.

Người có bắp thịt nhéo nhọt leo lên võng rồi còn nói xuống:

- Tôi nói nó cũng khó. Ông Tư là người quen cũ, ông bàn lại với thằng cha Sáu Hóa coi. Phải ém quân nơi khác, lúm xúm ở đây là chết chùm. Ảnh kéo xuống, ảnh đánh, rồi ảnh đi. Hậu họa đổ về mình. Sức nào chịu thấu. Mà thằng cha Sáu dẫn lính nằm hoài chưa đánh được thì lo rút về. Cái nghề này đâu có liều mạng được, mấy ông!

Linh đã ngủ được nửa đầu, bỗng tỉnh lại như sáo. Người ấy nói cái gì Hóa Hóa? Anh Sáu đang ở đây sao? Nằm hoài mà đánh chưa được mà. Đúng rồi! Cái võng bên cạnh... "Người của xã xuống công tác...". Cậu nào vậy? Thử xem. Gớm, cứ nằm im như thóc ấy thôi! Linh mừng hú, leo xuống mở tung mép vong người bên cạnh. Từ trong võng, một luồng hơi nóng ấm, thơm thơm tỏa ra: mùi dầu huê lạc. Du kích vùng ven có khác, đồm dáng như công tử cả. Nào dậy! Linh nghĩ vậy và luồn tay nắm vào vai người đó định lay. Bỗng anh rút tay về: vai sao mềm thế! Anh cẩn thận rờ rờ lên trên. Và lần này anh rút cả cổ lại: tay anh đụng phải một lọn tóc dài. Con gái! Anh háng giọng. Tấm võng vẫn không động đậy. Linh rút cây đèn pin ngoéo qua những kẽ ngón tay úp che. Một khuôn mặt đầy đặn, quen thuộc hiện ra. Anh mở bàn tay. Ánh sáng xanh nhạt chan hòa lên

mặt và cổ Hai Thanh. Cô gái ngúc ngoắc đầu rồi mở mắt, đưa tay che ánh sáng.

- Thanh! Hai Thanh! Tôi nè! Tám Linh nè! Dậy hồi chút coi!

Thanh nhiu nhú mắt một lúc rồi mới nhận ra anh. Cô nhồm dậy mừng rỡ.

- Anh Tám mới về, anh Tám?

- Mới! Anh Sáu đâu?

- Đang nằm ngoài lộ. Năm đêm rồi! - Thanh rót nước trong can súc miệng rồi vén lại tóc.

- Đánh đoàn xe à?.

- Không. Khử thẳng Xầm!

- Xầm nào?

- Xầm quận trưởng.

Hai người ngồi thụp xuống đất. Thanh đưa tay kéo lưng áo do nằm vống bị cuốn lên.

- Sao Thanh nằm đây?

- Anh Sáu không cho ra ngoài. Phải ở nhà lo cơm nước. Anh Tám đói chưa? Ăn cháo nghen! Em nấu cháo cho mấy anh sáng về ăn đó!

- Không. Chỗ phục xa không, Thanh?

- Nửa tiếng.

Linh nắm cánh tay to lớn của cô gái, sôi nổi:

- Đi! Đi ra đó đi! Thanh chỉ đường tôi ra nhé!

- Không được. Anh Sáu rầy chết!

- Khỏi! Tôi lo cho.

Thanh ngẫm nghĩ một lát rồi đứng dậy, cô gái đứng cao gần bằng Linh:

- Ủa! Phải rồi! Anh Sáu cương anh lắm. Em cũng đi. Nằm hoài sinh bệnh. Cuốn võng nha?

- Rồi hăng. Cho ăn cháo đi. Đói rồi! - Đứng trước cô gái to lớn, tác phong giọng nói cứng rắn như đàn ông, không hiểu sao Linh muốn vùi vùi một tí. Gặp người nhà mà!

Những người "dân Bù Chao" đã đi ngủ. Thanh xuyết xoa mức một tô cháo thật đầy cho Linh. Anh nhìn những vụn thịt cá đang nhả khỏi rồi lại lắc đầu:

- Nóng! Ăn lâu lắm! - Linh thắt dây súng vào bụng - Chờ chút nhé! - Anh đi lại võng Rồn, khẽ vỗ vào má chú bé. Rồn ú ớ tỉnh dậy, và như một người lính từng trải, chú nhảy phắt xuống đất, tay đặt hồ lên cây AR. 15 giá dưới bụng võng, mắt nhìn Linh nghiêm nghị:

- Gì vậy? Có gì mới không?

- Không có gì đâu. Ông cứ ngủ, mình đi đây. Về tới nhà rồi, không cần dẫn nữa. Chào người anh em nhé!

- Đi đâu? - Rồn hỏi, ý không bằng lòng.

- Đi choảng nhau!

Chú bé nghe vậy, mở to mắt đứng im một giây rồi toàn thân chú bỗng dịu lại, mát mẻ. Rồn bẽn lễn tới gần Linh thổ thổ thật ngoan:

- Đi choảng nhau thiệt hả anh! - Chú mân mó vào mấy tạc đạn trên hông Linh - Em cũng muốn đi choảng nhau hoài như mấy anh lắm, nhưng chú trưởng trạm không cho. Nói còn nhỏ... Vậy, anh đi mạnh giỏi! Bữa nào có dịp lên quận ghé em chơi. Em tát hổ bom bắt lươn cho anh nhậu nghen!

Linh đưa tay kéo Rồn vào lòng, cọ cọ hàm râu lên cặp má mịn màng của chú, rồi theo Thanh ra cửa vòm. Bên ngọn đèn chai, Rồn vẫn đứng nhìn theo. Cái bóng Rồn nhỏ xíu, nom thật dễ thương.

Vượt qua hai con rạch sâu đầy đĩa, một vạt mắc cỡ tây cửa bấy đuôi, và con lộ trắng có chằng kẽm gai, hai người tới mép trắng. Tầm nhìn thoáng đãng, không vấp phải một cụm cây nhỏ. Gió thổi mạnh và hơi lạnh.

Lộ 13 trước mặt kia rồi. Thanh nằm xuống tìm điểm chuẩn. Cô chỉ một điểm mờ lung ở giữa hai vệt đen mờ mờ, cao hẳn lên so với mặt trắng, có những tia sáng yếu ớt, nói tổ anh Sáu đang ở đó, nằm giữa ấp và chợ. Sáu Hóa cùng với ba chiến sĩ và xã đội trưởng Mười Đánh ăn dầm nằm dề tại đó đã năm đêm rồi mà chưa diệt được thằng Xâm. Thằng thiếu tá ác ôn khét tiếng này nguyên là tiểu đoàn trưởng tiểu đoàn bảo an 306, nhờ công trạng hủy được ít cụm rừng, chặt được mấy cái đầu "Việt Cộng" nên mới ngoài ba mươi tuổi đã lên tới quận trưởng quận Châu Thành, quận trọng yếu nhất trong tiểu khu. Nó không chịu lấy vợ, thân thể cao lớn, đen bóng

như người Chăm và xăm cùng mình. Từ ngày giữ chức quận trưởng, một mặt nó ráo riết quân sự hóa bộ máy nông thôn, đưa nhưng sĩ quan tàn ác nhất do chính tay nó chọn lựa xuống làm xã trưởng, ấp trưởng; một mặt nó tự thân cùng với bọn chỉ huy chi khu nống quân ra càn quét, đốt phá liên miên những xóm xỉnh nào ta còn có thể trụ được. Một tay nó gây khá nhiều khó dễ cho phong trào du kích chiến tranh ở chín xã vùng sông. Một số cơ sở chịu hết xiết, teo đi. Lác đác lại có người ra chiêu hồi đầu hàng.

Nó tuyên bố. "Quyết không để cho một thằng "Việt Cộng" nào lọt được vào ấp, lấy được một hạt gạo, một viên thuốc. Triệt để phong tỏa kinh tế cho đối phương cứ ôm nhau mà chết đói trong rừng...".

Có đêm cán bộ binh vận của tỉnh, của quận xuống đào hầm gần lộ, phát loa cảnh cáo, kêu gọi nó. Thằng Xăm đứng trên chòi cu, loa lại:

- Con mẹ mấy thằng "Việt Cộng"! Suốt ngày nằm co trong hang trong hốc, đói bụng, tối mới dám mò đi kiếm ăn mà còn lớn họng nói bậy nói bạ cái gì? Có ngon cứ ngồi đó, tao ra cho mà nấn gân...".

Nó dẫn quân ra thật và đảng mình phải tróc hầm chạy.

Chính nó cũng ngày ngày mặc thường phục ra bưng, ra gò cùng với bọn thám kích rình rập cán bộ nằm vùng. Mấy anh trên quận ủy, quận đội thấy cứ để cho nó tiếp tục hoành hành thì bất lợi, dân mất tin, phong trào xuống, những thằng khác noi gương làm tàng; nên chỉ thị gấp cho đơn vị Sáu Hóa kết hợp cùng với xã phải diệt được nó bằng bất cứ giá nào. Nghe nói nó với Sáu Hóa ngày trước có sống cùng trong quân đội Hòa Hảo. Người ở chợ bảo: bây giờ nó chẳng ngán một ai, trừ Sáu Hóa nó còn nể nể một chút. Nó có cho

bắn tin: nếu Sáu Hóa còn sống, xin mời ra quán ba tàu nhậu thiệt tình một bữa rồi đấu tay đôi.

Mới cách đây nửa tháng, ba cán bộ điều nghiên của đại đội chui rào rủi ro bị nổ trái, chết vất người lên hàng rào gai. Thằng Xầm sai lính chặt đầu cắm ở cổng chợ, thân phơi giữa lộ. Ai đi qua cũng bắt dừng lại xem. Xác mấy chiến sĩ đặc công còn bơi lợ đen thui, nó nói là chính tay nổ bắn cháy đen...

Sáu Hóa đã có lần đội nón phớt, đóng giả người buôn gỗ, nhét súng vào nách, đi chiếc hon-đa 90e mới dỡ hòm, chở cậu liên lạc hóa trang con gái sẵn nó cả buổi ở chợ. Thằng Xầm khôn ngoan: đi đứng bất tử, không thành quy luật; lúc mặc thế này, lúc mặc thế khác; hôm nay đi đường này, ngày mai xéo lối kia... Nên viên đạn của Sáu Hóa đi không chuẩn. Nó vẫn sống nhăn mà mình thì mất không chiếc xe máy hơn trăm ngàn...

... Hai người đã trườn tới sát lộ. Đang nhìn ngó, chợt có ba tiếng cú bép vang lên, gần lắm. Hai Thanh lúng túng nhìn trước nhìn sau. Lại ba tiếng nữa. Không biết làm sao, cô gái cũng cong lưng tróc lại đúng ba cái. Linh lạnh người. Ám hiệu tầm bậy, coi chừng ta đụng ta đổ lửa bây giờ. Ta đụng nó còn có cơ thắng, chứ ta đụng ta là chết cả hai. Anh còn đang chưa biết xử trí thế nào thì bất thần có một cánh tay cứng ngắc chẹn ngang lấy cổ và một ngón tay ấn sâu dưới cằm. Linh há mồm ra ngáp ngáp, không kêu được một tiếng. Anh có thể dễ dàng gỡ miếng khóa này nhưng vẫn nằm im. Đau tới giàn giụa nước mắt nhưng cái miệng bị ấn xuống cổ vẫn cười... Thế võ của đồng đội quen thuộc quá! Á! Đau! Nhè nhẹ thôi. Thằng nào thế?... Trong chớp mắt, tóc anh bị kéo ngược trở lại và... trong nền trời bàng bạc, khuôn mặt Sáu Hóa đập vào mắt anh với vẻ mặt gườm gườm, gò má nhô cao, cúi đầu to ra và cái miệng rộng trữu

sang một bên. Linh cũng gườm gườm nhìn lại, không thềm nói nửa lời... Mãi sau cái miệng mím chặt của Sáu Hóa mới hé dần, hé dần rồi ngoác ra cười, bàn tay buông khỏi tóc Linh:

- Mày hả Tám! Thằng chết bầm! Mày làm sao lại có được ở đây, hả Tám?

Linh vừa nấn lại hàm vừa chỉ sang Hai Thanh lúc ấy cũng vừa được thả ra. Sáu Hóa thoát lúng túng. Anh ngây mặt ra một chút rồi bấm Linh chuồn ra sau.

- Thế là... mày thiệt đó, hả Tám? Sao kỳ vậy? - Sáu Hóa lùa cả bàn tay xoa đầu Linh, làm tóc anh rối tung.

Linh phì cười, ghì chặt cổ bạn xuống cổ khiến anh chàng thở khò khè:

- Đau, đau chú em...

- Hỏi hoài! Cứng hàm người ta rồi đây này! Muốn tháo hả?

Sáu Hóa gỡ được tay Linh ra, xoay người lại, đưa tay nấn nấn bả vai bạn:

- Khỏe rồi hả? Sau đừng đại nghe cứng! Thôi về đi! Theo giao liên về đi!

- Về đâu?

- Về nhà. Chả có ai trông coi đơn vị cả. Về, tôi sẽ hỏi tội ông. Rồi, vậy đó!

- Đánh xong về luôn!

Tới lúc đó Linh mới biết Sáu Hóa chỉ mặc độc chiếc quần cụt đầu chụp cái nón toen hoئن, còn toàn thân trét lỏ nham nhỏ. Lúc này anh muốn nằm chèo queo xuống, gác chân lên bụng Sáu Hóa tán gẫu quá.

- Không được! Ông còn yếu. Bảo không là không. Về đi!

- Không về!

- Ngon không? Rồi, vậy đó! Ngồi kín vô mà xem!

- Anh nói sơ sơ kiểu đánh coi!

Hai người mọp tới mép lộ và bằng cái giọng nghịch ngợm như học trò sắp chơi khăm nhau, Sáu Hóa kháo kháo vào tai Linh:

- Cơ sở bên trong báo sớm nay nó dám qua đây lắm. Nó từ nhà con nhân tình người Tàu ở ấp đi về chợ. Đoạn này gần thị trấn, chưa ai động tới nên nó coi thường hết ráo, chỉ thềm đi hon-đa, có hai thằng kèm trước, kèm sau. Bắn, giật trái đều không được. Nghe tiếng nổ, chúng nó tủa ra, mình khó thoát. Chỉ còn cách căng dây, mày Tám. Rồi, vậy đó!

- Ông uống rượu đấy à?

Sáu Hóa bỗng ngậm miệng lại rồi nói lúng túng:

- Làm bậy một xí cho ấm bụng. Dây đây nè. - Anh ta đánh trống lảng.

Linh đưa tay sờ sợi kẽm gai giá lạnh nằm vắt qua mặt lộ.

- Nếu nó tới, chỉ việc nâng dây ngang cổ. Rồi, vậy đó!

- Ông làm cái gì sột soạt vậy? - Linh hỏi đột ngột.

- Khẽ chứ cha! Tao quán điều thuốc. Anh em biết nó phê bình!
Ông có hút không? Thôi, hút chung nghen? - Sáu Hóa rủ rê.

- Máy giờ anh Sáu?

Sáu Hóa cúi sát mặt vào thiếc đồng hồ có luy-mi-nơ nhấp nháy:

- Mười sáu phút nữa! Ngồi đây. Mình sang kiểm tra đầu kia.

- Khỏi! Tôi sang đó. Ông một đầu, tôi một đầu. Thằng đi giữa phải không?

Không đợi Sáu Hóa tỏ thái độ, Linh ngả người, lặn luôn qua mặt lộ. Con đường nhựa trơn nhẵn, mát lưng làm anh thoáng nhớ tới hồi nhỏ ở nhà, những trưa hè cũng cời trần nằm lăn xuống sàn đá hoa thể này... Có hai bóng người cũng đang nằm bẹp ở đó. Linh cúi sát mặt, tóc chạm tóc. Anh nhận ra hàm răng của mười Đánh và thằng Lang. Họ siết vội tay nhau rồi căng mắt nhìn về cuối ấp, trong lòng chưa hết xúc động vì cuộc sát cánh bất ngờ trước một trận đánh. Ở chỗ họ phóng tầm mắt, có những ngọn đèn dầu nhật nhòa tựa ánh đèn người đi săn thú đêm, lẩn khuất trong các lùm cây bóng tối.

Linh ngó đồng hồ: thanh sáng kim phút hơi chéo qua phải. Bốn giờ năm phút rồi. Con lộ 13 vẫn duỗi dài êm ả. Xa xa, một vài tiếng súng cầm canh vang lên lẻ loi. Kiểu này, tới bốn giờ rưỡi nếu nó không đi cũng phải quay về. Muộn hơn, sáng hửng lên, ló đuôi rút không kịp. Linh áp tai xuống mặt đường: không một tiếng rền nhỏ, chỉ có cái giá lạnh phả lên thái dương. Một tốp lính tuần tra tới gần, gột giày bước êm. Mọi người tuột xuống. Chúng đi qua, còn nhìn

thấy những cái bóng chập chội in trên màu trời xám chì, súng xĩa xuống đường.

Thanh sáng đồng hồ nhích chút nữa. Có lẽ bà con đã dậy. Có ánh lửa nấu cơm, có tiếng chó sủa, tiếng thảng xe bò lịch kịch và cả tiếng mở cửa sắt ken két của mấy quán tiệm trong chợ. Thiên hạ sắp sửa một ngày làm ăn rồi. Linh quyết định lăn sang hội ý với Sáu Hóa. Vừa tới giữa lộ bỗng anh ngoắt mình lăn nhanh trở lại. Ở phía áp, có ngọn đèn chói sáng thành linh bật lên. Còn đang ngỡ ngàng thì ánh đèn thứ hai... rồi thứ ba xuất hiện. Độ sáng lóa của nó làm quáng cả mắt, làm nhòa cả cảnh vật. Linh rướn người lên. Đúng nó rồi! Ánh đèn Hon-đa. Ba chiếc Hon-đa. Tiếng máy nổ xa nghe vo vo như con bọ dừa đang rung cánh cạnh màng tai. Tiếng rung cánh lớn dần trong khi những luồng sáng thu gọn lại, gom nhỏ hơn. Linh thấy bắp chân mình đang nháy nháy. Các thớ thịt căng lên mà răng cứ va vào nhau cách cách. Quỷ quái thật: trận nào cũng thế, cứ sắp có chuyện là lại không sao kìm nổi cái tật này. Súng cứ phải nổ lên cái đã, rồi đâu mới hoàn đấy. Anh cắn sâu vào cạnh ngón tay. Bắp chân có đỡ giật giật hơn. Ánh sáng đang quét loang loáng trên mặt lộ bỗng dừng tắt lịm. Cánh con bọ dừa cũng không thấy rung nữa. Lộ 13 lại duỗi dài êm ả. Linh nhếch mép. Chắc nó cảnh giác đối phương, nếu có. Được! Muốn thử kiểu gì thì thử, miễn là đừng lộn vòng trở lại. Không ai động đậy. Sốt ruột bò ra đường là hồng cả...

Ba luồng sáng lại lần lượt quắc lên, vuốt dài, lia sang hai bên. Tiếng con bọ dừa chuyển thành tiếng bọ hung quạt cánh. Nó đã tới gần rồi. Họ phủ cành lá lên đầu. Linh siết chặt đầu dây kềm vào lòng bàn tay. Nheo mắt lại, nhìn hắt lên, Linh đã thấy ba bóng người mờ mờ trên xe. Chúng không ngồi mà rạp trên yên. Mỗi đứa cách nhau tới hai chục mét. Cùng một lúc, cả luồng sáng lẫn tiếng bọ hung đều biến mất, nhường lại cho tiếng nổ rền như đạn liên thanh và lưỡi

sáng đã liềm vượt qua đầu họ. Nó ở ngay trên đầu dây rồi. Vành bánh xe chiếc thứ nhất đang xoay loang loáng, bánh nghiền ràn rát... Tập trung thẳng ở giữa. Bỏ thẳng này. Re... e... ét!... Chiếc xe lao qua như tia chớp. Luồng sáng khác ập đến rồi vượt đi. Chiếc thứ hai đây! Chính nó đây rồi! Vừa kịp trông thấy chiếc ghi-đông bắt ánh đèn như đôi cánh én lướt trên không trung. Linh đứng bật dậy. Sợi kẽm trên tay anh kéo thẳng căng... Hự! Trong một thoáng cánh tay anh tê đi, những ngón muốn rời ra. Thẳng trên xe hộc lên một tiếng, rồi tung lên, lộn ngược trở lại. Cùng với chiếc xe máy mất đà đổ nghiêng, va ầm ầm xuống mặt đường, nghe rõ tiếng sọ người vơ khô khốc. Linh cũng bị chúi theo, sạt đầu gối xuống đất. Chiếc thứ ba tới cách chừng mười bước, thấy lạ, phanh kít lại...

Sáu Hóa quát khế:

- Cảnh giới thẳng đầu, thẳng cuối!

Linh chồm dậy phóng ra đường. Chiếc xe đổ vẫn còn nổ máy. Khi tới, anh đã thấy Sáu Hóa buông vội cái xác chết, đứng vụt dậy, giọng lạc đi như người vừa bị mất cấp.

- Không phải thẳng này! Con mẹ! Thẳng đằng sau! Bắt!

Sáu Hóa, Linh và một người nữa chạy bổ tới chiếc xe vẫn còn đứng im. đầu ngúc ngoắc... Không kịp rồi! Chiếc hon-đa rung mạnh một cái, cua một đường cháy bánh sát mép lộ, chút xíu nữa đâm xuống ruộng, rồi vút đi. Một loạt AK phóng theo, hai loạt súng ngắn phóng theo. Lửa nhằng nhằng hai bên sườn xe. Chiếc hon-đa vẫn chạy như phát rồ. Sáu Hóa quơ cây cạc-bin tự động của Thanh, cặp ngang nách, siết hai loạt. Lửa chụm dần, chụm dần rồi bám dính vào sau xe. Chiếc Hon-đa lao đảo rồi lật ngang. Nghe tiếng nước ruộng bắn tung lên. Ba người nhảy lại: chỉ thấy chiếc xe không, ngấp nửa

trong nước: bánh vẫn còn quay. Xa xa trên mặt lộ, một bóng người đang cầm đầu chạy như điên, chân có vẻ bị thọt. Linh giờ sủng: quá muộn rồi! Nó đã mất hút. Đầu đường này, chiếc xe thứ nhất cũng biệt dạng, tiếng động cơ hoảng loạn nhỏ dần... Đến lúc ấy, dưới chân Linh, Sáu Hóa nằm lăn ra, đập đập đầu xuống đường giầy đành dịch. Anh rên hừ hừ như bị sốt rét nặng. Linh và mọi người đứng tro phỗng ra. Tiếc đứt ruột đứt gan!

Cối 81 ly từ các đồn, các tua bắt đầu động ầm ầm xuống hai bên đường. Xen kẽ với từng chùm lửa từ mặt đất tỏa lên, đạn thẳng kéo dây nhau bay chằng chịt. Mọi người lăn vào sau các vật che đỡ vừa tìm được. Chỉ còn mình Sáu Hóa vẫn nằm giữa đường, bất động như chết rồi. Hai Thanh chạy tới, ngồi xuống bên cạnh, giọng vỗ về:

- Anh Sáu! Đừng buồn nữa. Cho rút đi! Anh Sáu...

Sáu Hóa vẫn nằm như ngủ. Chân chờ ở đây bỏ con bây giờ! Linh cúi sườn cũng chạy tới. Nhưng anh vừa đụng tay vào nách, định xốc bổng cả cái cơ thể nhỏ bé ấy dậy thì như có sức bật từ trong lòng đất, Sáu Hóa dựng phắt người lên. Dưới ánh pháo sáng, nhìn mặt anh tỉnh khô. Anh nôi thản nhiên:

- Rút cái gì, hề? Trụ lại tìm cách đánh nữa chứ! Không diệt được thằng mắc dịch ấy không thèm về đâu. Rồi, vậy đó! Linh, Thanh, hai người về trước đi. Lẹ lên!

Linh quắc mắt nhìn Sáu Hóa:

- Anh là thằng tòi, hiểu chưa?

Sáu Hóa trở mắt nhìn Linh rồi nhìn qua Thanh. Cô gái cũng nhìn lại anh đội trưởng đầy vẻ trấn áp. Một trái côi nổ gần. Miếng quật

xuống mặt đường chan chất. Bộ mặt thiếu ngủ của Sáu Hóa sáng xanh lên. Trên khuôn mặt ấy bỗng giãn nở một miệng cười dễ dãi:

- Rồi! Theo tôi! Tất cả!

Và cứ giữa đường, anh khom lưng dẫn mọi người chạy ngược lại chợ. Tới một khúc quẹo, anh ngồi thụp xuống chỉ hai đồng bóng (Cây sắn) khô cao hơn đầu người, dựng chụm ngọn ở mé gò. Đằng sau là giàn khổ qua (Mướp đắng) đang trổ lá.

Anh phân công cộc lốc:

- Ém vào đó? Nếu tình huống dở, cả hai đồng đều đánh chí cốt. Sáu người chia hai tổ. Hai Thanh ở tổ Mười Đảnh. Linh ở với mình, bàn tính chuyện tối nay luôn. Rồi, vậy đó! Bí mật hết ga. Hết xí quách mới nổ súng. Bà con thấy, giữ lại. Nhưng đang nắng, chắc chưa ai dỡ ra trồng đâu. Mần đi!

Mọi người tán vè vị trí được phân công. Cối vẫn nổ tứ tung nhưng đã chuyển làn dần về phía sông.

Trong khi Lang, xạ thủ B.40, người dân tộc Thổ Cao Bằng, gượng nhẹ gỡ từng thân bóng lủng không, tạo một lỗ hổng chui lọt người thì Sáu Hóa và Linh bò đi xem xét địa hình.

Với cảm giác nhạy bén của người lính, Linh bỗng thấy lạnh gáy. Địa thế ém quân quá chông chênh. Hai đồng bóng khô, chẳng hàm chẳng hổ, lọt giữa hang ổ kẻ thù. Lộ một chút thôi là coi như mạng đổi mạng. Chúng nó sẽ tứ bề bủa vây với những phương tiện hỏa lực, cơ giới cực mạnh. Giỏi lắm, sáu người diệt được nó sáu mươi rồi cũng chịu chết. Ban ngày ban mặt, rút đường nào! Chỉ cần hai trái chống tăng M.72 là hai đồng bóng sẽ cháy bùng như đuốc. Táo

bạo đấy. Nhưng suôn sẻ được thì thật tuyệt vời. Sát ngay nách nó, đỡ được bao công tiềm nhập, dò xét (thật khó mà giữ kín được). Linh liếc sang Sáu Hóa: mặt anh ta bình thản như đang ngồi uống trà ở hậu cứ. Linh chợt thấy an tâm. Anh chàng ít khi quyết định nhảm lẫn. Anh chả nổi tiếng đánh giặc do năng khiếu tham mưu thần tình và sự táo bạo tới lạ lùng đấy ư? Cái lần anh quyết định trèo lên ngọn cây phục chiếc cá rô ở giữa căn cứ lõm (ra khỏi “cứ” là gặp địch), ai cũng lè lưỡi can gián khác nào trầm mình xuống sông độ tay đôi với cá sấu. Nhưng anh vẫn chạy được về. Còn chiếc cá rô thì rơi tại trận. Đã nghiệm ra rằng: ở cái nơi lừa lọc nhau từng miếng, thuộc cách đánh của nhau từ cái mẹo nhỏ nhất này, ai có ngón hiểm hơn, bất ngờ hơn, sẽ dứt điểm, ấy vậy mà...

Một bóng đen lòm khòm đi tới.

- Ai? - Sáu Hóa hỏi.

- Đánh đây!

- Đi đâu thế?

Anh xã đội trưởng lừng khừng:

- Đi giẫm bậy mấy dấu chân. Nghi binh.

- Thằng. Kỹ trời thần! - Sáu Hóa gật gù về khoái trí.

- Bọc gì vậy? - Linh nấn nấn cái gói trên tay Đánh.

- Mỗi tổ một chút, ăn cầm chừng đỡ khát! - Mươi Đánh dốc vào tay Linh chừng chục trái dưa leo mập mập rồi lại lừng khừng đi về đồng bóng của mình.

Cái anh chàng xem ra lù khù này, đánh giặc kỹ càng như bà già đi chợ. Linh nhét dưa vào túi, nghĩ thầm. Trận đánh năm ăn năm thua này có những ông thổ thần như vậy cũng đỡ ngại phần nào. Nếu Sáu Hóa quyết định hấp tấp anh ta đã phản đối rồi. Linh lại tìm thấy được cái háo hức bồn chồn trước một trận đánh có chuẩn bị đầy đủ. Anh men theo giàn khổ qua, đi kiểm tra tổ của Đảnh. Tổ này đã vào gọn. Nhìn bên ngoài thấy đồng bóng vẫn im lìm chụm ngọn. Trông tinh mới thấy bụng nó hơi phình ra. Tốt rồi! Chủ nhân của nó bận bịu đồng áng làm sao mà để ý được một chút phình ra đó. Mà dù có thấy cũng chẳng nghi ngờ gì. Anh quay về đồng của mình. Đồng này cũng hơi phình ra. Vậy là trong ruột hai đồng bóng khô bên con lộ chiến lược san sát đồn tua, có chứa cả một bán đội súng to, súng nhỏ đủ cả. Linh hồi hộp luồn vào, rồi thò tay ra ngoài ráp lại lỗ hổng. Một hơi ầm sục lên. Tối im. Có tiếng nhai dưa gau gáu. Linh ghé sát lại: cái miệng không nhỏ lắm của Sáu Hóa đang chuyển động...

Từ dải rừng chồi xa tít bên kia lộ, đám mây màu chì chuyển dần thành màu sáng bạc, màu sáng trắng... màu hồng nhạt... màu hồng tươi rồi đỏ tía. Mặt trời, thật to hiện ra rực rỡ. Cứ tưởng cả rừng chồi bốc cháy. Con đường nhựa cũng màu hồng, những luống cày cũng màu hồng, đồng bóng bên kia cũng màu hồng. Tất cả đều hồng lên, tươi tỉnh. Hóa ra bình minh trên lộ chẳng khác gì bình minh trên sông...

Linh thấy lạnh lửng hờ sườn. Trời sáng rõ mới lộ hết cái thể mỏng manh. Đào hầm độn thổ ngay cửa đồn cũng có, song thú thật anh chưa êm cái kiểu này bao giờ. Nghề đặc công như vạc ăn đêm, có bóng tối che chở. Nhưng ngồi cả đồng chòm hồm giữa ánh sáng mặt trời, giữa đồn bốt địch thế này thì quá sức tưởng tượng. Anh bàng hoàng nhìn mặt trời dần dần lên cao...

Từ phía áp, một chiếc xe bò lộc cộc lăn bánh trên lộ. Đằng sau có tốp người gồng gánh đi chợ. Họ đi với dáng tất bật, đôi mắt phiền muộn nhưng Linh cảm thấy sáng nay những người dân này có vẻ gian xảo thế nào ấy. Hình như những cặp mắt kia cử lăm lét về phía hai đồng bóng. Người đi sau gọi người đi trước chờ, cũng khiến Linh chột dạ. Ngay cả chú bò kéo kia nữa, mắt cũng nhìn ngang ngửa đầy vẻ xảo trá. Cái mũi chun lại như đánh hơi. Và những kẻ hở cứ rộng ra thênh thang. Khỉ thật!

Anh bỗng đảo nhanh mắt: Đi ngược lại chiếc xe bò, một hàng dọc linh mười lăm thằng, bước uể oải, ba lô dè nặng trên vai, làm những cái nón sắt rụt lại, súng tiểu liên cực nhanh Mỹ có khẩu vác, khẩu đeo. Ở nắp những chiếc ba lô, Linh trông rõ những mảng bí đỏ, bí xanh hở ra. Và cả cánh trắng một con vịt đang đập đập. Bọn này chắc nằm kích cả đêm ở chợ, sớm nay về đồn. Chúng không quên cuồn theo ít đồ về ăn nhậu. Vậy là cả mình lẫn nó đều thức trắng đêm. Với những bộ đồ chật cứng, chúng đi lê rêu trên mặt lộ cao. Bóng chúng che khuất cả vàng mặt trời mới mọc, nhác trông giống bức tranh vẽ một tù khổ sai đang đi trong hoàng hôn - đám tù khổ sai có những viền sáng bạc quanh người. Đừng rẽ xuống đây! Đừng rẽ xuống đây! Phiền lắm! Linh nhìn vào mắt Sáu Hóa. Đôi mắt ấy lơ lơ nửa nhắm nửa mở, vẻ muốn ngủ. Linh bấm anh, chỉ trung đội bảo an. Sáu Hóa gật đầu, mắt vẫn không mở to hơn. Anh lại nhìn ra bọn lính: chúng đang từng thằng một rẽ xuống đường bò dẫn vào đồn. Linh thở ra... Có lẽ nếu gặp lại anh Út "Cò ngắc", mình phải bổ sung vào cái triết lý của anh ấy: "Người lính không thể chỉ biết tìm niềm tin trong ánh mắt hoảng loạn của kẻ thù mà cùng một lúc phải biết tìm cả trong ánh mắt đồng đội nữa, bác sĩ ạ!". Ví như những lúc như thế này đây, nếu mình bắt gặp một tia hoảng kinh trong mắt Sáu Hóa thì sao? Biết đâu cả hai đều sụp xuống run rẩy. Đức tin của anh ấy lạ quá! Cứ như không.

Một chiếc xe "Dép" lao từ chợ ra rồi bon nhanh trên lộ. Chợt nó phanh sững lại và lùi dần... lùi dần tới đúng chỗ giạt dây khi đêm thì tắt máy. Từ trên xe bước xuống bốn thằng. Trong đó có một thằng cao lớn, vận quân phục trắng làm nổi bật bộ mặt đen cháy. Mắt Sáu Hóa mở ra từ lúc nào, anh nói lầm bầm:

- Thằng Xầm độ rầy đen đũa dữ hè?

Chưa hết. Một thằng cao lớn hơn, đang đứng sừng sững ở thành xe. Nó mặc bộ bà ba đen to quá cỡ, nước da đỏ au và màu tóc nhờ nhờ. Một chiếc khăn rằn rộng bản quấn quanh cổ nó. Tới lượt Linh thốt lên: - Mỹ! Thằng Mỹ!

Cạnh anh, cái đầu Sáu Hóa cứ giúi giúi vào kẽ hở giữa các thân bóng như muốn lọt ra. Trước mắt anh, một trong những thằng Mỹ cuối cùng chưa rút quân, đang đưa ống nhòm lên mắt. Dưới chân nó, thằng Xầm gập lưng xuống tròng dò dẫm lần theo cái gì? Chắc nó đang bận tâm vì những dấu chân nghi trang của Đảnh mờ dần ra sông. Thằng Xầm nói gì với thằng Mỹ mặc áo nông dân Nam Bộ đó, rồi chúng cúi xuống một tờ giấy trải rộng trên mũi xe. Bàn tay thằng Xầm chỉ trở về mạn sông hồi lâu, rồi như đã quyết định xong một việc, chúng leo lên xe. Chiếc xe nổ máy lao nhanh về chợ. Sáu Hóa nhìn vuốt theo chiếc "Dép", khẳng định như một nhà chiêm tinh:

- Thằng địch vật sẽ xua quân càn xuống sông để trả hận khi đêm chết hụt.

- Máy ông "Bù Chao" lại nguyên rửa bọn mình ăn hại phá "cứ" của họ mất thôi. Phiền phức quá!

Như phụ họa, cối pháo các đồn tua trên trục lộ cấp tập nhả ra sông. Chỗ ấy khói trắng đùn lên từng cụm như đốt rơm. Đất dưới

chân Linh rùng rùng. Một vài thân bóng đổ nghiêng. Cả đồng bóng muốn đổ nghiêng. Anh đưa tay lên giữ lấy ngọn.

- Thế là thằng mắc dịch bỏ qua chỗ này. Ngon! - Sáu Hóa cười thích trí - Cá mặc sức nổi, heng!

Nắng đã lên cao. Bóng người đi lại trên lộ thưa thớt hơn. Người ta muốn đổ ra đồng và chui vào chợ hết rồi. Chỉ có đôi ba chiếc xe máy, xe lam hay xe đồ thỉnh thoảng vút qua. Lâu lâu lại có một đoàn xe GMC chạy rầm rầm phủ cả khói đen vào hai đồng bóng.

Xung quanh Linh bà con đang cặm cụi mần ăn. Quần Mỹ Á của những cô gái bóng lảng lên trong nắng. Hay thật! Con gái vùng này đẹp ghê! Cô nào cũng mặc một cái áo vải thô bên ngoài, hở hết cúc, để hé ra những cái áo bên trong đủ màu, cũng lảng bóng lên, trông vừa khỏe vừa duyên dáng. Đi làm ruộng mà ăn mặc đẹp như đi dạ hội. Trên lộ, một đôi trai gái ngồi xe vét-xpa lướt qua. Tấm khăn choàng màu trứng sáo bằng vi-ni-lông của cô gái ngồi sau bay lật phật. Có lẽ đã tan trường, một tốp nữ sinh mặc áo dài trắng, đạp xe mi-m ngược gió, vừa đi vừa trò chuyện ríu rần. Những tà áo dài cũng bay ngược về sau. Giá mà - Linh thoáng nghĩ - Giá mà ông Sáu ông ấy đỡ chứng nhều mũi tướng lên một cái nhỉ? Không hiểu mấy tà áo dài kia còn bay đến đâu? Chà! Nếu đừng cở chiến tranh, đừng có đồng bóng, đừng có thằng Xầm, đừng có gì cả thì vui biết mấy! Mình sẽ đàng hoàng đi ra, hòa vào cuộc đời này, vào những ruộng hoa màu kia, vào dòng người đó; sẽ thông dong bách bộ về chợ làm một ly nước đá, một tô phở tái bò cho thật nhiều tương ớt nhỉ... Anh mê mãi ngắm cuộc sống bang ồn ào trước mắt mà quên khuấy mình đang ở đâu định làm gì. Những cái ngoài kia mới thu hút làm sao. Anh có thể nằm thế này, giữa đồng bóng, không cần ăn uống gì cả, mà ngắm cảnh đời hết năm này qua năm khác. Thèm

quá! Đúng là chỉ cách nhau mấy bước chân mà xa lạ như hai thế giới...

Lại một chiếc xe máy màu xanh từ chợ đi ra. Cô gái trên xe đầu đội nón cói, vành uốn cong che nửa mặt, để lộ khuôn cằm thon thả. Cô mặc chiếc áo thun xanh bó sát lấy thân hình tròn lẳn và cái quần ống rộng cũng màu xanh. Cả người và xe đều một màu xanh mát, làm dịu cái nắng chói chang đang rung rinh trên mặt lộ. Ô kìa! Tại sao cô dừng lại? Hồng máy chẳng? Cô gái loay hoay dựng xe lên rồi cúi xuống vắn vắn, tháo tháo cái gì ở đầu máy, gần chỗ giạt dây đem qua. Một làn tóc chảy xõa xuống vai... Linh quay đi. Phải tiếp tục canh chừng. Không nên để tâm quá tới cái "màu xanh" này. Vừa lúc đó, có vẻ bất lực, cô gái ngẩng đầu lên, lau mồ hôi, nhìn dọc theo con lộ, rồi nhìn ra sông như cầu cứu ai. Linh choáng người. Anh không tin ở mắt mình nữa. Thúy phải không? Đúng Thúy rồi! Khuôn mặt, con mắt, mái tóc... Làm làm sao được. Nhưng sao Thúy lại ở đây? Sao Thúy lại thế?... Anh ngớ ra một lúc rồi quay lại giạt áo Sáu Hóa lúc ấy đang ngủ gục ngon lành.

Sáu Hóa giụi mắt nhìn ra rồi nói giọng ngái ngủ:

- Năm Thúy chứ cái gì mà dữ vậy?
- Buồn cười thế... - Linh lẩm bẩm.
- Con nhỏ vào nằm trong chợ cả tuần nay để theo dõi thằng Xâm chứ mắc mớ gì mà buồn cười?
- Thật không ngờ...
- Cái gì không ngờ?
- Đẹp không ngờ... - Linh vẫn lơ mơ.

- Tao vấy nó vào cho chú em trò chuyện heng? - Sáu Hóa làm bộ dờ báng chui ra.

Linh nắm gáy giữ lại:

- Đừng giỡn! Đồ ụp bây giờ! - Và anh lại nhìn chết trân về phía chiếc hon-đa. Không rõ sao anh lại hăng nhẹ trong cổ và nghĩ rằng cách hai, ba trăm mét, Thúy cũng sẽ nghe được tiếng gọi ấy. Nhưng cô gái đã đứng dậy rút giẻ lau tay rồi ngồi lên xe, nổ máy. Chiếc xe lạng di, kéo theo một đường thẳng hòa vào dòng xe cộ, ngược xuôi trên lộ.

- Con nhỏ ra kiểm tra dấu vết vụ hồi đêm. Thấy làm ăn đồ bẽ chắc nó buồn. Nó chẳng ngờ mấy thằng báo hại đang ngồi đây hề?

"Và không ngờ cả sự có mặt của cái gã thương binh thô lỗ đã làm cô phật lòng, nửa đêm bỏ ra về" - Linh nghĩ phụ họa với câu nói rầu rầu của Sáu Hóa.

Có tiếng thở phù phù phía sau. Linh nhìn sang. Bàn tay anh định đưa lên gãi nốt muỗi cắn trên mũi, bỗng dừng lại. Có hai người, một ông già và một cô gái, có lẽ là hai bố con, vừa hạ đít ngồi xuống ngay bên cạnh. Họ giờ cơm ra ăn trưa. Chắc đây là chủ nhân của hai đồng báng này. Ba người nhìn nhau không dám thở mạnh. Về mặt Sáu Hóa hơi tập trung một chút, rồi con mắt đói ngủ của anh hạ dần, hạ dần xuống, và cuối cùng nhắm đuối dán chặt vào cái can rượu hai lít ông già đang đưa lên miệng. Khi dòng rượu để dang chảy xuống cổ ông ừng ực, thì trong này, cái cục gồ trên cổ Sáu Hóa cũng nâng lên hạ xuống ngon lành. Anh liếm môi, mắt sáng lên như trẻ con nhìn người lớn ăn kẹo.

Cô con gái khoảng mười bảy tuổi, bắp chân tròn lẳn trong cái quần ni lông xa tanh chặt căng, đôi má đỏ ửng lên vì dãi nắng, gấp một con mắt nôm nệp vào miếng dưa leo, dưa cho bố:

- Chiều nay trông báng hả ba?

- Để xem xem đã! Má mày ra kịp thì trông - ông già nheo nheo mắt nhìn vào đồng báng.

Linh biến sắc nhìn Sáu Hóa. Anh ta cũng quẹo cần cổ lại cái yết hầu không thấy lên xuống nữa. Từ sáng tới giờ mới thấy Sáu Hóa có một biểu hiện căng thẳng. Một tình huống mới đây. Nếu gia đình ông già này mà xúm lại dỡ báng thì chỉ còn cách kéo tuột cả hai vợ chồng lẫn cô con gái vào ngồi đây. Giữ lại đến khi nào xong việc mới xin lỗi, thả ra. Rầy rà lắm Mà ba người rồi, thêm ba người nữa ngồi vào đâu? Linh đưa mắt ước lượng thử. Cái cô con gái quần bó căng kia nữa, ngồi chỗ nào? Không khéo cô bé lại khóc nức nở lên, ai mà đỡ được?

Ông bố vẫn nheo nheo nhìn sâu vào đồng báng. Trong một thoáng, Linh thấy đôi đồng tử đục đục của ông giãn ra. Ông quay lại và mút mút đầu con cá lóc nướng trui, mấy ngón tay hơi run:

- Má mày nói đi hồi nào về?

- Xế xế ba ời?

- Vậy... - Ông quăng đầu cá đi - Để bữa mai!

"Dứt khoát là bữa mai quá đi chứ lại!" - Linh reo lên trong bụng. Cảm ơn ông già nhé! Cảm ơn cô gái có cặp má chín mọng trái cà chua kìa nhé! Cảm ơn cả bà má đi chợ về muộn kia nữa! Anh so vai rụt cổ, miệng tru ra. Hú hồn hú vía... Con mắt Sáu Hóa đã đau đáu

nhìn can rượu ở dưới đất. Nếu không phải ông già, mà là thằng địch, nếu không phải dám báng mà là lô cốt kẻ thù, dám anh ta nằng nhẹ can rượu tu một hơi rồi! Linh vừa buồn cười vừa thấy thương thương. Ráng lên anh Sáu! Tối nay xong xuôi, về “cứ”, tôi sẽ chèo ghe đi suốt đêm kiếm rượu cho anh...

"Cách!" - Linh tái mặt. Cái đầu của Lang ngất ra sau, làm đổ một cây báng ra ngoài. Anh bóp mạnh vào vai

Lang. Anh chàng miền núi đang gà gật choàng tỉnh. Linh dừ dừ nắm đấm vào mũi cậu ta, trợn mắt lên. Lang hiểu ra, cúi xuống cười tủm tỉm. Bên ngoài, ông già thản nhiên đưa bàn tay rám nắng dựng lại gốc báng. Chết thật! Tình thế này mà còn ngủ được. Vô phước lại ngáy ầm lên như ở nhà thì... Thật đúng là lính của Sáu Hóa: coi trời bằng vung. Nom kìa! Ngủ dậy mà cái mũi còn nháy nháy nữa! Mùi mắm nêm chứ cái gì mà hít hít mãi thế. Anh bỗng thấy đói cồn cào. Kỳ này về phải kiếm chất tươi bồi dưỡng cho bộ đội mới được. Tội quá... Linh ghé mắt sang phải: đồng báng bên ấy vẫn im lìm. Có khi ngủ cả rồi. Năm đêm thức trắng phơi sương phơi gió rồi còn gì nữa? Chỗ này, cha con ông già cũng đứng dậy, sửa soạn đi làm giắc chiều. Cô gái ngửa cổ đưa can nước muối trong vắt lên miệng uống một ngụm rồi xách cuốc đi ra. Cái cổ trắng quá! Ba ngón hay sao ấy. Phải nhớ kỹ nét mặt cô bé này. Mai một thắng lợi, sẽ phải tìm đến thăm...

Ông già còn nán lại sửa cán cuốc. Tới khi cô gái đi khuất - thật bất ngờ - ông vội nhét nhanh hai cái gò cơm còn vơi nữa, chai mắm nêm và cả can rượu nữa vào ruột đồng báng. Thế rồi vừa làm ra vẻ bận bịu vun lại báng, ông vừa nói làm làm:

- Tôi không biết mấy chú trong đó là quốc gia hay cộng sản, nhưng để cái gì chói chói thế kia là không đặng. Đánh lộn, hư vườn

tượng nhà tôi.

Nói xong, ông già chậm rãi vác cuốc lên vai đi ra. Linh tái người. Anh thấy rõ một giọt mồ hôi to tướng đang đọng trên mũi mình. Hèn chi... Không! Đó là cách nói của ông già thôi. Ông không thể không biết ai đang nấu trong này được. Dấu vết vụ diệt ác đêm qua còn kia... Anh vội lấy mu đập lên cái chuôi đạn B.40 đang bắt một tia nắng lóa sáng.

Anh dõi nhìn một đám mây bay ở xa. Nơi đó, mây trắng dồn tụ lại trông hao hao một thành quách cổ xưa. Những viên sáng bạc xung quanh thỉnh thoảng lóng lánh lên, cứ gợi nhớ lao câu chuyện truyền thuyết về cái lâu đài lơ lửng... Anh ngủ thiếp đi. Kế bên, Sáu Hóa sau khi làm gọn lít rượu, rón rén giở gói thuốc rê ra. Anh chỉ còn cách đó để trị cơn buồn ngủ đang làm rời rã cả chân tay. Anh hít một hơi thuốc thật sâu rồi áp mặt nhả từ từ xuống đất. Khói thuốc lẳng đãng bay như có đám mây thui vào trong ruột đồng bóng.

Rồi cuối cùng bóng tối cũng áp xuống trên vùng lộ 13. Đến lượt dải rừng chồi phía sau lưng cũng tưởng như bùng cháy dữ dội và lịm tắt. Con lộ sống động dường ấy bỗng hóa buồn tẻ, cô đơn trong im lặng. Thời buổi chiến tranh, người ta đi đâu, thường hỏi hã về nhà trước nhá nhem. Chiếc xe bò cuối cùng cũng lóc cóc rời lưng lặn về ấp. Cùng với những mái liếp đang tỏa khói cơm chiều, ánh đèn điện trong khu chợ cũng bật sáng. Đôi ba tiếng súng "cắc bọ" bắn phát một từ trong đồn vang ra liên lạc với lộn lín đi càn đang trên đường về. Thế là kết thúc một ngày căng thẳng. Linh sờ tay lên tóc và tưởng rằng nó đã bạc đi mấy sợi. Cứ cái kiểu này chả mấy nổi mà già ngoắc ngoéo.

Sáu Hóa tróc mạnh lưỡi. Mọi người từ trong ổ chui ra, uốn vai, vận lưng răng rắc, rồi nhìn nhau cười khà. Cậu Lang ngồi lâu máu tụ

xuống chân, cứ bá vai Linh nhảy lò cò, rồi ngã lăn ra cỏ, cười tít mắt. Trăng hạ tuần đỏ quạch như con mắt say rượu cứ chực chúi xuống sông.

Sáu Hóa vẫy Linh và Đánh lại:

- Đánh kiểu này, mấy ông! - Mọi phương án tác chiến dù rồi rắm tới đâu từ miệng anh nói ra đều đơn giản, rõ ràng, không vòng vo sau trước gì cả. Năm Thúy báo nó hay gài trái ở cửa. Nếu nghe tiếng nổ. dù nửa đêm chúng cũng nống ra tính lượm xác mình. Rồi, vậy đó! Nhử heng! Mình phải nhử nó ra khỏi vòng rào tháo quai hàm heng! Ông Đánh dẫn người đi kiếm giùm mình một con gà thiệt mập mang về đây.

- Nhậu à?

- Ủa nhậu! Nhưng mà nhậu sau! - Và mắt lóe lên tinh quái anh thảo sơ cách đánh.

Nghe xong Linh ngó ra. Không hiểu anh ấy học ai được cái mẹo ranh ma này? Lạ quá!

- Kiếm một con gà thiệt mập! Ở đâu hè? - Mười Đánh vắn vẹo cổ.

- Tới Năm Thúy! Nhà cơ sở con nhỏ đó ở, Hai Thanh biết rõ.

- Rồi! - Anh xã đội đã hiểu ra, xách súng đi liền.

"Tới Năm Thúy...". Linh cũng bật dậy định đi theo như bị cái gì bên trong xui khiến.

Sáu Hóa gọi giật:

- Đâu vậy mà?

Linh tỉnh lại:

- Đâu có! Đi... đi đái chút.

- Ủa! Bàn thêm tình huống này coi...

Khoảng một giờ sau, Đảnh trở về. Thanh xách một bọc nhớ nhớ đi theo.

- Có không? - Sáu Hóa hỏi.

- Sao không! - Đảnh khóa lấy an toàn cây M.79.

- Rồi! Còn cái "ấy"?

Mười Đảnh không trả lời. Hai Thanh bước lại, để nhẹ vào tay anh một chai lít:

- Uống một góc thôi, anh Sáu nha!

Sáu Hóa ngượng ngập cầm lấy chai rượu, rồi như cậu bé có lỗi lảng ra sau tọt một hơi. Anh đưa chai lên

trời: còn già nữa. Anh lại đưa lên miệng.

- Anh Sáu!... - Hai Thanh gọi khẽ.

Sáu Hóa ngập ngừng rồi như phải vận dụng một sức cố gắng phi thường, anh ập nắp lại.

Thanh nói giọng dỗ dành:

- Chị Năm nói anh uống đỡ. Xong việc chỉ sẽ nói cơ sở mang cho anh cả can hai mươi lít!

Sáu Hóa cúi đầu không nói, về chấp nhận.

Trong khi mọi người nai nịt lại đồ nghề, xóa dấu vết, Linh tần ngần đến bên Hai Thanh, hỏi nhỏ:

- Năm Thúy có khỏe không, Thanh? - Hỏi xong anh mới biết là thừa. Vừa trông thấy hỏi trưa còn hỏi cái

gì? - Sao... Sao Thúy không ra đây?

- Chỉ đang bận sanh hoạt chi bộ mật.

- Thúy bây giờ là...

- Bí thư xã thay chú Tư. Đêm mai chỉ cũng về.

- Thanh à!... - Anh hỏi ngập ngừng - Thế.... Thế Thúy có biết tôi ở đây không?

Thanh nhìn Linh dò xét, rồi nói trơn tuột:

- Em có nói nhưng chị Năm làm tỉnh. Chỉ đang bận trói con gà.

"Thúy làm tỉnh...". Linh rời Thanh ra, lòng thấy ghen ghen. Ờ! Mà còn trách móc gì người ta nữa? Linh chặc lưỡi ngồi xuống cởi bỏ quần áo, thoa lọ vào mình. Pin đèn ngấm vào mấy vết xước, xót quá!

Lát sau Mười Đánh tám đường, mọi người bò xồm theo sau, men theo độ ta-luy, thận trọng nhích về phía chợ. Được một đoạn, bỗng Đánh bò lộn trở lại tới chỗ Sáu Hóa:

- Cô Năm báo trong mục tiêu đêm nay có một thằng trung tá CIA Mỹ.

Sáu Hóa lặng lẽ gật đầu nhưng mắt sáng lên:

- Tình hình sao?

- Hỏi mấy nhà, cô bác nói đường yên.

- Vậy ngon!

Cách mục tiêu chừng trăm mét, đội hình dừng lại, chui sâu vào một vườn chuối tối om cạnh đường. Linh dàn xong thế cảnh giới, miệng ngậm dao găm, cặp con gà béo múp vừa bị bóp chết đang còn ấm nóng, bò theo Sáu Hóa. Sáu Hóa lấy chân ẩy vào đầu Linh:

- Nằm lại! Cữ người khác. Hai thằng chỉ huy cứ đình nhằng vậy à? - Nói rồi anh chụp cái mũ dù Mỹ lên đầu.

- Bậy nào! Tôi còn quân số giao liên - Linh bò lên ngang bạn - Xem cách ông đánh thế nào. Quăng mũ lại đi! - Vừa nói Linh vừa giật cái mũ trên đầu Sáu Hóa xuống. Sáu Hóa lại chụp lấy, đội lên.

- Có việc!

Hai người lợi dụng những vệt, những vũng tối hiếm hoi ở lề đường trườn đi. Gặp những khoảng sáng, họ dún mình nhảy nhanh qua, êm nhẹ như một chú mèo. Còn xa hàng rào, chưa ngại trái mà chỉ ngại chó. Chó của dân. Không khéo một chút, chó sủa inh lên, chúng cũng xộc ra ngay. Trước mặt họ đã sáng trưng ánh đèn điện. Ánh sáng hắt xuống một tấm biển màu vàng kẻ chữ trắng:

“CHI KHU CHÂU THÀNH”

Đầu Linh nóng ran. Sào huyết của bọn đầu não một quận đây. Từ tấm biển lạnh lẽo kia; từ những lô cốt tựa nấm mồ khổng lồ kia; từ

cái đồng lúc nhúc xô bồ trong hàng chục hàng rào gai và ụ súng đó, đã xuất phát những mệnh lệnh hành quân tận diệt, những mệnh lệnh càn quét ủa phát những chết chóc, đói khát và đau thương... Giá đêm nay không phải chỉ tìm diệt một thằng, mà được ém quân ba mũi, cắt rào lao vào san phẳng cả sào huyệt giặc? Giá lúc này có một chiếc xe tăng, một chiếc thoi, mình sẽ nổ máy hết tốc lực chồm vào, húc tới cái hầm cuối cùng... Cha! Cha! Trước hang ổ kẻ thù sao cứ muốn mình có một sức mạnh thần thoại để giáng sấm sét lên đầu chúng. Nhưng...! Nó nằm đó, kình càn bất động đấy, nhưng có phải mỗi lúc mà vào được đâu. Nếu không có cái động tác ém quân trong ruột đồng bóng thì làm sao tránh khỏi đổ máu khi chỉ cần nhìn một tấm biển "CHI KHU CHÂU THÀNH" kia. Rồi, nhất định sẽ có ngày được gặp lại nó, gặp với kế hoạch công phá trong đầu, với hỏa lực ghê gớm trong tay. Cứ chờ đấy...

Đã trông thấy bóng những thằng gác đứng im lìm ở cổng và trên nóc những lô cốt xù xì. Thỉnh thoảng những tia đèn pha lại quét loang loáng, chém nát bóng đêm thành từng khúc. Chúng nó làm ra vẻ vậy thôi, chứ từ Mậu Thân đến giờ, đã có ai đánh vào đây đâu mà ngó ngoáy dữ vậy! - Linh nghĩ và vẫn bám sát bàn chân Sáu Hóa.

Tới một quãng sáng rộng, trông rõ cả được màu cỏ, Sáu Hóa ra hiệu bảo Linh nằm lại. Cổng chi khu đã ở ngay trước mặt. Sáu Hóa hơi nhoài ra mặt đường. Cái thân hình thiếu niên của anh nằm vừa khít bề rộng bóng tối cửa cây cột cổng. Linh vẫn ngậm con dao găm ở miệng, đưa họng súng "Côn" vào chính mặt thằng gác, yểm trợ cho bạn. Trước mũi Linh, bàn chân trái của Sáu Hóa ngo ngoáy, thỉnh thoảng hơi giật lên. Chắc bị muỗi đốt. Linh cười thầm, thò tay lên gãi gãi giúp anh. Sáu Hóa duỗi dài chân ra, có vẻ khoan khoái lắm.

Hình như Sáu Hóa đã rà thấy trái. Anh móc ở túi sau xi-líp ra một cuộn cước nhỏ rồi thận trọng buộc một đầu vào dây bẫy. Sau đó, anh dùng chân khéo léo cặp nhẹ con gà và lưỡi dao găm Linh vừa chuyền cho lên đầu. Anh cắt cổ gà và dốc ngược con gà trống thiên nặng tới ba ki-lô cho máu chảy ra. Xong xuôi, Sáu Hóa còn tỉ mỉ nhặt từng cái lông gà li ti nhét vào túi sau, rồi úp chiếc mũ dù Mỹ lên trên vết máu. Hai người bò trở lui. Sáu Hóa kéo con gà sát đất theo một đường lộ liễu nhất. Kéo từ từ, hết sức nhẹ. Kéo tới đâu, máu từ cổ con gà nhều ra tới đó, thành một đường mảnh nhỏ. Linh theo sau, vừa bò vừa thả thật gượng nhẹ sợi cước. Vung tay một chút sợi cước căng ra, kéo theo dây bẫy, trái phát nổ liền.

Còn cách xa bụi chuối, con gà đã cạn máu. Sáu Hóa ngồi - hẳn dậy, cầm chân con gà lắc mạnh. Cổ gà vẫn ráo hoảnh. Anh cứa sâu thêm mấy nhát. Cạn tiết rồi! Thấy vậy, Linh không nói không rằng, giật con dao trên tay Sáu Hóa, cứa mạnh vào bắp chân mình. "Cứ cho là rào lưỡi lam quạc đi?". Linh cứa thêm nhát nữa. Từ bắp chân nở nang thoa lọ vằn vện của Linh, một dòng máu rỉ ra. Anh duỗi mạnh chân cho nó nhỏ thành giọt xuống đất và nhìn Sáu Hóa cười rất tươi. Sáu Hóa cũng mỉm cười, nhưng cái miệng rộng nhếch lại như mếu. Họ lại bò tiếp. Đã qua những phút căng thẳng nhất, tới bụi chuối, hai người nằm oải ra như đói cơm lâu ngày. Sáu Hóa móc thuốc rê rít vào bắp chân Linh rồi cầm lấy sợi cước, mắt nhắm lại nhìn về phía đồn.

Trời đã về khuya. Đêm trong lòng địch sao gây một cảm giác giống đêm trên trận địa, đầy mùi xú uế tử thi. Gió thổi rờn rợn trong vườn chuối. Gánh hát cải lương ở cuối phố cũng đã dẹp về. Chắc đã đến lúc rồi. Linh cúi xuống dòm đồng hồ. Bắt gặp ánh mắt của Linh, Sáu Hóa gạt đầu và bàn tay cầm sợi dây cước giật mạnh. Im ắng một giây. Bỗng ở trước cửa đồn, lửa và một tiếng nổ lớn cùng

bật lên. Tiếng nổ âm âm và rùng rợn của mìn mìn. Mọi người đều nhồm dậy. Tiếng nổ bất chợt làm đêm tối bị vỡ vụn ra rồi sau đó lại lắng đi. Và như đã qua cơn choáng váng, từ các lô cốt hầm ngầm, đạn nhỏ đạn to, mìn trái đua nhau nổ. Nó nổ như kiểu nổ một kho đạn cỡ trung. Chắc tưởng rằng 'Việt Cộng' đã vô lộn trong ruột nên cả cái chi khu như một con thú dữ đang lồng lộn quẫy đạp, cố văng con đĩa ra khỏi thân mình...

Tới mười năm phút không thấy phản ứng gì, các cỡ súng mới tạm im. Đến lượt các loại chó đua nhau tru lên. Chắc này giờ chúng nó còn bận chui vào gậm giường. Đội hình vẫn nằm im, chìm vào đất. Trận mưa đạn toàn đổ ra sau lưng. Một vài viên sượt qua ngọn chuối. Có giọt nhựa chảy xuống đầu Linh ngựa ngựa...

Thốt nhiên, trong đồn vang lên những tiếng chân chạy chộn rộn, tiếng còi thổi ré lên, tiếng la gọi nhau hồi há. Thế rồi lại im. Lát sau, nhiều ánh đèn pin lừ lừ đi ra cửa. Đèn pin tắt. Linh hồi hộp: trước mắt anh, một trung đội lính, mũ mấn súng ống đầy đủ, chia thành ba tổ găm thẳng tới nơi nổ trái. Chúng đi thận trọng, lưng còng xuống, mũi súng rê rê trên mặt đường. Anh nhìn kỹ: không thấy thằng Xầm đâu cả. Nó mà nằm lại thì chẳng còn ý nghĩa gì nữa. Phí hoài hết! Anh liếc sang Sáu Hóa, cái đầu anh đang gật gù có vẻ đặc ý lắm khi nhìn thấy bọn lính. Chúng nó đang cụm lại, tìm dấu vết thôi chứ đã nhằm nhè gì Toàn đồ bỏ cả, chưa bỏ đánh. Bỗng Sáu Hóa bóp mạnh tay Linh, hất mặt về phía đồn. Ở đó, ngay chính cửa, có một tốp khác đi ra. Linh trông rõ thấy thằng Xầm đi đầu, áo quân phục mở phanh, một bên chân nó bước cà nhấc. Chắc hậu quả vụ tháo chạy đêm qua. Nó vừa đi vừa vuốt tóc. Đằng sau thằng Xầm, lố nhố mấy thằng có lẽ đều là sĩ quan. Đến lượt Linh mừng rơn, siết chặt tay Sáu Hóa. Nhưng anh lại thấy vẻ mặt Sáu Hóa rầu rầu. Sao vậy? Thằng chó chết ra rồi, còn muốn gì nữa?

Sáu Hóa lẩm bẩm:

- Còn thằng Mỹ... Nó không ra hè?

Thằng Xâm đã nhập vào bọn lính. Tiếng nó hỏi nhỏ:

- Thấy gì không?

- Báo cáo anh Hai, có một cái nón bị lủng nằm bên cạnh vết máu. Chắc có thằng bị rồi. - Tiếng một thằng

trả lời lưu loát.

Thằng Xâm lẳng lặng nhặt cái nón lên, lát trong lật ngoài, chiếu đèn pin xem xét. Bỗng nó cúi sát xuống vành nón, chăm chú nhìn một lát rồi ngẩng lên: giọng đầy khoái trá:

- Nguyễn Đình Hóa! Nguyễn Đình Hóa là Sáu Hóa! Nón thằng Sáu Hóa đây rồi, bay! Nó tới số rồi! Lủng một lỗ giữa trán thì ông cố nội nó cũng hết sống nổi. Sao khờ khạo thế con! Đi! Đi theo dấu máu lượm xác thằng thủ lĩnh "Cọp đen" mang ra chợ phơi coi!

Thằng Xâm rút phụt khẩu súng ra và tự nó cầm đèn dẫn đầu bọn lính lần theo dấu máu. Lúc này, đứng giữa sào huyết, nó hiện nguyên hình là một thằng khát máu điên cuồng. Linh nhếch mép cười: "Chính mày mới tới số, con ạ! Xâm ạ!". Anh lia mắt theo từng bước chân thằng quận trưởng, thấy tim đập mạnh. Chợt ánh mắt anh va phải tia mắt Sáu Hóa đang nhìn chéo lại. Quái thật! Nhìn đi đâu vậy? Ông cứ làm như việc thằng Xâm như xong rồi không bằng. Bất giác Linh cũng bị cái nhìn của Sáu Hóa cuốn đi...

Chỗ ấy, ngay cửa ra vào có một đám sĩ quan đang đứng túm tụm xung quanh một thằng cao to, bận bộ bà ba lụa trắng, miệng ngậm

điều xì gà. Cả bọn đang lùi lại, đứng tấp vào sau ụ súng tấn bao cát ngó ra. Điều xì gà của thằng cao lớn lập lòe. Linh nhận ra đó chính là thằng Mỹ sáng nay - thằng trung tá Mỹ CIA. Hèn chi mà ông Sáu Hóa như bị đớp mất hồn! Thôi! Hăng tập trung quất gọn con mồi này đã!

Sáu Hóa cũng vừa quay ngoắt lại phía thằng Xầm. Mặt anh linh hoạt hẳn lên. Đã nhìn thấy rõ mặt thằng giặc. Cái miệng của nó đang nhếch xéo ra mỗi lần thấy thêm một dấu máu. Phía này, miệng Sáu Hóa cũng héch lên, thú vị theo dõi từng bước đi của con mồi. Bên anh, trái đạn B.40 tròn như bắp chuối của Lang đang rung rung. Họng M.79 của Mười Đảnh và cả nòng khẩu cạc-bin thanh cảnh của Hai Thanh cũng đã lăm lăm xĩa ra mặt đường. Nhìn tư thế của đồng đội lúc này, một thằng Xầm chứ cả trăm thằng Xầm đi nữa cũng chẳng bõ bèn gì. Linh rạo rức đưa khoeo tròn tạc đạn vào ngón tay...

Vệt sáng tròn đèn pin trên tay thằng Xầm đã tới gần. Muốn ngửi được cả mùi nước hoa Mỹ trên người nó. Mặt thằng Xầm bị ánh đèn đường hắt lên trông hốc hồm ghê sợ. Hai mươi bước... Dấu máu sắp hết rồi. Đôi giày đen của thằng Xầm có vẻ ngập ngừng khi bước qua một vũng tơi. Hết dấu máu. Linh hơi ù tai. Sóng lưng anh mỗi nhừ. Lại vẫn cái tật run ấy. Mẹ mày! Linh tự chửi mình và cắn môi tới chảy máu. Mười lăm bước... Trời ơi, ngon quá! Miếng mồi xa lạ lại có thể ngon và dễ hiểu đến thế này ư? Vẫn phải chờ đã. Phải ném trái tạc đạn này ngay trước mũi giày nó. Thằng Xầm vừa tiến thêm hai bước... ba bước... Bỗng Sáu Hóa hét thét lên, lạc cả giọng:

- Bắn! Bắn tới!...

Linh không nghe thấy tiếng nổ. Chỉ thấy ở chỗ thằng Xầm, chớp sáng liên tiếp nhoáng lên như giông bão, Thiếu tá này... Quận trưởng này... Chặt đầu này... Cứ mỗi lần như vậy, Linh lại tung ra

một trái tạc đạn. Khi anh dừng lại với một trái tạc đạn cuối cùng trong tay thì mặt đường đã trống trơn.

- Rồi, vậy đó! Thu súng rồi rút!

Tiếng Sáu Hóa vang lên trong cái im lặng đột ngột sau trận đánh. Chính Sáu Hóa lao ra đầu tiên. Linh cũng nhào tới. Thằng ác ôn nằm quẹo đầu sang một bên, tay quặt ra sau lưng trong một thế nằm lạ mắt. Nó không còn là thằng Xầm nữa. Mọi cái chết đều mang dáng dấp này. Linh nhặt vội khẩu "Ru-lô" bằng tròn trên bàn tay nhóp máu của nó và không hiểu sao, anh cúi xuống nhét một viên đạn vào cái miệng đang há ngoác ra. Khi đứng dậy, bất thần anh vấp phải Sáu Hóa. Sáu Hóa đang đứng sững, trân trân nhìn về phía đồn. Bỗng anh giằng phắt cây B.40 trên tay Lang, chạy vụt đi. Linh kéo lại. Sáu Hóa hét vào tai Linh:

- Bỏ ra! Để tao nện một phát vào cái nhà tô kia! Chúng nó chạy cả vào đấy. Cả thằng Mỹ nữa! Kia, bỏ ra! Để tao diệt thằng Mỹ cuối cùng ở vùng này!

- Thằng Mỹ hả? - Linh vung tay đập mạnh vào bả vai Sáu Hóa - Thế thì mần đi, Sáu Còi!

Anh quát Lang chạy theo bảo vệ rồi tổ chức anh em sẵn sàng yểm trợ. Thoáng bóng Hai Thanh chạy lướt qua mặt anh. Cô chạy lên với người đội trưởng.

Ngay lúc đó, một âm thanh rất quen thuộc vang lên: "Tăng... Ùng!" - Trái B.40 kẻ một đường xanh biếc, hơi chéch lên, phá vỡ một mảng tường tròn bằng miệng thúng. Sáu Hóa nện rồi! Cừ quá! Linh chém mạnh tay vào gốc chuối, reo lên. Cùng một lúc, cả anh và Mười Đanh đều ghéch nòng M.79 thả cầu vòng những trái đạn tròn

trịa, cầm nặng tay vào giữa sân đồn. "Cóc... Oành!... Cóc... Oành!". Sân chi khu bừng lên những chùm hoa lửa quáng mắt. "Tăng... Ùng!..." - Lại một trái B.40 nữa. Cái đầu hồi bên phải nhà tô sạt băng đi. Gian nhà vẫn chưa sụp. Thôi, được rồi đó, anh Sáu! Coi chừng chúng phản ứng. "Tăng... Ùng!..." - Trái thứ ba. Tiếng đề-pa và điểm chạm dính vào nhau. Cái nhà tô đổ ụp, để hở ra những mảng tường trống hoác. Sau phút bàng hoàng, các cơ đạn trong đồn cũng rú lên, vây tròn lấy chỗ phát ra tiếng nổ. Hồng rồi! Linh vội vã bỏ tới chỗ Sáu Hóa. Nhưng mới được mấy bước, Linh dừng lại. Ngay trước mặt anh, Hai Thanh đang vác Sáu Hóa ngược trở ra. Linh bàng hoàng đỡ lấy thân thể nhỏ bé của bạn từ tay cô gái, rồi lệnh cho Mười Đảnh nhanh chóng dẫn đường rút.

Pháo sáng lập lòe đầy trời, soi rõ đường cho tổ trinh sát bỏ chợ bám về sông.... Họ dừng lại sau một gò đất thoải thoải, mọc đầy cỏ gừng sắc nhọn. Linh dắt Sáu Hóa xuống. Anh Sáu nằm lịm đi trong nhịp thở yếu dần. Máu từ những vết thương vẫn rỉ ra, ướt đầm vòng băng quấn trên đầu. Xung quanh anh, đồng đội đang phập phồng hướng về người đội trưởng. Sáu Hóa đưa cặp mắt trong sáng lần lượt nhìn hết các khuôn mặt đội viên và dừng lại nơi khuôn mặt Hai Thanh đang ướt nước. Anh ra hiệu cho Hai Thanh đỡ anh ngồi dậy.

Đêm ấy, trong tiếng sóng vỗ mơn man vào bờ cát, tiếng bìm bịp kêu âm âm trong lòng nước, trong ánh hỏa châu không lúc nào tắt trên dòng sông quê hương. Sáu Hóa như một cậu bé, nét mặt thanh thoi ngồi dựa đầu vào vai cô gái cùng thôn. Trên môi anh phảng phất một nét cười mãn nguyện. Bỗng anh ngồi thẳng dậy, buông một tiếng nói thật chậm, thật nhỏ:

- Rồi, vậy đó!

Và anh tắt thở...

NĂNG ĐỒNG BẰNG

Chu Lai
www.dtv-ebook.com

Chương 8

Trên nhánh sông Sài Gòn hôm ấy, một sảnh nắng đẹp, người dân đang trồng tỉa ở cánh đồng Chèng Heng bỗng dừng nhìn thấy bốn lùm cây nhỏ đang lững lờ trôi theo dòng nước. Nhác trông tưởng mấy đám lục bình. Không phải! Những cành lá bị pháo tiện đứt đem qua? Cũng không đúng! Thực ra nó là những cành đùng đình chụm ba, chụm bốn dựng xiên xiên trên mặt nước; nó không mỏng xuống như bèo, cũng không cháy vàng như lá cành dính miếng; nó cứ lặng lờ trôi, trôi thản trọng sát bờ, cành lá thanh mảnh xòe ra tươi mát.

Nếu nhìn thật tinh, sẽ thấy sau những vòm lá đó, thấp thoáng những gói ni lông nhạt hơn màu lá nhưng đậm hơn màu nước, nổi lênh bênh. Bốn lùm cây hiền lành trôi xuôi đó chính là bộ phận trinh sát của Linh ngụy trang, đang lựa theo con nước rồng, hành quân về "cứ".

Mất một trung tá tình báo Mỹ, mất một quận trưởng tài ba, được việc nhất trong sáu quận trưởng, kèm theo ba cán bộ bình định và hơn một tá lính thiện chiến, thẳng định hoàn toàn bất ngờ. Cơ quan tâm lý chiến của nó vội tung tin xí xóa: "Đó là một tai nạn xe cộ đáng tiếc xảy ra (có dính dáng ít nhiều tới bàn tay "Việt Cộng") trong khi đang thực thi công vụ. Để trả giá, bọn đặc công "Việt Cộng" đã bỏ lại bốn mươi lăm xác chết, ba B.40, một B.41, mười lăm súng AK.47 và hai mươi lăm súng cộng đồng...". Nhưng ngay sáng hôm sau, chúng xua ba tiểu đoàn bảo an đã từng lập chiến tích trên sông rạch, càn xuống nước. Bộ phận của Linh và bộ phận của người Bù Chao có

bắp thịt nhẽo nhọt phải ém hằm mật. Một thứ hằm kỳ lạ: cửa trở trong lòng nước, lòng hằm ăn lên trên khô, khó có thể dò ra được. Chúng chặt, đốt, ủi phá, xăm xoi mãi vô hiệu, ngày thứ mười đành quay về bắt. Những người dân Bù Chao đã mò những thùng gạo ở đáy sông lên nuôi bộ đội. Họ còn đi bắt tôm, cá về làm một bữa nhậu thịnh soạn chiêu đãi, ăn mừng thắng lợi. Duy có chú Tư là lảng lảng đi. Có một lần Linh thấy chú lặng lẽ xách cuốc ra gò. Khi trở về, thấy mắt chú đỏ hoe, rồi chú leo lên vũng nằm, chẳng nói năng gì. Mọi người đều biết chú đi sửa sang lại nấm mồ Sáu Hóa. Một anh làm vội, sần sần mặt đất. Đắp cao lên một chút, chúng phát hiện ra, đâu có để cho xương thịt người chết được yên.

Ngày này qua ngày khác, bộ phận Linh không tài nào cắt về được. Khắp các ngã đường mòn, các ngã ba sông rạch, đều đen đặc những chiếc mũ sắt rình rập. Cuối cùng, anh quyết định không dùng ghe, thả bộ xuống sông. Trước lúc cho đồ vào túi ni lông, đột nhiên chú Tư chở từ ruộng về một chị mặt mũi xanh xao, hai con mắt sưng húp. Đến khi Hai Thịnh ôm chầm lấy người đàn bà đó khóc, Linh mới chợt nhớ ra đó là chị Sáu. Nghe tin anh Sáu hy sinh ngay tại cửa ngõ nhà mình, chị mới hay biết người chồng thân yêu của mình còn sống. Ngay sáng hôm sau, chị xách một bọc nhỏ ra bưng, quyết tìm tới chỗ bè bạn của chồng. Chị không ở lại ngôi nhà ấy nữa. Linh bàn với Mười Đảnh để Thanh ở lại đón giao liên, đưa chị Sáu lên quận gặp anh Sáu Đô sắp xếp công tác. Cũng may, ngay tối hôm đó Sáu Đô từ trên quận cắt được xuống. Anh vẫn chỉ bận chiếc quần cụt tới đầu gối, mặt có gầy hơn, làm cái trán càng gồ ra. Người bí thư huyện ủy ấy (đồng chí bí thư cũ bất lực đã chuyển về khu) suốt buổi toàn nói chuyện, pha trò rất vui, có vẻ không quan tâm mấy tới cái chết của người bạn nổi khổ. Nhưng đêm xuống, khi mọi người ngủ cả, chỉ còn tiếng chuyện trò rì rầm của Hai Thanh và chị Sáu anh mới bấm Linh dậy, nhờ dẫn ra mộ Sáu Hóa. Trước nơi

yên nghỉ của bạn, anh ngồi rất lâu, hút hết điếu thuốc này tới điếu thuốc khác. Gần sáng, anh mới đứng dậy, nói lầm bầm:

- Thôi, cứ nằm cho yên đi, Sáu Còi! Công việc để bọn tao lo cả cho... Hôm nào tao mới đánh đòn cho mày ca... Tao đã kịp chuyện trò gì với mày đâu, hử Sáu?...

Nửa giờ sau, anh cùng với Thanh và chị Sáu ngược đường cắt trở lại quận. Bộ phận Linh còn bốn người, cũng thả đồ xuống sông.

... Họ đã trải qua trọn một đêm trôi nổi, luồn lách trên mặt nước. Và bây giờ, cánh ruộng quen thuộc đã ở ngay bên sườn kia rồi. Một thôn nữa là cặp bến lớn, nhà ngay đó.

Bên kia, người trước thấy vầy người sau, chỉ một thoáng, bà con đã đổ ra đầy cả bến sông. Họ đưa tay, đưa mũ lên len lén vẫy chào. Có những em bé gái trèo tít lên ngọn sào riêng, vừa ngó mông ra trực lộ, vừa quay mặt lại cười. Bơi cạnh Linh, xạ thủ B.40 kiêm chiến sĩ liên lạc Ma Hồ Lang cũng ngóc cổ lên đưa tay vẫy lại, cười tít. Linh nhắc khẽ:

- Bỏ tay xuống, Lang! Coi chừng có thám báo trà trộn.

Anh chàng có cái má phình phính, cặp môi đỏ chót và tảng lưng vạm vỡ, tròn lẳn như cá trắm, như người bị bỏng, rụt phất tay lại. Nhưng con mắt vẫn cứ tít lên.

Thấy tình cảm của dân hôm nay khang khác. Linh bảo Đánh lên xem sao, rồi ra hiệu cho mọi người giạt sát vào bờ. Không chờ Linh nói, Lang vươn tay bám vào cành cây đang nhòai ra mặt nước, đu nhẹ lên ngọn, rồi thu người quan sát phía sau lưng. Phía ấy sinh lậu

bạt ngàn nhưng bọn lính trên lộ 14 cũng ưa thọc bậy ra lắm. Cái thân hình phổng phao của Lang, ngồi không động nhẹ một cành cây.

Lát sau, Đảnh bơi trở lại. Cái lưng gầy guộc, đen thui của anh nổi lên như mặt ghế băng đánh véc-ni. Nhìn thấy mặt Đảnh đỏ như như vừa bị ai tát, Linh hỏi:

- Gì vậy?

- Rượu! Mấy ông bác cứ ép. Không uống không được. Ở đây bà con cũng nghe tin diệt thằng Xâm rồi. Mấy chú mấy thiem đang đi gom bánh tráng, rượu thịt mời anh em lên nhậu đờ. Từ chối đi, anh Tám nhận lời là lai rai tối ngày luôn. Sớm mai họ sẽ gánh đầu heo, củ kiệu, thuốc thơm tới úy lạo...

Linh ngả theo ý của anh xã đội xưa nay vốn rất chùng mực trong mọi chuyện trên đời. Anh giơ hai tay lên đầu xin kiếu với bà con rồi ra hiệu bơi tiếp.

Đảnh chỉ một ông già mặc bộ bà ba trắng đục như người Chăm, đang đứng đờ dẫn trên bờ, nói:

- Ông Ba lòa cứ đòi phải được gặp người chỉ huy. Ông có chuyện muốn nói. Minh đi thế này chắc ông buồn.

- Lòa à?

- Lòa. Bữa nào tôi sẽ dẫn anh tới nhà ông.

Vục đầu vào đánh đấm, hôm nay mới thấy mở mặt mở mày ra một chút. Cứ nhìn nét mặt của bà con là thấy tình thế chung đã sáng sủa hay xấu đi. Mọi lần theo Sáu Hóa ra đây, bà con thoáng thấy đã lang lang. Có tìm đến bắt chuyện, thì câu trước câu sau người ta

cũng đứng dậy, mắt nhớn nhác nhìn xung quanh. Họ sợ liên lụy, họ sợ điệp báo, sợ lính phục bắn chết lây... Khúc sông này dạo mới xuống, chỉ dám đi đêm, đi một hai người, súng ống lăm lăm. Vậy mà hôm nay, giữa ban ngày, hành quân được cả bán đội, ngang nhiên như ở hậu cứ.

Bơi đã xa mà Lang còn ngoái đầu lại tiếc rẻ. Trên bờ, mấy cô gái áo hồng, áo đỏ vẫn dựa gốc cây sầu riêng vẫy nón. Mấy cô gái trẻ ở cánh ruộng heo hút này đều có vẻ mê cái anh chàng xạ thủ đẹp trai, trẻ tuổi, nói chuyện có duyên. Có cô còn bạo mồm tuyên bố:

- Ra bùng, chỉ cần dòm thấy cái miệng của anh là lãi rồi!

Thằng! Diễm phúc thật! - Linh nghĩ, trong bụng cũng có chút ghen ghen - Cứ ngồi tại nhà nhưng không mấy khi là không có đường sữa, trà thuốc của mấy cô gửi tặng. Gửi Lang nhưng vẫn nói đái bơi: "Gửi mấy anh trinh sát". Được cái Lang không nghiện trà nghiện thuốc nên Linh và Sáu Hóa cứ trà lá hoài hoài. Thỉnh thoảng Linh lại dẫn Lang ra ruộng dạo một vòng như ông bố vênh vang dẫn cô gái đẹp ra chợ... Kể cũng tiếc! Nếu được ngoi lên khề khà trò chuyện, nhâm nhi vài ly rượu thì thú quá. Bộ đội chịu cực chịu khổ cũng để thỉnh thoảng được hưởng những giây phút ấm cúng trong lòng dân thế này. Linh bỗng thấy bồn chồn... Cái dáng con gái đi Hon-đa xanh lại chập chồn trước mắt anh. Liệu chút nữa gặp mình, cô ấy sẽ ra sao? Thúy còn giận mình không? Anh thấy náo nức như ngày xưa đi học mong chóng tới để đến nơi hẹn hò...

Linh quay sang trêu Lang khi đã khuất hẳn cánh ruộng:

- Bây giờ cho cậu tha hồ vẫy! Gớm, có mấy cái nón mà mụ cả người!

- Đâu nào?... Em vầy thím Hai cơ sở đấy chứ! - Lang hơi đỏ mặt. Anh chàng chữa ngượng bằng cách ngắt một ngọn lau ngậm vào miệng, cho bông trắng chéch thẳng lên trời rồi đạp mạnh chân vượt lên trước Linh.

... Giá mà anh Sáu đừng nằm lại bên ấy thì vui biết mấy! Chôn cất Sáu Hóa xong, Linh lao ngay vào chống càn và bao thứ việc bận bịu linh tinh khác. Cho đến lúc này, trên đường trở về, anh mới thấy đau, thấy nhớ. Linh gằm đầu xuống nước, để mặc cho những con sóng nhỏ từ bàn chân Lang tràn vào mũi, vào miệng. Từ nay, không còn anh ấy nữa, mình biết xoay xử thế nào? Nắm một đơn vị tác chiến đứng trong đội hình lớn đâu có khó gì. Mình chỉ lo một việc: đánh. Nhưng ở đây, giữa một vùng tranh chấp ác liệt, địa bàn hoàn toàn xa lạ, lại độc lập tác chiến, mình sẽ có không ít những trầy trật, khó khăn...

Thấy Linh cứ ngậm mãi mặt trong nước, Lang càng quấy chân mạnh. Sóng trào qua cả bông của Linh làm anh ho sặc sụa. Lang lại cười tít mắt. Cái thằng lúc nào cũng cười được. Đói khát vất vả là thế mà cặp má nó cứ căng ra. Ở rừng ở núi từ thuở lọt lòng nên dù ăn lùm ở bụi đến thế nào, Lang cũng không hề đụng tới một mẫu ký ninh. Gan góc, tháo vát, cắt đường cắt hướng giỏi hơn cả người địa phương, bắn B.40 nhanh như phóng lựu, Lang là niềm tự hào của cả tổ trinh sát. Linh thật lòng quý mến cậu trinh sát đẹp trai, trẻ tuổi này. Với những người chiến sĩ như thế thì còn phải lo lắng gì. Cứ đánh tới, sức tới đâu ráng làm tới đó, dùm bọc lấy nhau mà đánh giặc. Linh ngoi đầu lên, thở một hơi thật dài.

Lang ngoái đầu lại, kêu:

- Vịnh Bá Kỳ kia rồi! Sắp về tới nhà rồi, anh Linh ơi! Lúc nào nước dừng, cho em đánh một trái kiếm cá ăn nhé! Trúng đàn cá

bông tha hồ mà nấu cháo. Một trái nhỏ chút xíu thôi.

Linh đang dăm dăm nhìn về cứ, không nghe thấy Lang nói gì nhưng anh cũng gật đầu, cười. Giá lúc này Thúy chèo ghe ra đón. Mình sẽ bám vào sườn ghe cho trôi theo. Hình ảnh ấy thật là đẹp, thật nên thơ. Mình sẽ im lặng nhìn Thúy. Cái nhìn ấy sẽ thay cho tất cả những lời làm đêm nào. Mắt mình cũng chẳng đến nỗi khô queo lắm đâu."Con nhỏ nó cứ nhắc hoài đến anh có đôi mắt to to ấy...". Và buổi chiều, khi dòng sông chỉ còn tiếng bìm bịp kêu, mình sẽ nói với Thúy... Nói thế nào đâu? Thúy ơi, Thúy đẹp lắm! Thúy dễ thương lắm! Thúy... Tôi... Mà sao đêm hôm đó mình lại dớ dẩn thế, vụng dại thế! Ngốc ời là ngốc!

Thấy Linh mỉm cười, Lang gạ thêm:

- Hay là đánh cả hai trái, anh Linh ạ! Biết đâu chỉ trúng cá lăng... Hai trái nhé!

- Trái gì?

- Ờ! - Lang ngớ ra rồi xịu mặt. Bỗng cu cậu reo lên - Thuyền kia! Có thuyền ra đón, anh Linh ơi!

Linh cũng vừa nhận ra một chiếc ghe nép sát trong hàng cây ven bờ đang tiến lại. Trên ghe lố nhố bốn, năm người. Nhất định là có Thúy rồi! Sao lại có thể không có được? Chị bí thư chi bộ xã ra đón bộ đội đi làm nhiệm vụ thắng lợi trở về. Có lý lắm chứ! Anh hồi hộp bơi chầm chậm lại một chút.

Chiếc ghe nhỏ hình như cũng đã phát hiện ra những lùm cây đang đi động, nó ghéch mũi lao ra. Nhiều bàn tay trên ghe đưa lên ngoáy tí. Không bình tĩnh được, Linh tung mạnh những cành lá nghi

trang ra giữa dòng, sải tay bơi nhanh theo mọi người. Bỗng cánh tay anh sượng lại trong lòng nước, mặt sa sầm: trên ghe, giữa những khuôn mặt đồng đội quen thuộc, nổi rõ khuôn mặt của Kiều. Một khuôn mặt tươi tỉnh, cười hết sức cởi mở và bàn tay vẫy, đưa cao hơn bất cứ ai.

Không hiểu đã chuẩn bị từ bao giờ, Kiều móc bông lôi ra nào kẹo, nào sữa, nào cà phê, thuốc lá, bày la liệt lên mặt chiếc bàn ken bằng những thân sậy. Anh ta thoăn thoắt rưới nước sôi vào chiếc vớt pha cà phê vừa nói không ngớt miệng:

- Tôi đoán bữa nay thể nào anh Tám cũng dẫn quân về, nên cứ chầu chực đón từ sớm mai tới giờ. Lính bung ra dữ dằn như vậy mà anh vẫn cắt được, ghê gớm thiệt! Cái tài cắt rừng của anh Tám, nội vùng này chả ai sánh được. Úi chà! Anh về đây mà nghe, "cứ" nào, xã nào, ở đâu thiên hạ cũng đồn đại về chiến công vừa qua của anh Tám... - Thấy Linh hơi chau mày, Kiều chữa lại - Tất nhiên đó là chiến công chung, nhưng thử hỏi không có những người cầm đầu cự phách như anh với anh Sáu thì phỏng làm nên trò trống gì. - Nhoáng một cái, Kiều đã khai xong hộp sữa, đổ thành dòng quánh vàng vào chiếc ca i-nốc - Làm bậy một ly cà phê sữa rồi chút nhậu chơi! Có cả can đây! - Kiều lôi từ dưới vũng lên cái can rượu nếp thang nâu nâu đầy tới miệng - Vừa may có anh Tám về, cô Thúy lại mới kiếm được ký thịt heo. Chính bánh tráng cuốn dưa khô ăn đỡ ngán hơn cuốn thịt heo, anh ạ?!

Linh day mặt nhìn ra sông. Chỉ cần quay lại bắt gặp cái miệng mỏng như lá lúa kia là mình sẽ nổi nóng ngay lập tức Kiều vẫn nói lau láu. Anh ta có vẻ sợ im lặng. Linh có cảm tưởng, nếu cái dòng ngôn ngữ kia bị tắc lại, chắc anh ta sẽ bỏ chạy mất. Nhìn Kiều lúc này sao giống những lần anh ta tán chuyện trời biển với mấy anh

ban chỉ huy tiểu đoàn hồi còn ở chủ lực thế! Khác một cái là anh ta độ này có vẻ diện hơn. Quần áo láng coóc, thẳng ly. Cái đồng hồ ba chữ "A" trên cổ tay dạo trước có đâu. Ghê thật! Trông như công tử phố chợ. Quăng dây súng lên mặt bàn, Linh đứng dậy. Anh kín đáo ngó nhìn xung quanh. Thúy đâu nhỉ?...

- Ấy! Cứ đằng hoàng... - Kiều vồn vã - Mọi việc đâu có đó cả rồi! Anh Tám cứ ngồi nghỉ, khỏi lo. Chờ nước lớn rồi tắm. Quần áo quăng đại ra đó, anh em nó giặt cho - Anh ta cầm tay Linh kéo xuống.

Thấy Linh vẫn không bắt chuyện, Kiều hơi hẫng, liếc nhanh Linh một chút rồi lại nói lướt đi như một người có điều gì vui vẻ hết sức:

- Ờ... ở... Mọi thứ hàm bà làng tôi đã thu xếp ổn hết rồi! Tôi được về đây làm phó của anh. Mừng quá sức! Phó của ai chứ phó của anh Tám thì lý tưởng quá! Tôi chủ động xin về đây! Nằm trên mãi, buồn quá trời đất! Có gì anh cứ triển khai, tôi thực hiện tới nơi mà, anh Tám! Anh tin tôi đi! - Nói xong, Kiều đốt vội một điếu thuốc, phù khói thật mạnh, xem chừng thoải mái lắm.

Linh miễn cưỡng đưa tay đỡ lấy bát cà phê sữa đang bốc hơi ngầy ngậy mà Kiều đưa sát tận mặt. "Anh Tám! Anh Tám! Một điều anh Tám, hai điều anh Tám! Cái gì mà "anh Tám" dữ vậy?". Linh đặt bát cà phê xuống.

- Bóc thuốc hút đi, anh Tám! Tôi mới "móc" bà già đem vào được ít gói, lát nữa anh cầm bậy nửa cây xì dờ! Hết, lại tính toán sau, cứ đằng hoàng mà sống, đằng hoàng mà đánh giặc.

- Tôi có thuốc rê rồi - Linh không nhận ra giọng nói của mình.

- Khỏi! Khỏi! Khi nào tôi còn thuốc thơm, dù chỉ một điều, anh cũng đừng nghĩ đến chuyện hút thuốc rê. Để tôi chụm lửa nấu miếng nước sôi. Có chè "Con sói" mới kiếm được - Thấy Linh bắt chuyện, Kiều càng hoạt bát. Anh ta chớp nhìn Linh một cái, rồi nhanh nhẹn ngồi xuống bên bếp, cái lưng khỏe mạnh căng ra.

Nhìn cái cổ của Kiều vã mồ hôi vì thổi lửa, Linh thấy lòng mình mềm lại. Cứ tưởng rằng mình sẽ không chịu nổi sự có mặt của nó. Nhưng nhìn mặt nó bây giờ, đâu có đến nỗi đáng ghét lắm. Nó đã biết ý nói lấp đi những chuyện cũ, mình cũng chẳng nhớ lại làm gì. Trước mắt lại còn bao nhiêu công việc. Bây giờ... Mà cũng chẳng sao, miễn anh ta làm ăn nghiêm chỉnh và đánh đấm được. Mọi chuyện đều cho qua tất - Linh chép miệng. Ồ, mà sao Thúy vẫn chưa về nhỉ?

Linh lơ đãng rót cà phê ra bát, đẩy về phía Kiều. Kiều phẩy tay:

- Khỏi! Khỏi! Uống nhiều sinh bụng. Mỗi sáng ngủ dậy nhấp một ly thấy khỏe dữ lắm. Từ sáng mai nghe anh Tám! - Giọng Kiều đã thực sự thoải mái. Anh ta còn đưa tay vỗ mạnh vào vai Linh nữa - Chút quên! Giấy điều động công tác của tôi đây ông xem đi!

Linh hơi liếc nhìn tờ giấy pơ-luya đánh máy không có dấu đã nhàu nát, rồi đứng dậy vươn vai:

- Tốt thôi! Ông về vừa đúng lúc. Còn hai thằng ráng mà làm ăn. Mình đi tắm đây. Ông gọi mấy cậu mới về xuống uống nước.

- Có ngay! Xà-bông của mình đây nè!

Với tâm trạng dễ chịu, Linh cầm khăn mặt đi xuống bến. Phải tắm rửa đàng hoàng một chút trước khi gặp Thúy. Trông mình bây giờ

chắc khó coi lắm. Chả bù với thằng Kiêu...

Có tiếng Kiêu nói vọng theo:

- Đạo này cậu có vẻ sút đi nhiều rồi đó, Linh ạ!

Linh không chú ý tới câu nói đã có vẻ thân thiện đó. Anh cởi áo vắt vai, đi như chạy. Chuyển lên "cứ" gò, cuộc đời cũng có tươi hơn thật, đỡ bó chân bó cổ.

Đi qua một cành cây khô vươn ngang đường, Linh vừa nhún chân định nhảy lên bẻ, bất đồ anh trông thấy Thúy đang từ dưới sông lên. Chị vẫn mặc bộ bà ba đen thường ngày, tay cầm cây gài và chiếc áo trắng chỉ dành để mặc đi bưng. Linh lúng túng khoác vội cái áo lên người. Đáng lẽ phải chào hỏi trước nhưng Linh lại đứng sững giữa đường môn dịch dắc, ngây ngô mỉm cười. Thúy cũng đã nhận ra anh, chị hơi giật mình, mặt tái đi một chút, môi mấp máy và cặp mắt mở to. Nhưng ngay sau đó, nét mặt Thúy bỗng lạnh tanh. Chị cúi đầu nhìn xuống và lặng lẽ bước đi như không hề quen biết Linh. Nụ cười của Linh trượt vào khoảng trống. Anh sượng sùng đứng giữa đường, quên cả tránh lối, khiến Thúy phải đi càn vào đám cây. Xuống tới bến rồi Linh vẫn còn thấy gai gai trên mặt và chợt nhận ra mình đã mặc ngược áo. Anh nhảy òa xuống nước.

Lội hẳn ra giữa dòng, Linh cố ý kỳ cọ, tắm tấp thật lâu. Quần áo phơi trên cành đã khô cong rồi. Anh vẫn chần chừ chưa muốn lên. Trên kia, thỉnh thoảng tiếng nói của Kiêu và Thúy lại vẳng tới chỗ anh. Linh hít một hơi thật sâu, lặn ra tới giữa dòng. Lặn tiếp hơi nữa sang bờ bên kia. Anh đu người lên gốc cây, ngồi sưởi nắng một lúc mới sải tay bơi về. Kiêu đang kể chuyện gì có vẻ vui lắm mà nghe cô ấy cười khúc khích. Linh thủng thẳng bước lên bờ. Giá cô ấy xuống đây, chỉ một chút thôi. Ít nhất cũng xuống giặt cái áo ra bưng

về lấm láp đi chứ. Anh chậm chạp mặc bộ đồ mới khô vào người. Miếng mạng của Thúy trên vai áo cọ vào vai buồn buồn. Chờ mãi vẫn không có tiếng chân đi xuống, chẳng biết làm gì nữa, Linh thở dài đi lên.

Thúy vẫn đang ngồi đối diện với Kiều, xây lưng lại anh. Linh thoáng nôn nao khi nhìn thấy mái tóc ấy buông thả xuống vai. Dưới đất, Mươi Đảnh đang loay hoay nấu nước, và trên võng mắc cạnh Thúy, Lang đang nằm ngủ ngon lành.

Cầm chiếc khăn rằn phẩy phẩy con muỗi đang đậu trên khuôn ngực tròn trặn của Lang, Thúy nói:

- Vậy là bà con đã chuẩn bị đủ một trăm lít gạo để sẵn mấy bữa nay. Trong khi đó ta phải ăn cháo... Thím

Hai nói lính vẫn nằm ở cụm tầm vông đường bò. Thím sẽ tín hiệu bằng đèn. Từ bìa lô cao-su, nếu thấy đèn sáng, ta cứ vào. Gạo hết, tôi thấy cứ mạnh dạn bám. Đi tới đâu nắm dân tới đó - Chị nhỏ giọng - Anh có nhớ con Tư Hạnh không?

- Cô bé đẹp đẹp hay bán đồ cho mình chứ gì?

- Nó dó. Thím Lai nói phải hết sức dè chừng. Nhiều khả năng nó là tình báo nhân dân của bọn tề đó! Tôi cũng nghi nghi nên chưa định bàn với các anh. Có nguồn tin, nó dính cả vào cái vụ mấy anh đảng mình bị chửi trong rào.

- Vậy hả? Ghê gớm hê! Chà! Thời buổi này Thiên Nga, Phượng Hoàng nhan nhản - Kiều gãi gãi cằm, cặp mắt không rời khỏi khuôn mặt Thúy.

Thúy quay lại, vỗ vỗ vào đầu Lang:

- Dậy! Dậy tắm rửa rồi hãy ngủ, cưng!

Lang ú ớ rồi xoay người lại, ngủ nữa. Thúy đứng lên:

- Có lẽ mình cứ kiên quyết tổ chức đột áp thôi, anh Chín ạ! Bên tôi cũng có mấy việc cần làm.

Kiều vẫn nhìn Thúy đăm đăm, tay vuốt vuốt tóc, miệng ậm ừ:

- Để coi lại tình hình đã... - Chợt thấy Linh, Kiều cao giọng - Để tôi bàn... à, xin ý kiến anh Tám đây hăng! Nhưng đi chớ. Dứt khoát phải đi chớ! Lúc này mình co lại là nó càng làm dữ đó!

Linh lạnh lùng lấy dây súng đeo vào người, nói không nhìn ai:

- Hai người cứ bàn, tôi đi xuống trung đội một chút.!

Anh đã dợm bước đi, lại quay ra bàn rót trà uống. Anh muốn Thúy nhìn thấy vẻ mặt lãnh đạm, bất cần của mình. Nhưng chị vẫn cúi xuống, nét mặt thản nhiên. Anh quay phắt lại, bước nhanh.... Nhưng ngay lúc đó, tiếng Thúy vang lên:

- Chiều không có đồ ăn, tôi với anh Chín ra gò kiếm măng đi! Tiện thể nằm thêm tình hình tối đi ấp luôn.

Kiều nhìn nhanh cái lưng của Linh, trả lời có vẻ gượng gạo:

- Kiếm măng hả? Ừ, đi thì đi!

Thúy xách dao găm đi liền. Và chính vẻ mặt chị lúc này mới là vẻ mặt lãnh đạm. Kiều uể oải đi theo. Tới chỗ ngoặt, bước chân anh ta bỗng ngoãn ngoắt tới sát Thúy... Mươi Đảnh cũng xách lưới xuống sông.

Linh sượng lại như bị giội gáo nước lạnh vào đầu. Khi bóng hai người đã khuất hẳn, Linh bần thần tháo dây súng, ngồi xuống... Anh nằm dài xuống võng, móc thuốc hút. Có cái gì đang dâng lên chẹn lấy ngực anh...

Lang ló đầu ra khỏi mép võng:

- Em đã ngủ đâu. Em đùa chị Năm đấy! Bây giờ lính về bắt ăn cơm rồi, cho em đánh trái nhé! Đánh một trái đảm bảo nửa ghe. Em biết luồng cá mà!

Linh thờ ơ lắc đầu. Lang ngồi dậy, đầu ngoẹo đi, thất vọng, tay gãi gãi cổ:

- Biết thế theo chị Năm đi bé mắng lại hay hơn. Mà sao chị ấy chẳng gọi em, chỉ rủ mỗi anh Chín - Lang tò mò nhìn vào mắt Linh - Anh Linh nè, tại sao chị ấy lại không rủ anh? Đúng ra chị Năm phải rủ anh em mình

mới phải chứ!

Linh khó chịu, "hừ" Lang một cái, rồi với tờ "Điện tín" gói đường còn vương trên bàn.

"Người ta dự tính rằng: mùa hè năm nay Hà Nội sẽ tung ra một cuộc tấn công có quy mô rộng lớn, tương đương xuân 1968 vào các tỉnh trung phần, rồi từ đó phát triển...".

Mắt vẫn lướt trên các cột báo nhưng những dòng chữ lúc mờ lúc tỏ, khi gần khi xa, nhập nhòa trước mắt anh. Anh đọc mà đầu óc cứ nghĩ đầu đầu. Nổi lên trên những hàng chữ như kiến bò ấy là nét mặt lạnh nhạt của Thúy và cái chân đi ngoăn ngoắt của Kiều.

"Các phi vụ trinh sát của sư đoàn II không quân đã phát giác ra địch quân xuất hiện nhiều ở biên giới Căm-bô-dia. Vì nguyên thủ quốc gia đã cùng ông đại tướng tổng tham mưu trưởng Cao Văn Viên đi thị sát vùng II chiến thuật..."

Thị sát vùng II kia à! Vùng II nào nhỉ? Ờ! Biết đâu thằng Lang nó nói đúng. Rất có thể họ yêu nhau lắm chứ! Một thanh niên tráng kiện, đẹp trai, lại mồm mép, biết chiều chuộng đàn bà; một cô gái xinh đẹp, dịu dàng, lại là "bà" bí thư xã, xứng đôi vừa lứa quá! Những ngày mình còn bị kẹt ở bên kia, có trời biết đã xảy ra chuyện gì... Mà thôi, chuyện gì thì chuyện, mặc kệ họ. Nào, xem xem nó nói bậy nói bạ cái gì trong này:

"... Tướng Giáp đã nhóm họp các thành phần chính trị ủy trong quân đội hồi đầu tháng để bàn về..."

"Chính trị ủy" là cái gì? Đồ ngốc! Con mắt thằng Kiều nhìn mình mới gian chứ, vừa lăm lét, vừa đắc thảng, lại vừa thương hại. Hừ! Nó mà thương hại mình à? Chả hiểu thế nào, mấy ông lại đưa nó về đây. Cô ta nữa? Người thứ gì mà cau có cũng... đẹp! Ờ, nhưng mà sao thế này? Mình ghen ư? Ghen với ai?

"... Trong cuộc họp báo sáng nay, ông tổng trưởng dân vận và chiêu hồi đã loan báo, cho đến nay: 24-10-1972, số cán binh cộng sản tìm về với chánh nghĩa quốc gia là..."

Không rõ họ sắp về chưa? Có lẽ Thúy còn giận mình, chứ chắc gì đã yêu Kiều. Mà yêu thế nào được thằng ấy... Cái lần Thúy lên rồi bỏ về, mình... Đến lúc này, khi cô ấy ngoảnh mặt đi thờ ơ, lạnh nhạt mới thấy con người ấy xa xôi, không thể với tới được Thúy! Thúy vẫn còn giận tôi ư? Hay Thúy đã quên rồi! Mới xa có ít tháng mà trên lúm đồng trinh của Thúy, tôi lại thấy thêm một vết nhăn. Thúy ơi!

Tôi... Tôi yêu em thật rồi! Yêu em thực sự rồi! Em có biết không! Trở lại với anh đi. Anh cần nói chuyện với em...

Linh vò nát tờ báo, ngồi nhồm dậy. Sông nước vẫn vắng lặng, yên tĩnh. Lang đã ngáy ngon lành. Anh lại từ từ nằm xuống, vuốt tờ báo đắp lên mặt. Cố nhắm mắt một lúc vẫn không sao ngủ được, anh lại vùng dậy. Cô ắt đã cố tình trêu tức anh? Thằng Kiều...! Đã biết ngay mà! Dính dáng vào ba cái chuyện này là mệt lắm. Thôi, dẹp, dẹp. Xuống các "bê" chút coi. Có khi mang đồ xuống nằm với anh em lại thành thói. Linh thả chân xuống đất nhưng vẫn chưa chịu đứng dậy. Xuống các "bê". Làm gì còn các "bê" nữa mà xuống. Toàn đại đội bây giờ chỉ còn mười mấy mạng, gom lại chỉ già một tiểu đội. Thế mà lại nhẹ. Đại đội trưởng, chính trị viên, bí thư chi bộ cũng mình, kiêm nhiệm đủ cả. Đến thằng liên lạc cũng không có. Mượn tạm thằng Lang, đến lúc tác chiến lại phải trả nó cây B.40. Chà! Thằng nhỏ ngủ ngon lành quá! Có lẽ mấy ngày tới phải lo kết nạp cho nó. Đảng số lại không đủ. Chỉ có mình và cậu Phận trung đội là chính thức. Nhả mới dự bị. Gay go thật. Số đảng viên phát triển không đủ với số đảng viên ngã xuống. Liệu chi bộ có tồn tại được không? Linh điểm qua từng khuôn mặt trong đơn vị và không biết mình đã ngủ thiếp đi từ lúc nào.

Khoảng nửa đêm, Linh đang nằm cuộn tròn trong võng chợt nghe ba tiếng nổ lớn phía áp chiến lược. Linh giật thót người, ngồi bật dậy. Mìn mo rồi! Tiếng nổ của cây-mo. Nó đã nổ trước là dứt khoát mình bị rồi. Ngay sau có lại có hai tiếng nhỏ hơn, tiếng B.40. Tiếng B.40 của Lang. Tiếng nổ không bình thường chút nào cả. Nó thất thanh như tiếng kêu cứu. Một loạt súng con nổ rộ lên. Linh thót lên ngọn cây. Trước mắt anh, chỉ còn ánh hỏa châu bung đầy trời, nhấp nháy, rối loạn. Trận đánh đã tắt lịm từ lúc nào. Linh tính bảo cho anh biết nhất định đã xảy ra chuyện chẳng lành. Anh thì mạnh trán vào

chạc cây. Hồi chiều, đúng ra mình không nên ở nhà. Anh Sáu Đô cho người mời lên họp gấp. Đã định để Kiều đi họp thay nhưng Kiều xin đi theo tổ đột áp kiểm gạo. Nằm chơi lâu quá rồi, xông pha một chút cho nó dầy dạn còn chuẩn bị làm ăn lớn. Nghe có lý quá, Linh cũng không cản. Vả lại, Thúy vẫn im lặng, thậm chí lúc xuất phát, chị còn lãnh đạm đi qua trước mặt anh. Thì ở lại, càng khỏe người. Thằng Lang cũng năn nỉ đòi đi. Nó đã muốn gì thì khó ai ngăn được. Mới đi về còn mệt thế mà nó tỉnh như sáo. Lúc Lang khoác dàn đạn B.40 lên lưng, Linh còn dặn đi dặn lại:

- Đi đứng cẩn thận nghe Lang! Bám cho chặt. Tao dành cho mày trái tạc đạn này về ném cá!

... Linh tuột nhanh xuống đất, hấp tấp cởi bộ quần áo dài. Cả đội có chiếc ghe đã đưa bộ đội đi áp, Linh bơi hời hả qua sông. Tới bờ bên kia, anh rút tạc đạn cầm tay, bươn theo đường mòn trong lô cao-su dẫn vào ấp. Được một đoạn, anh bỗng nhảy sang bên, ngồi móp xuống sau một bụi cây. Một đàn muỗi bay ào lên. Trước mặt anh có những bóng đen đang lật bật đi tới. Đi đầu là hai người cầm súng. Tiếp theo là một cái cáng. Lại một cái cáng nữa. Thấp thoáng mấy bóng người phía sau. Tất cả đều vận quần cụt. Linh trông rõ một trong mấy người đang cáng là cái dáng mềm mại của Thúy và cái dáng cao lênh khênh của Mười Đánh.

... Chín... mười... mười ba... Linh thấy bải hoải tay chân. Cả hai cáng này mới là mười lăm. Còn một người nữa đâu? Hồi chiều xuất phát mười sáu kia mà? Thôi, bỏ một con rồi. Như bị bỏ một nhát búa trúng đầu, Linh ngồi sụp xuống. Những cái cáng đang diễu qua trước mặt. Trời đất ơi, tại sao chiều nay anh lại không đi? Anh đã bỏ mặc anh em. Cả tổn thất này nữa, cũng là do anh... Đến khi đoàn người đi khuất, Linh mới đứng lên, loạng choạng đi theo. Mờ mờ

trước mắt anh là dáng đi ủ rũ của Kiều. Nó đi sau! Nó vẫn đi sau! Bao giờ nó cũng đi sau! Chắc lúc này nó cũng đi sau nên mới để xảy ra nông nỗi này. Quân giải phóng mà để mất xác. Nhục nhã quá! Linh cứ cúi đầu đi theo tới lúc ngẩng lên thì đoàn người đã dừng lại bên mí nước.

Tiếng Kiều vang lên, bản gắt:

- Thôi! Không phải khiêng về "cứ" - nữa. Chôn luôn đây thôi! Còn thằng Lang, đồng chí Phận đưa về phẫu cấp cứu...

- Chỗ này đất thấp quá, anh Chín! Chôn đây sợ nước cuốn đi mất.!

- Không sợ gì cả! Chôn đâu chả được. Làm lẽ đi không pháo nó dập thấy mẹ bây giờ!

- Tôi không đồng ý. Để hỏi ý kiến anh Linh đã! - Phận lên tiếng.

- Không phải hỏi ai cả! Tôi ra lệnh. Anh cứ chấp hành đi! Cái gì cũng Linh, Linh. Nó có thèm đi đâu mà hỏi! - Giọng Kiều hậm hực.

Như bị tát trái vào mặt, Linh lừ lừ đi lại. Anh cố hạ giọng xuống nhưng tiếng nói cứ run lên:

- Không được làm tử sĩ ở đây. Đồng chí Kiều phụ trách bộ đội đưa đồng chí ấy về cứu, tìm chỗ cao ráo đắp điểm đàng hoàng

- Anh dẫn giọng - Tôi sẽ kiểm tra lại. Đồng chí Phận và tôi đưa Lang về phẫu. Rõ chưa?

Kiều giật mình quay lại, thấy Linh, anh ta luống cuống rồi đột ngột buông một tiếng "Rõ!" lạc lõng. Linh và Phận nhanh chóng đưa Lang

xuống ghe. Ghe nhao ra được một đoạn, Linh quay lại, vẫn thấy bóng Kiều đứng lặng ngắt trên bờ.

Nước đang ròng sát đáy. Ghe không chèo được, Linh và Phận phải nhảy xuống đẩy đi ngược dòng. Bùn lệt sệt ngập tới bắp vế hai người. Bám tay vào cột chèo rồi, Linh mới chột nhận ra Thúy đang ngồi thu người trong lòng ghe. Chị đang cầm tay bắt mạch cho Lang. Mái tóc rũ xuống che hết mặt.

Hai người đẩy cật lực. Bắp chân mỗi nhừ, bùn vấy cả lên bụng lên ngực. Thỉnh thoảng lại có vật gì sắc cạnh cửa vào gan bàn chân liếc ngọt ở bắp chân. Linh không thấy đau. Anh rụt cổ, gò vai lên đẩy, phấu còn xa. Tính mạng của Lang có khi được quyết định bởi sự nhanh hay chậm của cái giầm bơi quạt nước.

Lang nằm ngửa, oặt lưng lên then thuyền, chốc chốc lại rướn người lên, rên rỉ. Tội nghiệp thằng nhỏ quá chừng. Mới hồi chiều còn đòi dành trái kiểng cá ăn. Cả tháng nay không có một chút chất tươi, vậy mà nó cứ cười hoài. Ngay cả lúc vào tới nội đồn, lửa đạn bốn chung quanh, nó vẫn vừa cười vừa đập thủ pháo. Những ngày phải ém thum, cu cậu ngửa ngáy chân tay lấm. Có dịp được về hậu cứ là chạy nhảy cùng rừng, ca hát líu lô như con nít. Từ lâu, Linh đã coi Lang như em út trong nhà. Đạo còn ở "bê" điều nghiên, đêm nào Lang cũng rúc xuống hầm Linh nằm hỏi đủ thứ chuyện. Có lần Lang ngây thơ hỏi: "Anh Linh à, em trẻ con quá khó vào Đảng lắm, anh nhỉ? Đảng viên là phải từng trải, ít nói, đi đứng cẩn thận như anh với anh Sáu...". Linh bật cười. Những đêm Linh chui rào, đòi đi thay không được, lúc trở ra, anh đã thấy Lang đứng chờ ở cửa đột rồi. Cậu em út ấy chăm sóc, lo cho anh từng tí, chu đáo, cẩn thận như em gái. Đi đâu, làm gì cũng muốn cặp kè với Linh.

Lang khoe có người chị gái ở Bộ tư lệnh Thông tin Hà Nội, hơn mình ba tuổi. Sau này trở về, sẽ gả cho Linh. Lang mà nói là chị dứt khoát phải nghe. Chị Lang sợ Lang lắm! Sợ hơn cả ông bố là phó chủ tịch tỉnh nữa. Bởi vì nếu chị làm trái ý, Lang bỏ cơm lên núi chơi, chị sẽ phải vừa khóc vừa đi tìm.

Linh hỏi:

- Chị có đẹp không?

- Không biết! - Lang lắc đầu.

"Thằng em mà còn mồm mĩm như vậy, chắc chị cũng... không đến nỗi nào" - Linh nghĩ.

Thời kỳ đầu mới vào chiến trường đã va phải bọn chiến đoàn "52", Lang không dám rời công sự lên đón bắn một chiếc M.48 to lừng lững như cái nhà, đang nghiêng cây tiến đến. Linh nóng gáy bộp nhẹ cho cu cậu một cái rồi giật lấy súng nhảy lên. Bị bộp bất ngờ, Lang ngơ ngác mất một lúc mới hiểu, mặt cậu ta xị xuống, nước mắt lưng tròng, Linh tưởng Lang sẽ giận anh suốt đời. Nhưng đến khi Linh bị một trái pháo khoan sục hằm, đất cát, gỗ rầm lấp kín lấy ngực, tưởng chết; chính Lang đã vừa mếu máo vừa cào cấu nát bấy mấy đầu ngón tay, moi Linh ra. "Anh Linh ơi! Anh Linh! Anh chết chưa?". Có lẽ không bao giờ Linh quên được tiếng gọi vừa thảng thốt vừa ngộ ngĩnh đó.

Nước dừng lại rồi lớn dần dần. Linh và Phận nhảy lên ghe chèo gấp. Mái giầm quạt thật nông, vẫn đung bùn ê cả tay. Một tiếng rên như đứt hơi. Linh ngôi thụp xuống trước mặt Thúy. Lang đau lắm, mặt dúm lại, toàn thân cứ muốn lật sang bên.

Khi chiếc ghe lướt êm rồi, cái giọng Quảng Nam của Phận mới cất lên, nặng trĩu:

- Thím Hai báo chiều lính có xuống phía đường bò. Cả con Tư Hạnh cũng lảng vảng gần đó. Con học trò này độ rầy hư đồn lắm. Liên tục đi lại với bọn lính trong đồn, hay la cà tới "cứ" tới bưng để thăm dò tình hình, phát hiện dấu dếp, học sinh lấy tiền đâu mà xài sang quá trời vậy? Đáng lẽ cắt vòng gò mả Đông thì lọt, nhưng ông Kiêu không nghe, sợ phía ấy không có địa thế, nên cứ đâm đầu đi thẳng. Thế là bị! Mẹ nó! - Không biết Phận chửi ai - Không có thằng Lang thì còn bị nữa! Nó dính miếng lũng ruột rồi vẫn còn quất được hai trái B.40, bọn lính bỏ chạy chứ không còn là khiêng nhau. Xem chừng chúng cũng lặt kha khá, thấy "đù mẹ, đù cha" ầm lên. Phận nuốt nước miếng giọng càng nặng hơn.

- Kể ra các anh chỉ huy cứ cho anh em trụ lại thì thằng Nhã đâu có mất xác? Mất luôn cả cây B.41 nữa! Mẹ nó! Ngày mai chúng lại tha hồ huênh hoang. Nói thiệt, mình mất một người, nó mất một trăm cũng không xứng! Lại mất tay đảng viên sắp qua dự bị... - Tiếng anh tổ trưởng Đảng ngày một to lên như đang bóp chát với ai.

- Thôi! Chèo nhanh tay lên, Phận!

Linh sốt ruột gắt và lo lắng nhìn cái bụng quần đầy băng của Lang đang nhướng lên, đầu Lang cứ ngất ra mạn ghe như muốn truội xuống nước. Linh vừa đưa tay giữ chặt lấy, Lang hét văng lên.

Thúy nhẹ nhàng đỡ đầu Lang đặt lại ngay ngắn, nói như năn nỉ:

- Đừng la nữa Út ơi! Em có thương chị, thương mấy anh thì ráng chịu một chút. La nhiều mất sức... Kia kìa! Sắp tới rồi! Mấy anh sẽ

chữa cho em khỏi ngay. Em sẽ lại mập, lại khỏe, lại đi hái măng với chị... Út có nghe chị Năm nói không?...

Lang hơi hé mắt nhìn lên, miệng mím chặt, không kêu nữa.

Nhìn Lang đang nằm ngoan ngoãn, Linh thoáng nghĩ: "Giá khi mình bị thương cũng được Thúy...". Anh vô tình ngược mắt nhìn lên. Dưới ánh hỏa châu, đôi mắt ấy cũng vừa ngược nhìn anh và vội vã sụp xuống. Linh hấp tấp ra đầu ghe phụ chèo với Phận. Anh cố gượng nhẹ cho chiếc ghe khỏi tròng trành. Gió về đêm lành lạnh nhưng Linh thấy người anh đang nóng ran lên vì một cảm xúc khó tả. Ngay sau lưng anh là đôi mắt ấy, mái tóc ấy và một bàn tay dịu dàng, mềm mại của...

Bỗng chiếc ghe chao dữ dội. Tiếng Thúy hét hoảng:

- Mấy anh ơi! Lang nó làm sao đây nè!

Linh bật đèn pin nhào tới. Lang nằm mềm nhũn, mặt tái xanh. Anh đặt tay vào mũi Lang: hầu như không thấy gì nữa. Thúy vội đứng dậy ra thay chỗ Linh, quạt giùm ràn rạt. Chiếc ghe chồm lên.

Gần sáng, chiếc ghe mới tới được phễu. Đồng chí y sĩ còn trẻ măng xem kỹ vết thương rồi nói nhỏ với Linh:

- Nặng đấy anh ạ! Chúng tôi sẽ mổ cho đồng chí ấy ngay! Các đồng chí lấy giấy tờ cần thiết cho cậu ấy đi. Tỷ lệ tử vong hơi cao.

Một suy nghĩ bỗng lóe lên như muốn đốt cháy đầu óc Linh. Anh gọi khẽ:

- Phận! Lại gần đây! Ngồi xuống đây! - Im lặng một chút, giọng anh nhỏ hẩn lại như thì thầm - Đơn của Lang đã thông qua tổ rồi

phải không? Tốt quá! Kia, ngồi sát lại đây. Chi bộ chỉ còn tôi với Phận. Chúng ta sẽ kết nạp Đảng cho Lang. Hai người thôi cũng được. Lang sẽ hiểu cho chúng mình.

Linh đưa tay vuốt lại mái tóc. Phận làm lì không nói. Vừa lúc đó Thúy lặng lẽ đi đến và ngồi xuống.

- Cả tôi nữa! Đồng chí bí thư chi bộ ạ! Ba! Đủ đảng số rồi!

Linh hơi ắng người đi. Anh cúi xuống sát mặt Lang:

- Lang ơi, Lang! Tỉnh lại một chút thôi. Tỉnh lại đi, em!

Lang hơi máy mắt rồi từ từ mở hé ra, trông mắt chỉ thấy có lòng trắng. Thúy dịu dàng vuốt lại mái tóc rối bù của Lang đang xòa xuống trán.

Thế rồi trong đêm vùng ven, thoang thoảng mùi cây trái từ ngoài bùng thổi về, ba người, mặt mũi, quần áo lấm lem bùn đất ngồi sát vào nhau, chụm đầu nghiêm trang trên dáng nằm của người chiến sĩ. Người cởi trần cất tiếng nói chậm và rõ ràng:

- Thay mặt cấp ủy và chi bộ, tôi tuyên bố từ giờ phút này đồng chí Ma Hồ Lang được công nhận là đảng viên chính thức của Đảng Lao động Việt Nam, thuộc chi bộ 1, đảng ủy... không qua thời gian dự bị...

Giọng nói của anh bỗng nghẹn tắc lại. Người chiến sĩ đang nằm thêm thiếp, băng quần đầy ngực, không hiểu có nghe rõ không, nhưng từ đôi mắt khép một nửa của anh, một dòng lệ ứa ra. Cô gái ngồi bên cạnh bật lên khóc thút thít.

Không chịu nổi tiếng khóc bị dồn nén lại đó, Linh run run đặt tay lên ngực Lang rồi đứng dậy. Anh nói khẽ nhưng rần rỏ như một lời hứa với mình:

- Em cứ yên tâm nằm viện. Đơn vị sẽ đánh thay phần cho em!

Chiếc ghe quay ngược trở về "cứ".

NẮNG ĐỒNG BẰNG

Chu Lai
www.dtv-ebook.com

Chương 9

Sớm mai. Dòng sông phẳng lặng và trắng như sữa. Từ trên vũng mắc sà sà mặt nước, Linh định cứ thế nhoài xuống bờ vài vòng. Anh có cảm giác chỉ cần nhúng xuống một chút là toàn thân sẽ bị nhuộm trắng phau và lưỡi sẽ nếm được mùi vị ngòn ngọt của nước. Anh trườn ra mép vũng, buông chân... Tuy vậy anh vẫn nằm im. Ba hôm nay ăn toàn cháo nấu với rau móp lông bông, chày tay muốn rỉn cả ra rồi. Anh nhìn đắm đắm ra khúc sông lượn vòng. Chỗ ấy nước vẫn lặng lờ và trắng đến nỗi không soi nổi một bóng cây nào trên bờ. Cả một đêm trong giấc ngủ chập chờn, anh đón nghe một tiếng giầm khua nước. Thuý đã đi ngót một tuần nay chưa thấy về.

Có tiếng sột soạt trên đường mòn. Linh nhồm dậy. Phận và một du kích có mái tóc ướt bết sương, lúi lúi đi vào. Cả hai đều chỉ mặc quần đùi, toàn người trát lọ nham nhỡ. Trên lưng Phận tênh tênh nửa bông gạo. Nhìn hàm răng trắng khác thường trên bộ mặt đen đúa của Phận, Linh quay mặt ra sông cuốn thuốc hút. Có tiếng bước chân của cậu du kích giẫm khế kháng trên lá khô, đi về hẻm của mình.

Phận đứng ngập ngừng sau lưng Linh hồi lâu mới nói:

- Chỉ được non chục lít thôi anh ạ!

Không thấy Linh trả lời, Phận trở nên rụt rè:

- Hai đứa tui bò cả đêm mà cũng chỉ tiếp cận được ngôi nhà rìa ấp. Nhà họ cũng cạn gạo rồi.

Thấy khói thuốc trên miệng Linh vẫn lặng lẽ nhả ra, Phận luống cuống ngồi xuống:

- Tui định báo cáo nhưng sợ anh không cho đi...

Linh quay phắt lại:

- Ai bảo đồng chí đi như vậy, hử?

- Tại... Tại nằm ngủ không được. Lòng dạ nào mà nhìn mọi người húp cháo hoài. Nhân tiện thử dò đường xem.

Linh gắt lên:

- Đâu phải chỉ có chuyện kiếm một bữa ăn? Đây này...- Linh rút tờ công văn đánh máy lên trước mặt Phận - Tỉnh chỉ thị bằng mọi cách phải chuẩn bị được ba tháng gạo và tập trung hỗ trợ cho xã thu thuế, thu đảm phụ tối đa đưa về trên. Tình hình vậy mà các cậu lại định thí thân đổi lấy một vài lon gạo. Lại còn rủ rê du kích đi theo nữa?

- Nhưng... Tôi ngủ hồng được. Tôi định....

Phận bỗng im bật trước ánh mắt nghiêm khắc của Linh. Anh lấy móng tay gầy gầy những vết pin đen đã đóng vẩy trên ngực. Cái nhìn của Linh dừng lại ở cặp mắt hờn sâu sau một đêm thức trắng của Phận và bỗng dưng thấy lòng mình se lại. Anh không ngờ con người vốn dĩ thận trọng như Phận mà cũng mạo hiểm như vậy. Nửa đêm dám lén một mình vào vùng địch chỉ để kiếm ít gạo... Anh thợ đào đất xứ Quảng làm nhiều hơn nói này trước đây nguyên là quản

lý tiểu đoàn. Một viên quản lý căn cơ, chặt chẽ, không hút thuốc, uống trà và ghét rượu thậm tệ. Đạo hành quân xuống vùng sâu, thấy Phận tuổi tác cũng đã lớn, công việc làm hậu cần đã quen thạo, ban cán bộ định giữ lại làm tài vụ trung đoàn, Phận không chịu "nửa đường đứt gánh với cái đơn vị đã gắn bó từ dạo đầu nhập ngũ. Nặng nợ rồi!" - Phận nói với anh Cầu như vậy. Xuống sâu không còn chế độ cấp phát, tất cả nguồn lương thực đều nằm trong áp chiến lược, anh tự giác từ bỏ những cột hàng "chi, thu", xuống giữ một cây cối tép đã mất bàn đố. Bây giờ tiếng là trung đội trưởng nhưng với quân số bốn, năm người, thực ra Phận còn vất vả hơn cả tổ trưởng một tổ ba người. Tuổi mới khoảng ba mươi lăm nhưng anh lại là người duy nhất trong tiểu đoàn có tóc bạc. Lúc vui vẻ Linh thường đùa Phận có gương mặt hao hao giống vua Quang Trung, nhất là khi hàm râu đen sì cả tháng không kịp cạo. Lang còn đùa thêm: có một lần chính Phận đã tự nhận là cháu ba đời của Nguyễn Huệ, nhưng chắc chắn một điều rằng cụ Nguyễn ngày xưa không khắc khổ tần tiện như "Nguyễn Phận" bây giờ. Nghe vậy, Phận chỉ ừ hự trong cổ. Song, quả thật đôi lần người ta bắt gặp anh soi mặt xuống sông vào lúc mặt nước phẳng lặng như gương. Thêm vào đó, hàm râu rậm anh càng không có ý cạo đi.

- Anh Tám cho tôi cuốn một điều thuốc! - Phận lóng ngóng xé một miếng giấy quyn.

Nhìn cái bụng lép kẹp của con người cả đời không hút một hơi thuốc, Linh không còn lòng dạ nào mà khiển trách nữa. Cậu ấy rét. Anh thoáng nhớ lại chính anh cũng đã có một lần liều mạng như vậy... Một đêm hết thuốc rê, cả đơn vị ngáp ngán ngáp dài, anh Sáu Hoá hết ngồi lên lại nằm xuống có vẻ phiền não lắm. Sốt ruột, Linh lẳng lẳng lén dậy xách súng vào trong ấp. Gần sáng anh tha về một

cục thuốc, to bằng đầu gối. Sáu Hoá tròn xoe mắt, hỏi. Anh nói để quên ở đáy bồn...

Linh càu nhàu:

- Thuốc men gì? Biết hút đầu mà hút! Thôi, đi ngủ đi. Người với ngợm trông hay chưa kìa? Liều!

Phận "Rõ!" một tiếng rất gọn nhưng vẫn ngồi im.

- Cái gì nữa?

- Báo cáo anh... Tôi không hiểu làm thế này là sai hay đúng, nhưng hồi đêm đi qua ổ kích, tôi tiện tay có... có tóm được một chú nhĩa quân. Nó đang ngồi ở cửa rừng.

- Tiện tay? - Linh tròn xoe mắt - Ai bảo anh tóm? Lấy gì mà nuôi nó?

- Tôi... Tôi tưởng...- Phận luống cuống làm rách mảnh giấy quần thuốc - Vậy cho tôi thủ tiêu luôn nó bây giờ?

- Đi ngủ đi! Lắm chuyện...

- Rõ!

Phận đứng dậy như người bị phạm lỗi, cầm cục xà-bông thơm đi xuống bến, cái đầu to tướng có một nhúm tóc bạc ở sau ót cứ lúc lắc.

"Nếu rủi tới đây, một viên đạn chó chết nào đó bỗng dưng vô cớ tìm tới mình thì người nắm cái đơn vị này nhất định sẽ là Phận. Phải, chính cậu ấy, không thể ai khác?". Linh nghĩ thầm.

Tiếng con gái nói nho nhỏ ở phía hàm của xã kéo Linh quay lại. Anh ngó ra: Năm Thuý đã theo đường gò về từ lúc nào, đang trao đổi cái gì có vẻ sôi nổi lắm với xã đội trưởng Mười Đảnh. Qua những vòm lá rậm rịt, anh thấy rõ khuôn mặt võ vàng của Thuý với gò má nhô cao khác thường. Trông chị già hẳn đi như người vừa ở tù ra. Thuý đang lấy thuốc đổ quệt vào những chỗ sâu sát trên bắp chân, trên cánh tay. Đáng lẽ phải chạy ngay tới đó nhưng Linh lại ngần ngại ngồi im. Rốt cuộc là Thuý đã trở về. Những ngày vừa qua Linh ít có dịp tiếp xúc với Thuý. Công việc điều nghiên, trinh sát của bộ phận Linh tạm thời bị đình lại vì đang giữa tuần trăng. Anh em trong đơn vị quay qua chuyện lo kiếm gạo, cải thiện sinh hoạt. Trong lúc đó thì Thuý chúi đầu vào bao công việc bẽ bộn, xô bồ trong xã. Từ ngày Thuý nắm bí thư xã thay chú Tư, tình hình có ngon lành hơn. Các tổ tự vệ mật, tổ thông tin, tổ phụ nữ trong ấp bắt đầu hoạt động. Bọn tề điệp có vẻ co lại. Đi đứng, bám dân bám ấp cũng dễ dàng hơn trước. Nhưng hơn nửa tháng nay bọn địch liên tiếp mở những cuộc hành quân càn quét, đánh tróc "cứ", kết hợp với những đợt thanh lọc, bình định trong dân, mạng lưới cơ sở toàn xã tạm thời phải nằm im. Đảm phụ, thuế má và cả nguồn lương thực cung cấp cho đội du kích bị cắt đứt. Công văn, chỉ thị của quận tới tấp đưa xuống xã. Thuý gầy rạc người đi. Ban ngày chị ra bưng làm việc với cơ sở, đến tối mới về. Nhiều bữa bỏ cả ăn. Có lần bị lính rượt, chị ém mình xuống sình, nửa đêm mới mò về được tới "cứ", toàn thân rét run. Cả đội du kích cũng bị cuốn vào những công việc thăm lặn, không tên, không tuổi đó. Anh chỉ mong chóng hết tuần trăng để lao vào nghiên cứu mục tiêu. Nhất là từ khi Thuý vào ém hẳn trong ấp để rà lại toàn bộ mạng lưới cơ sở, Linh càng nôn nóng, sốt ruột...

Không ngừng được, Linh quả quyết đứng dậy, đi lại phía Thuý. Kiều đã ngồi đó từ lúc nào. Anh ta đang ân cần giúp Thuý bôi thuốc

đổ vào chỗ khuỷu tay, Thúy vẫn chưa nhìn thấy Linh. Chị nói nhỏ nhẹ:

- Tôi đề nghị các anh đêm nay cho một tổ đột áp. Tôi đã hiệp đồng tỉ mỉ với bà con. Minh sẽ vào thẳng khu chợ là khu lâu nay bà con

chưa thấy bóng dáng cách mạng. Tôi sẽ làm việc với tay chủ lò heo một chút rồi gom bà con lại nói chuyện. Bà con đã chuẩn bị, gạo, mắm cho ta rất chu tất. Chỉ cần ra, vô phải thiệt êm...

Linh ngồi xuống, nhẹ hẫng người đi. Không ngờ mấy ngày ở trong lòng địch, Thúy lại gỡ được nhiều cái rối rắm như vậy.

Kiều hỏi, mắt sáng lên:

- Thăng cha chủ lò heo nào thế?

- Thăng Ba Mập...- Thúy chợt quay lại nhìn thấy Linh, giọng chị thoáng một chút vui - Nửa năm nay hấn không chịu đóng cho ta một đồng thuế. Tay này giàu sụ và rất thân với bọn tề. Thấy ta lâu nay không vào được, hấn đánh bài bầy. Bọn em út hấn ở các xưởng cưa, xưởng cá, chủ tiệm cũng theo hấn làm tàng luôn. Thấy tôi vào thẳng lò mổ, hấn đứng chết trân, mồm há hốc không nói được lời nào. Khi đã hoàn hồn, hấn lập cập xĩa ra một bọc tiền cỡ cái bánh tét, toàn giấy một ngàn... Ai thèm lấy cái thứ đó. Tôi buộc hấn ngay tối nay sẽ đứng ra gom hết số thuế của bọn đàn em trao cho cách mạng, không được thiếu một đồng. Lúc tôi trở ra, hấn eòn khúm núm đưa một cái đầu heo mới vớt trong thùng...

- Đâu rồi chị Năm? - Mười Đánh sốt sáng hỏi.

- Tôi không lấy.

- Chà! Hụt bữa nhậu rồi. Nghe thèm muốn nhậu nước miếng... -
Đánh hít hà tiếc rẻ.

- Lỡ nó cho mình lọt bẫy thì sao? - Kiều nghi ngờ hỏi.

- Lọt sao được? Nó có muốn làm ăn kiếm chác lâu dài chớ! -
Phận vừa lên đến nơi, trên đầu còn đầy bột xà-bông, tham gia ngay
vào câu

chuyện - Ở xứ tôi cũng vậy. Bọn đó sợ cách mạng hơn. Ở giữa,
nó phải đóng cả thuế cho ta lẫn địch. Lơ mơ là sạt nghiệp như
không.

- Chị có gặp mấy gia đình có con đi lính không? - Đánh hỏi.

- Nửa! Chút nữa bỏ mấy em nhịn đói. - Thúy vui vẻ chỉ ra cửa
hầm. Đến lúc ấy Linh mới trông thấy chừng mười người, cả trai lẫn
gái, tất cả còn trẻ măng, đang ngồi lúm xúm bên cạnh những gói đồ
con con.

- Ai đó, chị Năm? - Phận tò mò hỏi.

- Tân binh lấy trong ấp ra đó! Mười Đánh kêu người nấu cơm cho
mấy em ăn đi. Đi cả đêm đói rồi. Có gạo đó! - Chị quay qua trả lời
câu hỏi ban nãy của Đánh - Gặp sao cho xiết. Già nửa hộ trong ấp
không có con đi lính địa phương thì có con đi lính chủ lực. Tôi chỉ
gặp mấy gia đình nhân cốt. Họ hứa sẽ kéo được con cháu về.
Không theo được cách mạng thì ra các cứ “Bù Chao”. Chính họ góp
gạo, mắm nhiều nhất. Mấy em đây là của bà con tình nguyện gửi
gắm cho cách mạng...

Linh nhìn đám con trai con gái ăn mặc đủ màu đang ngồi yên
lặng mở to những đôi mắt ngớ ngàng. Mấy cô, mấy cậu này chắc

lần đầu tiên thấy cuộc sống ở rừng. Cũng bàn ghế, trà lá, hộp hành
đàng hoàng. Chỉ cần dăm ba bữa, họ sẽ trở thành những người chủ
thực sự, những tay súng du kích khôn ngoan và láu lỉnh... Giá có
anh Út "Cò ngắng" ở đây, Linh sẽ nói một câu thật văn hoa: "Đây
chính là những Mươi Đánh, Năm Thúy trong tương lai của chúng
ta".

Tiếng Thúy vẫn vang bên tai anh:

- Cái chính là phải làm cho bà con thấy Cách mạng luôn luôn ở
bên cạnh họ. Mọi việc sẽ xuôi chèo mát mái hết...

Linh đứng lên:

- Đêm nay toàn đội trinh sát sẽ đi với các đồng chí. Cần cho bà
con thấy tận mắt uy thế của Cách mạng... - Linh bỗng ngừng bật.
Chút nữa anh đã lặp lại i sì câu của Năm Thúy.

Anh đi ra cửa rừng. Đằng sau anh, Phận đang vung tay nói sôi
nôi:

- Chừ hề! Cả bộ đội lẫn xã có bốn chục người. Mỗi người mang
ba chục lít. Vị chi một ngàn hai trăm lít. Trừ mấy người phải mang
thêm vũ khí, còn lại ngót nghét cũng được ngàn lít. Đủ xài ba tháng
đánh đá rồi!

Giữa đêm khuya, có một tia đèn pin sáng xanh, lia loang loáng
trên những cánh võng mắc chông chéo. Chấm sáng tròn xoe đang
lướt dần tới võng Linh. Anh nằm im hồi hộp. Nửa đêm mà có đèn từ
dưới bên lên thế này là không bình thường rồi. Không mệnh lệnh
chiến đấu khẩn trương thì cũng tin địch càn lớn. Nhiều khi sợ ánh
đèn pin của giao liên, của truyền đạt viên hơn cả chính nội dung

mệnh lệnh. Khi chầm sáng có vẻ ngờ ngợ dừng lại ở vũng anh, Linh liền ló đầu ra, xoè tay che bớt độ sáng. Nhận ra khuôn mặt xinh xắn của Rồn, anh nhồm dậy kéo tuột chú bé giao liên đùi về còn ướt nước vào lòng:

- Có gì mà gấp gáp dữ vậy, em?

- Sao người anh nóng quá trời vậy? - Rồn giãi ra.

- Vừa hạ cơn sốt rét.

- Nè! Có thư hoả tốc! - Rồn móc túi mình mo đeo trễ hông, lấy ra cái phong thư nhỏ xíu.

Linh hấp tấp xé mép bì thư. Anh đọc vội:

Kính gửi anh Linh và Kiều!

Ngay đêm nay, mời hai anh về hố Đầu Lâu họp gấp.

Ký tên

HAI RỒN

Tham mưu trưởng tỉnh đội

Linh ngẩng lên hỏi, vẻ háo hức:

- Tình hình có gì mới không?

- Em hồng rõ. Nhưng có vẻ dữ dội lắm. Máy đưa giao liên bọn em đang ngủ cũng bị gọi dậy, tung đi hết. Chỉ có anh là ở xa nhất đó! Em thấy người nào cũng vội vội vàng vàng. Có cả Chú tỉnh đội

trưởng và chú bí thư nữa - Rồn nháy mắt, dứ dứ ngón tay trước mặt
- Nghe nói sắp mần ăn lớn rồi!

- Vậy hả?

Linh nhảy phắt xuống đất. Cơn sốt nóng lạnh như biến đâu mất. Có chuyện thật rồi! Phải thế chứ! Xiu xiu ều ều mãi đâu có được. Đã đến lúc phải lằm ăn cho ra trò. Thảo nào mấy hôm nay đài BBC cứ la ầm lên sốt cả ruột, máy bay chúng nó cũng quần nhiều hơn, ngoài lộ suốt đêm ngày ầm ì tiếng GMC chở nặng, dân ra làm đồng cứ thấy dáo dác, và mình, mình cũng cảm thấy có một cái gì mơ hồ đang hình thành. Hay! Nếu đúng thế thì tuyệt! Anh định chạy tới gọi Kiều nhưng anh ta đã đứng lù lù ngay trước mặt Linh tự lúc nào.

Linh sáng giăng:

- Đi! Đi họp! Lẹ lên, ông Chín! Chắc có chuyện động trời rồi!

Kiều đứng dạng chân ngáp dài:

- Ông đi đi! Tôi ở nhà trông coi đơn vị. Đã chắc gì có chuyện quan trọng. Mấy ông trên ưạ làm chuyện giật gân!

- Nhưng điện gọi cả hai. Vắng mặt đâu có được?

Kiều ngáp tiếp cái nữa:

- Ủ, đi thì đi!

Rồn ngó nghiêng hỏi:

- Chị Năm nằm đâu, anh Tám? Chị có thư của quận.

Linh bấm đèn vào cái vồng ni lông sa tanh màu đen mắc cách đó không xa, chỉ cho Rồn. Nhưng khi thấy khuôn mặt Thúy đã hiện ra nhờ nhờ bên mép vồng, anh vội tắt đèn đi. Rồn chạy ra đó.

Linh gọi Phận dậy trao đổi mấy việc cần làm ở nhà, rồi nhắc khẽ:

- Tiếp tục nắm thêm má Sáu, chị Hai, tình hình con Tư Hạnh. Mình lên họp xin ý kiến xử lý. Có gì ở nhà xin thêm ý kiến chị Năm.

Trong khi bước vội theo Rồn xuống bếp, anh còn kịp thấy Kiều nán lại bên vồng Thúy, nói điều gì. Không có tiếng Thúy đáp lại, chỉ nghe mép vồng chum xoàn xoạt. Linh bỗng thấy nhoi nhói trong người. Họ đang tiễn biệt nhau... Từ hôm đó đến nay, đã đánh thêm mấy trận nữa rồi mà Thúy vẫn có khác gì đâu. Ngoài những khi bàn bạc công tác khô khan, Thúy thường né tránh nói chuyện với anh. Thái độ của Thúy càng làm anh tự ái. Anh không muốn phải tự giải bày lòng mình. Không đời nào! Người ta cố chấp, người ta đã thay lòng đổi dạ, người ta thích những chằm chút dịu ngọt, người ta... chắc! Thôi, coi như xong! Ấy vậy, sao mỗi lần giáp mặt Thúy, anh cứ thấy... nôn nao. Càng nén xuống lại càng nôn nao. Cuối cùng cả hai người, dù sống trong một cụm rừng nhỏ nhoi, ngày ngày chung lo bao công việc bộn bề, mà vẫn lạnh lùng như hai kẻ xa lạ...

Khi Linh và Kiều tới nơi, thiên hạ đã ngồi chật cả hố, trời cũng vừa sáng rõ. Lập tức hai người bị ngợp trong những cái bắt tay, đấm lưng, huých sườn của bạn bè lâu lâu gặp lại. Linh ngỡ ngàng nhận ra nhiều khuôn mặt rất đỗi thân quen của gần hai mươi cán bộ chủ trì các đơn vị võ trang, các địa danh trong tỉnh. Trên vóc dáng, trên nét mặt người nào cũng còn in dấu vết những trận đánh táo bạo, những ngày tháng cực kỳ gian nan vừa qua. Song cả hai chục cặp mắt ấy, khuôn mặt ấy đều đang rạng rỡ. Kia là anh Sáu Đô ngồi gác đùi lên anh Ba quận trưởng, trông giống như anh đánh xe bò

ngồi bên ông chủ lò heo. Đây là thằng Hải, người nhái. Gớm chưa? Hắn ngồi xếp bằng tròn mà bộ ngực cá trắm cứ vênh lên. Nghe nói hôm kia, đội thủy của nó đã quất chìm chiếc tàu ba ngàn tấn. Ấy, đứa nào huých vào vai mình đau thế? Linh quay lại, cái miệng cười xởi lởi của Bảy Hoàng đã ở ngay trước mặt. Anh ta đã lên tới tiểu đoàn trưởng rồi đó. Khiếp thật! Chả mấy chốc mà lên ông quận, ông tỉnh, mình lại gật sái cổ. Ai kia nhỉ? Chui cha! Anh Cầu! Anh Cầu đang ngồi với mấy cán bộ đặc công của tiểu đoàn cũ. Mấy tay này đều là cán bộ trung đội trước đây. Còn mấy tay cán bộ đại đội nữa đâu? Chắc hy sinh cả rồi... Linh lặng người đi. Anh lúng túng chào đáp lễ chú Tư tỉnh đội trưởng đang trao đổi khe khẽ với một người bên cạnh, chắc là đồng chí bí thư tỉnh ủy. Kia! Thằng Lợi, đại đội trưởng trinh sát, thằng Mạnh công binh, thằng Sánh 12 ly 8! Chào! Xin chào tất cả! Chào hết thầy những người anh em năm thì mười họa mới có dịp kéo nhau về đây. Linh cứ xoay người như chong chóng. Trước mặt anh, Kiều đang lễ độ bóc thuốc mời hai người đứng đầu tỉnh và hào phóng quăng cả gói vào giữa vòng người.

Bảy Hoàng kéo mạnh Linh ngồi xuống bên mình, nhét vào tay anh một ly trà pha đặc quẹo và miếng đường táng đã bẻ làm hai. Anh ta có vẻ đang dờ kho tiểu lâm nên sau phút ồn ào chào hỏi, anh hắng, giọng thật to, tiếp tục câu chuyện:

- ...Khi con nhỏ văn thư có bầu. Mà dứt khoát là phải có bầu, trông mập mạp như thế... Thằng cha quận phó bèn quyết định rủ con nhỏ "nhảy". Con gái ở rừng các cậu còn lạ gì? "Nhảy" bắt tử. Thích thì "nhảy" chơi. Gian khổ, chết chóc chưa hẳn đã là lý do. Nhiều khi vì ở rừng lâu quá, lo ế chồng. Nhìn mấy bà cấp quận, cấp tỉnh tuổi đã "băm" mà còn ở vậy, mấy cổ ngán. Nhưng cũng có khi thằng cha già "tạc đạn" nào đó dỗ ngọt cho ăn kẹo, thế là mang bầu. Rồi sợ kỷ luật, sợ mắc cỡ với bạn bè, nhảy ra chiêu hồi chơi. Ở

không xiết thì ra làm dân, lo trồng tía, lấy chồng, đẻ con. Mấy cô nghĩ ngon lành vậy đó! Nhưng thằng cha quận phó lại có chủ đích đằng hoàng. Nó chắc hết nhìn thấy thắng lợi rồi. Cứ ra khai báo bảy bậ vài điều không có hại gì lắm, đăng được yên thân mà kiếm một chân công chức hay một việc quý quái nào đó, lo làm giàu, lo nhậu nhẹt chơi bời cho bỏ những khổ cực vừa qua...

Nhân lúc mọi người đều đang dán mắt vào Bảy Hoàng, Linh bỏ đến nhóm anh Cầu. Bảy Hoàng vẫn thao thao:

- ... Hai "anh chị" trốn ra khỏi rừng vào lúc gần sáng. Chỉ có thể là gần sáng. Sớm hơn, muộn hơn đều hỏng khá. Các vị mới bò ra lộ 13, cứ vậy thả dài dài về chợ. Nhưng, sự đời dễ mấy ai hay. Ủa, Tám Linh đâu rồi?... Á, à! Dữ dẩn chưa? Dân tình nhuệ ngòi cụm với nhau có vẻ thân ái lắm!

- Cái gì mà rề rà dữ vậy, cha? Kể nốt đi còn họp. - Anh Ba quận trưởng giục - Thoát chứ?

- Chắc thoát thôi. Thời buổi này chiêu hồi thiếu gì! - Kiều nói băng quơ, ngoảnh mặt ra suối có vẻ dừng dừng với câu chuyện.

- Sáng ra, hai đứa dắt tay nhau vào tiểu khu. Nếu vào được thì suôn sẻ quá? Nhưng nửa đường gặp bọn sư 5 vừa bại trận ở Lộc Ninh kéo về. Nếu gặp bọn chỉ huy thì còn nói làm gì. Đẳng này chạm ngay bọn trinh sát đi đầu. Mà dù ta hay Tây, dân trinh sát vẫn là dân cực nhất, ngang tàng nhất. Thấy hai "anh chị" còm róm bên lề đường, đang bơ phờ mệt mỏi, chúng ngửa mắt túm ngực hỏi liền. Thằng chả giá khía ra là đi chợ sớm, đi ăn giỗ về, hay đi đâu đó là xong ngay. Chúng chỉ ngửa mắt hỏi chơi thôi. Ai dè thằng chả vội móp xuống kể lể sạch trơn mọi điều trong bụng, thì khắp khởi cho rằng, nghe xong chắc sẽ được mời lên xe "Dép" đi gặp ngài tỉnh

trưởng hay sư trưởng, dở nhất cũng là quận trưởng. Một quận phó của "Việt Cộng" ra đầu thú với quốc gia đâu có lén phéng được. Nhưng.... Nhưng?... Nhưng... - Anh ném mỗi chữ "nhưng" nặng như tạ - chưa kịp nghe trọn câu, thằng trinh sát gân guốc, bụi bặm đi đầu đã khạc một miếng lớn xuống đất rồi thở phì phì:

- "Việt Cộng" hả? Quận phó hả? Chiêu hồi hả? Ngon đó? Vậy thì tới số rồi, các con tội nghiệp của ba ạ!...". - Khoan đã, nóng thấy mồ! Đi tắm chút coi - Bầy Hoàng giả bộ đứng dậy, mặt tỉnh bơ.

Sáu Đô đưa chân khoèo anh ngã ngồi xuống:

- Ba láp vừa chứ mày, Bầy? Ngồi đó! Nói xong rồi tắm!

Hình như chỉ chờ có vậy, Bầy Hoàng cười khịt khịt trong cuống mũi rồi đan chéo chân vào nhau, rung đùi ầm ầm:

- Thằng trinh sát nói: "Tới số rồi các con tội nghiệp của ba ạ! Cộng sản sắp thắng tới nơi mà chúng mày còn đâm đầu đi hàng à? Đồ ngu! Nè!...". Nó đưa cây súng trên tay xỉa thẳng vào ngực thằng phản bội, đẩy hết một băng. Thằng chả chết bể ngực mà mắt vẫn trố ra không hiểu gì cả. Còn con vợ, chúng vầy lại và... tha cho - Bầy Hoàng đột ngột dừng lại, cảm cùi cuốn một điếu thuốc.

Xung quang xôn xao cả lên:

- Chắc chúng nó thấy có bầu không nở. Dù sao bọn khỉ đột ấy cũng từng làm chồng...

- Hay nó biết con vợ chỉ là văn thư quèn, không bỏ giết?

- Cậu nói dở bỏ mẹ! Đanh trong tâm trạng u uất, chung nó cóc cần biết đứa nào làm lớn hơn đứa nào. Bắn cho hả thôi.

- Cũng có thể đo nước mắt đàn bà. Kẻ hung hăng nhất cũng là kẻ hay mũi lòng nhất! - Chính trí viên Cầu rụt rè triết lý.

Đến lúc ấy Bảy Hoàng mới nói chậm rãi theo từng nhịp gật gù:

- Các bác nói vừa đúng lại vừa sai. Nó tha mà thành không tha... Cả bọn chó đẻ đó bâu vào lồi con nhỏ tới một cái nhà đổ cạnh đường. Một trung đội ba chục thằng, thử hỏi con nhỏ làm sao sống?...

Không khí hơi trầm xuống vì cái kết cục bị thảm và bất ngờ đó.

Kiều bật lên, nói đầu tiên:

- Thằng ngu, chết là phải! - Thấy mọi người nhìn mình, Kiều tiếp luôn - Tình hình mở ra thuận lợi như thế này mà không ráng thêm chút nữa. Hèn thiệt!

Chú Tư gấp lại tờ giấy, đi đến gần Bảy Hoàng, nheo mắt:

- Lúc ấy chú mày đang nhậu ở đó sao mà biết tường tận quá vậy?

- Có chứ! - Mặt hoàng vẫn như không.

- Nữa!

- Dạ! Tôi đang nhậu la-ve với khô mực trong tiệm "Hảo à". Rẻ lắm! Có một trăm một ly bự!

- Ngồi một mình?

- Dạ! Ngồi với đào chứ! Đào mình tinh màn bạc đàn hoàng. Tôi còn nghe rõ cả tiếng chú bài thuốc rê trong rừng nữa!

Mọi người cười à lên, trong khi Bảy Hoàng tỏ ra đăm chiêu như đang nhớ lại một kỷ niệm chân thực nhất.

Chú Tư vừa cười vừa lắc đầu với ông bí thư rồi nhìn đồng hồ. Người tinh đội trưởng vẫn mặc bộ bà ba đen rộng thùng thình như xưa, da mặt có xanh hơn và cặp mắt thâm quầng. Giọng nói của chú vẫn thủ thỉ hiền hậu. Chú nói:

- Ta làm việc nghe! Tình hình khẩn trương hết sức rồi, các đồng chí ạ! Bọn mình chỉ còn hai tiếng ngồi với nhau ở đây thôi. Bây giờ anh Mười sẽ nói với chúng ta những điều chủ chốt nhất. Sau đó ta sẽ đi vào bàn bạc cụ thể.

Đồng chí bí thư tỉnh uỷ đứng dậy. Ông mặc bộ đồ xám may theo kiểu quân phục Giải phóng, có cầu vai. Tuổi ông chừng trên năm mươi, thân hình cân đối, trắng trẻo, khuôn mặt khá đẹp với cái mũi thẳng, cằm tròn, đặc biệt là đôi mắt rất sáng và sâu. Khi nói, từ trong mắt như có hòn than lấp lánh. Giọng ông vang, chắc nịch. Linh chăm chú ngắm nhìn người cán bộ Đảng cấp cao nhất trong tỉnh và so sánh: giá đổi chỗ cho ông làm thủ lĩnh quân sự và chú Tư làm bí thư Đảng thì có lý hơn.

Xung quanh đồng chí bí thư, hai chục Đảng viên, hai chục cán bộ đang im lặng chờ đợi. Đến lúc này mới rõ cái không khí ồn ào ban đầu thật là giả tạo. Ai cũng cố gắng ra vẻ bình thản khi trong lòng trống vắng thỏm đón một điều hết sức hệ trọng. Ngay cả Bảy Hoàng cũng vậy. Mấy chỗ làm duyên của anh lần này cứ sừng sững. Giống như anh học trò trước một môn thi hóc búa, cứ đi lại huýt sáo vắn vơ để che giấu tâm trạng hồi hộp pháp phỏng bên trong.

- Tình hình rất thuận lợi. Cả ở chiến trường và trên bàn hội nghị - ông Mười bập ngay vào đề - Mỹ đang lúng túng cực độ. Thăng nguy

dao động hoang mang. Lực lượng ta hầu hết đã trở lại và đang gài sâu xuống các địa bàn. Trên nhận định đây là thời cơ vô cùng thuận lợi. Do đó, Trung ương Cục chấp hành chỉ thị của Bộ Chính trị, quyết định mở một cuộc tiến công quy mô trong toàn Miền để bắt chúng phải cúi đầu, ký nhận hiệp định Pa-ri. Chúng ta sẽ dốc hết sức giành thắng lợi từng phần, đánh đổ địch từng bộ phận, đưa tới thắng lợi hoàn toàn. Các đồng chí sẽ là những quả đấm quyết định. Vận mệnh đất nước, thời cơ ngàn năm có một đã thấy rõ, đề nghị các đồng chí ngồi đây nhận thức được vấn đề. Quán triệt sâu xuống từng chi bộ, đảng viên, quần chúng, kiên quyết đập bằng khó khăn xốc tới, nắm chắc bạo lực cách mạng ngay cả những lúc chúng nó chống trả lại quyết liệt...

Ông nói nhiều nữa, nhưng Linh không còn nghe thấy gì cả. Đầu óc anh đang bị kích thích cao độ. Bao năm ăn bụi ở lùm, bao nhiêu đau thương chết chóc, bao điều nhẩn nại dần lòng cũng để có ngày hôm nay, ngày quật khởi. Đã trả giá quá đắt với chúng nó rồi, đây là dịp cần phải thanh toán. Chao ôi! Mong chờ hy vọng mãi, bây giờ mới được toại nguyện. Sung sướng lắm sao khi mình còn đứng đến ngày hôm nay để được đánh trận cuối cùng. Có ai thăm thía trên đời bằng người lính về một trận đánh cuối cùng không? Đồng chí bí thư vẫn nói. Đồng chí ấy đang truyền đạt mệnh lệnh của Đảng, truyền đạt nguyện vọng tha thiết của nhân dân. của con người. Linh nghe như nuốt từng lời của đồng chí bí thư. Xung quanh anh, mọi người cũng đang im lặng. Những vầng trán căng ra, những cái miệng mím chặt, những con mắt cháy lên nhìn nhau. Linh xúc động nắm chặt bàn tay Kiều ở bên cạnh. Bàn tay ấy nằm lạnh ngắt, cứng đờ trong tay anh, rồi từ từ rút ra.

Chú Tư cầm que chỉ lên một chiếc bản đồ căng trước mắt mọi người:

- Tập trung vào đây, các đồng chí! Chiến trường toàn tỉnh sẽ lấy quận Châu Thành làm điểm. Quận sẽ lấy "xê" của đồng chí Linh làm đột phá. Đúng giờ "G" ngày "N", "xê" đặc công của đồng chí Linh phải san bằng được chi khu Tân Bình Hòa. Đây cũng là cái chi khu trọng điểm của địch, bao gồm những tên cầm đầu ác ôn nhiều nợ máu nhất. Đây là trận đánh châm ngòi, mở màn cho chiến dịch toàn tỉnh. Nếu các đồng chí dứt được cái chốt này, sẽ tạo điều kiện cho các đơn vị khác hoàn thành nhiệm vụ, kể cả lực lượng tập trung của các quận. Đồng thời sẽ tạo thuận lợi cho mũi chính trị làm ăn được, qua đó hình thành ba mũi giáp công mở vùng, mở mảng, chiếm đất, giữ dân, đưa bà con về xóm cũ, phối hợp nhịp nhàng với chiến dịch toàn Miền trong đêm "N" hếch sử. Tóm lại là như vậy...

Mọi con mắt đều đổ dồn vào Linh và Kiều. Linh như người ngồi dưới nắng trưa nóng rát. Anh lừ lừ nhìn vào một điểm vô hình trước mặt, nghĩ xoáy vào mục tiêu của mình.

Chú Tư hỏi:

- Từng đơn vị sẽ sang làm việc cụ thể với tham mưu, các bí thư quận gặp anh Mười. Xin hỏi các đồng chí có thấy trở ngại gì không? Cứ mạnh dạn, ta cùng gỡ rối.

Không ai giơ tay. Mọi khuôn mặt đang sắt lại trước nhiệm vụ nặng nề.

- Thế nào, ban chỉ huy "xê" đột phá? Dứt điểm chớ? - Chú hỏi tiếp.

Linh thúc nhẹ vào sườn Kiều lúc ấy đang chăm chú lắng nghe từng câu của tỉnh đội trưởng:

- Ông nói đi!

Kiều hơi giật mình. Khi thấy ánh mắt hiền hậu của chú Tư và ông Mười đang nhìn mình có ý khuyến khích, trông đợi, Kiêu vội đứng thẳng người, nói đĩnh đạc như đã chuẩn bị sẵn:

- Thưa các đồng chí lãnh đạo, chỉ huy tỉnh! Thưa tất cả các đồng chí! "Xê" đột phá chúng tôi xin chấp hành mệnh lệnh vô điều kiện. Sẽ ráng hoàn thành nhiệm vụ cao nhất. Đây là thời cơ lớn. Dạ! Đây là sứ mạng thiêng liêng. Dạ! Chúng tôi xin xả thân...

Tỉnh đội trưởng gật gật đầu. Đồng chí bí thư tỉnh nhìn Linh bằng cặp mắt ấm áp:

- Còn đồng chí Linh thấy thế nào?

Linh ngập ngừng một chút rồi nói:

- Báo cáo các đồng chí, tôi chỉ có một suy nghĩ: Tình hình có nhiều khó khăn thật. Bọn địch có vẻ phỏng đoán ra ý đồ của ta, mấy bữa nay ráo riết lo án ngữ, lo phòng thủ. Quân số đơn vị tôi hao hụt nhiều. Chỉ còn gần khoảng một trung đội, chưa kể số anh em đau yếu. Nhưng chả lẽ vì thế mà chỉ lo cầm cự, đánh đấm cầm chừng để rồi cứ kéo dài mãi tình trạng này? Cuối cùng ta cũng teo dần đi, lùi dần từng thước đất... Trước tình hình thế này mà mở cuộc tiến công, tôi thú thật có hơi bất ngờ. Nhưng tôi tin trên không bao giờ sai. Chúng tôi sẽ làm, hết sức mình và tin rằng kết quả không đến nỗi tồi lắm. Chúng tôi sẽ không phụ lòng tin của tỉnh đội và tỉnh ủy, của cả các đồng chí đã ngã xuống...

- Đồng chí có cần tăng cường thêm ban chỉ huy không?

Linh đưa mắt nhìn Kiều. Anh ta đang cúi gằm đầu như đang bận rộn suy tính điều gì.

- Dạ! Có hai cũng đủ rồi. Chúng tôi sẽ dựa vào nhau thật chặt chẽ để làm ăn. Tôi muốn nói thêm: cái chi khu ấy, đồng đội của tôi, anh Sáu Hóa đã ngã xuống... Tôi mong mỗi được đập phá nó từ lâu. Còn bản thân tôi, tôi không suy nghĩ gì cả. Tôi vẫn khát khao đứng được trên sở chỉ huy chúng nó một lần, ngay giữa ban ngày...

- Hay! Tôi cũng xin sẵn sàng cống hiến bảy mươi kí thịt cho trận đánh cuối cùng. Thí thân dậu mёo một phen! - Bảy Hoàng cũng nhồm lên.

Lời nói xúc động của Linh như nói giùm tâm tư cho mọi người. Họ ào lên:

- Đánh thôi! Chết bỏ cũng đánh! Đánh dập dập mãi chán quá xá rồi! - Hải tung nắm đấm khổng lồ lên đầu.

- Xin hỏi lần này chủ lực có xuống không ạ?

- Sẽ xuống! Nhưng xuống nhanh hay chậm là do công sức dọn đường của các đồng chí.

- Dọn thôi! Dọn ra trò để rước mấy ông xuống đánh cho chúng nó lác mắt luôn.

- Nói đùa chứ, nếu có mấy anh xe tăng xuống, tôi xin ăn cháo hoài hoài, để nhường gạo cho lính chiến xa.

- Đừng hão huyền mấy cha! Tăng tủng gì? Tăng pháo mà xuống được đến đây thì coi như chiến tranh sắp kết thúc!

- Bọn tiểu khu nói với bà con trong ấp: "Đánh lai rai với mấy ông Cách mạng địa phương hoài cũng vậy. Huề hết! Mấy ông có muốn thắng

cứ đưa tăng xuống. Chỉ cần nghe tiếng gươm là bọn này chạy ré liên!".

- Quanh năm ở rừng, đánh đấm ọp ẹp, mò mẫm, tôi chỉ ước có được một lần chạy theo xe tăng, quét địch thẳng cánh giữa ban ngày, quét tới rồi chết cũng cam...

- Phiên họp sau xin gặp nhau ở giữa chợ. Có đủ cả hủ tiếu bò, la-ve hăng BGI, cà phê đá, thuốc thơm... Tôi xin bao hết lượt. Còn phương tiện đi lại thì đó, hon-đa, xe dép... ai muốn gì có đó!...

- Xuyt! Trật tự! Để nghe anh Tư nói.

- Khoái quá trời!

- Bốc vừa chứ, mấy cha! Khéo lại xiu như bánh tráng nhúng nước bây giờ!

- Im! Im lặng!

Mọi người vẫn cười nói ồn ào. Những khuôn mặt khắc khổ nhất cũng phớt phơ trở lại. Chú Tư và chú Mười ngồi nhìn hết lượt các khuôn mặt cán bộ bằng đôi mắt dịu dàng bao dung. Không khí nhộn nhạo, sáng khoái xung quanh làm những nếp nhăn trên vầng trán chú Tư giãn ra, nom chú như trẻ lại vài tuổi.

Bảy Hoàng bỗng đột ngột đứng lên:

- Thưa các quý vị! Theo tin phương Tây mới nhận được, các đồng chí tình đội trưởng bản tính vốn tốt bụng của chúng ta hôm nay xuống hợp có mang theo mấy con gà do chính tay đồng chí nuôi nấng chăm sóc. Đề nghị chúng ta bày tỏ lòng biết ơn một cách thiết thực nhất là nhai cái xương cuối cùng trong nồi cháo gà. Nếu... Thưa các bạn, nếu thủ trưởng chiêu đãi...

Chú Tư ngớ ngời:

- Ai bảo chú thế?

- Dạ, khi đêm tôi nằm mơ...

- Mày! Mồm miệng thía lia vậy mà cứ năn nỉ tao làm mối cho con nhỏ đánh máy bên tỉnh ủy? Ế vợ suốt đời thôi, cháu ạ!

- Dạ, ế sao được, chú Tư? Mai một tháng lợi, ra phố thổi còi tập hợp hết mấy cô lại. Dòm cô nào mỡ màng, non tơ nhất là vác về. Lo gì, chú Tư?

- Thôi được rồi? - Chú Tư cười xoa - Sáu Đô cho màn gà đi! Ăn xong, ai ở đâu về đó, bắt tay vào chuẩn bị ngay.

- Hoan hô thủ trưởng! Tôi xung phong cắt tiết gà - Bảy Hoàng xắt xắt quần áo, lĩnh xuống suối.

Mọi người cụm lại thành từng nhóm, sôi nổi bàn tán. Khói thuốc lá các loại phả ra mù mịt, tưởng như thung lũng sương.

Linh nhìn quanh không thấy Kiều đâu. Anh định leo lên bìa trắng tìm thì đụng phải Sáu Đô. Sáu Đô gí cái trán gồ sát mặt Linh:

- Ông Mười nhất trí cho bắt con Tư Hạnh rồi. Ông giúp đỡ xã một tay, nghen!

Linh không trả lời. Anh đưa tay ôm ghì lấy tấm lưng còm nhom của bí thư huyện ủy. Họ còn đứng với nhau một lúc nữa trong khi đồng chí bí thư tỉnh ủy móc gói thuốc thơm vừa ân cần chia cho từng người vừa dặn dò:

- Phải dự kiến hết mọi khả năng, các đồng chí ạ! Có thể chúng sẽ lật lọng, sẽ phản ứng điên cuồng vào giờ phút chót. Đừng hoang mang, nghen! Xương máu của chúng ta sẽ không bỏ phí đâu. Đợt này ban chỉ huy tỉnh đội và thường vụ tỉnh ủy cũng xuống đứng điểm với các đồng chí. Đâu rồi? Đồng chí gì ở "xê" đợt phá ấy nhỉ?... Linh! Đồng chí Tám Linh ơi!...

NĂNG ĐỒNG BẰNG

Chu Lai
www.dtv-ebook.com

Chương 10

Xã đội trưởng Mười Đảnh đã đón sẵn sàng Linh và Kiều tại gốc cây vú sữa trên đồng Chèng Keng.

Anh báo tin "cứ" đã dòi lui vào rạch Thới Hoà. "Cứ" cũ đã bị đánh điểm tan nát. Đơn vị Linh bị thương nặng một người. Một du kích đã hy sinh.

Mới nghe tới đó, Kiều đã buông người xuống bờ cỏ:

- Thế có khổ không? Chả chỗ nào ở yên được vài tuần. Lại hy sinh, mất người mất của... Thế... Năm Thúy đâu? Cô ấy có sao không?

Đảnh lắc đầu. Anh nói với Linh:

- Nó lại xuống thêm hai chiến đoàn nữa, nằm đầy nhóc lộ 13. Bọn thám báo giả dạng bung ra cùng gò.

- Biết ngay mà! Đâu có dễ mà mấy ông đã lo húp hủ tiểu ngoài chợ? Húp bom, húp đạn, húp cháo thì có! - Kiều lằm bằm.

Linh hơi khó chịu. anh kéo Đảnh ra một chỗ:

- Ông dám chắc vụ này có liên quan đến con Tư Hạnh không?

- Khỏi nói rồi! Nó... à, chờ chị Năm xem có tin gì mới không đã.

Từ phía bùng, Thúy mặc chiếc áo bà ba trắng, đội nón lá đi tới. Thấy Linh, chị khẽ gật đầu chào. Linh luống cuống không kịp chào lại. Suốt ngày lặn lội ngoài bùng, Thúy có vẻ gầy thêm, hai bàn tay sạm đen, gò má hốc hác.

Kiều vuốt nhanh mái tóc, bước lại phía Thúy:

- Nghe nói ở nhà vất vả lắm phải không, Thúy?

- Cũng thường thôi anh Chín ạ! Chuyện ấy xảy ra hoài mà! - Thúy vừa nhặt mấy bông cỏ may trên vạt áo

vừa hỏi, không nhằm vào ai - Mấy anh đi họp về, chắc có nhiều cái mới lắm?

Kiều lấp lửng sau cái cười khó hiểu:

- Ôi dào! Mới thì nhiều. Nhưng cũ vẫn cũ.

Linh dứt mạnh một trái vú sữa. Dòng nhựa trắng đục của nó bắn cả vào áo anh. Cái thằng, ăn nói gì kỳ cục vậy. Chẳng lẽ mình lại nổi nóng với nó trong lúc này?

Mười Đảnh nói:

- Có thêm tin gì không, chị Năm?

- Thím Hai trông rõ con Tư Hạnh ngồi trên chiếc xe "Dép" của thằng đồn trưởng. Nó tính dẫn bọn lính sục vô "cứ".

- Vậy không còn nghi ngờ gì nữa. Đúng nó rồi. Ta báo lên quận xin diệt gấp!

Linh quay lại:

- Tôi đã gặp ánh Sáu. Tiện có chị..., có đủ ban chỉ huy xã đội ở đây, tôi xin truyền đạt lại ý kiến của huyện ủy: bằng mọi cách phải bắt ngay con tình báo nhân dân đó. Chậm sẽ ảnh hưởng đến công việc sắp tới - Thúy gật đầu - Đêm nay được không, ông Chín?

- Lúc nào cũng được. Tùy! - Kiều khùng khinh.

Linh xẵng giọng:

- Đồng chí ở nhà. Tôi đi cùng với xã.

- Tùy! - Kiều đánh lưởi tóp tóp, vẻ bất cần.

- Tôi đồng ý đêm nay! - Mười Đanh nói nặng nề rồi lừng lững bước xuống ghe - Về thôi, anh Tám!

Kiều loay hoay đỡ Thúy ngồi xuống cạnh mình và từ đó anh ta không nói một lời nào nữa.

Khi máy phát điện trong đồn bắt đầu nổ thì họ cũng tiếp cận được bờ đê áp chiến lược.

Nằm nghe ngóng một lúc không thấy gì lạ, từng người nhào xuống. Đanh đi đầu rà trái dẫn đường. Họ ngồi thấp xuống, dò lần từng bước qua những sân trống, những lối đi ngang dọc. Nhà trong ấp, mới chập tối đã đóng cửa im ỉm. Thỉnh thoảng có một tốp thiếu niên rảo bước về phía chợ. Đèn đuốc sáng trưng, thuốc lá hút phì phèo. Còn có người ra đường buổi tối thế này tức là tình hình không căng lắm - Linh mừng thầm. Họ đi tránh xa những mái đầu hồi, những bụi cây. Chúng ưa đặt ổ phục kích ở đó. Sợ sảy, qua loa một chút là những viên bi cây-mo tiện ngang người bất cứ lúc nào. Những mái nhà, những lùm cây đen ngòm ấy cứ gọi lên một cảm giác rờn rờn, chết chóc. Một tia sáng loé lên. Linh lăn nhanh xuống

đất. Không phải! Chớp trời. Đi trong đêm vùng ven, sao ngại ánh chớp trời đến thế! Cứ ngỡ mình nổi. Hồi anh Sáu còn sống, dù đi đâu, cứ thấy có một cái gì khác thường phía trước là lẩn ra đã, mọi việc tính sau. Chính vì vậy mà bao lần lọt ổ kích, anh không hề bị dính miếng và còn nhanh chóng đánh trả lại. Người trinh sát phải tạo được những nút điện thật nhạy trong người. Không hiểu ai đã nói câu đó, nhưng Linh thích lấy hành động của anh Sáu làm kiểu mẫu cho mình.

Hôm qua trên tỉnh, Bảy Hoàng cứ xoay tròn quanh anh, tấm tắc: "Ông bây giờ khác thằng Linh hồi xưa quá!". Nắng gió đồng bằng hầu như đã đem lại cho anh cái sức vóc của những năm tháng đi trên Trường Sơn. Nước da Linh chuyển thành màu đồng hun từ lúc nào. Linh có một thói quen, dù mưa hay nắng, có địch hay không có địch, cũng phải bơi bốn vòng sông trong một ngày. Những bắp thịt bị sốt rét nhẽo nhọt đã trở nên săn dẻo, rắn chắc trở lại. Không phải Linh cố tạo cho mình một dáng vóc bề ngoài. Dù rằng trong cuộc chiến đấu này, sức khoẻ nhiều lúc quan trọng ngang bằng, thậm chí còn hơn cả tư tưởng. Một thân hình ốm yếu, luôn luôn phải đối phó với bệnh tật thì dù tư tưởng có vững mười mươi, có lúc cũng lỏng tay súng.

Anh cũng đã bắt đầu ngại mặc quần dài. Lúc nào cũng chỉ vận một chiếc quần cụt bằng ni lông, phía trên bận chiếc áo lính rằn ri chặt chẽ, cúc mở phanh để lộ tảng ngực nâu bóng, vuông vức. Cái dáng ngang tàng, vô tư của những tay súng cự phách vùng ven. Mọi suy nghĩ của anh đều trở nên gọn gàng, đơn giản và cụ thể. Chiến sĩ tin ở anh. Mỗi khi ra trận, nhìn thấy vóc dáng hiên ngang của người chỉ huy, khẩu "Côn" bạc trắng để trần, giắt lệch bên hông, hai băng đạn M.79 vàng chói khoác chéo qua ngực, kèn kệnh một dây lưng tạc đạn, họ cũng đủ yên bụng rồi. Không riêng gì Linh, cái tác

phong của một chiến sĩ biệt động vùng ven cũng đã ngấm dần đến từng chiến sĩ trong đơn vị. Linh rất tự hào về cái đội đặc công bán biệt động ít ỏi của mình. Bất cứ ai đến sống trên mảnh đất này, chỉ cần qua một vài trận đánh đấm sầy vẩy là đã trở nên khôn ngoan, láu lỉnh. Linh chợt nhớ đến lần đầu tiên theo ông cán bộ xã thọt giò bám ấp và quay lại phía sau: các chiến sĩ của anh đang lặng lẽ nhích dần lên, động tác thành thục và nhẹ nhõm như những người thợ săn giàu kinh nghiệm. Phía trước, Mười Đảnh đang cúi lom khom, dù đã cố thu người lại, nhưng cái lưng anh ta vẫn dài ngoằng, kèn càng. Đêm nay, Linh dẫn một bộ phận nhỏ theo Mười Đảnh đi bắt đứa con gái ác ôn. Họ còn phải vượt qua nhiều đường đất nữa mới tới khu chợ nằm giữa ấp chiến lược.

Đến một cái nhà rách nát, thấp lè tè, Đảnh dừng lại chờ Linh:

- Nhà ông Ba lòe đây nè! Ta vào thăm một chút, nhân tiện nắm tình hình.

- Đảm bảo không?

Đảnh gật đầu chắc nịch. Anh vòng ra cánh cửa liếp đằng sau, gõ nhẹ nhẹ.

- Ai đó?

- Từ trong nhà tối om, một giọng hỏi sợ hãi vang ra.

- Mười Đảnh đây, chú!

Cánh liếp hé ra. Khi Đảnh và Linh ửi vào, ông già vội sập cửa lại. Ông sờ soạng tìm cây đèn dầu châm lửa. Ánh sáng leo lét toả ra trong gian nhà ảm thấp. Linh thấy một bà gì gầy yếu ngồi bên cửa

hầm nổi dưới giường. Trên giường là một chú bé chừng tám, chín tuổi đang nằm trong chăn. Hai con mắt nhấp nháy nhìn lên.

Ông già giường đôi mắt kéo màng đục lên hỏi thì thào:

- Có ai nhìn thấy chú vào đây không?

Đánh cười:

- Chú cứ yên trí! Bữa nay cháu đưa người chỉ huy hôm nọ tới gặp chú đây?

- Ủa! Vậy hả? - Ông lập cập đứng lên - Đâu? Ảnh đâu? Sao không nói ngay từ đầu. Tội nghiệp hông?

- Dạ, cháu đây! - Linh tiến lên.

Ông già run run sờ lên mặt, lên vai Linh:

- Còn trẻ phải không? Tiếng nói còn mạnh lắm!

Bà già nói, giọng cấm cử:

- Ông muốn bà cháu tôi phải ra chợ xin ăn hay sao mà nói to dữ vậy?

Chú Ba lòa lạng đi một chút như chợt nhớ lại điều gì, rồi cũng xuống giọng:

- Chú không biết tên, biết thứ anh là gì, nhưng chú muốn gặp anh.

- Dạ, không sao. Cháu thứ tám, tên Linh. Chú cứ coi cháu như con cháu trong nhà.

Ông già nhìn chăm chăm vào mặt Linh mà như nhìn vào khoảng không mờ mịt:

- Anh chỉ huy có tin cái lão già mù lòa này không?

- Dạ tin! - Linh đỡ ông già xuống ghế.

- Chú biết! Có tin anh mới xưng tên.

Bà già lại cầu nhàu:

- Nói gì thì ông nói ngay đi để mấy chú còn đi.

- Ủ! Ủ! Tôi nói đây. Chú Tám à! Tôi có lỗi với các chú, với Cách mạng. Tôi đã không giữ được thằng con

tôi. Nó đi lính, nó cầm súng bắn lại các chú. Nó không phải thằng xấu đâu. Chỉ tại con vợ nó hư hỏng chạy theo ông đồn trưởng mà nó đăng lính tìm cánh trả thù. Chú với thím sanh được một nó. Không biết bây giờ nó đóng ở đâu. Thằng cháu nằm kia là con nó đó! Vợ nó định bắt ra chợ nhưng bà nó không nghe. Có phải vậy không, bà?

- Thì ông cứ nói đi! - Bà già lo lắng nhìn qua kẽ vách.

"Rõ là một người chồng nể vợ" - Linh nghĩ vậy và đã thấy sốt ruột. Anh nhìn Đánh: anh chàng vẫn thản nhiên bập thuốc.

Chú Ba nói tiết giọng càng có vẻ khổ sở:

- Giữa trận tiền chẳng may mấy chú có bắn chết nó đi, tôi cũng không đau bằng chính nó lại bắn chết người mình! Mấy chú tha lỗi cho chú thím. Người già chẳng có lòng dạ nào muốn con như vậy đâu. Chú thím hồi nào cũng tưởng về Cách mạng, mong mỗi Cách

mạng tới mờ cả mắt. Chỉ hiềm họ làm dữ quá! Lão già này cũng muốn lấy thân chuộc lỗi cho con nhưng tàn tật mất rồi. Chỉ còn biết cầu con tôm, con cá nuôi thẳng cháu nội tội nghiệp... - Giọng ông già đã bắt đầu rưng rưng.

Linh vội an ủi:

- Hoàn cảnh cả thôi chú ạ! Bọn cháu hiểu mà, chú đừng buồn. Cháu sẽ cố gắng...

- Không! Cháu đừng nói vậy. Chú thím có lỗi, nhưng tấm lòng chú thím không đen bạc đâu. Đây, đây! - Chú kéo Linh đến chân cái bàn thờ ọp ẹp, chỉ cái nắp hòm bằng gỗ được ngụy trang chu đáo - Cái hòm này chú đã đào lâu rồi, từ hồi mất còn tổ kia. Bao nhiêu lần chú định nói ở "ngoài ấy" có cần cứ vào đây chú chứa, chú nuôi. Nhưng rồi ngày ngày nhìn thấy họ hung hăng, độc ác quá, chú lại không dám... Mấy bữa nay nghe xe họ xuống nhiều, làng xóm cứ xôn xao, chú biết sắp có động lớn. Chú mời cháu vào hỏi xem chú thím có giúp được gì không? Cháu đừng chê chú mù lòa...

Linh cầm tay ông già:

- Cháu xin thay mặt anh em xin cảm ơn chú thím. Nếu có việc gì chúng cháu sẵn sàng nhờ chú thím giúp đỡ.

- Ủa! - Mặt ông lão sáng hẳn lên - Nói được ra là chú thấy yên ổn trong lòng rồi! Mấy cháu nhân ái lắm!

Thế mấy cháu đi đâu đây? Chú thường ra cù lao Mía dăng tôm. Có cần gì mấy cháu cứ ra đó gặp chú.

Đánh ghé sát tai chú Ba:

- Đường đến nhà con Tư Hạnh có gì không, chú?

Ông già hấp háy mắt, vàng trán nhăn lại rồi gật gù:

- Chú hiểu! Chú hiểu! Máy cháu phải làm rửa mới được chứ không rồi bà con lối xóm cứ nơm nớp lo sợ, nghi kỵ nhau. Được! Máy cháu cứ ngồi đây, để chú thử đi một vòng coi. Mất chú là nhưng tai chú còn tổ lắm -

Ông quay lại - Bà ở nhà dọn cái gì cho mấy chú ăn đỡ. Tôi đi chút về!

Lúc ấy bà má mới đứng lên, đưa cho chồng cây gậy, dặn dò:

- Ông đi cẩn thận nghe ông!

Trong khi chú Ba cầm cây đèn dầu vừa hắng giọng vừa bước ra sân thì bà lôi trong thúng ra một tiệp bánh trắng và nửa can đầu heo củ kiệu muối.

Linh cười, vẫy chú bé xuống ăn. Chú vẫn nằm im, tò mò hết nhìn Đảnh lại nhìn Linh. Đến khi Linh bỏ cái mũ rộng vành ra ngồi vào giường thì chú bé bỗng ngồi dậy chồm hồm, hỏi chỗ xuống:

- Chú ơi! Hai chú, chú nào là "Diệc Cộn", chú nào là... là... "Cộn sảng"?

Linh bật cười đi đến ôm chú bé vào lòng.

Đã vượt qua được lò cao su đầy muỗi... Con đường bò mát gan bàn chân... Khu vườn chuối tối thui. Nhà tên tội phạm kia rồi. Nhà cửa cao ráo gọn, lại có hàng rào mắt cáo bao quanh hàng hoàng nữa. Không hiểu nó đang ở nhà hay đi cặp với mấy thằng sĩ quan

chưa về? Thúy nói nhà nó chỉ còn lại có hai mẹ con. Mẹ bán la-ve ở chợ. Bố là tề xã bị ta diệt năm sáu tám. Thảo nào! Mối thù truyền kiếp với "Việt Cộng" đây!

- Cái cục gì lù lù bên trái kia, Đánh?

- Máy cày.

- Sang ghê!

- Năm kỹ rồi hăng vào nhé! Làm thật gọn.

- Tôi sẽ bò vào trước.

- Nó đã qua khoá tình báo nhân dân, chắc biết võ và có cả súng nữa, đừng coi thường.

- Nhắm nè gì mấy con mắt nết này, ông! Chỉ ngán nó đi vắng.

- Thấp cái đầu xuống!

- Nó là con một à?

- Còn hai thằng anh đi lính. Thằng đầu chết rồi. Còn một thằng ở Đà Lạt.

- Tư Hạnh... Cái tên nghe hiền nhỉ? Chắc nó to lớn, cầm đại liên bắn một tay hả?

- Đâu có! Nó đã từng thi hoa hậu hoa hoệ gì đó!

- Ái chà!... Bây giờ nó làm gì?

- Sắp thi tú tài toàn phần... toàn thiếu gì đó... Mà hỏi làm gì nữa vậy?

- Ái chà!... - Linh gật gù,

- Vô nhen!

- Vô đi!... Sao bò đường đó?

- Đái một cái!

- Khéo đái vào tôn, chớ sửa bây giờ.

- ...

- Sao!

- Trong nhà tối om, không trông thấy gì cả.

- Có tiếng nói chuyện...

- Thấy tiếng đàn ông không?

- Không.

- Thế thì ngon rồi!

- Máy giờ?

- Chờ máy điện tắt hẵng vào. Để nghe được tiếng động.

... Tiếng máy nổ ngừng. Cả khu ấp chìm ngẫm trong ắng lặng. Sự ắng lặng đột ngột tới ù cả tai. Từng người một tháo rào chui vào.

Sau khi đã dẫn từng người vào vị trí cảnh giới, Linh và Đánh rón chân tới trước cửa ngôi nhà mái bằng. Linh ấn Đánh nép sát một bên cửa, anh quan sát lại một vòng trước sau rồi giơ tay lên. Phải chính anh gọi mới được. Giọng Đánh họ quen quá rồi. Hơn nữa, mọi gia đình cơ sở sẽ không bao giờ mở cửa nếu người gọi nói giọng nam. Họ sợ bọn thám báo giả dạng. Phải gọi giọng bắc mới đúng là bộ đội. Với một gia đình theo địch như gia đình này, gọi giọng nam cũng dễ sinh nghi. Phải kêu bằng giọng bắc lơ lớ nam như bọn ác ôn Bùi Chu thì chắc ăn hơn.

Linh gõ mạnh vào cánh cửa gỗ ghè, giọng nóng nảy:

- Mở cửa soát nhà coi!

Im lìm...

- Mở!...

Im lìm...

- Có ai trong nhà mở cửa ngay! Cảnh sát dã chiến soát nhà mà không mở hả?

Vẫn im lìm...

- Bay đâu! - Linh cất giọng hách dịch - Không chịu mở cửa là dứt khoát có người trốn lính. M.72 bắn cháy

mẹ nó cho tao! - Anh ghé tai vào khe cửa. Có tiếng dép đi ngập ngừng - Chuẩn bị chưa? Đang ra!... -

Tiếng dép bước vội vàng ra cửa.

Anh đứng nép sang một bên, cố giấu cặp giò để trần.

Một giọng đàn bà run run hỏi ra:

- Máy ông là... Ở đâu đó? Trong nhà không có ai đâu.

- Không có cũng mở! Cảnh sát kêu cửa không mở, hay chờ Việt Cộng gọi mới mở? Đ.me!

- Dạ! Máy chú chờ một chút.

Then cửa kêu lạch xạch rồi cánh cửa trái từ từ hé ra. Không chờ mở hết, Linh và Đánh ập luôn vào. Mỗi người nhanh chóng núp vào một góc giường. Người đàn bà đứng sững ở giữa nhà trở mắt nhìn. Khi đã nhận rõ được mặt mũi, cách ăn mặc của những vị khách bà ta rụng rời ngồi xuống, run như dế.

Tay đèn, tay súng, Đánh đi xăm soi một vòng quanh nhà. Linh đứng im, lắng nghe từng tiếng động nhỏ, sẵn sàng yểm trợ cho bạn.

Khi không còn chỗ nào để soi nữa, Đánh ngửa mặt chưng hửng:

- Không có gì cả!

Và anh đứng im như cánh cửa thứ ba dựng đứng ở giữa nhà.

Linh tiến lại gần người đàn bà, hỏi ôn tồn:

- Con gái bà đâu?

- Dạ!... Cháu nó đi chơi bên ngoại chưa về.

- Đi hồi nào?

- Ba bữa nay rồi ạ!

“Bậy rồi” - Anh nghĩ nhanh. Cách đây hai ngày nó còn ngồi trên xe “Dép”, chỉ tay vào rừng cơ mà?

- Bà nói dối. Tối tối còn gặp cô ấy ngoài chợ kia mà? Cô ấy về nhà lúc sáu giờ rưỡi. Bà thương con thì đừng giấu. Chúng tôi chỉ hỏi cô ấy vài điều rồi đi ngay. Bà không phải ngại gì cả.

Người đàn bà tóc rũ ra, đập đầu vào tường, tru tréo:

- Trời đất quỷ thần ơi. Tôi từng này tuổi mà còn nói dối sao? Các ông không tin, các ông cứ bắn chết cái thân già này đi!

- Bà nói khế chứ. Bà định kêu lính tới bắt tội tôi hả?

Người đàn bà im bật, mắt lén nhìn theo vệt đèn của Đảnh. Bất gặp ánh mắt kinh hãi đó, Linh quay ra cửa: “Chỉ ánh mắt kia cũng đủ tố giác rồi!”.

Đảnh bỗng kêu lên:

- Nấp hàm đây nè!

Linh đi lại. Dưới chân bàn thờ, cái miệng hàm bằng chiếc cặp học trò đang há ra đen ngòm. Anh ngẩng lên:

Mắt bà ta chưa thấy vẻ kinh hoàng. Có thể nó không có dưới này. Nhưng cứ thử xem...

Anh gất:

- Bà già không biết điều chút nào cả. Thế đây là cái gì? Gọi con gái bà lên đi!

Nét mặt bà ta lạnh lại:

- Nó không có ở dưới đó đâu. Tôi đã nói với mấy ông nó sang bên ngoài ăn giỗ rồi. Mấy ông không tin.

- Thiệt không?

- Thiệt!

Chà! Trả lời gọn đấy! Linh rút phắt trái tạc đạn, để lọt xuống cửa hầm:

- Vậy tôi thấy tạc đạn xuống, con bà chết, bà chịu nhé!

- Dạ chịu - Giọng bà ta quả quyết, còn thoáng một vẻ thách thức.

“Không ăn rồi”. Linh bảo Đảnh đẩy nắp hầm lại. Quái! Nó đi đâu nhỉ? Anh thất vọng buông người ngồi xuống chiếc giường nhỏ ở ngay cửa ra vào, có tấm ri đô màu tím che khuất. Mươi Đảnh đứng chống nẹ trờng trờng nhìn như muốn xuyên thủng trần nhà. Người đàn bà lên nhìn Linh rồi rụt rè cất tiếng mời:

- Mời mấy ông ra bàn uống nước! - Bà ta loay hoay mở tủ lấy mấy chai chanh, chai cam.

- Khởi - Đảnh cầu cạu.

Bà già đứng im phắc với chai nước ngọt trong tây. Im lặng.

Linh bỗng thấy nổi gai trong người. Cái rèm cửa màu tím vừa cộ vào cổ anh buồn buồn. Cái rờn che khuất chiếc giường ở ngay sau lưng anh. Nãy giờ chưa ai sờ đến chỗ này. Anh thông thả quay về phía bà già đang trờng trờng nhìn anh, cánh tay cầm chai nước ngọt run run.

- Thôi thế là mất toi một đêm - Linh đứng dậy thở dài, vẻ ngán ngẩm - Định gặp cô ấy để bàn công chuyện mà cô ấy lại đi vắng. Ngày mai, bà nhắn giùm cô ấy ra gò cho chúng tôi gặp... - Vừa áp lưng được vào tường, Linh quay ngoắt lại, rồi vung tay hất gọn tấm rèm sang bên.

Trước mắt anh, ngay góc tường có một đồng chắn lù lù và một đôi mắt hốt hoảng ló ra. Một mùi thơm hăng hắc anh đã ngửi thấy trong những căn hầm Mỹ phả ra nồng nặc.

- Đứng lên, Tư Hạnh! - Linh hát hàm.

Người đàn bà vừa la vừa cố giẫy ra khỏi tay Đánh, định lao vào Linh.

Anh trừng mắt:

- Nếu bà còn la, con gái bà sẽ mang vạ đó!

Người đàn bà rũ xuống chực chiếc lá khoai héo, rên ư ừ trong cổ họng. Đưa con gái vén chắn đứng dậy, toàn thân như đang lên cơn sốt rét. Linh ra hiệu bảo nó xuống đất.. Không thấy nó cầm súng, Linh lật tung đồng chắn. Cái gì kèn kệnh mặt gối lên thế kia? Bàn tay Linh chạm phải khẩu ru-lô còn ấm nóng, đạn đã lên nòng. Ghê gớm thật! Chút nữa thì toi mạng cả hai thằng. Con này không phải tay vừa đâu.

Có tiếng tróc lười bên ngoài. Linh tắt đèn. Gian phòng tối đen. Ngoài đường bò có tiếng chân bọn lính đi tuần lạo xạo đang tiến lại gần. Tư Hạnh hít một hơi thật dài trong cổ. Định kêu chẳng? Linh nói sát vào tai nó:

- Nếu cô hé ra một tiếng là lìa đời đó!

Linh đặt mũi súng vào giữa trán nó. Hạnh rung mình một cái.

Tiếng chân bọn lính đã tới trước sân. Cánh tay mềm, ươn ướt mồ hôi của Hạnh hơi giật lên. Linh vặn khế cổ tay. Hạnh rên lên một tiếng rồi ngồi im. Mùi nước hoa hăng hắc từ tóc Hạnh xộc vào mũi Linh. Góc kia, tiếng bà già thở rin rít như người lên cơn hen xuyễn nặng.

Lại có tiếng tróc lười. Bọn tuần tra đã đi khỏi. Linh bấm đèn vào mặt Tư Hạnh. Anh hơi sững sốt. Thám báo mà đẹp thế này kia ư? Khuôn mặt thanh tú với mái tóc đen mun chảy dài xuống đầu gối nom giống hình tài tử xi nê Sài Gòn. Bộ quần áo ngủ bằng lụa hoa đất tiền bó lấy một thân hình cân đối, mảnh dẻ. Và đôi mắt nữa, sắc sảo hãi trong đáy mắt càng làm nó thêm trong veo, ngơ ngác như mắt thỏ. Linh nghiêm mặt:

- Cô bận đồ đảng hoàng rồi đi theo chúng tôi!

Sau phút sợ hãi ban đầu, Hạnh có vẻ dạn hơn. Cô ta hát mạnh mái tóc ra sau, giọng căng căng:

- Máy ông định đưa tôi đi đâu?

- Cô không cần biết điều đó!

Tư Hạnh nhìn từ đầu đến chân Linh, vẻ khiêu khích:

- Vậy thì tôi không đi.

- Cô phải đi! - Linh rọi một cái nhìn lạnh sắc vào mắt con thám báo.

Tư Hạng cụp mắt lại rồi liếc xung quanh, vẽ cầu cứu. Mười Đánh quay ngoắt đi. Bất chợt Hạng rướn cao đôi lông mày tủa gọn:

- Đi thì đi!

Linh đến gần người mẹ:

- Thưa thím, chúng tôi là Quân giải phóng tới đây xin phép thím mới cô Hạng đi có chút việc. Cô ấy có tội với Cách mạng, chắc thím đã rõ. Nhưng thím cứ yên tâm. Có gì chúng tôi sẽ thưa chuyện lại với thím.

Hạng quơ chân xỏ đôi dép mềm đế hồng và mặc thêm chiếc áo rét. Người đàn bà lắc đầu dữ dội, như không nghe thấy những lời nói của Linh, bà ta nấc lên, lăn lộn trên giường. Đánh đẩy Hạng đi ra cửa.

Khi dẫn được con thám báo về tới "cứ", trời cũng đã khuya. Thấy giải lên quận không kịp nữa, Linh bàn với Đánh và Thuý tạm giam lại, chiều mai đưa đi.

- Chín Kiều đâu rồi?

- Linh hỏi Phận.

- Ông qua đồng Chèng Hèng nhậu với đám trốn lính nói sớm mai về.

Linh chặc lưỡi. Đạo này, không hiểu sao, Kiều hay lui tới la cà với đám dân "Bù Chao". Má Sáu cơ sở còn cho biết thường gặp Kiều chuyện trò với một người đứng tuổi, mặc đồ tây trắng, đội mũ hon đa, thỉnh thoảng ra bưng. Kiều nói đó là ông anh bà con, nhờ móc

bà già xin ít tiền xài. Từ hồi ở chủ lực Kiều đã quen xài sang. Chuyện ấy cũng bình thường nên Linh không chú ý đến lắm.

Thúy mang lên siêu nước còn đang bốc khói. Chị dốc gói trà "B'lao" ra lon sữa bò đục thủng nhiều lỗ ở nắp rồi rót nước sôi vào.

- Máy anh uống trà cho ấm! - Thúy đẩy cho Đánh một bát và đưa hai bát cho Phận.

Phận chuyển một bát cho Linh. Linh nâng bát, nhấp một ngụm nhỏ. Thấy rõ cái nóng chạy xuống cổ, xuống ngực râm ran.

Bên cạnh cửa hầm khoét, Tư Hạng ngồi gục đầu, chân khép nép thu lại sát ngực. Mái tóc dài xổ ra phủ kín lưng. Thỉnh thoảng Tư Hạng lại ngược nhìn đám uống trà. Linh rót một bát đến đưa cho Hạng:

- Cô uống đi!

Hạng lắc đầu. Linh tháo tấm dù quàng cổ đặt xuống bên Hạng:

- Cô khoác vào cho khỏi muỗi chích. Nghỉ đi! Sáng mai ta nói chuyện với nhau.

Tư Hạng vẫn ngồi im, hai bàn tay có những ngón thon thon vặn xoắn vào nhau. Những ngón tay đã có lần chỉ chọc cho địch giết hại anh em mình. Tộc ác được che đậy dưới một cái hình hài mới dễ thương làm sao chứ!

Linh trở về chỗ ngồi. Bất chợt anh bắt gặp cặp mắt Thúy đang soi vào mình. Anh vội cúi xuống pha ấm trà thứ ba.

Thúy đưa cho Đảnh một mảnh giấy giấy viết tay. Đảnh xem xong chuyển cho Linh. Linh nhận được mặt chữ

quen quen:

Kính gửi Ban chỉ huy xã đội Phú Thạnh.

Tình hình địch án ngữ lộ 13 khá căng. Không thể giải tù binh lên quận được. Nếu bắt được con thám báo, các đồng chí chủ động tiến hành bản án. Tỉnh đã quyết định xử tử hình. Không cần tra hỏi gì thêm. Việc xử lý bản án giao cho đồng chí Linh.

Chúc thành công

SÁU DỒ

Linh hơi bàng hoàng vì chỉ thị đột xuất này. Xử ở đâu chứ xử ở đây và lại do chính tay anh xử thì quả thật Linh chưa hề dự kiến. Anh nhìn qua mép giấy thấy đôi mắt Tư Hạnh cũng đang chăm chú nhìn lên. Nó có biết tính mạng nó đã được quyết định trong mảnh giấy nhỏ này không? Linh vò nhàu mảnh giấy, thờ ơ đưa lên ngọn lửa. Anh bóp vụn mảnh tàn quăn queo của nó trong tay.

Đảnh đứng dậy:

- Tôi đi bố trí gác.

- Khởi! Linh giữ lại - Bên tôi còn người, xin đảm nhiệm hết. Các đồng chí cứ tiến hành kế hoạch của xã.

Đảnh lấy khăn tay đi xuống bên. Anh chàng cao lớn khác người có thói quen tắm đêm. Thấy Đảnh đi, Thúy cựa quậy rồi cũng vội

đứng dậy. Linh bỗng thấy trống trống trong người. Đúng ra cô ấy nên ngồi nán lại thêm chút nữa.

Trời đã sang đêm. Gió bắt đầu lành lạnh. Linh mở bỗng lấy chiếc quần đen mặc vào và khoác thêm chiếc áo sĩ quan Mỹ bốn túi dày cộp.

Hạnh vẫn ngồi tựa vào gốc cây, chân duỗi dài, mắt nhắm nghiền. Chắc căng thẳng quá, cô ta đã thiếp đi. Cứ ngủ đi, ngủ giấc cuối cùng, cô bạn ạ. Sớm mai, lúc tia nắng đầu tiên chiếu rọi xuống đây, tôi sẽ "nói chuyện" với cô. Cô sẽ phải trả giá những tội lỗi mà cô đã gây ra. Đáng lẽ cô không nên làm những điều bất nhân như thế.

Còn mấy tiếng nữa là sáng, Linh định thức canh chừng luôn, để cho anh em ngủ. Tư Hạnh vẫn ngồi im lìm, không thấy động cựa gì. Cứ để cô ta ngồi thoải mái, chẳng cần phải trói buộc. Xung quanh là những cánh võng mắc chông chéo, bên ngoài dày đặc mìn trái, chạy đâu cho thoát. Linh bật lửa đốt thuốc. Bất ngờ, qua ánh lửa, anh thấy đôi mắt Hạnh vụt mở to, mở một cách tỉnh táo, loang loáng ngó nhìn xung quanh. Rõ ràng là cô ta chưa ngủ chút nào. Đôi mắt ấy đang chăm chăm nhìn anh. Cô ta nhìn cái gì? Linh búng búng cho mẩu tàn thuốc rơi xuống. Anh ra bàn rót một chén trà. Trà nguội nhưng vị chát vào đậm của nó làm Linh tỉnh hẳn cơn buồn ngủ. Lúc quay lại, anh vẫn thấy đôi mắt ấy dán chặt vào mình. Cô ta đã ngồi thẳng dậy nhưng cặp chân thon dài vẫn nửa co nửa duỗi, cái cổ cao hơi ngả về phía sau.

- Anh Hai ời!...

Tiếng gọi ngọt như gió thoảng làm Linh gờn gợn trong người. Anh làm tỉnh, rít, một hơi thuốc thật dài.

- Anh Hai! Cho em hỏi chút mà!

Tư Hạnh lại thì thào gọi. Cô ta muốn gì? Khát nước chẳng? Hay... Linh nấn nấn khẩu súng trong túi áo, bước lại gần.

Vừa đến nơi, Hạnh đã kéo tay anh ngồi xuống, hơi thở nóng hổi phả vào mặt anh:

- Ngồi xuống đi, anh Hai... Em có tội tình gì mà mấy anh giam cầm em tội nghiệp... Nhìn mắt anh Hai, em biết anh không có bụng dạ nào... - Linh lạnh lùng quay mặt đi - Kìa, sao anh không nói gì cả? Anh không thương em sao? Anh ác quá! - Hạnh sụt sịt khóc rồi lại rướn lên, nép sát vào Linh. Linh nhột cả người như vừa có một cái gì dính nhớp nháp vào thân thể mình. Bàn tay Tư Hạnh đang quờ quạng nhích sát lại gần túi áo anh. Linh đứng phắt dậy, bật ra một tiếng cười nhạt:

- Tốt nhất là cô nên ngủ một chút đi! Tôi không lạ gì những trò cô vừa bày đặt ra đâu. Mong cô cảm phiền.

Linh đặt khẩu súng lên bàn, mũi súng chĩa về phía Tư Hạnh. Lòng bàn tay cầm súng của anh dính dính mồ hôi.

Đến lúc này anh mới thấy nổi nóng. Chút nữa thì con đàn bà này đã... Đáo để thật! Nó định lường gạt, mua chuộc mình. Lúc này sao thấy nó giống một con "dù" cái trong đám nữ binh Trần Lệ Xuân thế! Bàn tay của nó đã từng làm những cái đầu phơi giữa chợ, đã từng chỉ điểm cho pháo, cho xe tăng, cho B.52 chà xát những cách rừng, những thôn xóm... Nó còn định giở những trò đê tiện gì nữa?

- Phận - Anh bất giác gọi lớn.

- Có! Một giọng gái ngủ đáp lại.

- Trói nó lại! Đưa xuống hầm.

Phận lồm cồm bò dậy. Uống một ngụm nước xong, anh lẳng lẳng rút sợi dây dù trong túi ra, rồi bẻ quặt hai cánh tay Tư Hạnh ra phía sau. Tư Hạnh rên rỉ xuýt xoa.

- Đau đớn gì mày! Đừng có giả đồ. Trăm đứa như một - Phận cầu nhàu.

Trong khi bị Phận xốc nách đặt xuống hầm, Tư Hạnh còn ngoái lại nhìn Linh. Linh ngửa mặt nhìn lên khoảng trời xám, tay xoa xoa cái cằm đầy râu. Thấy lý thú chưa, chú mình? Đối với kẻ thù, thì dù nó là đàn ông hay đàn bà, đẹp hay xấu, cũng đừng nên nhìn bằng con mắt mơ màng. Có ngày chết.

Anh dặn Phận bố trí gác cẩn thận rồi mắc võng sát miệng hầm. Sắp sáng rồi, chớp mắt một chút, ngày mai còn bao nhiêu công việc. Linh kéo võng trùm kín người. Bên dưới, có tiếng Tư Hạnh lục súc, cựa quậy. Mặc kệ, cứ ngủ cái đã. Nhưng... dù sao sáng mai mình cũng không muốn trực tiếp làm việc đó. Không muốn. Và cung không biết tại sao cả...

Như có cả một rừng nứa bị cháy, nổ đôm đốp ngay mang tai. Linh hết hồn choàng dậy. Lửa vẫn đang réo ù ù ngay đầu võng. Nửa mê nửa tỉnh, Linh tung người lao xuống hầm. Đến khi gặp hơi đất lạnh buốt, anh mới tỉnh hẳn và biết mình còn sống. Linh vọt lên cửa hầm. Xung quanh vắng ngắt nhưng còn nồng nặc mùi thuốc đạn. Đành, Phận đang hốt hải chạy tới. Linh lập bập:

- Con Hạnh thoát rồi! Đuổi theo mau!

Phận kêu lên:

- Anh bị thương rồi!

Linh đưa tay lau máu ở má:

- Đập phải cọc vổng. Cậu gác xách thế nào thế?

- Tôi... tôi...

- Thôi! Đánh dẫn ngay một tổ lên gò. Phận một tổ xuống bên.
Phải tìm cho ra. Mau đi!

Linh cầm súng chạy dọc theo đường mòn. Sắp tới bìa gò, anh gặp Thúy hồn hên chạy lại:

- Tôi thấy nó chạy theo đường này. Tôi đuổi theo nhưng mất hút.

- Nó chưa thoát được đâu. Có gì cũng phải chờ trời sáng mới dám ra lộ. Chì về báo hộ cho Phận tung tất cả bộ đội ra chốt các ngã đường mòn. Nó sợ đá trái sẽ không dám cắt rừng. Dứt khoát nó còn núp ở một chỗ nào đó.

Thúy định hỏi vết máu trên má anh, nhưng Linh đã chạy biến mất.

Trời đã sáng trắng. Linh leo lên ngọn cây, nhìn ra lộ. Không thấy gì anh lại tụt xuống, rúc vào tìm kiếm trong những bụi cây rậm rì quanh đấy. Chui rúc một lúc, quần áo mặt mũi anh bị gai cào rách tướp. Linh giận dữ quệt vết máu trên cổ. Nó mà thoát thì còn ra cái gì nữa? Chỉ còn cách đâm đầu xuống đất. Ngu! Ngu quá! Linh vừa tự xỉ vả mình vừa thất thểu đi trở lại.

Đánh đang đứng nói chuyện với Kiều ở mé suối. Giọng anh xã
đội trưởng oang oang:

- Con mẹ họ! Rốt cục cả đêm nó không ngủ, chỉ tìm cách trốn. Thằng Phận chủ quan, thấy trời sáng bỏ cả canh gác, đi nấu cơm. Con mất nét chỉ chờ có thể, không biết tháo dây trói từ lúc nào, nó mới luồn lên, luồn qua cả võng ông Tám mà ông không hay. Đáng lẽ cứ im lặng chuồn thì bây giờ đang đang hoảng uống cà phê sữa ở quán rồi. Nhưng thấy cây AK của thằng Phận dựng sẵn ở đó, nó bê lên, kê vào đầu ông Tám mà ngoéo cò. Nhưng súng không nổ vì thằng Phận đã đóng nẫy an toàn. Nó vội lên đạn cái rộp. Chị Năm nghe tiếng động nhìn sang thấy vậy, chị quăng gấp cái đèn ngoéo vào người nó. Con này hoảng nên mũi súng lạng đi... Ông Tám hên quá, chớ không thì... Lãnh đủ một băng kia mà! Con tình báo này có bản lĩnh đấy! Thằng Phận trói vậy mà nó tháo được. Con mẹ họ!

- Liệu nó có thoát nổi không? - Kiều lo lắng hỏi.

- Ai biết được?

- Vậy là chết rồi! Linh đâu?

- Lên gò! Thấy sao được nữa mà tìm? Cá đã xuống nước rồi, mấy cha ơi! Thôi, lo mà chuồn sớm đi, không nó lại dẫn lính tới làm cỏ ráo trọi. Thiệt đồ bỏ! Giữ có một đứa con gái cũng không xong. Phen này thì chết hết, chết hết!

Linh hằm hằm đi tới. Anh cố nén cơn bực đang muốn trào ra, ôn tồn nói với Kiều:

- Đồng chí cho kiểm tra lại công sự và hệ thống mìn trái. Sẵn sàng đánh càn nếu con khốn nạn tẩu thoát được.

Kiều nhún vai không trả lời. Người anh ta còn nồng nặc mùi rượu.

Quá trưa cũng chưa tìm thấy Tư Hạnh. Ai nấy đều mệt mỏi rã rời. Mệt mỏi vì thất vọng và lo lắng. Mỗi giờ, phút trôi qua là xích gần tới tối, con thám báo sẽ có thời cơ chạy thoát. Nhưng mỗi một giờ trôi qua cũng là bớt đi một khoảng thời gian chờ đợi địch cần.

Linh còn bơ phờ, thất vọng hơn mọi người. Miếng cơm nuốt cũng không trôi. Anh lội cùng gò, hết sức vào rừng lại xuống bến tìm kiếm, nhưng vô hiệu. Lúc trở về, anh nằm vật xuống gốc cây, thở dốc. Thúy rón rén lại gần anh, trên tay bưng một bát cháo đậu còn bốc khói, nhưng thấy vẻ mặt dữ dội của Linh, chị lại quay ra.

Đột ngột, chiếc L.19 không biết từ hướng nào đến, è.è ngay trên đầu mọi người. Đôi cánh nó láo liêng. Linh đứng phắt dậy, mắt mở trừng trừng lên khoảng trời xanh ngắt. Con đăm già dừng lại như cánh diều trắng loá rồi nâng bổng cánh bay đi. Ngay tức thì, tiếng đề-pa pháo vang lên poong poong... Rồi cả cụm rừng chao đi đảo lại trong những loạt nổ đinh tai như có ai ném những hòn tạ vào mái tôn. Linh ngồi bệt xuống. Sự hy vọng đã hoàn toàn suy sụp trong lòng anh. Loạt pháo đó báo hiệu chúng nó bắt đầu đánh điểm. Nhưng xót xa hơn là nó cũng chứng minh con thám báo đã trốn thoát. Anh cứ ngồi lì trên cửa hầm, không thém xuống. Pháo nổ chum dần, có những trái rớt xuống sông ùng ục lẫn tiếng nước tung lên rớt xuống rào rào.

Ngồi dưới đáy hầm, Kiều khùng khinh nói vọng lên:

- Nè! Nếu bị chôn sống tất cả ở đây thì không hiểu ai sẽ là người chịu trách nhiệm...

- Im đi! - Linh quát.

Kiều cười không thành tiếng, mắt loè lên tia sáng hằn học.

Một loạt pháo nổ sát cửa hầm. Những thân cây bị tiện đứt, vụn mình gãy răng rắc. Lúc đó Linh mới chịu xuống hầm.

Tiếng đề-pa phút chốc lắng lại... Rồi im luôn. Những loạt nổ cũng biến mất. Một sự im lặng chờn chợn bao phủ lên cả cụm rừng. Nghe thấy cả tiếng cành con rơi lả tả xuống lá khô. Pháo ngưng cho bộ binh ào vào? Linh phán đoán và vọt lên cửa hầm, chạy đến các tổ triển khai sẵn sàng chiến đấu. Rừng xung quanh anh xác xơ, bụi bặm. Chỉ mấy chập pháo mà đã như cái nhà tốc mái nóc. Linh cảm con "cóc"¹ (Công tắc mìn điện) chấm điện, mắt lờ lờ găm về phía cửa rừng. Một phút... Hai phút... Mười phút trôi qua. Vẫn không thấy gì. Tiếng một con kỳ nhông bò sồn sột trên ngọn cây... Tiếng tạc đạn va nhẹ vào nòng súng ở hầm bên cạnh. Chỉ thế thôi. Văng vẳng tiếng pháo chuyển làn sang bên kia sông. Linh thở hắt ra, nhẹ tênh cả người. Vậy là không phải đánh điểm rồi. Pháo chúng bắn theo toạ độ thường kỳ thôi. Như thế tức là con Tư Hạnh vẫn còn lẩn quất đâu đây. Tranh thủ lúc rừng còn đang nhả khói nóng hầm hập này, phải chặn ngay lấy đầu nó. Nó phải mò tới chỗ nào pháo chưa bắn, rừng còn kín để nấu mình.

Cùng lúc đó, tiếng L.19 lại về về xuất hiện. Lần này nó bay có vẻ từ tốn như đang dạo cảnh. Bỗng từ trên máy bay, có tiếng loa vọng xuống như người bị ngạt mũi:

"A-lô! A-lô! Đây là tiếng nói chân thành và chính nghĩa của quân lực Việt Nam cộng hoà gửi tới các bạn cán binh cộng sản đang còn ẩn nấu trong rừng!

Các bạn! A-lô!... Các bạn thân mến! Các bạn đừng trông chờ gì vào cái gọi là một cuộc tổng tiến công sắp xảy ra nay mai của các nhà lãnh đạo Hà Nội. Đó chỉ là ảo tưởng, một ý nghĩ ngông cuồng, chỉ đưa tới mục đích lừa dối các bạn. Các bạn đừng để cho bất cứ

ai biến các bạn thành những con vật thiêu thân. Máu đỏ như vậy đủ rồi. Các bạn không có quyền tự giết hại cuộc đời mình trong bom đạn, trong đói khát, thiếu gạo, thiếu thuốc...

A-lô! Con đường tắt nhất là các bạn hãy tự cứu lấy thân mình bằng cách bỏ rừng trở về với quốc gia. Các bạn sẽ được đối đãi tử tế...".Tiếng loa bị gió thổi bạt đi. Linh chỉ nghe bập bõm. Anh nhảy xuống hầm lấy chiếc bật lửa đánh rơi. Kiều vẫn còn ngồi im trong góc hầm hút thuốc, khói cuốn vòm lại như hun chuột, mắt nhìn đăm đăm vào vách hầm. Thấy Linh tụt xuống, Kiều ho húng hắng rồi cũng lồm cồm ngồi dậy lết ra cửa hầm.

Từ trên máy bay lại vọng xuống một điệu ru con theo thọt. Lúc ru điệu bắc, lúc ru điệu nam. Chốc chốc lại

bật lên tiếng trẻ con khóc u oa...

Linh nhổ nước miếng. Đồ con nít Không hiểu trình độ tâm lý, trình độ sư phạm chúng mày học ở đâu mà xoàng thế! Dưới này có phải toàn trẻ con thò lò mũi xanh, ưả của ngọt cả đâu! Thôi được! Cừ ì ới đi cho vui tai. Tự nhiên anh uốn lười huyết sáo theo điệu ru con dân ca miền bắc đó.

Phía bàn trà, Thúy đang trao đổi gì với Đảnh. Bộ đội cũng đã ngoi lên khỏi hầm, ngồi phì phèo hút thuốc. Kiều vẫn ngồi ủ rũ ở cửa hầm, không động dậy. Phận tới gần Linh, rụt rè đề nghị:

- Anh Tám! Cho tôi dẫn một tổ ra chốt ở bờ sông. Pháo bắn thế, nó không dám bứt lên gò đâu.

Linh gật đầu. Anh cũng đứng lên đi xuống bến. Tám một cái cho tỉnh táo rồi tìm một lần nữa. Còn nước còn tát. Biết ăn nói với tỉnh

với quận thế nào đây? Trước ngày làm ăn lại gặp phải chuyện rủi ro. Số phận thật!

Linh ngụp cả người xuống nước. Đầu óc thấy giãn ra, nhẹ nhõm hơn chút ít. Giữa dòng, cá bị pháo chết nổi trắng cả sông. Linh thờ ơ nhìn những lườn cá trắng như bẹ chuối đang dập dềnh trôi xuôi. Thốt nhiên, anh thấy một vật gì khác màu, bèn bẹt đang giạt vào gần bờ. Không phải cá! Linh nhoài ra vớt lên. Một chiếc dép mềm. Linh bóp quần chiếc dép trong lòng bàn tay, sững sờ. Đây rồi! Đúng nó đây rồi! Chiếc dép mềm xinh xẻo đế hồng. Con thám báo chỉ ở quanh quần đâu đâu thôi. Linh hồi hộp áp sát mặt xuống nước, nhìn ngược dòng. Những cành lá ken sát vào nhau, bít chặt lấy mắt anh. Linh bỏ nước, rón rén trèo lên một ngọn cây. Chân tay anh cứ quỳnh quáng như bị nít gân. Mày chết! Mày thoát làm sao được? Linh xoi mói lục lạo từng bụi cây từng mảng bèo lục bình trôi lênh bênh trên sông. Anh nhoài ra sát mép nước. A!... Linh suýt reo bật lên thành tiếng khi thoáng nhìn thấy một dải tóc đen xoà ra trên mặt nước sát bờ, ẩn hiện sau vòm lá chà là. Chắc khi pháo bắn, nó mới mò ra bờ sông. Định vượt sông chăng? Khoan đã, chờ tao một tí nhé! Linh vội cởi áo để lại trên chạc cây, chuội nhẹ xuống, ngực muốn nghẹt thở.

Thúy nhét khẩu K.54 vào hăng-gô rồi phủ cơm lên trên. Chị ra gò tìm gặp thám Hai thông báo tình hình con Tư Hạnh để cơ sở bên trong biết mà đề phòng. Nhân tiện chị phổ biến tình hình mới cho chi bộ mật. Mười Đánh đã xuống ghe đi từ nãy. Anh đến tranh thủ những người trốn lính, giúp họ nhận rõ thời cơ mới lúc này mà nhiệt tình đóng góp sức mình cho Cách mạng.

Ra tới bìa gò, Thúy giở chiếc áo tê tơ rộng màu lá mạ định mặc vào thì bất ngờ Kiều từ trong lùm cây lặng lẽ đi ra. Hấn đứng chặn trước mặt chị. Thúy hơi giạt mình lùi lại. Chị không nhận ra được

Kiều nữa. Hắn vận một chiếc sơ mi trắng chật căng, bỏ ra ngoài cái quần đen ống rộng, đầu đội chiếc mũ trắng như của mấy người lái xe đò. Trông hắn già xọp hẳn đi.

Thúy ngờ ngợ, hỏi:

- Anh Chín cũng ra gò đây à?

- Không! Tôi muốn gặp riêng Thúy một chút!

- Việc chi vậy, anh?

- Việc rất cần. Còn sớm, ra gò lúc này bất lợi. Thúy ngồi vào đây gần hố pháo này lỡ cối bắn bất tử.

Thúy gượng gạo ngồi xuống:

- Anh không đi lòng bắt con Tư Hạnh à?

- Việc gì phải lòng? Chắc chắn lúc này nó đang ngồi trên ghế xalông giữa chi khu rồi!

- Chưa hẳn như vậy đâu.

- Thúy...! Đây chính là điều tôi muốn nói với Thúy. Con Tư Hạnh trốn thoát, sớm muộn gì chúng nó cũng sẽ cào nát cụm rừng nhỏ này - Kiêu dừng lại thăm dò Thúy. Chị vẫn ngồi yên, bình thản nhìn ra gò. Trong đáy mắt chị thấy cả một trưa nắng chói chang. Kiêu nuốt nước bọt, nói tiếp - Thúy ạ! Lúc đó, cả tôi, cả Thúy, cả mỗi người sẽ chôn chung một mồ!

- Anh Chín ạ, theo tôi, nó chưa thoát đâu. Mà nếu nó trốn thoát được thì cũng có sao? Rừng còn nhiều chỗ ở được kia mà!

- Nhưng ta lại sắp mở cuộc tiến công. Thằng địch đã biết tổng rồi... Lúc này Thúy có nghe chúng nó nói gì không? Chúng nó sẽ đập nát ngay từ trong ý đồ... Lúc ấy thì một lùm cây bụi cỏ cũng không còn. Sao Thúy giản đơn quá vậy? Thúy tưởng cuộc tiến công này sẽ thắng lợi sao? Không đâu. Sẽ chỉ chuốc lấy thất bại thôi. Tôi đâu còn lạ gì... Chẳng lẽ chúng ta cứ chết mòn chết mỏi như thế này mãi?

Thúy nhìn sâu vào mắt Kiều. Hắn đang đánh đòn cân não chị hay hắn nói thực lòng? Đôi mắt ấy đang vằn lên những tia khác lạ mà từ ngày quen biết Kiều đến giờ, Thúy mới nhận thấy. Bất giác chị đưa mắt nhìn xung quanh.

- Chúng ta đâu có phải là kẻ sợ chết. Mà có chết ở đây cũng là một cái chết xứng đáng...

- Thúy vẫn ngây thơ hết sức! Ngây thơ lắm, Thúy ơi! Thúy không hiểu gì cả. Có lẽ phải nói thẳng ra thế

này: dù ta tiến công một đợt hay cả chục đợt thì đâu vẫn hoàn đấy. Bao đợt tiến công, bao cuộc đồng khởi bị bẻ gãy không làm Thúy mở mắt ra sao? Chúng ta đã cuồng tín tin ở thắng lợi cuối cùng. Nhưng chúng ta chưa nhìn thấy thực chất giữa ta và địch. Tôi đã cầm súng trên chục năm, tôi đã nghe, đã thấy nhiều rồi. Tôi không còn non dại gì nữa. Cách mạng có mặt tốt, mặt hay của nó nhưng Cách mạng hết thời rồi. Càng tiến lại càng thoái thôi.

Thúy sững sờ nhìn Kiều:

- Anh Chín! Anh nói cái gì thế? Mà sao anh lại nói với tôi?

- Đừng! Đừng! Thuý đừng hỏi tôi như thế. Thuý phải tự hỏi mình kia? Mà Thuý đã tự hỏi lòng Thuý rồi đấy! Đúng không? - Thuý im lặng - Đừng dối lòng nữa? Chúng ta lừa dối nhau, tự lừa dối mình như vậy là đủ rồi! Đã đến lúc chúng ta phải nhìn thẳng vào sự thật đang diễn ra trước mắt hàng ngày. Đã đến lúc ta phải tìm một cái gì mới hơn...

Thuý cười nhạt:

- Có lẽ anh say rượu rồi đấy, anh Chín ạ! Thôi, anh xuống hầm ngủ một giấc đi. Tỉnh dậy lại thấy Cách mạng là thế nào ngay! Nghe anh nói mà ghê quá. Sao giống luận điệu của bọn tâm lý chiến trên đài Sài Gòn thế? Muộn rồi, tôi phải đi đây. Tối tôi về nói chuyện tiếp nghe anh Chín!

Thuý cầm nón định đứng dậy. Kiều giữ lại, mắt đỏ lên:

- Thuý nhầm rồi! Thuý đừng giấu tôi. Tôi không say rượu đâu! Đây là lúc tôi tỉnh táo nhất. Điều ấy đã giày vò tôi rất lâu từ sau Mậu Thân kia... Thuý!... Kiều bất ngờ nắm chặt lấy tay Thuý – Thuý!... Thuý không hiểu gì hay cố tình không hiểu tình cảm của tôi. Tôi... tôi...- Giọng Kiều rung lên, một bên má hấn giàn giụa - Tôi yêu Thuý! Yêu điên cuồng. Chẳng lẽ Thuý lại không biết sao? Tôi yêu ngay từ ngày đầu gặp Thuý, từ cái buổi chúng ta cùng hành quân xuống đây đó... Thuý đẹp lắm! Thuý tốt lắm! Ôi chao! Nếu Thuý biết rằng tôi đâm đầu xuống cái địa bàn chó chết này là vì Thuý, vì muốn được ở gần Thuý!... Không đứa nào bắt được tôi xuống cả. Tự tôi đã xin đi. Thuý tưởng tôi vui thích với cái chức đại đội phó này lắm sao? Vui thích khi thằng Linh cấp dưới của tôi ngày trước, bây giờ lúc nào cũng muốn lên mặt dạy đời khiển trách tôi sao? Tôi nhổ vào tất cả những thứ đó. Tôi cắn răng nén nhịn tất cả là vì Thuý, vì tình yêu đối với Thuý...

- Anh làm sao thế? Bỏ tay ra đi! - Thúy nhăn mặt ghê tởm, gò má chị đỏ lựng lên.

Kiều càng siết chặt cổ tay Thúy:

- Tôi biết Thúy không ghét bỏ tôi... Thúy cũng... cũng thương tôi phải không? Thúy thương tôi chứ?

Thúy giãy mạnh ra khỏi tay Kiều. Kiều càng sấn lại gần Thúy hơn:

- Không! Không đời nào tôi bỏ nữa đâu. Dù có chết ngay bây giờ. Nếu Thúy thương tôi thì Thúy hãy nghe tôi nói... Tôi muốn Thúy... muốn em được sung sướng. Anh không thể ngồi nhìn cái chết luôn đe dọa trên đầu em được. Anh cũng vậy. Anh không muốn mình chết thảm chết hại. Thật vô lý khi ta cứ tự giam mình ở khúc sông này cho kỳ đà rửa thịt.. Chúng ta phải thoát ra khỏi cái địa ngục này. Thúy ơi! Anh có một ông cậu mở tiệm vàng ở thị xã. Ông hứa đảm bảo sanh mạng nếu cả hai đưa mình ra ngoài. Ra ngoài đó làm ăn lương thiện, không làm thiệt hại gì cho Cách mạng cả. Em... em sẽ đi học tiếp hay ở nhà trông coi một sạp vải, một tiệm quán gì đó... Em sẽ hết sốt rét, hết vất vả. Anh sẽ yêu em suốt đời, sẽ không bao giờ làm em phải buồn khổ. Chúng ta sẽ sống hạnh phúc, con cái chúng ta sẽ sống trong cảnh yên ổn, giàu sang suốt đời... Thúy!...

Thúy rụt phắt tay lại như vừa chạm phải con rắn độc. Mắt chị tái xanh.

- Anh nói thiệt hay nói đùa vậy?

- Đùa sao được, em! Anh không muốn đùa giỡn với cõi chết. Anh đã tính rồi. Ta sẽ đi ngay bây giờ. Em bỏ nón, bỏ súng lại, chỉ mặc

chiếc áo xanh thôi. Chúng nó sẽ không nghi ngờ gì cả. Ta có thể dễ dàng lọt tới chợ. Cậu anh chắc sẽ mừng lắm. Tối nay ta sẽ ăn một bữa cơm thật thơm tất. Anh sẽ...

Thúy bàng hoàng lùi lại một bước. Chị định kêu lên báo cho anh em trong "cứ" biết nhưng kịp nén lại. Sao mình không nhận ra hấn ngay từ đầu? Bây giờ hấn đã tự bộc lộ chân tướng là một thằng chiêu hồi, một thằng phản bội. Một thằng phản bội đê tiện, hèn mạt. Thúy cầm hăng gô cơm lên, giọng chị đanh lại:

- Anh câm mồm đi! Đừng giở giọng chiêu hồi ra với tôi!
- Thúy...! Anh yêu em!...
- Tôi không yêu anh!
- Em nói xạo!
- Tôi nhắc lại: tôi không hề yêu anh và tôi sẽ không đi đâu cả.

Kiều lặng đi một chút rồi cười méo xẹo:

- Phải rồi, cô đâu có yêu tôi. Cô yêu thằng Linh đại đội trưởng kia! Thế mà tôi cứ tưởng...

- Tôi không yêu ai cả.
- Cô yêu nó!
- Thì yêu đó! Đã sao? Anh không thích à?
- Á à! Ghê gớm nhỉ? Cô là một con đàn bà xảo trá tới tỗi tộ!

- Anh tưởng tôi yêu anh hả? Làm rồi đó! Tôi đã nói tôi yêu anh bao giờ đâu...

- Thôi!- Kiều cắt ngang câu nói của Thúy - Tôi thừa biết bụng dạ cô rồi. Cô biến tôi thành cái bung xung để trêu tức, để trả thù thằng Linh phải không? Hả? Hả?... - Hỏi một câu, hấn bước lại lên một bước.

Thúy mím môi gật đầu.

- Hé! Ngon! - Kiều sùi bọt mép - Ngon đó. Cứ yêu đi! Lấy đi rồi ôm nhau mà chết chùm! Hừ! Mai một chẳng may hết chiến tranh, cô có ôm con theo được nó ra cái xứ sở Bắc Kỳ nghèo đói, rét mướt đó không? Hả? - Hấn tiến đến sát Thúy.

Chị không lùi lại, vẫn lặng lẽ gật đầu, vẻ mặt đầy thách thức.

- Khốn nạn! - Kiều rít qua kẽ răng và giơ tay định tát. Thúy gạt mạnh tay hấn ra khiến Kiều mất đà ngã giúi vào gốc cây. Chị nhặt chiếc nón, khinh bỉ nói:

- Tôi cũng đã có ít ngày ở biệt động thành đó, đồng chí đại đội phó ạ!

- Vất mẹ nó cái đại đội phó ấy đi!

- Đừng nói bậy! Đồng chí vào đi! Vào trông mà hỏi anh em xem có nên ra chợ mở quán rượu hay không?

Chị quay lưng bỏ vào "cứ". Kiều nhảy lên chặn trước mặt:

- Không đi đâu cả! Cô định lừa tôi vào bẫy phải không? - Kiều bỗng xuống giọng năn nỉ - Thúy ơi...! Tôi xin lỗi Thúy! Thúy không

yêu tôi cũng được. Nhưng... Thúy hãy đi với tôi đi. Ra ngoài đó... tất cả tôi sẽ dành cho Thúy. Tôi sẽ coi Thúy như bạn... như em gái... Đi nghen Thúy?

- Không! - Thúy trả lời gọn lỏn.

- Vậy thì xin lỗi! - Kiều đành mặt, trợn mắt lên - Cô ở lại, tôi đi một mình. Cho gửi lời chào thẳng người tình của cô. Tạm biệt!

Hắn quay ngoắt lại, đi nhanh ra bìa gò. Thúy rút nhanh khẩu súng trong gô côm, quát to:

- Đứng lại!

Kiều đứng sững rồi từ từ xoay lại. Hắn nhìn chăm chăm vào họng súng bằng con mắt có lòng xanh xám màu lá cây:

- Đồng chí bí thư xã định bắn tôi à?

- Đứng im! Nhúc nhích tôi bắn!

- Nếu tôi cứ bước thì sao?

Thúy lên đạn cái "rộp", găm thẳng mũi súng vào ngực hắn. Kiều tái xám mặt lại. Đột ngột hắn nở nụ cười, cái cười nhăn nhó, khổ sở:

- Thật đúng là một cán bộ Việt Cộng sửng sốt. Thôi, hạ súng xuống đi, Năm Thúy! Khéo lại cướp cò bây giờ. Tôi nói đùa một chút cho vui thôi mà! Cặp mắt thế kia, hèn gì đã có bao nhiêu anh tài phải gục ngã...- Vừa nói hắn vừa nhích lại, tay đặt lên cạnh găng đầy gai trước mặt.

Thúy vẫn lăm lăm khẩu súng.

- Đi vào! Mọi người cần phải biết cái trò "đùa" này của anh. Đi! -
Thúy hất nhẹ mũi súng, ra hiệu.

Kiều thở dài sườn sượt:

- Thôi, đại rồi! Nóng tính đôi khi cũng không có lợi. Thúy tưởng tôi định bỏ đi thiệt, sao? Thúy đã xua đuổi tôi, cự tuyệt tình yêu của tôi... Tôi...- hần liếc nhanh cành cây đang vịn - Trên chực năm cầm súng rồi, còn trể đại gì nữa... Bất ngờ hần vít mạnh cành gãy xuống. Cành lá đầy gai đập mạnh vào giữa mặt Thúy. Chì tối mặt lại, ngã ngối xuống, khẩu súng trên tay văng xuống đất, phát ra một tiếng nổ đanh gọn.

Nghe có nhiều tiếng chân người đang chạy đến, Kiêu hấp tấp chỉ tay vào mặt Thúy:

- Tao tạm gửi cái mạng mày đó! Chuyện này chưa xong đâu.

Hần vùng chạy ra gò. Khi Thúy moi được khẩu súng trong bụi ra thì thằng phản bội đã mất hút.

Xuống tới đất, Linh mới chợt nhớ mình không có súng trong tay. Quay về lấy sợ muộn mất, Linh thận trọng luồn trong những gốc cây, tiến về phía bụi chà là. Con mồi hiện ra quá bất ngờ trong lúc tưởng đã hết hy vọng khiến Linh vẫn còn nghi ngại ở cặp mắt của mình. Có đúng là mái tóc nó không, hay anh quá mắt trông nhằm đám rế chà là. Nhưng còn chiếc dép đế hồng?... Linh nín thở bò qua một đám gai, cố không để phát ra một tiếng cành khô gãy, một tiếng động nhỏ. Đây rồi! Con thám báo ngối gần như lọt gọn trong đám gốc chà là tua rua sát mép nước. Dưới những tia nắng, mái tóc nó ánh lên màu hung hung, đang lượn lơ rờ khỏi bờ. Thỉnh thoảng nó lại quay nghiêng ngửa dòm ngó xung quanh bằng cặp mắt của con

thú cùng đường. Linh nhón một chân xuống nước. Bong bóng nước nổi lên Linh nghe tưởng như cả một vạc dầu đang sôi. Chỉ một hai bước chân, Linh đã tới sau lưng con thám báo. Chỉ cần anh vươn tay ra là quặp chặt ngay được nó. Nhưng Linh chưa muốn ra tay vội. Anh muốn kéo dài cảm giác khi kẻ thù đã nằm gọn trong tầm tay mình. Đứa con gái đang thông thả đưa tay búi gọn tóc thành một cục sau ót, để lộ ra một đường gáy trắng muốt. Chắc nó đang chuẩn bị lội sông. Chờ đúng lúc cái đầu con thám báo nhô hẳn lên để lấy trớn hụp xuống, Linh đưa tay ra chộp cứng lấy cổ nó. Con thám báo "ức" lên một tiếng trong cổ, cổ sức dún người thụp đầu xuống lần nữa. Nhưng bàn tay Linh đã khoá cứng nó lại ở tư thế nửa chìm nửa nổi đó: Miệng nó phun nước phi phi, chân tay vùng vẫy làm bùn nước văng tung toé ra xung quanh. Một chân nó chòi mạnh đập vào bụng Linh đau điếng. Anh nổi nóng nâng bổng cả thân hình nó lên khỏi mặt nước, ném mạnh vào bờ. Đứa con gái bị quật xuống đất như một cái bao gạo. Nó vội lặn người vùng dậy định chạy nhưng tảng ngực vuông vức, nước đang chảy ròng ròng của Linh đã đứng chặn ngay trước mặt. Con thám báo đành nằm quặp lại thở dốc. Nước và bùn đọng thành vũng dưới lưng nó. Thoáng thấy mảnh ngực trắng như lườn cá ẩn sau cái áo gần hở hết cúc, Linh nghiêng mặt:

- Ngồi dậy, cài nút áo lại!

Tư Hạng ngồi phát dậy, vừa lén quynh cài xiên xẹo những cái nút áo mạ bạc vừa van vỉ:

- Đừng giết tôi!... Đừng giết tôi!...

Lần này thì nó khóc thật. Nước mắt lẫn nước sông chảy chan hoà trên mặt nó. Linh nhếch miệng cười. "Đừng giết tôi!" - Bây giờ thì không có gì cứu vãn được cuộc đời mày nữa. rồi. Anh quyết định

sẽ xử lý nó ngay bây giờ, tại chỗ này. Bản án được thi hành xong, ngày mai Năm Thúy sẽ thông báo cho chi bộ mật trong ấp. Bà con trong đó không còn lạ gì tội trạng con con thám báo đã nhiều lần gây nộ máu với Cách mạng, với nhân dân. Thế là ổn. Phải nhanh tay lên kéo Năm Thúy ra bưng mật - Linh bỗng thấy còn cào sốt ruột.

Tư Hạnh bỗng ôm mặt khóc nức lên:

- Má ơi! Con không được về với má nữa đâu. Con chết mất!

Linh dịu giọng:

- Đừng lo cô Hạnh ạ! Cô có tội lớn với Cách mạng, nhưng nếu cô thật thà ăn năn hối cải, chúng tôi sẽ trả cô với gia đình. Cô sửa sang quần áo, đầu tóc lại đi!

Tư Hạnh mở to mắt nhìn Linh. Anh đang thản nhiên cuộn một điếu thuốc. Có vẻ phần nào yên bụng, Tư Hạnh ngoan ngoãn vắn lại tóc, vuốt lại quần áo, thỉnh thoảng lại sụt sịt như trẻ con.

- Cô có biết mình bị bắt vì tội gì không? - Linh đột ngột hỏi.

- Dạ! Em... em khờ dại nghe mấy ông xã bày đặt. Em biết lỗi rồi.

- Ai cũng như cô thì chỉ chết những người như chúng tôi - Linh tháo chiếc khăn rằn thắt múi nơi cổ xuống, lau mồ hôi trên mặt - Bây giờ mời cô đi về hàm. Mấy anh trong xã sẽ hỏi han cô chút đỉnh. Nếu cô thật lòng khai báo, chúng tôi sẽ cho người dẫn cô về nhà. Theo nguyên tắc bí mật, cô cảm phiền để tôi bịt mắt lại một chút. Lỡ mai mốt bị địch bắt đánh đập, cô chịu không xiết lại dẫn lính vô thì kệt lắm!

- Dạ... - Hạnh trả lời lưỡng lự, mắt nhìn Linh dò xét.

- Ráng chịu chút xíu thôi, - Vừa nói Linh vừa đưa nhanh tấm khăn vòng qua mắt Hạnh và thít chặt nơi gáy.

- À! Đau!- Tư Hạnh hơi rùng người một cái.

- Không sao! - Linh nói nói ra một chút rồi lại thít chặt như cũ.

Kể không có bọn thám báo rình rập và đồn bắt địch lỏm chổm xung quanh, chỉ cần kê súng vào thái dương nó, nháy cò một cái là xong. Linh cúi xuống nhặt một đoạn cây dài chừng ba gang tay, nhỏ hơn chiếc cọc vổng một chút. Anh tung tung nó trên lòng bàn tay. Tư Hạnh đang đứng ngửa mặt lên trời, khuôn mặt như bị co rút lại. Nó đã cảm thấy rồi chẳng? Anh vung nhẹ chiếc gậy lên nhưng lại hạ ngay tay xuống. Gáy nó tóc phủ dày thế kia, đập một nhát chưa chắc đã chết. Anh không muốn kéo dài sự ngắc ngoải của con thú. Vừa lúc đó, một chiếc L. 19 về về liệng đến. Linh giả bộ hốt hoảng:

- Đầm già!... Thấp xuống không ăn rốc két bây giờ!

Nghe tiếng máy bay, Tư Hạnh định vùng đứng dậy. Được thể, Linh ấn mạnh đầu nó xuống:

- Cô định chỉ điểm cho máy bay hả? Thấp xuống không nó bắn chết cả hai...

Mái tóc Hạnh rũ qua một bên để lộ một mảng gáy trắng muốt, phẳng phiu. Không để chậm một giây, Linh vung cao đoạn gậy lên. Roạt! Cây gậy vướng phải cành chà là trên đầu vang lên một tiếng khô khốc. Con thám báo giật nảy người, toàn thân nó run bắn, mặt xanh!ét. Nó quỳ sụp xuống, chấp tay vái lia lịa:

- Ông ơi! Ông! Ông đừng làm thế! Ông đừng giết con, tội nghiệp. Má con chỉ có một mình con... Ông thương con, ông đừng giết con...

Ông ơi!

- Đồ ngu! Làm gì mà dữ vậy? - Linh gắt.

- Ông ơi!- Con thám báo gọi thăm thiết.

- Thì cúi thấp xuống. Nó bắn tan xác bây giờ!- Linh chăm chú nhìn theo con đầm già đang “bói” ở giữa sông.

Đứa con gái im bất nhưng vẫn không cúi thấp xuống. Lát sau từ từ đứng dậy, nói bằng một thứ giọng khác hẳn, nghe âm âm như từ dưới huyết vọng lên:

- Tôi biết, trước sau gì mấy ông cũng không để cho tôi sống. Tôi biết tội tôi đáng chết. Đừng lừa dối tôi nữa. Tôi chỉ mong các ông giết rồi đưa hộ xác tôi về chợ.

Nói xong nó lặng lẽ quỳ xuống, hất tóc sang một bên vai rồi run rẩy cúi đầu. Mảng gáy căng ra có những sợi tóc xoắn nhỏ li ti...

Ngay lúc đó có tiếng súng ngắn nổ rất đanh ở bìa gò. Linh vội nhún chân nhảy lên một mô đất nhìn về phía ấy. Đứa con gái thừa cơ bứt tuột khăn, lao người xuống sông.

- Đứng lại, con kia! - Linh thét to và lao người định nhảy xuống nước. Một cái rễ cây ngáng vào cổ chân anh làm Linh ngã đập trán xuống mảnh bom xăng sắc cạnh. Lúc anh ngẩng lên, con thám báo đã ra tới giữa sông. Mặc cho máu chảy thành dòng xuống má, Linh nhào xuống, bơi gấp. Nhưng mới được một quãng, Linh vội ngụp hẳn xuống. Ngay trên đầu anh, chiếc L.19 đang hạ độ cao, tưởng như đôi cánh của nó sắp chao xuống nước. Có vẻ đã “bói” được mồi, chiếc máy bay trinh sát vọt lên cao, lượn một vòng hẹp rồi lại

cắm xuống. Chợt toàn thân nó sững lại và nghiêng cánh. Từ bên mình nó, một luồng khói trắng phóng xuống sông.

“Cảo... Xèo!...” - Trái rốc kết đọng nước ngay chỗ cái đầu con thám báo đang lặn hụp. Cái đầu biến đi trong một giây. Khi cột nước đổ ập xuống thì Linh trông rõ cả thân hình đứa con gái ác ôn nổi phềnh lên. Một đám bèo lục bình lừ lừ trôi đến, cuốn luôn cái xác đó bồng bênh trôi ra cửa sông.

NĂNG ĐỒNG BẰNG

Chu Lai
www.dtv-ebook.com

Chương 11

Bảy Hoàng khua nắm đấm gân guốc, có những sợi lông xoắn lên trước mắt Linh:

- Liệu chừng mà làm ăn nghe ông bạn! Điềm của ông mà bị "thối" thì cái của bọn này cũng "rữa" theo đó! Sáng mai phải ôm đầu máu về sông là tôi sẽ quăng ông bạn ra giữa dòng cho cá nó đớp, nghe hông?

- Dữ quá ta! - Linh làm bộ lo sợ và bất thành lình cầm lấy nắm đấm ấy xoáy nhẹ; đồng thời anh dùng chân phật khế vào đầu gối Hoàng một cái. Cả cái thân xác to lớn của anh tiểu đoàn trưởng lăn lình xuống đất- Tôi không "thối", nhưng mấy ông lại "rữa", khi trở về tôi cũng xin trị ông cỡ này trở lên!

Bảy Hoàng lồm cồm ngồi dậy, vừa nhăn nhó thối phù phù vào những ngón tay, vừa phỉ ối:

- Thằng cha Tám dạo này làm phách quá mức! Biết vậy cái bữa hấn ngồi méo xẹo như đít dừa khô bên bông tạc đạn, mặt mũi chẳng giống ai, cứ mặc xác cho rồi.

- Chứ sao! - Linh bật cười vuốt vuốt bộ râu giả dán trên mép. Anh quăng cho Hoàng một điếu thuốc.

Phía sau, Hải đang cúi tâng lưng ở trần cuộn bắp xuống cái sa bàn vẽ trên đất. Xung quanh anh, bốn chiến sĩ cũng đều trần như

nhộng, chụm đầu theo dõi. Thấy ồn, Hải chau mày nhìn lên dữ tợn, hàm râu quai nón chun lại. Linh quăng cho anh một điều thuốc đã mời lửa. Hải toét miệng cười, rít một hơi nổi cả xương sườn rồi chuyển cho người bên cạnh. Họ lại cúi xuống. Trông nghiêng, ngực Hải chảy xuống như ngực đàn bà.

Sáu Đô và anh Ba quận trưởng đang hội ý thêm với xã uỷ, ban chỉ huy xã đội ở cửa hầm. Bên trái Thúy, Linh thoáng nhận ra khuôn mặt của chú Tư, bí thư chi bộ ngày trước. Linh đưa tay vẫy, chú gật gật đầu cười đáp lại. Tình hình lên, không đành lòng ngồi im, chắc ông già lại nhập cuộc rồi. Mong rằng sau giờ hiệu lực của hiệp định, tiếng súng bị dập tắt chú ấy sẽ giữ mãi được cái tư thế ngồi giữa đồng chí như thế này. Tình huống xấu xảy ra, biết đâu mấy tháng sau, khách qua đường lại thấy ông già cặm cụi bên đồng rỗ, rá đang đan... Vành đai trắng, phong trào thiếu người, lúc cần, rỗ rá cạp lại còn hơn không.

Đồng chí tỉnh đội trưởng đang sà xuống chuyện gẫu với các chiến sĩ ngồi rải rác đó đây: chiến sĩ của tiểu đoàn bộ binh, chiến sĩ của đội nước, chiến sĩ của đơn vị Linh... Anh chị em du kích của xã cũng sán đến từng nhóm, rút thuốc mời lia lịa.

Đêm nay, hầu hết các lực lượng trong tỉnh tập trung dứt điểm những mục tiêu của xã. Chưa có khi nào cái "cứ" hẻo lánh ven sông này lại tập trung đông người đến như vậy. Người ngồi kín các gốc cây, người nằm lảng bên, người trên nóc hầm, người dưới hầm, người nằm trên võng... chỗ nào cũng người là người. Tiếng nói cười cứ râm ran, râm ran như rừng cây bỗng nhiên có gió lớn. Một chốc nữa, họ sẽ lần lượt xuất kích về các vị trí được phân công.

Anh Út "Cò ngẳng" khệ nệ ôm hòm thuốc, dẫn mấy cô y tá đi tới. Trông thấy Linh, anh nặng nề đặt phịch đồ nghề xuống:

- Xin có lời chào ngài đại úy! Cha cha! Trông dữ dằn ghê hê! Sắp lên sân khấu rồi hả? Đó? Cậu làm thế nào thì làm chứ mình đã dờn phầu xuống tới đây rồi là không có quay lên nữa đâu. Mình cứ dăng võng nằm đây chờ cậu, ngày mai sau giờ Sài Gòn, cậu cho người xuống rước về chợ. Đội phầu Út "Cò ngắng" sẽ chiếm cứ tại nhà thương lớn nhất. Mình muốn vậy. Tùy cậu!

- Ngược lại khi đó, đồng chí bác sĩ quân y ạ, tôi sẽ một mình mang võng quay lại rừng mắc ngủ liên tiếp ba ngày liền. Phở xá ồ ào lại quá trời muối nữa!

- Dân Hà Nội nói nghe sướng chưa? Con Thúy đâu?

- Dạ! Chú Út kêu cháu! - Thúy ngập ngừng đứng dậy.

- Vô trước kêu má mày bày sẵn đồ nhậu ra để đãi tao và... - Anh hát cầm về phía Linh - Các chiến sĩ biệt động Châu Thành hào hoa mã thượng, nghe!

Thúy đưa ngọn tóc lên miệng nhai nhai, không nói gì. Chưa tha, anh Út càng róng riết:

- Làm việc xong chưa, anh Sáu?

- Dạ, có chi anh Út? - Sáu Đô cũng cười xởi lởi hỏi lại.

- Tôi mượn tạm con nhỏ chút ít phút để dạy bảo nó thêm mấy điều hơn lẽ thiệt. Nó còn khờ lắm.

Thúy thoát đồ bưng mặt. Chị nhìn nhanh sang Linh. Bắt gặp cái nhìn đó, Linh chợt thấy lòng dạ xốn xang quá chừng. Anh hắng giọng nhẹ và lắng tới chỗ chú Tư:

- Lâu nay vẫn mạnh giỏi chứ, chú Tư?

- Thôi mà, cậu Tám! - Chú rót đưa Linh một chén trà - Cậu định hỏi tôi rằng: lâu nay vẫn làm ăn kiếm gạo đều đều chứ, chú Tư? Phải không? Chà! Sự đời lắt léo, mấy cậu còn trẻ trai, còn sức vóc bỏ qua cho tôi, đừng nhìn vào tôi làm gì.

Linh định nói thêm một câu gì thật thắm thiết với chú nhưng anh chỉ gãi đầu cười. Đối với chú ấy, chắc chả còn có gì để nói thêm nữa.

Ở một góc, Hai Thanh chiên bánh tiêu. Mùi bánh thơm ngậy như bánh rán. Linh chợt nhớ tới nồi cháo cá hôm nào ở cứ "Bù Chao"...

- Tám Linh đồng hương với tôi đó, anh Tư à!

- Có! Tôi có biết cậu ấy. Tôi tin tay này sẽ làm ăn ra trò...

Linh nghe được loáng thoáng câu trao đổi giữa anh Út và tỉnh đội trưởng sau lưng. Linh định lảng ra xa thì Bảy Hoàng đã đứng sừng sững trước mặt anh, đe dọa:

- Nè, trùm "lọ lem"! Ở xứ lạ tới đây mà tính quynh rữ con gái vùng này là dễ bị tháo quai hàm lắm đó! - Rồi với ánh mắt pha đôi chút ghen tị, Hoàng nói tiếp - Số ông hên thật. Tám Linh à! Biết vậy bữa ấy cứ để cho mặc xác.

Không trả lời, Linh nháy nháy bàn chân đi giày ngựa... Hoàng nhảy lui lại:

- Ấy! Thôi chứ! Muốn cho anh em té hoài sao? Bất nhân quá vậy!

Một chuỗi cười giòn tan vang lên sau lưng hai người. Linh quay lại. Chú bé Rồn với súng đạn đầy mình, đang đứng dặng chân chống nẹ cười thích trí.

- Cho té nữa coi, anh Tám!

- Á thằng nhỏ đốc xúi ngon lành chưa? - Hoàng đưa tay ra định tóm lấy Rồn thì chú bé đã ngoắt người bám vào lưng áo Linh, cười như nắc nẻ.

Linh bất giác khuỳnh tay làm một động tác chở che. Anh chợt để ý thấy suốt từ chiều tới giờ Rồn cứ bám lấy anh không rời một bước. Không hiểu thật hay đùa, Sáu Đô hứa cho Rồn đi theo đội đặc công nên cậu bé cứ sợ anh đội trưởng bỏ rơi mình. Và không hiểu xin xỏ được từ lúc nào mà chú giao liên cũng lễ mễ một túi thủ pháo đeo trễ tận đùi trông như ếch cống nhái.

Hoàng không cười nữa, anh dặn với theo Linh:

- Nè! Nhớ thanh toán được thằng Kiêu, nghe!

Linh chưa kịp trả lời, Rồn đã quay lại, đứng thẳng người, nói rất nghiêm trang:

- Đồng chí tiểu đoàn trưởng cứ yên trí! Mọi ý đồ tác chiến sẽ được chúng tôi thực hiện hết trội!

Linh phì cười, kéo chú bé về đội hình của mình. Gần hai mươi chiến sĩ của anh đã súng đạn gọn gàng, đang ngồi gom lại từng tốp uống trà, uống cà phê trong can. Họ chuyện trò rì rầm chứ không ồn ào như đám bộ binh của Bảy Hoàng. Linh nhìn lướt qua tất cả các khuôn mặt thân yêu. Kia là Vinh, được anh em mệnh danh là "Thần cắt rào", đang chêm lại cò kéo. Bên cạnh là Viên, người Hậu Giang,

có tài bơi lội ít ai sánh kịp, đang loay hoay với bộ râu giả dưới cằm. Đằng sau Viên là Chức, anh giáo viên dạy văn cấp hai, bí thư chi đoàn, đang lúi húi ghi chép cái gì vào quyển sổ tay nhỏ xíu màu xanh. Phận đang kiểm tra trang bị lại cho từng tổ. Phận đã nhận nhiệm vụ đại đội phó thay Kiều. Anh ta đang làu bàu khiển trách một cậu nào đó về thủ pháo gói không chặt. Cậu kia ngần ngừ một chút, rồi cũng đành gỡ ra gói lại.

Linh ngửa cổ uống cạn một bát cà phê pha loãng và anh thấy hoàn toàn sảng khoái. Có Phận kiểm tra công tác chuẩn bị của đơn vị thì không còn phải áy náy gì nữa. Chả một cái gì có thể lọt qua được mắt cậu ấy. Sau lưng Phận, Rồn cũng chấp tay sau đít, đi theo dòm dòm ngó ngó như cổ vằn ở trên tỉnh xuống. Thỉnh thoảng, lúc Phận đang bận làm việc, cu cậu lại lăm lét chìa tay xin của một anh nào đó trái thủ pháo hay một trái tạc đạn.

Chiều thở phập phồng trên sông rạch. Tia hào quang cuối cùng đã hắt lên không gian. Mặt sông còn chan chứa nắng, nhưng trong rừng đã xảm tối. Những đám bèo bọt trên sông trôi lừ đừ, uể oải. Nước sắp chuyển sang rờn.

Trên những cánh võng mắc sát mé nước, có tiếng ai đang khe khẽ ngâm thơ. Một cậu nào đó cao hứng huyết sáo theo một điệu hành khúc. Khói thuốc quấn trong những bụi cây thấp lẫn vào trong lớp sương chiều đang bắt đầu buông là là trên mặt sông.

Mười Đảnh từ trên ngọn cây cao nhất, nói xuống:

- Dân đã về hết. Cửa rừng, cửa sông không có gì lạ. Đã tới giờ xuất kích!

Bảy Hoàng đeo thêm dây đạn M.79 thứ ba vào bụng, đi đến trước tỉnh đội trưởng:

- Báo cáo anh Tư, tôi đi!

Chú Tư trều mền gặt đầu.

Từng người, từng trung đội, đại đội thâm lặng đi qua trước mặt tỉnh đội trưởng. Bảy Hoàng nhập vào dòng người và khuất ở khúc queo đường mòn. Người tiểu đoàn trưởng ăn nói to tát, đánh giặc như hùm ấy, trước giờ phút trọng đại cũng trở nên trầm mặc, nghiêm trang.

Hải cầm cái ống thở bằng nửa cái xe điện trong tay, vẫn lưng còng cục rồi dừng nghiêm:

- Báo cáo anh Tư, chúng tôi xuống nước!

Chú Tư lại gặt đầu hiền hậu.

Hải lừ lừ đi tới trước mặt Linh. Hai người gườm gườm nhìn nhau. Cách một hải tay, họ nhào đến ôm chặt lấy nhau.

- Tao ở Hòn Gai, mày còn nhớ không?

- Đừng quên Hà Nội nhé!

- Nè trưa mai tao sẽ đón mày xuống bến tàu ăn gỏi cá. Nhậu thiệt tình một bữa nghen!

- Hẹn gặp! - Linh xiết chặt tay Hải.

- Chúc thắng lợi! Đừng để thằng Kiêu xổng nhé!

Đội thủy xúm lại khênh khối bộc phá xuống sông. Rừng vơi dần. Linh đứng dập gót giày trong bộ quân phục đại úy dù rần rì:

- Báo cáo đồng chí tỉnh đội trưởng, đội biệt động xin xuất phát!

Chú Tư đi lại nắm chặt tay Linh:

- Đi đi! Nhớ phải hết sức tỉnh táo. Linh nhé! Đánh sao cho chúng nó nếu có lật lọng cũng phải yếu đi một mảng lớn. Tỉnh uỷ và tỉnh đội chờ nghe tiếng phũ pháo của các bạn!

Chú quay lại Năm Thúy:

- Tỉnh uỷ quyết định tăng cường cháu vào huyện uỷ, cháu biết chưa?

- Dạ, rồi ạ!

- Ừ ráng lên! Gặp má nói chú gửi lời thăm. Bao lâu không gặp má rồi?

- Dạ nửa năm.

- Cháu đi thành công!

Thúy lại "dạ" khẽ một tiếng thật dễ thương, rồi cầm bai chèo thoăn thoắt đi xuống bến.

Tiếp theo là một tổ du kích mặc đồ cảnh sát ngụy, với những chiếc mũ sắt vẽ hai chữ Q.C. to tướng. Đảnh đi đầu, dáng kèn càng trong bộ quân phục thiếu úy quân cảnh chạt cẳng. Sau anh là Rồn, bé loắt choắt, chỉ đứng tới thắt lưng anh xã đội nhưng vẫn cố ưỡn ngực xoạc những bước chân thật dài. Đơn vị của Linh đi tiếp theo, toàn bạn đồ linh dù với đủ các thứ quân hàm, quân hiệu khác

nhau, lưng người nào cũng nặng trĩu mấy chiếc ba lô ngụy. Chỉ khác trong đó không phải là đạn Mỹ mà toàn một thứ chất nổ, thủ pháo đã gói thành bánh.

Phận đi sau cùng, vẻ mặt bận rộn. Đằng sau anh còn nối tiếp mấy người mang vác linh kinh. Linh nhận ra anh Út. Trông thấy Linh, Út "Cò ngắc" khoát mạnh tay, nháy mắt một cái đầy ý nghĩa.

Bên dòng sông đã lưu giữ bao nhiêu kỷ niệm buồn vui. Linh đứng lặng nhìn đồng hồ xuất kích, không nén được một niềm tự hào đang ngậy ngát trong đầu. Chú Tư cũng đang đứng lặng, dăm dăm nhìn từng chiến sĩ. Không rõ vị "lãnh chúa rừng chồi", người cán bộ đã hàng chục năm lăn lộn với phong trào, người chưa một ngày được hưởng hoà bình, chưa được một lần nhìn thấy Bác ấy, đang nghĩ suy gì?...

Linh vừa quay đi được mấy bước, chú cất tiếng gọi:

- Linh!

Anh dừng lại nhưng chú lại xua tay:

- Không... không có gì. Đi đi em...!

Có vẻ ngượng ngùng, chú quay lưng đi vào "cứ". Ban tham mưu tỉnh đội đang chờ người tư lệnh ở đó.

Gần ba chục con người ngồi vừa khít chiếc ghe to của anh em trốn lính cho mượn. "Mượn không hoàn lại" - Linh đùa như thế.

Nước đang ròng ào ạt. Bèo lục bình nối đuôi nhau dập dềnh trôi xuôi, tưởng như đoàn quân xanh màu ngụy trang đang im lìm hành quân ra trận.

Có tiếng con tắc kè cất giọng nhỏ dần ở cuối mé sông. Chiều nay tiếng tắc kè cũng không náo nức như nổi buồn muôn thuở nữa. Tiếng kêu khàn khàn của nó như gửi lời tiễn biệt dàn quân đi đánh đồn. Màu sắc chiều nay vẫn là sắc màu của mọi chiều, nhưng đã tan ròi cái vẻ ảm đạm, phảng phất gợi man mác trong lòng người lính. Tất cả con người, vạn vật chiều nay như đều găm về một hướng: xung trận.

Thôi, vĩnh biệt rừng thân yêu ngàn đời nhé! Thắng xong trận này tôi sẽ thỉnh thoảng ghé thăm rừng, đừng buồn rừng ơi! Rừng hiền hoà hãy ôm ấp giùm những nắm mồ đồng đội. Xong việc, nhất định chúng tôi sẽ trở lại... Giá còn thằng Tùng, thằng Toàn, thằng Hải... cả anh Sáu Hóa nữa, thì chiều nay sẽ vui biết bao! Có đàn cá bông nào đớp bóng tróc tróc ở sườn ghe?... Linh nhìn dải rừng đang xa dần mà không hay có đôi mắt người con gái đựng cả ráng chiều thỉnh thoảng lại đăm đăm nhìn anh. Thúy đang chèo. Dáng chèo của chị thật mềm, thật dẻo. Gió sông làm tung bay tà áo bà ba, làm tung bay chiếc khăn rằn nơi cổ chị. Cả thân hình người con gái vùng sông nước như bay lượn trên mặt sông buổi chiều tà. Sao giống hình ảnh người con gái chèo đò ở thượng nguồn sông Bé năm nào, nơi có những vạt sản vừa bẻ ngọn đến thế!...

Linh chợt nhớ đến câu ca của anh Sáu: "Cô gái vùng ven đưa bộ đội xuôi dòng đi đánh giặc...". Người con gái trong bài hát đã nằm xuống ở một vùng sông nước nào đó. Cũng một dáng chèo như Thúy hôm nay đây. Từ cuối ghe, cặp mắt to ươn ướt của Linh nhìn như muốn soi vào đáy mắt Thúy. Gió vẫn thổi tóc Thúy bay lên. Khuôn mặt chị hồng tươi trong màu trời, màu nước. Thúy...! Thúy không thể biết chiều nay Thúy đẹp dường nào đâu. Một vẻ đẹp lạ lắm. Hay là do một chiều xuất kích trên quê hương...? Nếu tình hình thuận lợi, cũng giờ này chiều mai, tôi sẽ xin phép được nói với Thúy

một điều. Một điều thôi. Cái điều mà tôi đã thầm nói mãi rồi. Chúng ta cũng sẽ ngồi trên một con thuyền như thế này. Khi đó tôi sẽ chèo lái cho con thuyền thả nổi giữa dòng. Thúy sẽ hát lái cho tôi nghe bài ca mà anh Sáu hằng yêu thích...

Thúy cúi xuống tránh ngọn tóc bị gió lùa vào mắt, vô tình đụng ánh mắt Linh. Chị không vội vàng cúi xuống như mọi lần mà e ấp nhìn trả lại anh. Cái nhìn như muốn nói: "Đừng nhìn em như thế. Em sợ lắm. Em đã hiểu anh rồi mà...".

Mái chèo vẫn khoét sâu trong lòng nước. Linh ngắt một cánh hoa lục bình màu tím nhạt trôi bên sườn ghe. "Tôi muốn được gài cánh hoa này lên tóc em. Ngày thắng lợi, nếu em không từ chối, tôi sẽ đưa em về thăm Thủ đô, thăm Lăng Bác, thăm hồ Gươm... như em đã có lần ao ước tâm sự với Hai Thanh. Đi trên đường phố Hà Nội, giữa những tà áo dài, tôi vẫn muốn được nhìn thấy em trong bộ bà ba sông nước và chiếc khăn rằn duyên dáng này. Nó sẽ đẹp hơn bất cứ một thứ gì trên đời...".

Hình như đọc được những suy nghĩ đang cháy rực trong mắt người con trai, Thúy bất giác đỏ mặt lên. Chị cẩn nhẹ lấy mép khăn che nửa mặt và đưa mắt dỗi ra xa. Phía ấy, đã bắt đầu hắt lên quang sáng nhạt màu da cam của ánh đèn thị xã, mục tiêu đêm nay của đơn vị Linh.

Ngay sau hôm thẳng Kiều chạy theo giặc, hầu hết các "cứ" trong tỉnh đều bị bom pháo dập dũ dội. Một trung đoàn chủ lực nguy kết hợp với bộ địa phương quân càn tổng lực vào những mảng rừng được đánh dấu sẵn trên bản đồ. Các đường giao liên bị chém đứt ra từng đoạn. Nhiều địa bàn nằm sâu trong vùng địch bị mất liên lạc. Một vài cơ sở của xã báo không kịp đã bị bắt. Trong đó có má Sáu và người con dâu, vợ của đồng chí bí thư huyện uỷ cũ. Chỉ có mấy

ngày mà cả một dải rừng chồi liên hoàn như muốn bốc cháy trong những cột khói bom B.52 và pháo bắn bầy. Cạm bẫy kẻ thù dăng đặt khắp nơi. Các khu bưng, gò lạnh ngắt, dân trong ấp không dám đi làm. Họ nơm nớp lo bom pháo nổ bất tử trên đồng. Tuy vậy, do đã chủ động đôi phó trước nên lực lượng ta không bị sút mẻ bao nhiêu. Tỉnh quyết định xin trên lùi ngày "N" lại.

Thằng phản bội đã đích thân ngồi trên máy bay kêu gọi đội du kích và đơn vị Linh ra chiêu hồi, đầu thú. Một buổi sớm, trời chưa tan sương, Linh vừa giật mình tỉnh dậy khi có tiếng máy bay lên thẳng ạch ạch từ thị xã lên, đã nghe thấy giọng thằng Kiều léo nhéo vọng xuống.

"Đồng chí Trần Hoài Linh chú ý! Tôi biết đồng chí vẫn chưa thoát ra khỏi những cánh rừng này đâu. Vòng vây hùng hậu của quốc gia đang siết chặt quanh các đồng chí... Các đồng chí sẽ chết dần chết mòn vì bom đạn, đói rét, bệnh tật... Nếu sớm biết cải tà quy chánh, tìm đường về với lẽ phải, các đồng chí sẽ được quốc gia trọng đãi hậu hĩnh. Riêng đồng chí Linh, tôi xin lấy tình đồng ngũ bảo đảm, sẽ được đại tá tỉnh trưởng biệt đãi. Với tài cán học lực như vậy, bét ra đồng chí công được phong hàm thiếu tá, có lính hầu, có xe con, có nhà riêng... Muốn gì có đó! Đặc biệt, nếu cả... hai cùng về quy thuận chính phủ quốc gia, tôi sẽ..."

Linh chồm dậy vớ lấy khẩu súng, trèo tuốt lên ngọn cây. Chiếc máy bay lên thẳng đang chậm chạp bay dọc theo sông rồi đột ngột quay lại, lượn những vòng rộng quanh khu rừng đội biệt động trú quân. Thằng Kiều vẫn đang lải nhải gọi tên Linh. Toàn một giọng điệu chiêu hồi cũ rích. Nó đang đe dọa sẽ cho B.52 cày trốc tất cả những cánh rừng dọc sông và đích thân nó sẽ dẫn quân càn vào các "cứ". Nó thách Linh dẫn quân ra gò đánh giáp mặt ăn thua đủ

một trận. Hết giọng thằng Xầm - Linh giận sôi lên - Phải bắn cho thằng phản bội tan xác! Khi chiếc máy bay về về lượn qua đầu, Linh gác súng lên một chạc cây, định xả hết cả băng cho hả giận, bỗng nghe một tiếng gọi nho nhỏ bên dưới:

- Đừng nóng, anh Tám...!

Đôi mắt Thuý mở to, nửa như nghiêm nghị, nửa như khuyến khích, đang ngược nhìn anh. Sau này, khi nghe Thuý kể lại trong cuộc họp chi bộ, Linh mới triết rõ vụ xung đột giữa chị và thằng Kiều. Vậy là thằng đồn mạt đó đã ngấm ngầm chuẩn bị chiêu hồi từ lâu. Anh đã sơ hở, đã mất cảnh giác. Lại đúng vào những ngày sắp mở màn chiến dịch. Kế hoạch tiến công đã bị lộ. Cả chi khu địch được báo động. Chúng đang ráo riết tăng cường phòng thủ. Nghe cơ sở bên trong báo ra, mấy hôm nay bọn địch trong chi khu đang hì hụi đào hầm hào xung quanh đồn, đặt thêm hai hàng rào thiếc và gài mìn trái dày đặc, nhiều tầng nhiều lớp đan chéo nhau. Đêm đến, bọn lính bung ra nằm án ngữ xung quanh hàng rào. Thằng Kiều quả là đã đem hết vốn liếng, kinh nghiệm của một "các bộ đặc công Việt Cộng" ra trang bị cho địch. Ba lần Linh dẫn tổ điều nghiên ra đi, ba lần đều về không. Không thể dúi nổi phòng tuyến án ngữ nhiều như vắt của chúng. Linh càng như có lửa cháy trong bụng. Ngày "N" sắp đến rồi!

Năm Thuý đã chỉ thị cho tự vệ mạt phải tìm mọi cách diệt bằng được con sâu ấy. Nhưng hai bữa sau, chị tự vệ ra "cứ" trả lại cho xã trái mìn và lắc đầu: "Nó đi đứng kỹ lắm, không sao giáp mạt được".

Một hôm, Linh và Mười Đánh giả trang thành hai người Chăm đứng tuổi, xách túi thuốc Nam vào chợ ngồi bán. Phục cả ngày không gặp thằng Kiều. Gần tối mới thấy nó ngồi trên chiếc xe "Dép", hai bên có hai chiếc hạc-lây¹ (Hạc-lây-xe mô tô của cảnh sát Mỹ, to,

tốc độ lớn) đen trũi, phóng thẳng vào cổng chi khu. Chắc nó vừa đi càn về. Chính lúc đó, Linh bỗng tìm được cách đánh riêng của mình.

Hai hôm sau, theo đề nghị của Linh, một thanh niên dáng người eo lả, có mái tóc xoắn lỏng bông, khoảng mười tám tuổi, rụt rè tìm vào "cứ". Cậu ta đưa cho Thúy cái sơ đồ vẽ nguệch ngoạc nhưng khá chi ly về cách thức bố phòng của chi khu. Thúy cho hay anh ta là con một đồng chí chính ủy trung đoàn đã tập kết ra bắc sau thời kỳ chín năm. Đến tuổi, anh bị bắt quân dịch. Bà mẹ anh ta đã không tiếc tiền lo lót cho đứa con trai độc nhất nhưng vẫn không thoát. Không muốn cho con đi quân dịch, nhưng bà mẹ cũng không dám cho con vào rừng với Cách mạng. "Trong ấy đói khát, gian khổ lắm" - Bà nghĩ vậy. Đứa con trai vốn là người tốt nhưng nhút nhát, chỉ dám ủng hộ Cách mạng nửa chừng. Tên anh ta là Thàm. Út Thàm.

Lúc ấy vào khoảng bảy giờ tối - bảy giờ Sài Gòn, sáu giờ Hà Nội. Toàn đội đặc công biệt động đã ém gọn trong căn nhà chống chến như cái chuồng bò của thím Hai. Căn nhà này nằm hơi tách ra với những căn nhà khác, cách cổng chi khu chừng ba trăm mét.

Cả khu chợ đã lên đèn sáng xanh. Những ngôi nhà một tầng, hai tầng, mái lá, mái tôn chen nhau san sát. Người đi, kẻ lại ồn ào. Từ trong các quán tiệm vẳng ra những tiếng nhạc kích động chen lẫn trong những giọng ca ẻo ợt, những tiếng la hét, đập phá, tiếng cười rú lên thành một âm thanh hỗn tạp. Một vài người dân gồng gánh lặc lè, đang vội vã đi qua chợ. Thình thoảng lại có một chiếc xe quân sự rú máy phóng qua như một con trâu điên. Ánh đèn mờ đục đi trong bụi bặm. Đầu chợ, chỗ tập trung đông nhất, trông thấy rõ cả những bóng lính quần áo vắn vện lẫn trong những tốp con trai, con gái ăn bận đủ màu đủ kiểu khác nhau. Thiên hạ đang đổ dồn về phía rạp hát.

Từ chiếc xe lam đậu trước cổng khu chợ vẫn dai dẳng tiếng rao hàng. Tiếng rao lạnh lói, hơi lơ lớ giọng đàn bà Hoa kiều:

“... Mì ăn liền hai tô, hai cua chính hiệu Nhật Bản đã từng lừng danh khắp cả địa cầu, giá bán đẹp lòng, một trăm đồng một gói mua đi... Xà bông thơm, xà bông bột, giặt tan bột như không, nhãn hiệu 3B, nhãn hiệu Ma-ri-san-tan, nhãn hiệu bà Cẩm Lệ, chủ hãng Sài Gòn có cổ phần bên Mỹ, mì la ngay...”.

Linh ù cả tai. Ở rừng, ở núi quen rồi, những tiếng động phố phường đối với anh trở lên đặc biệt khó chịu. Nhất là trong lúc đang nôn nao chờ đợi. Kim đồng hồ vẫn chậm chạp nhích dần từng phút. Đến giờ này mà suốt trực lộ vẫn không có gì khác thường tức là đám Bảy Hoàng, Hải, Sánh... đã ém trót lọt vào các vị trí quy định. Nếu đêm nay, cái chốt chủ yếu này bị nhỏ thì sáng mai dứt khoát địch sẽ từ các hướng đến chi viện. Và như vậy sẽ làm mồi cho các đơn vị phục sẵn dọc trực lộ. Chắc giờ này đám Bảy Hoàng đang thót bụng chờ tiếng nổ của mình đây. Cứ yên trí. Bọn này cũng đang ngáp ghé ở cửa ngõ rồi. Đâu sẽ có đó, các bạn ạ! Chờ sốt ruột!

Năm Thúy đến đứng cạnh anh từ lúc nào, sau một khe cửa. Chị cũng đang chú mục nhìn ra chợ như chờ đón cái gì. Cả hai người đều im lặng nhưng đều cảm nhận sự có mặt của nhau. Từ hôm Kiều đầu hàng, Thúy có vẻ lảm li, ít nói. Đối với Linh, chị vẫn giữ thái độ nghiêm trang, lạnh lùng, nhưng không tránh né anh nữa. Đôi mắt đen vời vời ấy mỗi khi nhìn anh vẫn thoáng một nét buồn kín đáo. Có lẽ, chỉ riêng Linh mới nhận ra điều đó. Anh cũng cố tỏ ra diu dàng, chăm sóc đến chị hơn. Nhưng Năm Thúy bây giờ không phải là Năm Thúy sôi nổi, mạnh bạo đêm lên thăm anh ở bệnh xá nữa. Đôi lúc anh lại thấy chị trở nên xa vời, khó mà nắm bắt được.

Mười Đảnh đã dẫn tổ "quân cảnh" của mình cắt vườn đi ngược lên về phía cửa chi khu.

Thím Hai từ sau nhà đi đến gần Thúy:

- Đi được rồi đó, Năm!

Thím là người đàn bà quanh năm quần quật trên bưng gò nhưng lại có cái dáng thị thành nhàn nhã. Vóc người thím xương xương, nước da trắng, giọng nói nhỏ nhẹ dễ nghe. Linh đã gặp thím một vài lần ở bưng và anh cứ nghĩ rằng thím chỉ là người buôn bán, móc nối với Cách mạng để làm giàu. Tới khi nghe Thúy nói thím thay má Sáu làm bí thư chi bộ mật thì anh hoàn toàn ngạc nhiên. Thật may là thằng Kiêu lại không biết thím. Nếu không chắc bây giờ thím đang ngồi ở một nhà tù nào đó rồi.

Thúy "dạ" nhỏ nhưng vẫn đứng nán lại. Linh xúc động vì tình cảm kín đáo này của chị. Anh thêm được đứng bên chị tới tận giờ nổ súng, dù không nói, dù chỉ cần nghe được hơi thở của nhau, chỉ cần cảm thấy có nhau thôi...

Lát sau, Thúy trở ra và đã khác hẳn. Chị dắt chiếc hon-đa màu xanh. Vẫn chiếc hon-đa trên lộ 13. Hôm nay, Thúy mặc chiếc áo dài hoa màu hồng ngọc và chiếc quần trắng ống xòe ra như váy. Trông chị như nữ thư ký của một hãng dây thép sang trọng từ Sài Gòn xuống. Linh chớp chớp mắt ngơ ngàng, khẽ lùi lại tránh đường.

Đi qua Linh, Thúy nói nhỏ:

- Tôi tới chỗ anh Phận xem xe cộ thế nào. Nhân tiện gặp Hai Thanh kiểm tra việc bung dân về xóm cũ sáng mai. Chừng mười phút sau tôi quay lại.

- Cần thận nghe, Thúy! - Linh bối rối dặn theo một câu.

- Dạ! - Thúy ngoan ngoãn đáp rồi đội cái mũ cói hoa lên đầu.

Vừa dắt xe ra cửa, chị bỗng thụt ngay lại.

Linh rút súng ra:

- Sao vậy?

Thúy không trả lời, đứng nép vào một bên cánh cửa. Ngoài đường có một bà má tóc bạc trắng dưới ánh đèn, đang lụi cùi đi qua. Bà má đi lằm lùi, không nhìn ngó xung quanh, tay xách chiếc giỏ nặng đựng rau, tấm lưng đã bắt đầu còng xuống. Chắc một bà má đi chợ về muộn.

Bên anh, Thúy đứng lặng, nhìn đăm đăm như đếm từng bước chân đi của bà má. Một chiếc GMC chồm tới. Bà má quỳnh quáng giạt sang đường. Cái giỏ rau tuột khỏi tay, rơi tung tóe. Thúy hơi nhao người ra một chút, thờ dồn dập. Bà má lầy bầy nhặt rau bỏ vào giỏ rồi nem nép đi sát bên đường. Phía sau, phố chỗ vẫn gào lên như có một đám rước lớn. Tới lúc ấy Linh mới thấy đôi mắt Thúy rân rân nước. Chị vẫn nhìn doi theo cho đến khi bóng bà má mờ hẳn.

Linh chợt hiểu. Lúc này sao thấy Thúy bé bỏng tội nghiệp quá tình vô cùng muốn nắm lấy bàn tay thon nhỏ của chị mà vỗ về an ủi. Dù sao tâm hồn người huyện ủy viên này vẫn là tâm hồn một cô gái.

Anh rụt rè nhìn Thúy:

- Tôi cho người đi kêu má lại cho Thúy nhé!

Thúy cần môi lắc dầu, rồi dắt xe ra chợ. Chiếc xe máy màu xanh bon chăm chậm về phía chợ. Dáng người con gái ngồi trên hon-đa thật là xa lạ và kênh kiệu.

Trong nhà, anh em đang húp mì tôm xúp xoạt do thím Hai tự tay múc cho từng người. Thím ngồi trên giường bập thuốc, hiền hậu nhìn bộ đội ăn ngon lành. Mấy năm sống ở vùng tranh chấp mới thấy các má, các chị là lớp người trung kiên, dẻo dai nhứt. Có những nơi, đàn ông, thanh niên, lớp bị bắt, lớp đi quân dịch, nhưng các má, các chị vẫn là những ngọn đèn trong đêm tối... Ngày mai phải hô anh em tranh thủ sửa lại nhà cho thím. Có mỗi đứa con lên mười, thím gửi ra Bắc học rồi...

Anh Út và Rồn đang ngồi cạnh nhau. Họ đã ăn xong. Anh Út đang ghé sát vào tai Rồn nói gì làm chú bé cười khúc khích. Nom như hai cha con. Thấy Linh nhìn, Rồn nháy nháy mắt và toét miệng cười.

Linh sốt ruột nhìn đồng hồ. Chắc Mười Đảnh đã tới điểm. Tất cả máu chốt bây giờ là ở chiếc xe của Phận. Trục trặc một chút là đổ bể hết. Mà Phận đến chậm cũng không được. Trong kia chúng nó đang ré còi tập hợp. Dứt khoát phải đập ngay từ khi chúng chưa kịp đi gieo rắc tội ác. Cầu trời cho đêm nay mình giáp mặt thằng Kiêu. Phải kết thúc ngay cuộc đời nhơ bẩn của nó. Đó là điều anh em ai cũng mong muốn. Kẻ thù nào cũng nguy hiểm và càng nguy hiểm hơn gấp bội khi nó là một thằng chiêu hồi. Nếu bắt sống được nó càng hay. Sẽ bắt nó phải trả món nợ máu mà trong mấy ngày nay nó đã gây ra.

Mùi xào nấu ở khu tiệm bay tới thơm nức khiến Linh bỗng đói cồn cào nhưng anh không muốn ăn. Ngày mai sẽ ăn bù, ngủ bù... sẽ bù lại tất cả. Bao tháng năm gian nan cũng chỉ chờ có ngày hôm

nay, cho trận này. Thúy sắp quay lại chưa? Bất cứ ở đâu, lúc nào, nghĩ đến Thúy là mình lại rạo rức cả người. Một cô gái kỳ lạ, đầy mâu thuẫn, sâu hun hút... Có lẽ ngay sớm mai, lúc cô học trò ngủ muộn nhất cũng đã dậy, mình sẽ bắt Thúy phải về thăm má. Từ sông ra chợ có bao xa mà nửa năm rồi. Và khi chiều xuống, mình sẽ phải nói với Thúy cái điều hệ trọng ấy...

Tiếng nhạc tây, nhạc ta, tiếng động cơ xe đủ loại, tiếng rao hàng, tiếng pháo nổ xa xa... quện lẫn trong mùi hành tỏi, thịt cá cua khu chợ về đêm càng làm tăng thêm vẻ lạnh lạnh của chi khu. Vậy mà đầu óc Linh lại nóng rức lên như vừa uống cả một xị rượu.

Giờ này mà không thấy Út Thàm ra là mọi việc đều đúng phương án. Thàm không nằm trong chi khu. Anh đóng ở cái tua dân vệ tại đầu cầu.

Đúng giờ, cùng với ánh đèn hon-đa của Thúc lướt gần lại, bên kia đường, một chiếc GMC móp méo, bụi bặm, âm thầm dừng lại trong bóng tối. Từ trong ca-bin xe, ba tiếng còi ngắn vang lên.

Thím Hai mừng rỡ:

- Xe đến rồi chú Tám à!

Linh cũng vừa nhận ra chiếc xe quân sự tềnh tễnh do quân báo tỉnh móc ráp mua được của một tay sĩ quan nguy trên Sài Gòn. Chiếc xe GMC vẫn đang nổ máy. Phận khá lắm! Không sai một phút: Vậy là động tác chuẩn bị đã xong. Rất đẹp!

Linh nắm chặt tay thím lai:

- Thím và Thúy cứ ở đây. Xong việc chúng cháu sẽ quay lại hồ chợ mũi chính trị cho thím.

Anh quay lại nói với anh Út và Rõn:

- Tạm thời "phẫu" nằm ở đây, anh Út nhé! Rõn phụ giúp với anh Út, đừng có chạy bậy.

Rồi không kịp nhìn cái gạt khó hiểu của anh bác sĩ và cái nhú mắt láu lỉnh của chú bé, Linh hát đầu ra đường:

- Tất cả mau chóng lên xe!

Từng xung kích đi qua trước mặt anh. Ra tới mặt đường, dưới ánh sáng đèn nê-ông, họ bỗng hóa thành một trung đội lính dù khệnh khạng đi hàng một tới xe. Đám lính bước uể oải mệt mỏi như vừa đi càn ở xã về. Còn lại một mình Linh, và trước mặt anh là Thúy. Linh muốn nói một câu gì đó nhưng không nghĩ ra. Họ lặng lẽ nhìn nhau. Trong tranh tối tranh sáng, cặp mắt Thúy long lanh, khóe miệng nhỏ mấp máy, run run. Giây phút ấy, chỉ cần anh nắm nhẹ lấy bàn tay nhỏ nhắn của Thúy là tất cả sẽ ào đến, sẽ nổ tung. Đã chờ đợi, đã kìm nén lâu quá rồi. Nhưng... lúc này chưa nên. Anh phải dành đến ngày mai... Linh quay mạnh người bước ra đường. Đôi mắt thăm thẳm ấy vẫn còn dõi theo anh. Anh sẽ mang theo ánh mắt ấy vào trận đánh đêm nay - Linh tự nhủ thầm với mình.

Đại đội phó Phận đã ngồi chễm chệ sau vô lăng với quân hàm trung sĩ nhất hai gạch vàng trên cánh tay. Miệng anh ngậm thuốc lá phì phèo. Linh leo lên ngồi bên phải tay lái, đưa tay kiểm tra lại vết thẹo dài đắp chéo qua mặt.

Một tốp lính sư 5, cổ thắt khăn dù đỏ đi tới. Đến cạnh chiếc xe, một tên ngóc cổ lên hỏi bằng cái giọng say rượu là nè:

- Các người anh em... Đi đâu vậy? Đi càn về có hạ... hạ được anh được nhiều Việt Cộng không?

Phận thò đầu ra, giọng cay cú:

- Cút mẹ chúng mày đi! Đồ con bò!

- Cũng... cũng cút má những người anh em đi! Đồ... đồ... - Chúng cười khằng khặc rồi bá vai nhau đi về phía trại lính.

May mà đóng giả lính dù chứ giả lính bảo an không chừng lại lòi thôi rồi. Ở những khu táp nham này, bọn chủ lực ưa gây sự đánh nhau với bọn địa phương lắm. Chúng nó chết chóc, gian khổ nhiều nên thù ghét bọn chỉ quanh quẩn bên váy vợ không phải đi hành quân càn quét. Bọn này cà khịa cả với bọn quân cảnh, mấy sắc lính này hễ cứ gặp nhau là không sao tránh khỏi một cuộc đụng độ.

Nhìn lại đằng sau thấy bộ đội đã lên hết, đang ngồi lăm lè trong thùng xe, súng găm ra phía trước, Linh cho Phận nổ máy.

Khi chiếc xe cũ kỹ ngúc ngoắc cái đầu chực bon đi, Linh còn kịp nhìn thấy cái bóng áo dài của Thúy mờ mờ bên khung cửa. Anh khẽ gật đầu chào mặc dù cả thân hình anh ngập trong bóng tối, Thúy không hề trông thấy được.

Chiếc GMC chồm lên ổ gà rồi nhằm cổng chi khu lao tới. Những mái tôn, những bóng người, thân cây loang loáng lùi lại hai bên đường. Cái tiệm rượu gần nhất đang xích gần lại. Chiếc xe ọp ẹp dần dần ngập trong ánh sáng đèn các loại. Bên trái anh, Phận vẫn ngồi lạnh như tiền, mắt quắc lên buốt lạnh. Anh nhìn lại đằng sau: thoáng một, hai khuôn mặt chiến sĩ nhợt đi trên thùng xe. Giây phút quyết định đang tới với tốc độ xe ô tô. Chính anh cũng thấy hồi hộp

khác thường. Cái xương sống lại mỗi như như mọi lần. Anh khe khẽ huýt gió, mấy ngón tay gõ nhịp trên cửa kính xe.

Cái mục tiêu đang rõ nét dần ra, đang chạy nhanh lại phía anh. Linh muốn đến với nó nhanh hơn, quai luôn để chấm dứt mọi sự phấp phỏng. Song mặt khác anh lại muốn nó đi chậm chạp, kéo dài giây phút ghê gớm ấy thêm chút nào hay chút đó. Phương án tác chiến và các dự kiến tình huống chạy loang loáng qua đầu anh. Đồng đội đang hòa tan vào anh thành một khối thống nhất. Trước trận đánh táo bạo, trăm ngàn chi tiết phức tạp, không biết có ai lơ đãng làm hỏng đi một mắt xích nào không? Tất cả đều thử lửa cả rồi, tất cả đều chỉ chờ đến trận đánh này. Nhìn cánh tay Phận đang nổi gân điều khiển vô lăng, Linh thấy tràn ngập lòng tin. Anh huýt sáo to hơn, dồn dập hơn.

Chiếc xe vẫn cuốn bụi phía sau. Thùng xe, đầu xe rung cọt két như một sự cố tình làm ồn cho xung quanh chú ý tới mình. Khó chịu quá!

Tấm cửa kính trước mặt Linh chợt loá lên. Chớm mép rào chi khu rồi. Đèn pha từ lô cốt đang quét loang loáng. Lợi dụng ánh đèn, Linh đã nhận ra những hình thù lô cốt, hầm hố xù xì như đàn quái vật đang phục mỗi. Mỗi khi một lưỡi sáng liếm qua mũi ô tô, người anh lại nổi gai ốc.

Xe đang tiến vào cổng phụ. Phận tăng tốc độ. Đã thấy những bóng đen đang đứng lúc nhúc trên sân đồn. Nổi bật trên những dãy nhà tôn là cụm ăng ten cao vút, in rõ trên nền trời màu xám chì. Trong cái đám lổn nhổn, lúc nhúc bọn đầu sỏ ác ôn kia, có thằng Kiều không?

Chiếc xe vẫn giạt mọi người sang bên, còi bóp inh ỏi. Nhiều giọng chửi tục tĩu của người đi đường ném vào trong xe. Anh Sáu đã ngã xuống ở chỗ này đây. Và kia là đoạn thẳng Xâm đã đèn tội ác. Anh Sáu ơi, đêm nay chúng tôi sẽ trả thù cho anh!

Xe vừa tới cổng chính bỗng phanh rít lại, đứng im. Toàn thân nó run lên bần bật. Ngay trước luồng sáng ánh đèn, một tốp người xuất hiện. Đứng chắn ngang đường. Đứng ngoi lên đầu là một thằng cao lớn dềnh dàng, điệu bộ rất anh chị, ra hiệu ách xe lại.

"Đánh! - Linh suýt reo lên - Khá! Nhịp nhàng đến như vậy là chắc ăn lắm rồi!".

Chiếc GMC gầm lên một tiếng hần học rồi nổ máy nhỏ lại. Phận mở cửa, đứng chống nẹ ở thành xe, quát xuống:

- Thằng chó chết nào vậy? Muốn cán nhẹp đầu hả?

Tiếng Đánh vang lên nặng oằn:

- Xuống! Tất cả xuống! Xét xe!

- Giang ra! Về mà xét ông già mày ấy! - Phận đóng sầm cửa lại. Đầu máy lại gầm lên.

Đánh chĩa súng vào bánh xe trước:

- Tiểu đoàn quân cảnh 301 đây! Rõ không? Xuống!

- Đ. mẹ! Xuống cái con mẹ mày! - Phận lại rồ máy.

Một phát súng bắn chỉ thiên. Xe tắt máy. Linh nhảy xuống, ung dung tiến sát Đánh, cất giọng Nam Bộ trích thượng:

- Cái gì mà lộn xộn vậy, mấy chú? Đại đội biệt cách dù đang trên đường thực thi công vụ, sao lại cản trở?

- Dù diếc gì? Xuống cho quân cảnh xét xe!

Mắt Linh long lên. Anh liếc nhanh vào cửa đồn. Mấy thằng gác đã rời khỏi lô cốt, đang mon men ra xem.

Anh hách dịch:

- Anh em! Xuống dạy cho bọn mấch dịch này biết thế nào là biệt cách dù? Cho lỗ mũi chúng nó ăn trầu coi!

Hai chục chiến sĩ từ trên xe nhảy rầm rầm xuống, súng lên đạn rôm rộp.

Bên quân cảnh cũng nhích lên một bước, súng lừ lừ chĩa hòng vào đối phương. Hai hàng người găm ghì sẵn sàng sát phạt nhau...

Dăm ba thằng lính ở trong đồn cũng xách súng chạy ra. Có thằng đứng hẳn vào bên cửa Linh, xĩa súng vào bên quân cảnh, nói khích:

- Bắn thấy ông cố nội nó đi, đại úy! Bắn thấy mẹ bọn công tử chỉ lo nhậu nhẹt phách lối. Chúng nó đâu có phải đi càn, ra trận như bọn mình. Hạ lệnh đi, đại úy!

Thằng khác đứng ngoài nói chõ vào:

- Anh em dù cứ mần đại đi. Bọn này hè dô oanh tiếp sức liền.

Thấy có vẻ đuối thế, tốp quân cảnh nép dần, nép dần vào cổng đồn, có ý muốn lợi dụng lô cốt sẵn sàng choảng lại.

Trung đội dù cười rộ lên. Mấy thằng lính trong đồn cũng vừa cười vừa cười phụ họa. Phía sau chúng cổng cống đồn không còn một cái rào cự mã nào cản lối. Trống trơn.

Chỉ chờ có thế, Linh hét lớn:

- Hồ Chí Minh muôn năm! Tiến lên!

Mấy thằng lính gác đang nhe răng cười bỗng người quật xuống trước những phát súng bắn rất gần. Và như một dòng lũ cả tốp quân cảnh lẫn tốp biệt cách dù; nhằm cổng chính lao vào.

Theo vị trí đã phân công, từng tổ, từng người lựa theo các cạnh đề tam giác, nhanh chóng tọng chất nổ, thủ pháo xuống hầm. Tất cả đèn đóm tắt phụt. Cả khu đồn mờ mịt trong mùi khói khét nồng nặc. Tiếng nổ âm âm trong lòng đất. Như có hàng trăm quả pháo đùng cùng nổ một lúc trong thùng rỗng. Toàn khu đồn chớp giật liên hồi như có sấm sét, đông bão ụp xuống. Hầm hố nghiêng ngả, từng mảng tôn thiếc bay lên không trung xoang xoảng. Trong ánh chớp loè, trông thấy cả những xác lính tung lên rớt xuống. Thỉnh thoảng lại vang lên những loạt đạn con lia giòn tan trong các đường hào. Tiếng gọi, tiếng quát, tiếng rên la lúc rộ lên, lúc bị tiếng súng át hẳn đi.

- Tổng vào mồm thằng PRC.25 một trái hai kí, nhanh lên.

- Hầm này đánh chưa? Đánh đi!

- Ấy đừng ném. Tao ở dưới này!

- Thủ pháo thằng nào rơi đây?

- Ối! Ối! Anh Phận! Em chứ không phải lính đâu. Bỏ ra!

- Thằng nào dưới đó? Lên!

- Dạ... Dạ... Em xin lên. Máy anh đừng bắn em. Em lạy anh.

- Hự!

- Ái chà! Cẩn à? Hấp!

- Các tổ cởi áo ra kéo bắn nhầm nhau bây giờ...

Linh dẫn một tổ dùi thẳng vào sở chỉ huy, nơi có cây cột ăng ten. Vừa tới cửa hầm, bỗng có hai bóng đen xô ra. Chết rồi! Khéo chúng sống hết mất. Có vật gì dài dài trên tay một thằng chĩa thẳng về phía Linh. Anh vừa nhào xuống thì một luồng lửa vượt qua đầu. Một tiếng rên bật lên phía sau:

- Anh Linh ơi!...

"Nó giết chết thằng Vinh rồi!" - Linh quay ngoắt lại. Cái bóng đen chạy đâm sầm vào hàng rào, bật trở lại. Linh nâng mũi súng lên. Mày trở lại đây! Nhưng cái bóng đen giúi hẳn xuống và không cử động nữa. Ái chà! Mày giả chết à? Linh nhanh nhẹn bò lại. Xung quanh anh, đất vẫn rung rung chuyển động. Tay Linh đã sờ vào đế giày của thằng địch. Một loại giày nửa da nửa vải bạt ram ráp. Dứt khoát là một thằng sĩ quan. Thằng địch vẫn nằm gục đầu nhưng cái lưng lại nhấp nhồm trong tiếng thở phì phì. Linh chồm lên, ngồi kẹp chặt lấy lưng nó. Anh kê họng súng lên mang tai thằng địch. Khi đã nghe được âm thanh thép chạm vào sọ. Linh nháy cò. Cái đầu thằng giặc ngất lên.

Sở chỉ huy là một cái hầm tròn bằng bê tông có nhiều ngách nhỏ. Nó nổi lên mặt đất lè tè như cái thớt. Khi Linh bươn được qua hàng rào mắt cáo nhảy vào thì các ngách hầm đang nháng lửa. Xung

quang hằm, những bóng đen nhảy qua nhảy lại thoăn thoắt. Anh em mình đánh rất đều tay. Linh cũng rút thủ pháo tọng tiếp vào. Phải tọng thật lực không cho chúng nó thoi thóp được nữa. Đứng trên nóc hằm, anh thấy ánh chớp thủ pháo trên cả trận địa vẫn liên tiếp nhoáng lên. Thỉnh thoảng mới nghe một tiếng ép tay bắn trả lách chách. Đây là dấu hiệu của sự diệt gọn.

Chợt một trái thủ pháo cỡ lớn nổ văng ngay căn hằm dưới chân anh làm gỗ đá văng lên không trung rào rào. Linh cúi sườn tóm ngay lấy người vừa đánh trái, quát to:

- Ai cho cậu đánh bậy thế? Muốn chết à?

- Khế chứ, Tám Linh! Mình đây mà! - Người bị quát lúng túng gỡ tay Linh.

Linh ngó người nhận ra giọng anh Út:

- Chết thôi! Sao anh lại lần mò vào đây! Ra đi!

- Ờ... ờ... mình ra đây! - Anh Út đáp khế, rồi chạy biến mất vào bóng đêm.

Linh bắn một phát xi nhan lên trời rồi hô to:

- Các mũi tiếp tục đánh vét và lùng sục kỹ. Chú ý tìm hằm ngầm.

Tạc đạn nổ rộ lên một chập rồi tiếng nổ dầm xuống. Trận đánh chuyển vào lòng đất. Linh nhảy xuống một ngách hằm sâu ánh đèn pin lướt loang loáng trên xác những tên giặc nằm cong queo đủ các kiểu. Dưới chân anh là thằng thiếu tá, quận phó chết gục trên bàn, bên cạnh hai thằng trung úy nằm quắp lấy nhau. Một thằng mặc bộ bà ba đen, chắc là cán bộ bình định nằm sóng soài, mắt mở trắng

dã. Không thấy thằng Kiêu. Linh chui sâu vào trong các ngách, lật mặt từng dừa, lia đèn pin sục sạo khắp mọi chỗ. Đủ mặt bọn ác ôn đầu nảo trong chi khu, nhưng thằng Kiêu vẫn mất dạng. Nó chạy đi đâu? Không tìm được, Linh lại nhảy lên nóc hầm điều khiển trận đánh.

Mười lăm phút sau, trận đánh bắt đầu lắng xuống. Thằng hoặc mới có một phát súng lẻ loi dội lên từ lòng đất. Xung kích đang tĩa nốt những thằng còn ngắc ngoải.

Ánh đèn pin từ các góc lô cốt nhấp nháy báo hiệu đã chiếm lĩnh xong trận địa. Đứng lồng lộng trên lô cốt sờ chỉ huy, Linh bấm đèn khua ba vòng. Anh lệnh lui quân.

Một vài chiếc cáng đi qua trước mặt Linh. Trong cái cáng cuối cùng, anh nhận rõ khuôn mặt Đảnh với vòng băng thít quanh bụng. Đảnh

hươ tay lên, nói ồm ồm:

- Sớm mai nhậu rượu nhớ phần tôi, anh Tám heng!

Gần một trung đội tù binh tả tơi, lóc nhóc đi qua. Linh động một trái sáng. Cả khu đồn bắt thần hiện ra ngổn ngang, vữa nát. Ánh sáng xanh lét hắt lên những khuôn mặt bọn tù binh vẻ ma quái, hãi hùng. Trong đám này cũng không có thằng Kiêu. Chẳng lẽ nó đã chạy thoát được.

Những đội viên xung kích lặng lẽ rút ra khỏi chi khu. Trên vai họ lặc lè những khẩu súng, những băng đạn chiến lợi phẩm. Bỗng hàng người trở lên lộn xộn. Linh ngạc nhiên khi nhìn thấy Rồn, vai khoác

ba bốn khẩu súng đang càn nhấc chạy trốn một người lật đật đuổi đằng sau. Người đó là anh Út. Anh vừa đuổi vừa kêu:

- Thì đứng lại tao băng cho đã, thằng nhỏ! Đứng lại!

Rồn vẫn chạy vòng vèo, cười khanh khách. Chú chạy tới sát Linh, giúi vào tay anh một gói thuốc chiến lợi phẩm rồi lại co giò chạy. Anh bác sĩ vẫn thở ì ạch đuổi đằng sau:

- Coi chừng nhiễm trùng đó, Rồn!

Linh chợt nhớ ra một điều gì. Anh nhảy bổ xuống, chạy ra chỗ hàng rào lúc nãy. Rất có thể là chính nó! Nỗi mừng bất chợt làm chân tay anh run rẩy. Nhưng tới nơi, Linh sửng người: thằng địch giả chết không còn đó nữa. Anh ngơ ngác nhìn xung quanh. Hay mình nhớ nhầm chỗ? Không! Rất chính xác. Nó nằm ngay phía cửa mở, gần sở chỉ huy đây mà! Anh bấm đèn pin rà sát đất, chỉ thấy những ngọn cỏ bị cháy sém. Ngay chỗ thằng địch nằm lúc nãy, dưới một miếng tôn cong quăn còn vương lá một cuộn băng dính máu. Phía trên chút nữa có một chiếc áo lính nằm nát nhàu dưới chân rào. Linh lấy chân hất tấm áo lên. Trên một ve áo còn lại lấp lánh ba bông mai. Linh choáng người. Đúng đây là áo của thằng Kiêu. Nó chuồn mất rồi. Tại sao? Viên đạn anh bắn không chính xác à? Sao lúc ấy anh lại vội vàng hấp tấp thế? Dở quá! Thế là hỏng bét!

Linh cay đắng tự xỉ vả mình. Anh lia đèn vào các chân rào một lần nữa rồi thất thểu đi ra. Tới cổng anh chợt dừng lại. Thằng khốn nạn nhất định còn lẩn quẩn đâu đây. Cuộn băng dính máu chứng tỏ nó đã bị thương. Ra ngoài vòng rào tìm một lần nữa xem. Nhưng cũng lúc ấy Linh cảm thấy trống lạnh toàn thân. Chết cha! Bộ đội đi hết rồi. Ở đây một mình coi chừng mất mạng bây giờ. Anh chạy về nhà thím Hai, nhưng được mấy bước, có cái gì cứ kéo anh lại.

Chắc! Đơn vị đã có Phận lo. Phải tìm bằng được thằng ác ôn này. Bỏ, uống lắm! Linh quay ngoắt, cố sức tìm trong các góc ngách.

"Oành!"... Một trái cối nổ bên kia đường. Linh vẫn mãi mê bám đèn xăm xoi những chỗ nghi ngờ, không để ý đến trái cối.

"Oành! Oành!"...

Cối nổ cấp tập trước mặt anh. Bỏ mẹ! Nó phản cối! Một loạt cối nổ ngay trong rào. Miếng cắm phập phập vào thân cây. Linh nép vào gầm chiếc GMC ọp ẹp của mình, tránh những loạt đại liên từ các đồn tua xung quanh bay tới. Chúng nó đến lúc này mới kịp hoàn hồn. Đang phân vân, Linh bỗng chú ý tới cái đầu hồi trường học bên kia đường. Nãy giờ chỗ đó chưa có một quả cối nào rót vào. Rất có thể thằng khỉ đột còn ẩn náu trong đó. Có lý lắm! Chỗ ấy chỉ cách cửa mở chừng hai chục mét.

Dứt loạt cối, Linh chạy vọt sang. Vừa áp lưng được vào tường, đột nhiên anh nhìn thấy một bóng đen chạy ngược từ nhà thím Hai tới. Dáng chạy ngoảnh ngoắt. mềm mại, quen quen... Linh ngồi thụp xuống. Cái bóng đen dừng lại, loay hoay như tìm kiếm gì rồi lại bươn bả chạy tiếp. Linh tróc lười định gọi thử, nhưng bất ngờ như có cái cối đá nện xuống đầu, anh ngã quỵ...

Khi đứng dậy được thì xung quanh anh đã lố nhố những bóng người đang chấp chờn nhảy múa. Những mũi súng AR.15 chĩa vào ngực anh. Linh vùng mạnh đầu: những bóng đen vẫn còn đó, làm lì, dữ tợn. Anh choáng váng. Cái gì thế này? Mình bị bắt ư? Sao lại có thể bị bắt đơn giản, dễ dàng như thế này được? Linh vừa vung tay định phản ứng thì một vật cứng nện thẳng vào gáy anh. Linh ngã giúi đầu vào tường. Có tiếng ai kêu thét bên tai anh, đau đớn:

- Anh Tám!...

Linh mở choàng mắt. Thúy! Thúy đang đứng bên cạnh anh. Tại sao Thúy lại ở đây? Thúy nói lập bập, gần như là thảm thì:

- Tôi... Tôi đi tìm anh!

Khổ quá! Tìm làm gì cơ chứ? Linh nắm chặt mấy ngón tay. Chỉ còn lại nắm đấm. Súng đâu mất rồi? Linh tức tối quấy mạnh. Lập tức đầu gối anh như có một mũi dùi nung đỏ xuyên vào.

- Anh Tám! Anh Tám ơi!... - Tiếng gọi đau đớn của Thúy vẫn xói vào tai anh. Linh đứng buông xuôi hai tay, toàn thân run rẩy trong một nỗi bất lực chua chát. Thế là rơi vào tay chúng nó rồi. Thế là bị bắt thật rồi. Tôi bị bắt rồi, các đồng chí ơi! Thúy đó phải không? Thúy ơi! Tôi đã làm khổ em. Chỉ sợ sắp có một chút thôi... Linh cố nén một tiếng kêu muốn bật ra từ trong lồng ngực. Anh nhổ ra một búng máu.

Từ trong đám lính, một tia đèn pin trắng như thép chảy xoáy vào mặt anh. Linh bắt giác nhắm mắt lại. Khi anh mở mắt, bộ mặt Kiều đã hiện ra, kề sát mặt anh. Một bộ mặt vừa khinh hoàng, vừa đắc chí. Tự nhiên Linh hơi lùi lại. Nó còn sống thật ư? Cái miệng mỏng như lá lúa của nó đang nhếch ra, vòng băng trắng bện cục ở thái dương... Linh nghiêng răng nhao người lên trong sự tức giận tới ngộn ngạt. Một quả đấm khá nặng đánh bật anh trở lại. Linh loạng choạng ngã xô vào Thúy. Máu ở đuôi mắt anh trào ra. Anh lại chực nhào lên. Thúy giữ chặt anh lại.

- Các người không được đánh anh ấy như vậy. Đánh tôi đây nè...

- Thúy! Không được nói như vậy! - Linh quắc mắt.

Kiều bật cười thành tiếng:

- Mày bao giờ cũng khác người, Linh ạ! Rồi tao sẽ cho mày khác, khác hẳn cho mà xem. Tao đợi mày suốt từ tối đến giờ đâu có phải để mày làm bộ anh hùng trước mặt người đẹp! Đáng lẽ với cái vết gãi của mày, tao có thể bỏ về uống cà phê chơi. Nhưng tao đã nán lại đón mày. Cái số tao với mày là phải gặp nhau kia, Linh ạ!

Linh nhìn lướt trên đầu nó, khinh bỉ. Mạch máu ở thái dương anh đập mạnh. Kiêu hát hàm hỏi Thúy:

- Sao? "Đồng chí" bí thư chi bộ? Theo "đồng chí" thì thằng này nên sống hay nên chết? Tôi cho "đồng chí" toàn quyền được quyết định số phận của nó.

- Đồ đê tiện! - Thúy bật lên.

- Ha ha... - Kiêu cười chóa lên - Thật là câu nói cửa miệng của các "đồng chí" nhà tôi. Kể yếu thế bao giờ cũng nói mạnh. Thôi được! Bây giờ xin mời hai vị đi cho. Ta sẽ có dịp để chuyện trò với nhau. Trói nó lại! - Hấn quát lính - Trói thằng cộng sản Bắc Kỳ này thôi. Còn... đàn bà con gái, nên mềm tay.

Trong khi bọn lính trói ghì hai cổ tay Linh, thằng Kiêu lượn vè vè xung quanh, nói sùì cả bọt mép:

- Các "đồng chí" tưởng cứ tiến công là chiến thắng sao? Ngu! Ngày mai ở đây, tại quán này, sẽ không có gì thay đổi. Không có ngừng bắn, không có hòa bình gì hết trơn. Thằng nào trong số các "đồng chí" còn sống sót, xin mời cút về rừng cho. Cứ tiếp tục cái đời sống chui, sống nhủi. Tất cả vẫn là của chúng tao. Con mẹ các đồng chí! Nói hồng chịu nghe. Đồ ngu!

Linh thấy tanh tanh, lờm lờm trong cổ. Anh nhẩn mặt như hít phải thứ khí độc. Mới có ít ngày mà nó đã thay hình đổi dạng nhanh đến thế. Giá đâm được một quả vào cái mồm nhầy nhụa của nó. Linh rướn mạnh ngực...

Kiều nhảy lùi lại:

- Ý! Định giờ trò gì hả, người anh em? Cứ để dành đó sẽ có lúc được xài tới!

- Tao không hiểu người mẹ nào đã đẻ ra mày? Một thứ thịt thối không hơn không kém - Linh gằn giọng.

Thằng phản bội tím mặt lại. Hắn định lồng lên nhưng va phải ánh mắt khinh bỉ của Thúy, hắn cười nhạt:

- Dẫn đi!

- Đi đâu, anh chín? - Một tên lính rụt rè hỏi.

Kiều rùng mình một cái, nhớn nhác nhìn về phía chi khu lúc ấy chỉ còn lại những tiếng nổ lép bép.

- Về căn cứ sư 5. Cứ ở tạm đó...

- Còn bọn em...

- Về đâu thì về! - Bắt gặp ánh mắt giễu cợt của Linh, hắn bỗng nổi đoá lên.

Linh bật cười to một tiếng. Anh Út nói đúng quá! Phải biết nhìn thấu suốt vào mắt kẻ thù. Rõ ràng sau cái vẻ say máu bề ngoài, thằng Kiêu đang hoảng loạn thực sự. Chính nó đang run sợ.

- Đi! Cười gì ông nội? - Một thằng dân vệ mặc đồ đen, thúc mạnh báng súng vào lưng Linh.

Giọng nói ngờ ngờ quen quen. Linh định ngoái lại nhìn nhưng lại bị giúi thêm cái nữa. Ngay lúc đó, trong lòng bàn tay cứ ứa máu của Linh

có vật gì sắc cạnh vừa đặt vào. Chút nữa Linh kêu lên sảng sốt: một mảnh tôn còn nóng. Người lính đó đã beng béc lảng ra đường. Linh đã nhận ra cái đầu tóc xoắn lỏng bông và dáng đi nép nép. Thảm! Út Thảm rồi! Linh nắm chặt mảnh tôn có cái cạnh ram ráp trong tay.

- Thôi, đi lẹ lên! - Kiêu vội vã giục - Đi hai ba thằng thôi. Còn lại về tua hết. Từ giờ tới sáng ráng mà thức nếu không muốn bị chúng nó ăn họng!

Hắn châm một điếu thuốc lá và từ lúc đó hắn nín thít, không nói thêm một câu nào nữa.

Thúy đi trước anh, chân không giày dép. Cái dáng nhỏ nhắn của chị bước xiêu vẹo trên con đường đá sỏi. Đến lúc này mới nhận ra chị không còn mặc chiếc áo dài màu hồng ngọc nữa. Chị lại trở về với bộ bà ba đen bình dị hàng ngày. Chị đi chậm chậm, như có ý chờ anh đi sát lên. Thỉnh thoảng Thúy lại vấp một cái, chúi người đi. Linh xót xa lòng dạ. Thà chỉ mình anh sa vào tay chúng... Chúng nó sẽ tra tấn, sẽ giày xéo làm nhục cô ấy. Thằng Kiêu chắc sẽ không từ một thủ đoạn dã man, hèn hạ nào. Nhìn dáng hình mảnh mai của Thúy đi giữa những chiếc mũ sắt làm lì, một niềm thương yêu vô hạn tràn ngập lòng anh. Rất có thể chốc nữa, trước lúc bình minh, trước ngày hoà bình đầu tiên, chúng nó sẽ bắn mình. Mình vẫn chưa nói được điều ấy với Thúy. Liệu Thúc có hiểu những điều mình

đang nung nấu không? Thúy ơi... Linh nuốt nước bọt đã khô cứng trong miệng, bước dần lên. Thằng linh đi sau chẳng nói chẳng rằng, nắm tóc anh kéo giật trở lại. Giữa hai người vẫn là một khoảng cách khá dài. Thúy vẫn bước những bước ngắn, chập chờn, thỉnh thoảng ngoảnh lại nhìn anh. Hình như chị sợ nếu lững đi phút nào, chúng sẽ lén mang anh đi mất.

Miếng tôn nhỏ vẫn nằm nóng bỏng trong lòng bàn tay sừng tấy của Linh. Nãy giờ anh quên không để ý đến nó. Một tia hy vọng bỗng cháy bùng trong tâm trí anh. Không! Thuý nhất thiết phải sống, phải thoát khỏi nơi đây. Thuý không thể chết vì mình, vì cái sơ sẩy ngu ngốc của mình được. Ngày mai Thuý còn bao nhiêu công việc... Cả mình cũng không thể chết một cách ngớ ngẩn như thế này...

Sợi dây cước bện bằng ngón tay út thít chặt làm anh cử động rất khó khăn. Không bỏ lỡ một giây, Linh dùng mấy ngón tay đã tê cứng cặp miếng tôn, khe khẽ cửa sợi dây trói. Linh cố tình đi chậm lại. Sắp đến cây cầu rồi. Anh ngẩng mặt đón ngọn gió sông mát rượi thổi về, thấy người khoẻ khoắn hẳn lên. Phải hành động gấp. Trước mặt Linh đã là cây cầu sắt dài. Bên kia cầu là căn cứ của sư đoàn 5 rồi. Linh nghiêng răng cửa mạnh một nhát. Những sợi cước li ti trên cổ tay Linh lần lượt đứt rời ra. Một giọt mồ hôi to tướng chảy xuống sống mũi anh. Pục! Sợi dây cước to đứt rời ra. Linh nắm kín lấy chỗ dây đứt ấy. Máu đã chạy đều hơn. Anh khe khẽ ngo nguẩy mấy đầu ngón tay.

Tất cả chỉ có bốn thằng. Chúng nó đi kèm chặt Linh vào giữa. Thằng Kiều đi sau cùng. Xung quanh vắng không một bóng người. Phía dưới, dòng sông màu xanh đen chảy hờ hững. Tốt rồi! Chỉ cần Thuý hành động nhanh và thật ăn ý. Tới giữa cầu, Linh giả vờ vấp

mạnh một cái, ngã khụy xuống, rên rỉ. Thằng lính đi bên cạnh đá phốc vào lưng anh:

- Đứng dậy, ông nội!

- Vờ vịt hả? - Thằng đi sau động cho Linh một báng súng.

Thúy hoảng hốt chạy lại, giọng đầy nước mắt:

- Anh Tám ơi! Anh Tám!...

Linh càng giúi xuống. Bọn lính đứng bầu xung quanh Linh, định xốc anh dậy. Thấy đồn cục, Kiều hàm hàm chạy lên:

- Cái gì? Sao lại đồn cục ở đây?

Thúy hát đầu lên, giọng rần rỏi:

- Các người không được hành hạ anh ấy. Các người phải để cho anh ấy nghỉ một chút.

Kiều lại nhếch miệng cười, tung tung khẩu súng trong tay:

- Nghỉ gì? Coi chừng nó giả đồ đó! Xốc cổ nó dậy. Lùm xúm ở đây chết chùm bây giờ. Lôi nó đi!

Linh nhăn nhó dựa vào thành cầu, đứng dậy. Mắt anh gườm gườm nhìn Kiều. Lập vập đi được mấy bước, Linh lại quy xuống. Tiếng rên bị nén trong lồng ngực.

Thúy đứng thẳng người trước mắt Kiều, quắc mắt nhìn thẳng vào mặt hắn:

- Nghe đây nè! Một là bắn luôn chúng tao ở đây. Hai là để cho anh nghỉ một chút!

Kiều gật gật đầu nhìn Thúy, cười đều giả, tay vẫn tung tung khẩu súng. Hắn tựa người vào thành cầu, quay mặt ra sông huyết gió.

Linh vẫn gập bụng rên rỉ. Anh hé mắt tìm chân thằng Kiều. Ngay cạnh anh là hai cẳng chân lòng không của thằng lính áp giải. Làm thằng này trước! Linh hít một hơi đầu lồng ngực rồi bất ngờ đưa tay tóm cả hai cái cẳng chân ấy hất mạnh lên. Thằng lính bị nhấc bổng khỏi mặt cầu, quật mạnh lưng vào thành sắt, rú lên một tiếng rồi chới với rớt xuống sông.

- Nhảy, Thúy!

Linh hét to và lao người húc mạnh đầu vào lồng ngực thằng đứng sau. Thằng này cũng hực lên một tiếng, làm khẩu súng văng xuống sông và ngã bổ ngửa vào thằng đứng bên cạnh. Cả hai thằng ngã chồng lên nhau, đập đầu vào thành cầu sắt. Nhanh như cắt, Linh nhào tới chỗ thằng Kiều. Thằng này đang loay hoay mũi súng chưa dám bắn vào ai. Một viên đạn xẹt ra trên tóc Linh. Anh ngồi thụp xuống, lia một vòng chân làm thằng Kiều loạng choạng suýt ngã. Anh vừa chồm lên tóm lấy cổ hắn thì thằng lính đằng sau đã dậy được, ôm lấy cổ anh vật ngửa xuống. Kiều đưa họng súng lên. Choang! Thúy vừa kịp nhặt cái mũ sắt ném mạnh vào tay hắn. Viên đạn bật vào thành cầu toé lửa. Linh chưa kịp vùng dậy, thằng Kiều đã xô vào, hai người ôm cứng lấy nhau, lăn lộn trên mặt cầu. Khẩu súng của hắn và miếng tôn của anh đều văng đi đâu mất.

Bỗng Thúy la to:

- Đằng sau, anh Tám!

Linh kịp nhận ra thằng lính thứ hai đang lóp ngóp bò dậy chộp khẩu súng. Anh nghiêng rặng ôm xốc thằng Kiều lên, quay mạnh. Đôi giày đang chòi đạp của hắn đập bốp vào mặt thằng lính. Thằng này ôm mặt, ngã giúi vào thành cầu sắt. Tiện đà, Linh quăng mạnh thằng Kiều xuống sông, nhưng hắn vẫn bám nhằng lấy anh, không sao dứt ra được.

Giữa lúc, Thuý đang vật lộn với thằng lính đã ôm cổ anh lúc nãy. Thằng lính đang dòn Thuý vào sát thành cầu. Linh muốn gỡ thằng Kiều để giúp Thuý một tay, nhưng thằng Kiều đang gằm gừ cổ lòn tay móc vào mạng sườn anh. Linh vừa nắm cứng được cổ tay hắn đã thấy thằng lính rú lên, ôm quần chạy thục mạng.

- Nhảy đi, Thuý!... Chờ ở cù lao Mía...

Và Linh lấy hết sức ôm cả thằng Kiều lăn qua thành cầu. Ùm! Mặt nước đem ngòm há miệng nuốt chửng cả hai thân hình. Linh còn kịp nghe thấy một tiếng "ùm" khác nhỏ hơn. Hay lắm! Thuý đã nhảy rồi! Vậy chỉ còn phải giai quyết đồng thịt thối này.

Linh siết cứng lấy thằng phàn bội, chìm sâu xuống nước. Sông nước quê hương đang ào ạt vỗ vào da thịt anh. Dòng sông quen thuộc, đã bao lần anh bơi đi lặn về. Anh bỗng thấy hoàn toàn tỉnh táo. Bằng một cái luồn khôn ngoan, anh gỡ được vòng tay thằng Kiều. Anh chuyển ngang người trong lòng nước, kẹp chặt lấy cổ nó, ấn xuống. Thằng Kiều thở ùng ục chân tay quấy đạp loạn xạ. Cả hai người từ từ nổi lên.

Thằng Kiều cắn, cấu dữ dội vào hai bàn tay Linh. Không ăn thua gì đâu, con ời! Mà sẽ phải đền tội. Linh quấy mạnh chân. Họ lại từ từ chìm xuống.

Bỗng nhói một cái ở bẹn sườn, Linh nói lỏng tay ra. Thằng Kiều vùng ra khỏi Linh làm nước xoáy tròn trước mặt anh. Cái đế giày của hắn đang bay lên. Linh vội rướn theo tóm chặt lấy nó, kéo rít xuống.

Bộp! Cái mũi giày cứng như sắt đập mạnh vào đầu Linh tê dại. Mắt anh quáng lên. Linh bậm môi bẻ tẹo bàn chân nó sang một bên. Chỗ hai người vật lộn, tiếng nước sủi kêu ùng ục Linh bắt đầu thấy hụt hơi. Hai tai anh ù đặc, nhức nhói như có chiếc đĩa thuôn vào. Đôi giày cao cổ như hai quả tạ làm Linh cử động vương vís. Khéo không lại chết cả hai bây giờ. Ráng lên chút nữa. Nó đuối lắm rồi. Anh ngoắc tay vào dây lưng nó kéo mạnh. Thân hình thằng Kiều tuột nhanh như một khúc gỗ. Miệng hắn há hốc, mắt trợn ngược lên. Vừa tầm, Linh kẹp hai chân lên cổ hắn, siết chặt lại. Đầu Kiều ngúc ngoắc giữa hai cổ chân anh. Hai người lại từ từ nổi lên.

Vừa nhô lên khỏi mặt nước, Linh vội hít một hơi dài. Ngọn gió mát thổi lướt trên sóng ào ào vào mặt anh từng đợt. Linh buông chân, định lôi thằng Kiều lên kết liễu cuộc đời phản bội của nó thì ngay lúc đó, có nhiều tiếng chân chạy thành thịch trên mặt cầu. Những tia đèn vùn vút phóng xuống sông. Một tràng đạn cắm xuống nước chiu chiu... búp búp làm tung nước quanh người Linh. Bọn địch trên cầu la hét ầm ỹ, thi nhau thả tạc đạn xuống nước. Một trái tạc đạn nổ ục ở chân cầu. Trái thứ hai nổ ngay chỗ Linh và thằng phản bội vật lộn. Linh muốn vỡ tung lồng ngực, bụng tức anh ách như bị đá vào mạng mỡ. Cả người anh nổi phềnh lên. Lúc anh quay sang thằng Kiều thì hắn đã bị trôi vtuốt đi từ lúc nào.

NĂNG ĐỒNG BẰNG

Chu Lai
www.dtv-ebook.com

Chương 12

Cù lao Thạnh Quới còn gọi là cù lao Mía, vì nó trồng toàn mía. Mía trải ra bát ngát như rừng. Đến mùa mía ngọt, từ hai bên bờ nhìn vào, thấy cả cù lao là một màu xanh man mác vời những thân mía vươn lên thẳng hàng. Gió chướng từ biển thổi về, cả rừng mía lao xao cọ lá vào nhau như một giai điệu mượt mà trong âm hưởng trầm hùng của dòng sông Sài Gòn.

Những ngày tháng gian nan, rừng mía thành căn cứ của Cách mạng. Những thân mía mọc dày, ken xít vào nhau, bao bọc, che chở cho những người con gái, con trai quê hương bám đất giữ làng. Ban ngày họ ngồi kín trong lòng mía, ban đêm từ rừng mía bước về các thôn ấp nhen lại ngọn lửa phong trào.

Kẻ địch tìm kẹp gắt gao, phong tỏa kinh tế, mía trở thành nguồn lương thực chính. Mùa khô lại mùa mưa, rừng mía vẫn vững vàng trải qua những đợt càn quét, đốt phá của địch. Hết "thiết xa vận" đến "trực thăng vận", hàng bày trực thăng lộn quạt gió trên những đám mía. Tóc mía tả tơi, nhưng những thân mía vẫn ken đặc, xoắn xuýt vào nhau. Lửa cũng không thiêu cháy được mía. Sau những lần địch dội bom xăng thiêu hủy, cả rừng mía rũ xuống héo khô. Nhưng chỉ một cơn mưa đầu mùa, mía lại lanh tanh vươn thẳng những mầm non. Dáng mía dịu hiền lại chở che cho hết lớp người này tới lớp người khác. Năm tháng trôi qua, mía đã ôm ấp bao nhiêu người con ngã xuống trong lòng mình. Nhưng lửa phong trào vẫn âm ỉ cháy trong lòng đất, lòng dân, trong gọng sáo kẻ thù.

Linh nằm gục dưới chân một đám mía. Suốt mấy giờ vật lộn với sóng nước, với đòn thù đã làm anh kiệt sức. Linh đã bò tới đây lúc nào, anh không nhớ nữa. Các khớp xương trong người anh như bị tháo rời ra, chân cứ ri xuống cát không sao nhấc lên được. Anh nằm xoài trên cát, bất động, hai mí mắt nặng nề nhắm nghiền...

Một chùm hỏa châu lừ lừ trôi xuống làm cả rừng mía sáng bạc lên. Ánh sáng ngày càng chói lòa làm Linh hơi tỉnh lại. Mình đang ở đâu thế này? Mình đang tỉnh mơ hay? Trong tai anh vẫn còn lũng bùng tiếng tạc đạn nổ. Lá gù ram rập, buồn buồn cọ vào cổ, vào mặt anh. Linh chập chờn nhận ra những thân mía thẳng vuốt, lá mía nhọn hoắt in trên nền trời bàng bạc ánh hỏa châu. Mía! Cù lao Mía, cù lao Thạnh Quới đây rồi! Cuối cùng mình đã về tới đây. Thế còn Thúy? Thúy đâu? Linh chống tay ngồi dậy nhưng anh lại bủn rủn nằm vật xuống. Tay anh chạm phải một thân mía mập mạp. Linh lết tới, ghé miệng cắn vào thân mía. Cái vỏ giòn tan vụn trong miệng anh. Một thứ nước sanh sánh, ngọt ngào làm mềm cặp môi bầm giập của anh. Linh tê mê uống mãi dòng nước ngọt diệu kỳ đó. Anh lại ngã người xuống và mệt mỏi thiếp đi...

Một làn gió mát lạnh phả vào trán anh. Linh tỉnh dậy. Từ trên cao vọi vọi, một ngôi sao xanh đầu tiên đang nhấp nháy nhìn anh. Dưới nó một chút, mảnh trăng mọc muộn như một nét cười băng quơ treo lơ lửng giữa không gian mênh mông. Ngay chân anh, sóng vẫn mơn man vỗ vào bờ cát. Linh chớp mắt. Ngọn gió mát rượi vẫn vuốt ve khuôn mặt anh. Linh mở to mắt và đến lúc đó anh mới nhận ra đôi mắt Thúy đang đăm đăm nhìn anh. Chị cầm chiếc khăn rằn đắp nước, dịu dàng chườm trên trán Linh. Như một sự tất nhiên phải xảy ra, Linh nằm im, nhẹ nhẹ mỉm cười.

Thúy hỏi nhẹ như tiếng sóng:

- Anh tỉnh lại rồi... Chúng nó đánh anh có đau lắm không?

Linh khẽ lắc đầu:

- Còn Thúy?

- Dạ, không!

- Thúy đỡ anh ngồi dậy nhé! - Giọng Thúy thoáng một nét ngại ngùng.

Linh nhìn Thúy, không trả lời. Đêm nay trăng đẹp quá! Hương mía cứ thoang thoang đâu đây. Anh có thể tự ngồi dậy được rồi, nhưng anh vẫn muốn nằm như thế này. Nằm mãi trong bốn bề sóng nước và cạnh anh là dáng ngồi dịu hiền của Thúy. Thúy ơi! Em có biết lúc này tôi đang ao ước điều gì không? Đừng thẹn nhé. Tôi vô cùng muốn được nằm thế này và gói đầu vào lồng em...

- Thúy!

- Dạ! - Cô gái mở to đôi mắt đợi chờ...

Linh thấy sợ hãi trước tiếng "dạ" đó. Anh ngồi dậy, xoay người lại, vục đầu xuống nước. Nước bắn tung tóe lên cổ, lên vai anh. Linh muốn đứng thẳng dậy nhưng mắt anh hoa lên làm anh lảo đảo.

- Anh làm sao thế? - Thúy cuống quýt hỏi.

- Không! Tôi khỏe hẳn rồi, Thúy ạ!

- Máy anh đánh giỏi quá! Cái chi khu đã sập nát hết. Thằng Kiêu chết rồi hả anh?

Linh lặng đi một chút rồi lại vực đầu xuống nước. Anh không thể trả lời câu hỏi đó. Thằng phản bội đã vượt khỏi tay anh. Nó chưa chết đâu, Thúy hãy tha lỗi cho tôi. Chắc chắn rằng những ngày tới, cuộc chiến đấu của chúng ta sẽ còn diễn ra quyết liệt và gay gắt. Tôi sẽ còn dịp gặp lại nó.

Có tiếng máy bay lên thẳng phành phạch ở phía chợ. Thỉnh thoảng ở đó lại dội lên một tiếng nổ. Cả hai người đều chăm chú nhìn về hướng đó. Âm thanh ấy đã kéo họ trở về với hoàn cảnh thực tại.

- Tôi định thế này anh Tám... - Thúy nói - Anh yếu quá rồi. Anh xuôi sông về chỗ chú Út nghỉ trước đi. Tôi phải quay lại. Chắc thím Hai mong dữ lắm. Anh Phận có thể thay anh chỉ huy đơn vị.

Linh lắc đầu:

- Tôi còn đủ sức đánh bồi trận nữa. Thúy phải về báo cáo, tình hình với tỉnh đội. Tôi quay trở lại với anh em. Ngày mai còn đánh nữa. Ở đây đã có thím Hai và Thanh lo liệu được rồi. Ngày mai Thúy ra.

Thúy cắn cắn ngọn tóc một lát rồi ngẩng lên:

- Vậy cùng quay trở lại, anh Tám nha!

- Đây tới cầu bao xa, Thúy?

- Chừng cây số. Giá có một chiếc ghe nhỏ ngược nước thì tốt quá! - Thúy lo lắng nhìn lên vòm trời. Bầu trời lúc nãy quang quẻ là thế mà bây giờ vùn vụt những đám mây đen. Những ngôi sao nhòa dần đi rồi mất hẳn. Gió thổi xôn xao trong rừng mía. Trời tối sầm lại.

Một tia chớp đầu tiên chém nhanh xuống mặt sông. Khéo mưa mát! Ở vùng này thường có những cơn mưa thoát di như thế.

- Mưa càng dễ đi, anh Tám ạ! - Thúy ngồi co ro có vẻ rét, nhưng giọng nói vui hẳn lên.

Linh giật thót người khi có một giọt mưa đầu tiên rơi xuống cổ. Thế rồi mưa gõ giòn tan trên lá mía, mưa vỡ tan dưới sông. Linh muốn cởi tấm áo rằn ri che mưa cho Thúy quá nhưng anh vẫn ngồi im ngửa mặt đón mưa. Mưa rơi trên cát không có thanh âm. Thỉnh thoảng khuôn mặt Thúy lại rạng lên trong những tia chớp sáng trắng. Thúy đẹp quá!

Chợt Thúy reo lên:

- Đi! Đi lại đây anh Tám! Đầu kia có nơi trú mưa. Nhưng... có trễ mất không anh?

- Còn sớm. Mình sẽ ráng đến trước lúc trời sáng. Trú đỡ một lúc đi. Thúy có vẻ lạnh rồi đấy!

- Không hề gì! Lo cho anh thôi.

Hai người chạy nhanh lại một cái lều gần đó. Lều thấp như một cái nấm, bé tí, xung quanh trống trơn. Thúy nhẹ nhàng chui vào. Linh ngần ngại đứng bên ngoài.

- Vào đi anh không ướt hết! - Thúy giục.

Linh khẽ lách vào. Lều chật quá! Chắc cửa người coi mía. Linh ngồi xuống, lưng dựa một nửa ngoài trời mưa. Bóng tối bao trùm lên hai người. Mưa ngày một nặng hạt.

Thúy cũng ngồi lùi ra, cả người hầu như ló ra bên ngoài lều Linh hốt hoảng:

- Kìa, Thúy ngồi xích vào đây, ướt hết rồi!

- Thúy bắt chước anh đó chứ!

Linh bối rối xích lại gần Thúy. Họ ngồi gần như châu đầu vào nhau. Gió từ sông lùa thông thoáng vào lều. Mấy sợi tóc ướt của Thúy bay vào mắt anh nhộn nhột. Linh ngồi im, không dám thở mạnh. Từ lúc còn ngồi yên bờ sông, đã mấy lần anh định nói ra "điều ấy". Nhưng lúc này, ngồi bên Thúy, gần lắm anh lại thấy lười mình cứng lại. Thúy cũng ngồi im, chìm hẳn vào trong bóng tối căn lều. Ngột ngạt quá! Tiếng mưa hình như cũng đứng đi. Tự nhiên Linh lại giật thót người. Anh muốn cơn mưa cứ kéo dài mãi, không bao giờ tạnh. Hoặc giả lúc này có tiếng sét cực mạnh, Thúy sẽ dựa vào anh. Anh đủ cam đảm để nói với Thúy, nói ngắn thôi. Mấy sợi tóc của Thúy vẫn đùa giỡn trên mặt anh. Nhịp thở của anh như bị nén lại. Trời đất! Sao mình nhút nhát, rụt rè thế. Cứ nói ra đi. Còn có dịp nào hơn thế này nữa đâu.. Linh hắng giọng ngẫm trong cổ.

- Thúy ơi!

- Dạ!

Linh lại im bật. Tiếng "dạ" mềm mại, ngọt ngào đến nỗi anh có cảm tưởng những điều mình nói ra sẽ rất lố bịch và vô duyên. Một tia chớp xẹt ngang qua căn lều. Cặp mắt ấy đang lay láy nhìn anh. Linh chớp mắt. lúng túng:

- Mưa... mưa buồn cười nhỉ?

Thúy cười khúc khích:

- Mưa mà buồn cười. Buồn khóc mới phải chứ? Mấy anh người bắc nói tức cười thiệt!

- Tức mà lại cười?

Thúy lại cười khúc khích. Im lặng một chút, giọng nói của Thúy trở nên xa vắng:

- Anh Tám có nhớ hôm nào vượt sông Sài Gòn không?

- Hôm đó chút nữa thì... Nhìn Thúy, thấy... tội quá!

- Vậy mà đã bốn năm rồi! Sau này thắng lợi, anh Tám định làm gì?

-Tôi sẽ đi học lại. Còn Thúy?

- Thúy về với má. Thúy chỉ thích trồng cây chăm trái thôi. Ngày ấy Thúy sẽ mời anh ăn chôm chôm, sầu riêng, măng cụt ở vườn nhà Thúy...

"Còn tôi, tôi muốn mời Thúy ra thăm Hà Nội, thăm Lăng Bác.. Thúy có đồng ý không?" - Linh vừa định nói ra điều ấy thì Thúy đã suýt nhẹ:

- Hình như có tiếng mái chèo, anh Tám ạ!

Linh căng tai nghe Ngóng nhưng chỉ thấy có tiếng sóng hòa vào tiếng gió rì rào. Thúy chỉ ra sông. Linh khẽ xoay người nằm sát xuống đất, nhìn hắt lên. Ngay mí nước, có một bóng người đang đưa nhẹ bai chèo Chiếc ghe như một dấu "á" trôi êm trên mặt nước. Thình thoảng cái đầu người ấy lại quay qua quay lại như tìm kiếm ai.

Một tia chớp như từ đáy sông chém ngược lên. Cả chiếc ghe như ngập trong một đám cháy vừa bùng sáng. Trong ánh sáng chói loà ấy,

Linh kịp nhận ra người dang chèo là một ông già mặc bà ba trắng.

Anh thốt lên:

- Chú Ba lò!?
- Đúng chú Ba vườn mía rồi! Sao chú lại ở đây?
- Chú đang tìm ai. Hay ông già cũng là thám...
- Không. Để Thúy ra gặp coi.
- Có nên không, Thúy? Bọn địch biết chúng mình còn lảng vảng ở đây, có thể chúng tung người đi dò dẫm.
- Không! Riêng chú Ba Thúy hiểu. Cứ thử ra coi. Cái lều này của chú đó!

Chiếc ghe đã trôi đến gần hai người. Thúy đi ra mé nước, gọi khẽ:

- Chú Ba hả, chú Ba?

Ông già có vẻ giật mình, ngoảnh mặt ra sông, tay chèo ghì lại.

- Cháu đây mà, chú!

Đã nhận được hướng gọi, chú vội vàng dё ghe vào bờ rồi quờ quạng nhảy lên. Chú đứng im một lát rồi từ từ đi đến trước mặt

Thúy, hỏi lão phào:

- Con Năm đó phải hông?

- Dạ!

- Trời đất quý thần ơi! Sao con lại ở đây? Còn ai nữa không?

- Còn anh Tám, chú à! Anh Tám là...

- Khỏi! Khỏi! Thằng Tám người bắc chú biết rồi. Ai nữa?

- Dạ hết! Chú đi đâu đấy? - Linh cũng đi ra.

- Thằng Tám đấy hả? - Chú run run nắm lấy cánh tay Linh - Có đứa nào làm sao không, con? Tội nghiệp! Ướt hết rồi. Chờ... chờ già một chút! - Chú lại quờ quạng quay lại ghe lục tìm cái gì rồi ôm gần chục ổ bánh mì và cái can nhỏ đi lên - Ăn đi! Ăn đi các con. Mỗi đứa làm hớp rượu cho ấm người.

Thúy rót rượu ra nắp can đưa cho Linh:

- Anh Tám uống một chút đi! - Chì. quay sang chú Ba - Đêm nay chú không đi đăng cá sao, chú?

- Không... À cũng đi kiếm chút đỉnh! - Chú ngửa mặt nghe ngóng
- Thế còn anh em đâu?

- Ai ạ?

- Đừng giấu già nữa! Hồi chiều chú ra chợ mua xì rượu gặp thằng Đảnh. Nó ăn mặc lạ ngoắc, mắt mù lòa nhìn mãi không ra. Chú định vẫy nó nhưng lại nghĩ nó đang làm công chuyện nên đành rẽ vào quán mà bụng dạ không yên. Ai dè nó đi theo chú nói sát vào tai:

"Về nhà đi, chú Ba". Rồi nó đi luôn. Chú đoán chắc có điều gì quan trọng. Uống hết xị rượu, chú quyết định không trở lại nhà nữa. Chú mò xuống ghe chèo ra đây. Chú nghĩ trong bụng: chắc đêm nay đánh to. Ta cứ ra đây đón lõng xem sao. Chi khu nó nằm kề sông, biết đâu chả có người đảng mình sẩy chân sẩy tay trôi dạt đến đây. Hồi nãy nghe súng trên cầu bắn xuống, nóng ruột quá, chú cứ chèo đi chèo lại... Thế... thế anh em đâu? Còn cả không?

- Dạ, còn đủ. Anh em đang ở trong chợ. Mai đánh nữa! - Linh trả lời.

- Thăng Đánh?

- Ảnh cũng ở trong đó, chú à? - Thúy bẻ nửa ổ bánh đưa cho Linh.

- Ôi! Vậy thì sung sướng quá! Khi tối nghe tiếng nổ, chú biết cái chi khu đi đời rồi. Nếu... Nếu có gặp thằng con già, các con gọi về giùm. Ngày mai nếu yên hàn, thằng Tám dẫn tất cả đến nhà chú. Còn con heo, chú sẽ nói bà già ngả ra, nhậu thiệt tình một bữa!

Linh "dạ". Anh bồn chồn nhìn đồng hồ rồi nhìn Thúy.

Chú Ba hỏi đột ngột:

- Bây giờ mấy con cần chú giúp việc gì nào?

- Dạ thưa chú - Thúy ngập ngừng - Vừa rồi bọn cháu bị...

- Khỏi! Khỏi! - Ông già lại ngắt lời - Nghe súng nổ trên cầu là biết các con bị nạn rồi. Bây giờ cần trở lại chợ với anh em phải hông? Vậy

lên ghe đi! Chú sẽ chở theo con đường kín nhất.

- Dạ! Chúng cháu tự đi được ạ. Chỉ dám phiền mượn chú chiếc ghe.

- Không được! - Giọng ông trở nên quyết đoán - Mấy con không thể tinh tường bằng chú được. Từ nhỏ chú đã đi lại trên những con rạch này. Mà rủi có chết, chú cũng không ân hận gì.

- Nếu vậy - Thúy cố lấy giọng dứt khoát - Chúng cháu sẽ không dám phiền tới chú nữa. Chúng cháu lội vậy. Ta đi, anh Tám!

- Khoan! - Ông già gọi giật giọng rồi đứng im. Một lúc sau, ông mới trầm trầm thốt lên - Thế là con Năm không thương chú. Cả đời chú có một lần này mà con cũng không cho. Thôi được, thân già này bắt lặc rồi. Đó! Ghe! Mấy con lấy đi. Làm sao thì làm, đứng để đặng chúng nó. Già này không muốn...

Thúy nắm chặt tay ông già, nói tha thiết:

- Chú Ba tha lỗi cho cháu... Cháu hiểu lòng chú.

Ông già vườn mía không nói thêm một lời nào nữa, lặng lẽ đi vào lều Mưa cũng vừa dứt hạt.

Con nước đang ròng.

Chiếc thuyền con vát vả trôi ngược dòng. Tiếng bìm bịp kêu âm âm hai bờ. Tiếng bìm bịp đêm nay kêu sao bí hiểm quá! Thúy ngồi ở lái. Linh ngồi mãi quạt giằm bơi phụ. Trong đêm khuya khoắt, tiếng mái giằm khua nước vang lên như thác đổ. Chiếc ghe chạt vạt đâm vào một cửa rạch. Phải đi tới ngọn rạch mới bứt lên gò bám vào chợ được.

Linh hỏi khẽ:

- Thúy còn vũ khí không?

- Không! Anh?

- Không!

- Kệ! Cứ đi đi. Anh chú ý bên trái, Thúy bên phải nha!

Linh gạt đầu. Trước con rạch nhỏ đầy cạm bẫy rình rập, Linh bỗng cảm thấy mình lúng túng vụng về. Vô tình anh chấp nhận sự chỉ huy dịu dàng của Thúy.

Con rạch tối om như một cái hang. Cành lá hai bờ giao nhau như một mái nhà lay động.

- Anh ngồi thật thấp xuống và đừng chèo nữa. Bơi một giầm cho đỡ khua.

Linh ngoan ngoãn ngồi xuống khoang thuyền. Không có một khẩu súng, một trái tạc đạn trong tay, anh thấy trống trải lạ lùng. Không biết phải làm gì, anh cầm chặt cái bai chèo mỏng tang. Đành phải lấy miếng gỗ này làm vũ khí vậy.

Có tiếng "soạt" mạnh trên bờ. Lính chẳng? Bất giác Linh nhao người che cho Thúy. Im lặng...

Tiếng Thuý ầm áp ngay bên tai anh:

- Con chồn ăn đêm đó! Anh cứ ngồi xuống đi.

- Thúy nghỉ đi, tôi chèo cho!

- Thúy thuộc đường hơn anh.

Chiếc ghe vẫn nhích chậm chạp. Linh xem đồng hồ: còn hai tiếng nữa trời sáng. Liệu có kịp không? Chắc lúc này anh em đang mong mình lắm. Không hiểu Phận đã triển khai công sự xong chưa? Sáng mai tất cả các trận địa đều nhất loạt nổ súng.

Chiếc ghe bỗng rùng mạnh rồi khựng lại.

- Gì vậy, Thúy?

- Chắc vướng lưới.

- Để tôi xuống gỡ.

Linh thả chân tuồn xuống nước. Có cái lưới của ai dăng ngang rạch. Những mắt lưới vướng vào đầu ghe chặt cứng. Dứt ra không được, Linh ghé răng cắn... Chiếc ghe bật lùi lại.

Linh leo lên, tay cầm con cá mằm mằm đưa cho Thúy:

- Cá này!

- Ở đâu vậy?

- Cá mắc lưới. Để đây mai kho nhé!

- Không! Thả đi... Mai Thúy kiếm cá khác cho anh.

Linh xòe bàn tay sát nước. Con cá ngựa quẫy mạnh một cái rồi mất tăm.

- Nè anh!

Linh nhìn lên. Cánh tay mờ mờ của Thúy đang đưa về phía anh. Tay Linh chạm phải chiếc khăn rằn.

- Anh quàng đi cho đỡ lạnh, Thúy chèo ấm rồi.

Linh băng khuâng quàng chiếc khăn quanh cổ. Chiếc khăn mỏng còn vẫn vương hơi ấm của Thúy... Người anh nóng ran lên trong một cảm xúc khó tả.

Nước ròng chậm hơn.

Chiếc ghe trườn đi thấy nhẹ nhàng. Mái giầm trên tay Thúy không còn vuốt lên khỏi mặt nước nữa. Nó mơn man khoét sâu trong lòng rạch. Linh mừng thầm. Đã trót lọt được hơn nửa con rạch rồi. Chỉ còn một đoạn nữa thôi. Lên được bờ là đất dụng võ của mình. Dù bọn địa phương quân¹ (Lính bảo an), bọn nghĩa quân² () hay bọn chủ lực nằm kín đường kín đất đi nữa, mình cũng thừa sức dẫn Thúy đi lọt. Cái gì kêu lạnh tanh trên đầu ấy nhỉ? Linh hơi kiểng chân, vớ tay lên. Tay anh chạm phải những trái sầu riêng to bằng cái chóp mũ đang cọ gai vào nhau. Thảo nào từ nãy đến giờ cứ thoang thoảng cái hương vị của mít, của dứa, của chuối.

Anh thì thào hỏi:

- Rạch "Sầu riêng" hả Thúy?

- Dạ! Anh ngồi im đi. Đoạn này chúng ưa kích lắm.

Linh cười. Kích gì? Hồi tối bị đau như vậy chắc nó phải co lại rồi. Sức mảy mà bung ra án ngữ được mãi. Chà! Thơm quá! Nghe nói con trai má Sáu, đồng chí bí thư huyện uỷ ngày xưa hy sinh tại con rạch này. Ngày ngày những người dân qua lại đây đều kính cẩn nhìn vào chỗ đồng chí ngã xuống. Chỗ ấy lúc nào cũng có những nén

nhang cấm vội vã. Không biết anh ấy chết ở đoạn nào nhỉ? Ngày mai nói Thúy dẫn ra thăm mới được.

Đột nhiên Thúy ghìim sững ghe lại.

- Anh có ngửi thấy mùi gì không?

Linh hít một hơi thật sâu:

- Không, không thấy gì cả ngoài mùi sầu riêng.

- Có mùi thuốc thơm...

- Hả?... - Linh nín thở một chút rồi hít mạnh - Đúng rồi! Có cả tiếng rải bông-sô nữa. Chắc chúng nó nằm lâu, trời lạnh giở bạt ra đắp?... -

Làm sao bây giờ, Thúy?

- ...?

- Quay lại vòng đường khác à?

- Không được. Rạch kia còn khó hơn.

- Chịu!... Không có một trái tạc đạn nào! - Linh siết chặt cái giắc trong tay - Đi, cứ đi đi! Không thể quay về được! Không thể bỏ anh em

trong ấy được... - Thấy Thúy ngồi im, anh quyết định - Thúy quay lại nhé. Tôi đi một mình. Tôi nắm được đường rồi. Không nên mạo hiểm cả hai.

Thúy vẫn im lặng. Một lát chị hất mạnh tóc ra sau:

- Không ai về cả. Bây giờ anh ngồi lại đây, tôi chèo mở đường trước. Có thể chúng chỉ phục một bên bờ. Chèo sát bên kia có thể lọt.

- Tôi cùng đi!

- Hai người công kênh lắm, dễ lộ.

- Vậy Thúy ở lại, tôi đi. Tôi là con trai, tôi nhanh hơn.

- Anh Tám Sao lúc nào anh cũng bướng bỉnh quá hời - Thúy dịu giọng - Đây là sông nước quê hương Thúy, Thúy rành hơn anh. Hơn nữa..

Bộ đội đang cần có anh. Ngày mai hòa bình rồi... Thúy!

Chị bỗng nhoẻn cười:

- Vậy nghe! Hung hăng vừa chứ, anh con trai Hà Nội ạ? Tôi đi chút xíu về ngay.

Như một mệnh lệnh không thể chống được, Linh âm thầm leo lên bờ. Khi mái giầm trên tay Thúy vừa hạ xuống nước, anh bỗng gọi thảng thốt:

- Thúy!

- Dạ!

Thúy hơi xoay mặt lại, trong bóng đêm mịt mờ, mắt chị đăm đăm nhìn anh. Anh đứng lên, kéo mạn thuyền vào sát bờ. Con mắt ấy đã ở ngay trước mắt anh.

- Thúy ơi!...

- Anh!

- Thúy còn... còn giận tôi không? Tôi... tôi...

- Đừng! Đừng nói gì cả, anh! Thúy hiểu anh. Thúy đi đây!

Chị cạy nhẹ bai phèo. Chiếc ghe chìm dần trong bóng tối.

Ngồi dưới gốc sầu riêng, bụng dạ Linh còn cào như ăn phải lá dại. Anh hết đứng lại ngồi. Thúy đi tới đâu rồi? Con rạch ngoằn ngoèo vẫn âm thầm, lạnh lẽo. Từ những lùm cây hai bờ, Linh tưởng như có những họng súng đen ngòm, những bệ cong của mìn trái đang hướng vào chiếc ghe nhỏ mỏng manh. Chùm sầu riêng vẫn cọ gai vào nhau lách cách trên đầu. Tự nhiên anh thấy chân mình run lên từng đợt. Run quá! Run không thể kìm được nữa. Anh ghì trần vào một trái sầu riêng. Vẫn run. Chưa bao giờ anh lại run lạ lùng thế này. Hay là... Linh tính như báo cho anh biết một điều gì... Không! Sẽ không có chuyện gì xảy ra được với Thúy. Dứt khoát là như vậy. Thúy sẽ khôn khéo tránh né được hết. Anh giận mình ngồi đây bất lực. Đáng lẽ mình không nên để Thúy đi một mình. Sao mình lại có thể dễ bảo như một thằng khờ thế nhỉ? Lại một sự ngu ngốc nữa, Linh ạ! Mà y hổng quá rồi. Chao! Giá bây giờ có một trái tạc đạn, mình sẽ dứt khoát bơi theo chiếc ghe ấy...

Bỗng một tiếng nổ dội lên ghê rợn. Linh giật nảy người. Tiếng nổ nữa, rồi hàng loạt đạn các loại rú lên. Phía ấy, đạn bay chùm chùm xuống nước, lửa đạn qua đạn lại quáng mắt.

- Khở rồi Thúy ơi!

Linh rên lên một tiếng rồi không còn biết gì nữa, anh nhảy ào xuống nước. Nước quán lấy ngực anh lôi trở lại. Anh bám lấy những

rể cây nhoài lên. Những tràng đạn rộ lên một chập nữa rồi ắng xuống, chỉ còn lẻ tẻ một vài phát súng bắn vu vơ. Mùi khét của thuốc súng, mùi tanh của cây lá xộc vào mũi anh. Linh choáng váng. Anh như thấy có cả mùi máu trong đó. Thế là Thúy bị rồi! Tôi nói em có chịu nghe đâu. Đau quá!...

Đúng lúc thất vọng ghê gớm như vậy, anh lại nhìn thấy chiếc ghe đang lạng vào bờ. Thúy vẫn ngồi đó, đang bát nhẹ mái giằm.

Anh kéo sát ghe vào mình, cười như mếu:

- Tôi tưởng Thúy...

Thúy cười tươi tỉnh:

- Chết làm sao được, anh! Thúy ném một trái sầu riêng xuống nước. Nó tưởng người, bắn loạn xạ. Vậy là nó bọc lộ chỗ nằm rồi. Mình có thể đi tốt.

- Thúy... - Anh định trèo lên ghe - Thúy nghỉ đi, để tôi lái.

- Gượm! Tắt nước hăng anh!

Thúy cầm cái hăng-gô nhẹ tay mức nước trong lòng ghe. Đúng lúc cô gái thả gô nước đầy xuống rạch thì một viên đạn băng quơ ở đâu xẹt tới. Thúy rùng người lên rồi giục vào lòng ghe. Cái gô rơi bùm xuống nước.

Linh tái mặt trèo lên. Thúy đang rên nhè nhẹ. Anh luống cuống sờ khắp người Thúy... Bàn tay anh run run dừng lại ở ngực cô gái. Từ đó, máu nóng đang sôi bọt. Anh giật chiếc khăn rằn nơi cổ, xé áo băng chặt lấy vết thương. Thúy khẽ kéo mảnh áo che ngực lại. Chị rướn người lên đau đớn.

Linh đứng phắt dậy, mắt trừng trừng nhìn về phía có tiếng nổ. Anh nghiêng chặt răng. Trời ơi! Nếu bây giờ tao có một trái tạc đạn, một trái thoi. Chúng mày sẽ... Trong lòng ghe, Thúy cũng đang nghiêng răng trèo treo. Cả thân hình chị co rụt lại. Linh nhăn mặt xót xa, Thúy đang dần cơn đau để giữ cái sống cho mình!... Không! Phải cứu lấy Thúy đã! Anh vục ngập giẫm khoét mạnh trong lòng nước. Gập chiều nước xuôi chiếc ghe lao đi ào ào...

Cù lao Mía lại bắt thần hiện ra. Linh chéch mũi găm thẳng vào. Sườn ghe vừa chạm cát sền sệt, Linh vội quăng giẫm bể Thúy lên bờ. Anh đứng sững, đưa mắt tìm túp lều lúc nãy. Xung quanh mờ mịt. Anh chạy lên chỗ cao hơn. Vẫn những vệt đen dài trải. Lạc chỗ rồi! Có trời mà biết cái túp lều và ông già ấy nằm hướng nào. Anh nhẹ đặt Thúy xuống cát, lấy lá mía khô kê cao đầu chị lên.

Người con gái nằm thêm thiếp, không động dậy tóc xõa che kín ngực. Nét mặt Thúy dịu dịu như cô gái ngủ say giữa bốn bề sông nước. Mảnh trăng mọc muộn đã lên tới đỉnh đầu đang trải ánh sáng menh mang lên cồn cát.

Anh lay gọi:

- Thúy! Thúy ơi! Tỉnh lại đi. Tôi đây. Linh đây!

Cô gái động dậy cánh tay rồi từ từ mở mắt ra. Nhận ra Linh, đôi môi cô gái nhẹ cười. Chị nói thoảng như mơ:

- Đây là... là đâu anh?

- Cù lao Mía, Thúy ạ! Thúy có đau lắm không?

Thúy nhắm mắt lại. Chị cựa mình cố nhắc người dậy nhưng đầu chị cứ đầm xuống. Linh gượng nâng Thúy lên ngồi dựa vào ngực

mình. Đôi chân chị đuổi dài trên cát.

Thúy thì thầm:

- Anh Linh... Có phải anh thiệt đó không?

- Anh thật đây, Thúy ạ! Anh đang ngồi cạnh em đây!

- Sao... Sao lúc này anh... gần gũi thế!... Đừng... Đừng bao giờ bướng bỉnh. Đừng... Đừng bao giờ xa lạ nữa, nghe anh!...

Linh đắm người đi. Anh đưa tay phải khẽ mấy hạt cát vương trên tóc Thúy. Mái tóc chải dài xuống ngực.

- Thúy tha lỗi cho anh. Anh đã xử sự nhiều cái làm em buồn.

- Không!... Anh tốt lắm. Em...Em chưa hiểu anh...

- Em biết không? Em đầy mâu thuẫn. Em sâu hun hút, em cứ kéo anh xuống...

- Ngày mai hoà bình. Em... Em chỉ muốn anh sống... Xa nhà mười năm rồi... Chắc má anh đỏ mắt chờ mong...

Thúy nấc giật lên, rồi rũ đầu xuống.

- Không!... Sao thế này? - Linh kinh hãi buông Thúy ra, đứng phắt dậy - Thúy nằm đây chờ anh một chút. Anh chạy đi tìm chú Ba đưa em về "cứ"!

- Đừng!...- Thúy nói yếu ớt - Anh đừng đi... Em biết... không kịp nữa rồi... Anh ngồi xuống đi... Cầm lấy tay em... Nắm chặt vào... Thế! Đỡ em dậy như lúc nãy ấy... Thế! Thế!... Thôi được rồi!...- Đôi mắt Thúy nhìn lên Linh với vẻ yêu thương - Linh ơi... Anh cứ để em

nằm đây... Có anh là em vui lắm rồi... - Thúy giụi đầu vào ngực anh, tiếng nói càng thoảng đi - Linh... Anh nói đi... Lúc này em muốn được nghe...

Linh âu yếm vén nhẹ những sợi tóc mềm mại của Thúy sang bên. Anh nhìn thật sâu vào đôi mắt Thúy rồi cúi sát xuống, bồi hồi:

- Vâng! Anh nói đây. Anh đã muốn nói điều ấy từ lâu. Thúy!... Anh yêu em!

Thúy hơi rùng mình một cái rồi khép mắt lại. Cả khuôn mặt chị ngời lên vẻ đẹp thanh thản.

Linh áp nhẹ môi lên chiếc sọ màu hồng nhạt nhỏ xíu như một mảnh lá vú sữa vương trên gò má Thúy. Gò má lạnh lạnh...

Anh ôm chặt lấy khuôn mặt thân yêu đó, kêu lên:

- Em làm sao thế?... Em phải sống, em không thể chết được ngày mai em còn đưa anh về thăm má.

Ngồi dưới gốc sầu riêng, bụng dạ Linh cồn cào như ăn phải lá dại. Anh hết đứng lại ngồi. Thúy đi tới đâu rồi? Con rạch ngoằn ngoèo vẫn âm thầm, lạnh lẽo. Từ những lùm cây hai bờ, Linh tưởng như có những họng súng đen ngòm, những bễ cong của mìn trái đang hướng vào chiếc ghe nhỏ mỏng manh. Chùm sầu riêng vẫn cọ gai vào nhau lách cách trên đầu. Tự nhiên anh thấy chân mình run lên từng đợt. Run quá! Run không thể kìm được nữa. Anh ghì trần vào một trái sầu riêng. Vẫn run. Chưa bao giờ anh lại run lạ lùng thế này. Hay là... Linh tính như báo cho anh biết một điều gì... Không! Sẽ không có chuyện gì xảy ra được với Thúy. Dứt khoát là như vậy. Thúy sẽ khôn khéo tránh né được hết. Anh giận mình ngồi đây bất

lực. Đáng lẽ mình không nên để Thúy đi một mình. Sao mình lại có thể dễ bảo như một thằng khờ thế nhỉ? Lại một sự ngu ngốc nữa, Linh ạ! Mà y hổng quá rồi. Chao! Giá bây giờ có một trái tạc đạn, mình sẽ dứt khoát bơi theo chiếc ghe ấy...

Bỗng một tiếng nổ dội lên ghê rợn. Linh giật nảy người. Tiếng nổ nữa, rồi hàng loạt đạn các loại rú lên. Phía ấy, đạn bay chùm chùm xuống nước, lửa đạn qua đạn lại quáng mắt.

- Khổ rồi Thúy ơi!

Linh rên lên một tiếng rồi không còn biết gì nữa, anh nhảy ào xuống nước. Nước quán lấy ngực anh lôi trở lại. Anh bám lấy những rễ cây nhoài lên. Những tràng đạn rộ lên một chập nữa rồi ắng xuống, chỉ còn lẻ tẻ một vài phát súng bắn vu vơ. Mùi khét của thuốc súng, mùi tanh của cây lá xộc vào mũi anh. Linh choáng váng. Anh như thấy có cả mùi máu trong đó. Thế là Thúy bị rồi! Tôi nói em có chịu nghe đâu. Đau quá!...

Đúng lúc thất vọng ghê gớm như vậy, anh lại nhìn thấy chiếc ghe đang lạng vào bờ. Thúy vẫn ngồi đó, đang bát nhẹ mái giằm.

Anh kéo sát ghe vào mình, cười như mếu:

- Tôi tưởng Thúy...

Thúy cười tươi tỉnh:

- Chết làm sao được, anh! Thúy ném một trái sào riêng xuống nước. Nó tưởng người, bắn loạn xạ. Vậy là nó bọc lộ chỗ nằm rồi. Mình có thể đi tốt.

- Thúy... - Anh định trèo lên ghe - Thúy nghỉ đi, để tôi lái.

- Gượng! Tắt nước hăng anh!

Thúy cầm cái hăng-gô nhẹ tay mức nước trong lòng ghe. Đúng lúc cô gái thả gô nước đầy xuống rạch thì một viên đạn băng quơ ở đầu xẹt tới. Thúy rùng người lên rồi giục vào lòng ghe. Cái gô rơi bùm xuống nước.

Linh tái mặt trào lên. Thúy đang rên nhè nhẹ. Anh luống cuống sờ khắp người Thúy... Bàn tay anh run run dừng lại ở ngực cô gái. Từ đó, máu nóng đang sôi bọt. Anh giật chiếc khăn rằn nơi cổ, xé áo băng chặt lấy vết thương. Thúy khẽ kéo mảnh áo che ngực lại. Chị rướn người lên đau đớn.

Linh đứng phắt dậy, mắt trừng trừng nhìn về phía có tiếng nổ. Anh nghiến chặt răng. Trời ơi! Nếu bây giờ tao có một trái tạc đạn, một trái thôi. Chúng mày sẽ... T

rong lòng ghe, Thúy cũng đang nghiến răng trào trợn. Cả thân hình chị co rụt lại. Linh nhăn mặt xót xa, Thúy đang dần cơn đau để giữ cái sống cho mình!... Không! Phải cứu lấy Thúy đã! Anh vục ngập giầm khoét mạnh trong lòng nước. Gập chiều nước xuôi chiếc ghe lao đi ào ào...

Cù lao Mía lại bất thần hiện ra. Linh chếch mũi găm thẳng vào. Sườn ghe vừa chạm cát sền sệt, Linh vội quăng giầm bé Thúy lên bờ. Anh đứng sững, đưa mắt tìm túp lều lúc nãy. Xung quanh mờ mịt. Anh chạy lên chỗ cao hơn. Vẫn những vệt đen dài trải. Lạc chỗ rồi! Có trời mà biết cái túp lều và ông già ấy nằm hướng nào. Anh nhẹ đặt Thúy xuống cát, lấy lá mía khô kê cao đầu chị lên.

Người con gái nằm thêm thiếp, không động dậy tóc xõa che kín ngực. Nét mặt Thúy dịu dịu như cô gái ngủ say giữa bốn bề sông

nước. Mảnh trăng mọc muộn đã lên tới đỉnh đầu đang trải ánh sáng mênh mang lên cồn cát.

Anh lay gọi:

- Thúy! Thúy ơi! Tỉnh lại đi. Tôi đây. Linh đây!

Cô gái động dậy cánh tay rồi từ từ mở mắt ra. Nhận ra Linh, đôi môi cô gái nhẹ cười. Chị nói thoảng như mơ:

- Đây là... là đâu anh?

- Cù lao Mía, Thúy ạ! Thúy có đau lắm không?

Thúy nhắm mắt lại. Chị cựa mình cố nhắc người dậy nhưng đầu chị cứ đầm xuống. Linh gượng nâng Thúy lên ngồi dựa vào ngực mình. Đôi chân chị duỗi dài trên cát.

Thúy thì thầm:

- Anh Linh... Có phải anh thiệt đó không?

- Anh thật đây, Thúy ạ! Anh đang ngồi cạnh em đây!

- Sao... Sao lúc này anh... gần gũi thế!... Đừng... Đừng bao giờ bướng bỉnh. Đừng... Đừng bao giờ xa lạ nữa, nghe anh!...

Linh đấm người đi. Anh đưa tay phủi khế mấy hạt cát vương trên tóc Thúy. Mái tóc chải dài xuống ngực.

- Thúy tha lỗi cho anh. Anh đã xử sự nhiều cái làm em buồn.

- Không!... Anh tốt lắm. Em...Em chưa hiểu anh...

- Em biết không? Em đầy mâu thuẫn. Em sâu hun hút, em cứ kéo anh xuống...

- Ngày mai hoà bình. Em... Em chỉ muốn anh sống... Xa nhà mười năm rồi... Chắc má anh đỏ mắt chờ mong...

Thúy nắc giật lên, rồi rũ đầu xuống.

- Không!... Sao thế này? - Linh kinh hãi buông Thúy ra, đứng phắt dậy - Thúy nằm đây chờ anh một chút. Anh chạy đi tìm chú Ba đưa em về "cứ"!

- Đừng!...- Thúy nói yếu ớt - Anh đừng đi... Em biết... không kịp nữa rồi... Anh ngồi xuống đi... Cầm lấy tay em... Nắm chặt vào... Thế! Đỡ em dậy như lúc nãy ấy... Thế! Thế!... Thôi được rồi!...- Đôi mắt Thúy nhìn lên Linh với vẻ yêu thương - Linh ơi... Anh cứ để em nằm đây... Có anh là em vui lắm rồi... - Thúy giục đầu vào ngực anh, tiếng nói càng thoảng đi - Linh... Anh nói đi... Lúc này em muốn được nghe...

Linh âu yếm vén nhẹ những sợi tóc mềm mại của Thúy sang bên. Anh nhìn thật sâu vào đôi mắt Thúy rồi cúi sát xuống, bồi hồi:

- Vâng! Anh nói đây. Anh đã muốn nói điều ấy từ lâu. Thúy!... Anh yêu em!

Thúy hơi rùng mình một cái rồi khép mắt lại. Cả khuôn mặt chị ngời lên vẻ đẹp thanh thản.

Linh áp nhẹ môi lên chiếc sọ màu hồng nhạt nhỏ xíu như một mảnh lá vú sữa vương trên gò má Thúy. Gò má lạnh lạnh...

Anh ôm chặt lấy khuôn mặt thân yêu đó, kêu lên:

- Em làm sao thế?... Em phải sống, em không thể chết được ngày mai em còn đưa anh về thăm má.

Thúy lại mở mắt ra:

- Đừng buồn nghe anh! Em không đưa anh... về vườn ăn trái cây... được nữa rồi... Anh ghé thăm má... giúp em. Má chỉ có... một mình em!... Thôi! Ở lại... mạnh giỏi nghe anh!...

Như bị sét giáng xuống đầu, Linh ôm chặt Thúy trong tay, đứng vùng dậy. Loạng choạng đi được mấy bước, anh bỗng khựng lại. Thúy đã nằm lạnh ngắt trong tay anh. Linh nấc lên một tiếng. Anh ngửa mặt nhìn trời...

Gió sông vẫn lao xao trong bạt ngàn lá mía...

... Đường chân trời đã ràng rạng sáng. Đột nhiên, như một phép lạ thần kỳ bầu trời phía ấy bỗng hồng rực lên trong những tiếng nổ rền đất. Tiếng nổ dồn dập, tiếng nổ kéo dài làm cả cù lao Mía cũng rung rinh. Trận hiệp đồng tiến công trong toàn tỉnh đã mở màn...

NẮNG ĐỒNG BẰNG

Chu Lai
www.dtv-ebook.com

Kết Thúc

Rừng miền Đông không thấy tiết xuân. Sáng ra có gió lạnh se se. Trưa đến, nắng lại bùng lên oi ả. Chiều có cái mát mẻ của thu sang. Và khi đêm xuống thì rét thực sự. Mắc võng giữa rừng đã phải đốt củ sưởi. Nhưng vẫn chưa phải là xuân. Rừng vẫn xanh tươi một màu của cây lá. Tịnh không có một ngày mưa dầm rả rích.

Xuân về nơi đây chỉ là dấu hiệu chấm dứt những trận mưa dầm và bắt đầu vào mùa khô dằng dặc.

Thượng nguồn sông Sài Gòn vẫn chờ nặng trong lòng nguồn nước của sáu tháng mưa tích tụ lại. Sông đổ đấn hồng hào, nhưng hai bên bờ không tìm thấy một vạt phù sa. Gió vẫn mang theo cái vị nồng nồng tanh tanh của dòng sông lắm tôm nhiều cá. Mùa khô này, chiến sự đã giạt về phía đồng bằng. Rừng đã yên tĩnh trở lại. Đang vào mùa rừng dầu trút lá. Tàu lá dầu liệng xuống như cánh diều phủ vàng mặt đất. Mỗi khi có con hoẵng chạy qua, thảm lá khô vang động như có ai đang bẻ chiếc bánh đa. Những cây dầu con mới lớn, phiến lá đã to gần bằng lá già rụng xuống. Lá như cái quạt nan che lấp cả thân cây. Đang giữa trưa nắng, gập rừng dầu non, mắt bỗng dịu lại như đang lạc vào một vùng rau xanh trù phú.

Hết rừng dầu lại tới rừng cao su. Màu xanh lá dầu chỉ có thể so sánh với màu cao su vừa thay lá. Những cánh rừng cao su thăm thẳm, huyền bí như những cái hang động màu ngọc bích. Sắc lá càng xanh biếc trong màu đất ba dan đỏ tươi.

Măng lồ ô đã lớn vượt lên thành những thân non màu hồng mượt mà. Rừng sạch sẽ và thoáng đãng đến nỗi muốn ngã lưng nằm xuống thắm lá ngủ một giấc. Thỉnh thoảng lại gặp một, hổ bom dầy ắp nước, trong vắt. Xung quanh bờ mơn mớn những vật mắc cỡ, rau tàu bay, lá giang chua... Chiều xuống hay những buổi sớm tinh mơ đã nghe tiếng dọc, vượn hú gọi nhau. Rừng yên ổn, chúng kéo nhau trở về từng bầy, chuyền thoăn thoắt trên những ngọn cây cao.

Trên con đường đất rộng bò ngoằn ngoèo trong rừng, có một đoàn người đang lặng lẽ cất bước. Con đường còn hằn lại những vết bánh xe ô tô trũng sâu, nước đã cạn khô. Nhìn hai bên đường còn vương lại những đoạn phen tre mục nát mới chợt nhớ rằng con đường thồ bùn nước lép nhép năm nào đã chạy qua đây. Đoàn người đi chậm rãi, thong thả qua những cánh rừng già. Cứ trông cách ăn mặc, đồ đoàn trang bị, người ta đoán ngay đó là một đơn vị mới ở vùng sâu lên. Chân họ đi dép mềm, dép lố, thẳng hoặc mới gặp một đôi dép râu. những ống quần buông chùng vẫn còn những đường ly thẳng băng. Thắt lưng người nào cũng đeo toòng teng một cây đèn pin ngoéo đen bóng. Họ hầu như không có súng, trừ một vài cây tiểu liên cực nhanh và M.79. Đầu họ để trần hoặc đội mũ vải rộng vành. Thoạt trông, đoàn người giống như những chàng trai thành thị hiếu kỳ lên rừng đi săn, nếu như trên nét mặt trầm mặc của họ không có những con mắt ánh lên vẻ khắc khổ, dạn dày.

Người đi đầu khoảng gần ba mươi tuổi, dáng người chắc lẳn, khuôn mặt cân đối, đẹp trai, có mái tóc mềm vương xuống trán. Anh như đang mê mải suy nghĩ điều gì, mắt dôi ra xa nhưng vẫn không giấu được vẻ bồn chồn, sốt ruột. Ở đó, phía đoàn người đang đi tới, đang vắng đến tiếng rì rầm của một dòng sông.

Một chiến sĩ trẻ, to lớn, nước da đỏ hồng, xăm xăm chạy lên đầu:

- Sắp tới rồi phải không anh?

Người có mái tóc xoã gật đầu.

- Cho nghỉ một chút anh nhé!

Người ấy cũng chỉ gật đầu không nói, rồi lặng lẽ cầm lấy tay người chiến sĩ trẻ bước gấp lên.

Con đường đang ngược lên một đỉnh dốc. Rừng thấp dần xuống. Đột ngột, trước mắt đoàn người hiện ra một khoảng trống trải, bao la. Cái bao la của một khúc sông thượng nguồn.

Sau ngày ký kết hiệp định Pa-ri, cuộc chiến đấu ở vùng sâu càng diễn ra gay gắt, ác liệt. Kẻ thù lật lọng điên cuồng phá hoại thành quả Cách mạng. Những người bám đất, bám dân hàng chục năm đang khao khát đón đợi một ngày hoà bình, lại tiếp tục cầm lấy cây súng. Khói lửa lại ngày đêm bao phủ lên khắp các bưng biển, sông rạch.

Theo chỉ thị của Bộ, để giữ truyền thống của một đơn vị binh chủng, tiểu đoàn đặc công tập trung trở lại. Các chiến sĩ trinh sát rải rác từ khắp các địa bàn hóc hiểm kéo về. Họ nhìn nhau trào nước mắt. Ngày nào xuống hai trăm người mà bây giờ chỉ còn lại gần ba chục anh em... Linh đã được chỉ thị thay Sáu Hoá làm tiểu đoàn trưởng. Và hôm nay, anh dẫn tiểu đoàn đặc công của mình, sau khi đã hoàn thành nhiệm vụ bám giữ địa bàn, hành quân trở về hậu cứ. Họ sẽ được nghỉ ngơi, bổ sung quân số một thời gian để chuẩn bị nhận nhiệm vụ mới.

Linh ngồi trên đỉnh ngọn bằng lăng cao nhất đang nở xòe những cánh hoa màu tím nhạt. Sau lưng anh là dòng sông. Bên cạnh anh

là trung đội trưởng Ma Hồ Lang. Hai anh em đang đau đầu nhìn về một vùng nắng xa xa. Dưới ấy là đồng bằng. là vùng ven thành phố. Trên cao nhìn xuống, chỉ thấy một màu xanh thoai thoải và một vệt nắng dài lấp loáng như sông. Không hiểu sao. Linh tin chắc rằng đó là dòng sông Sài Gòn.

- Anh Linh ơi! Quê chị Năm đó phải không? Mảng sáng phía bên kia sông Sài Gòn đó? - Lang bỗng rồi rít hỏi.

Linh nhìn theo hướng tay Lang chỉ, không trả lời. Mắt anh mờ đi như có nước. Anh nhớ lại những ngày tháng đã qua với những căn cứ nhỏ bên sông, những dải rừng chồi lá thấp, những trận đánh ban đêm, những khóm lục bình trôi theo tiếng chim bìm bịp kêu...Nhiều đồng đội của anh đã không cùng trở lại hôm nay. Anh nhớ tiếng cười rộng rãi, phóng khoáng của anh Sáu Hoá. Nhớ cả ánh mắt hằn học, lạnh lùng của thằng Kiều. Kẻ thù vẫn tồn tại dưới đó. Và những người còn ở lại bám trụ địa bàn như Phận, Hải, anh Út "Cò ngắc", Rồn... đang đón đợi anh trở về.

Thế rồi, trên cái vệt dài lấp loáng nắng kia, anh như nhìn thấy Thúy đang mềm mại đưa đẩy mái chèo, tà áo bà ba bay là là mặt nước, một bên mái tóc xõa ra, kín đáo che đi vết sẹo màu hồng nhạt...

- Thúy ơi! Anh sẽ trở lại. Nhất định anh sẽ trở lại dòng sông quê hương em!

Lúc ấy, sau lưng anh, bên kia sông xuất hiện những toán bộ đội đầu tiên. Trong chốc lát, cả cánh rừng rộn rịch tiếng những bước chân, những chiếc mũ cối trùng điệp nhấp nhô. Họ là những binh đoàn chủ lực đang chuẩn bị vượt sông tiến về đồng bằng...

Sông Sài Gòn - Hè 1978

CHU LAI